

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

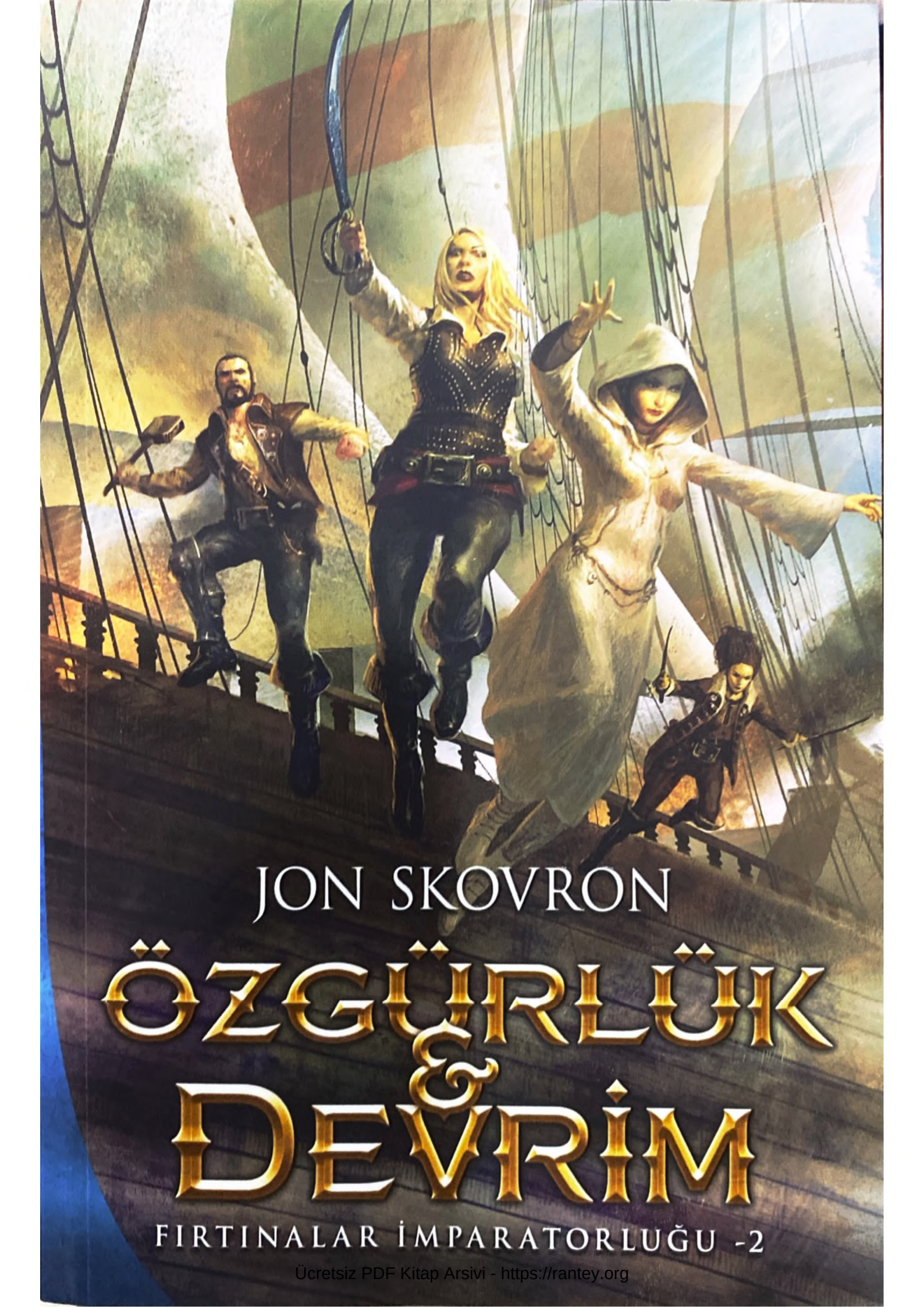
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JON SKOVRON

ÖZGÜRLÜK & DEVİRİM

FIRTINALAR İMPARATORLUĞU -2

“Bu sana son soruşum olacak. Çocuklara ne yaptınız?”

Grenly, kırçillı yanaklarından yaşlar süzülürken başını kaldırıp ona baktı. “Yapmak mı? Biz bir şey yapmadık ve sorun da bu. Önce donanma geldi ve bütün erkek çocuklarımızı askere aldı. Hiçbir şey yapmadık. Sonra iki gün önce bir biyo-büyücü geldi ve bütün kız çocuklarımızı aldı. Biz *yine* hiçbir şey yapmadık.” Adamın yumrukları sıkılıydı ve bastırmaya çalıştığı öfke yüzünden bütün vücudu titriyordu. “Benim Kapany’m. Beyazlar içindeki canavar onu aldı ve ona ne yapacağını Tanrı bilir. Hepsini gemisine yüklerken tazminat olarak geride bir sandık dolusu para bıraktı. Sanki miktarı ne olursa olsun para benim tatlı küçük Kapany’mın yerini tutabilirmiş gibi.” Adam artık açık açık ağlıyordu. Nefesi, sıkılı sarı dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyordu.

“İki gün mü?” diye sordu Hope, içindeki buz yumuşarken. “Gemi hangi yöne gidiyordu?”

“Ne?” Grenly gözlerini kırpıştırarak yaşlardan kurtuldu, Hope’un sorusuyla afallamış gibi görünüyordu.

“Geminin ne tarafa gittiğini bilmek işime yarardı. Bir de hatırlayabilirsen direklerinin ve silahlarının sayısı da...”

Grenly kaşlarını çattı. “Ama neden?”

“Onları yakalayabilelim ve kızlarımızı kurtarabilelim diye,” dedi Hope.

“Ama... beni duymadın mı?” diye sordu adam. “O gemide bir *biyo-büyücü* var.”

“Şu an karşında duran kişi Dire Bane,” dedi Filler alçak sesle. “Yaşayan hiçbir biyo-büyücü onu korkutamaz.”

JON SKOVRON

ÖZGÜRLÜK & DEVİRİM

FIRTINALAR İMPARATORLUĞU -2

Özgürlük ve Devrim

Kitabın Özgün Adı: Bane and Shadow

Jon Skovron

Çeviren : Deniz Bostancı
Editör : Sibel Çelik
Kapak İllüstrasyon : Art © Johann Bodin / Bragelonne 2017
Kapak Uygulama : Filiz Odabaş
Harita Tasarım : © Tim Paul

Tür : Fantastik
Kitap No : 2546

1. Baskı: Haziran 2023
ISBN: 978-625-366-042-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Jon Skovron, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ajans Aslı Karasuil aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı
MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 47939
Tel: 0212 674 85 28

JON SKOVRON

ÖZGÜRLÜK & DEVİRİM

FIRTINALAR İMPARATORLUĞU -2

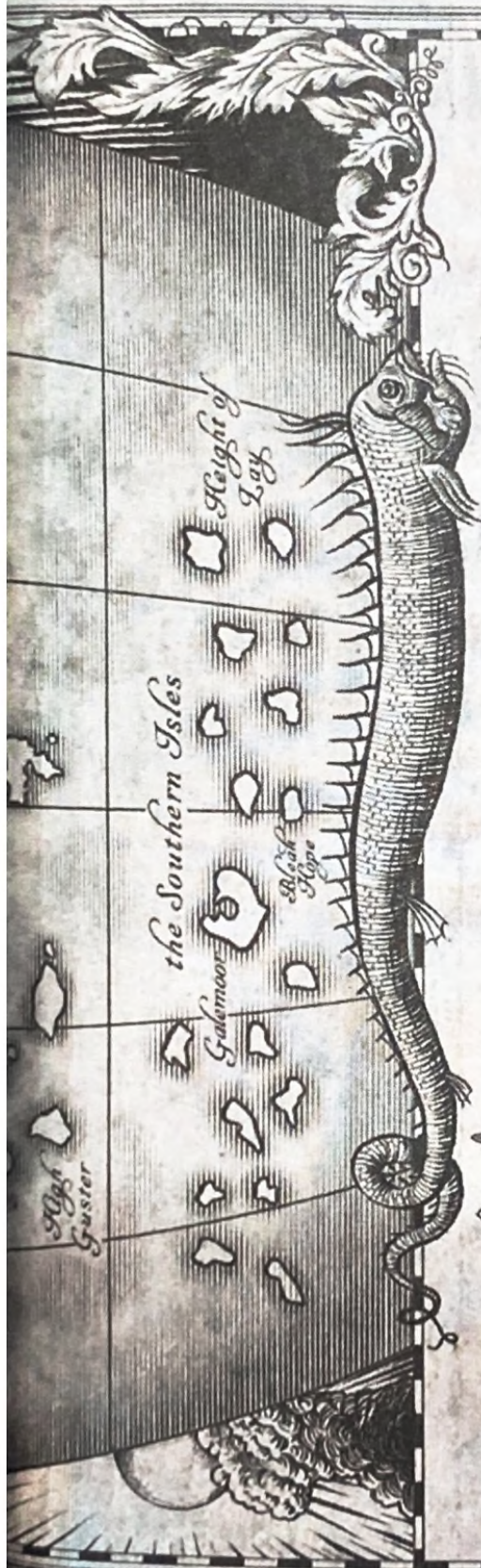

Çeviren: Deniz Bostancı

Savaşç ılar ın en cesuru
Eve Reinhardt Caripedes anısına

- a. The Docks
- b. Rain Gate
- c. Broken remains of the Thunder Gate
- d. Wind Gate
- e. Call to Arms Inn
- f. Ifmish's Tinsmithry
- g. Blagely's Fine Furniture
- h. Thunder and Gale Tavern
- i. Lightning Gate
- j. Wheelhouse Tavern
- k. South Market

Stonepeak

HARITA AÇIKLAMASI

İLK SAYFA

The Empire of Storms: Fırtınalar İmparatorluğu

The Dark Sea: Karanlık Deniz

The Dusk Sea: Alacakaranlık Denizi

The Dawn Sea: Şafak Denizi

Imperial Palace: İmparatorluk Sarayı

Stonepeak: Kaya Tepesi

Wake Landing: Uyanış İskelesi

Temple of Morack Tor: Morack Tor Tapınağı

Murgesta: Murgesta

New Laven: New Laven

The Empty Cliffs: Boş Falezler

Pauper's Prayer: Yoksulun Yakarışı

Walta: Walta

Vance Post: Vance Ordugâhı

The Breaks: Açıklıklar

Dawn's Light: Şafak Işığı

İKİNCİ SAYFA

The Southern Isles: Güney Adaları

Galemoor: Fırtına Kırıları

Bleak Hope: Kasvetli Umut

İKİNCİ SAYFA, SOL ALT:

Stonepeak

- a. The Docks: Gemi Havuzları
- b. Rain Gate: Yağmur Kapısı
- c. Broken Remains of the Thunder Gate: Gök Gürültüsü Kapısının Yıkık Dökük Kalıntıları
- d. Wind Gate: Rüzgâr Kapısı
- e. Call to Arms Inn: Silahlara Çağrı Hanı
- f. Ifmish's Tinsmithry: Ifmish'in Tenekeci Dükkânı
- g. Blagely's Fine Furniture: Blagely'nin Mobilya Dükkânı
- h. Thunder and Gale Tavern: Gök Gürültüsü ve Fırtına Tavernası
- i. Lightning Gate: Şimşek Kapısı
- j. Wheelhouse Tavern: Kaptan Köşkü Tavernası
- k. South Market: Güney Pazarı

BİRİNCİ BÖLÜM

Yazgımızı yönlendiren ne tek başına kaderdir ne de tek başına şans. Hayatlarımızı ve misasımızı şiddetli ve vahşi bir şekilde doğuran şey daha çok bu iki korkunç gücün çarpışmasıdır.

Peki ya seçme şansı? Bunun biraz olsun değişiklik yarattığına dair ufacık bir kanıt bile görmedim.

- gizli Dark Mage* yazıtlarından

* Kara Büyücü.

1

Bu, Brice Vaderton'ın ilk iş gezisi değildi ama neredeyse öyle hissettiriyordu, zira imparatorluk firkateynine ilk kez kapitanlık ediyordu. *Guardian* daha yeni inşa edilmişti; üç direkli, kabasorta donanımlı ve kırk iki topu olan bir savaş gemisiydi. Son gemisinin bir buçuk katı büyüklüğündeydi ve ateş gücü iki katıydı.

Kaptan Vaderton'ın kaldığı yer bir çalışma masası, tam boy bir yatak ve bir kanepayı alabilecek büyüklükteydi. Evli olsa karısını da getirmeye yetecek kadar genişti. Kamara, yükseltilmiş kış güvertesinin altına yapılmıştı. Bulutsuz mavi gökyüzünü ve dalgalanan koyu yeşil suları göz alabildiğince görmeyi sağlayan birkaç büyük lomboz vardı. Havalarda imparatorluğun batı kıyıları için yılın özellikle bu zamanında alışılmadık derecede iyi gidiyordu. Sonyaz yavaş yavaş yerini kışa bırakırken bu bölge genellikle ani, kaprisli fırtına patlamaları ve buzlu yağmurlara maruz kalırdı. Oysa şu anda açık bir gökyüzü ve

tutarlı, baş edilebilir bir esinti vardı. Vaderton uzun sürmesini beklemiyordu ama bu durumdan elinden geldiğince faydalanmayı planlıyordu.

Kaptan, seyir defterini tamamlamak için çalışma masasına oturdu. Kayıt tutmakta titizdi, üstleri ona yaşına rağmen imparatorluğun en muhteşem gemilerinden birini rahatlıkla emanet etmelerinin nedenlerinden birinin de bu olduğunu söylemişti. Vaderton, kırkinci doğum gününü yeni kutlamıştı ve emrine imparatorluk savaş firkateyni verilen en genç subaydı. Güvenlerinin boşa olmadığını kanıtlamak niyetindeydi. Büyük imparatorluk teftişinin bir parçası olarak emrindekilerin Güney Adaları'nı imparatorluğun geri kalanından ayıran düzlüklere ulaşana kadar imparatorluğun batı ucundan aşağı doğru yelken açması, ardından doğuya yönelip Vince Post'a gitmesi gerekiyordu. Kısmen yıllık nüfus sayımı raporlarını toplamak, kısmen de imparatorluk donanmasının yeni, göz alıcı gücünü göstermek için yol boyunca bütün ara limanlarda duracaktı. Bunun basit bir gezi olmasına rağmen Vaderton, her şeyi istisnasız bir şekilde kitabına uygun yapmak niyetindeydi.

Saatine baktı. Dokuz olmuştu. Kuşluk vakti güverte denetleme zamanı gelmişti. Ayağa kalkıp ağır beyaz paltosunu giydi. Havada hâlâ asılı duran sonyaz sıcaklığına rağmen paltosunun ağırlığını hissetmeyi seviyordu. Öndeki altın brokarın sıkılığı ve omuzlarındaki altın apoletler kendisinin tüm imparatorluk donanmasının gücü tarafından koruma altına alındığı hissini veriyordu. Kısa, donanma tarzı kesilmiş saçlarını düzeltti; sonra yine altın detaylı kaptanlık şapkasını aldı ve güvenle başının üstüne yerleştirdi. Diğer kaptanların şapkalarını geriye doğru eğik taktıklarını görmüştü. Bu, havalı bir görünüm kazandı-

rıyordu ama korkunç derecede kullanışsızdı. İlk esinti şapkayı denize uçurabilirdi. Akademideyken bazı sınıf arkadaşları onun bu tür küçük detaylara takıntısıyla alay ederdi. Ama işte, onların hiçbirine bir fırkateyn komutası verilmemişti, bu yüzden doğru yolda olduğundan emindi.

Vaderton kapıyı açtı ve kış güvertesine adım attı.

“Kaptan güvertede!” diye bağırdı deniz asteğmeni Kellert.

Güvertede elindeki işi bırakabilecek kim varsa bunu yaptı ve Kaptan Vaderton’a keskin bir selam çaktı. Sadece bir aydır denizdelerdi ve şimdiden çok iyi bir tayfa olmak üzereydiler. Topçuları da sayarsak *Guardian*’da yaklaşık iki yüz kişilik tayfa vardı ve bu sayı son gemisindeki sayının üç katından fazlaydı. Eskiden her ismi öğrenmeye özen gösterirdi. Şimdi bu imkânsızdı ama güverteyi taradı, her biriyle bir dakikalık göz teması kurdu. Kötü davranışları cezalandırmak kadar iyilerini de takdir etmek önemliydi.

Ağırbaşlılıkla “Rahat,” dedi ve işlerine geri döndüler. Kaptan, kendi beyaz imparatorluk subayı ceketinin içinde şık görünen Kellert’a döndü. Denize ilk açıldıklarından beri aralarında bir çekişme konusuydu bu. Doğası gereği Kellert derbeder, bakımsız bir tipti. Vaderton ona tam bir subay gibi görünmek istemiyorsa tayfanın daha az resmî olan yatakhanesine gidebileceğini söylemişti. Birkaç gece hamakta uyumak ve yemeğini adamlarla beraber yemek onu düzene sokmuştu. Vaderton’ın sorumluluklarından biri de adamlarını bir gün kendi gemilerinin kaptanı olarak imparatora hizmet edecek şekilde yetiştirmekti. Bu görevi de diğerleri kadar ciddiye alıyordu.

Bir yandan güverteyi tarayıp çalışan adamlara bakarken, “Rapor verin, Bay Kellert,” dedi.

“Asayiş berkemal, Kaptan.” Kellert hafifçe gülümsedi ve “Şey, gemi hayaleti dışında,” dedi.

Kaptan Vaderton bu tebessüme karşılık vermedi. “Gemi hayaleti derken neyi kastediyorsunuz, Bay Kellert?”

“Ah, önemli bir şey değil, efendim. Gece nöbetini gözcü yerinde tutan genç Jillen, gün doğmadan hemen önce uzakta bir gemi gördüğünü sanmış. Bana seslendiğinde dürbünle baktım ancak bir şey göremedim. Muhtemelen bir anlığına içi geçmişti ama adamlar onun hayalet gemi gördüğüyle dalga geçmeye başladılar. Bilirsiniz, zavallı çocuğu korkutmak için.”

“Bir gemi gördüğü konusunda hâlâ ısrarcı mı?” diye sordu Kaptan Vaderton.

Kellert şimdi biraz huzursuz görünüyordu. “Sanırım öyle, efendim.”

“*Sanırım* mı? Onu daha fazla sorgulamadın mı? Belki gördüğü şu geminin detaylarıyla ilgili?”

“Çocuk sadece on iki yaşında. Herhangi bir şey olabilir, efendim.” Kellert gittikçe gerginleşiyor gibi görünüyordu.

“*Herhangi* bir şeye korsanlar da dâhildir, Bay Kellert.”

Kellert’in rengi attı. “Evet, efendim. Onu şimdi sorgulamamı ister misiniz?”

“Onu bana gönder. Kendim sorgulayacağım.”

“Evet, efendim,” dedi Kellert, süklüm püklüm.

Kaptan Vaderton başıyla onayladı, sonra deniz asteğmininin aceleyle gidişini izledi. Sorumluluk alması için önünde hâlâ uzun bir yol olduğuna karar verdi.

Vaderton kış güvertesinde acele etmeden ilerledi, oradan ana güverteye indi. İlerlerken etrafındaki tayfanın sıkı bir dikkatlilikle hareket edişini izledi. Bu, kendi çapında hiç ilginç

veya önemli olmayan bu adamların bir araya gelince imparatorluğun en güçlü gemilerinden birinin göz korkutucu seyir işlerini halledebilir hale gelmelerine hayret etmesine yol açtı.

Baş kasarasına çıkan kısa merdiveni tırmandı ve dalgalanan yeşil suların ufuktaki pürüzsüz mavi gökyüzüyle birleştiği yere baktı. Genelde duygularını ve düşüncelerini kendine saklardı. Ama önündeki açık denizin görüntüsü ve ciğerlerinde tuzlu rüzgârın kokusuyla sıkılığını her zaman biraz olsun yitirirdi.

Hafif bir ses, “Beni mi görmek istediniz, efendim?” dedi.

Kaptan Vaderton arkasına döndü ve Jillen’a baktı. Çocuk biraz tuhaftı ki muhtemelen bu yüzden Vaderton onu hatırlıyordu. O yaştaki birine göre bile fazlasıyla kısa ve az gelişmişti. New Laven’in gecekondü mahallesinde doğmuş birinin bozuk telaffuzlu temposuyla konuşuyordu ama öyle hakir bir başlangıca nazaran şaşırtıcı derecede akıllıydı. Vaderton, çocuğun sanki harflerle ilgili iptidai bir bilgisi varmış gibi kitapları ve notları incelediğini bile fark etmişti.

“Bay Kellert beni nöbetin sırasında bir şey gördüğün yönünde bilgilendirdi?” diye sordu çocuğa.

“Gördüm, efendim. Kıç iskelesinden. Bir gemi gibi görünüyordu, efendim.”

“Gemiye tarif edebilir misin?”

“Yelkenlerle dolu iki direği vardı. Bize doğru geliyordu. Hiç imparatorluk bayrağı taşı mıyordu. En azından benim gördüğüm kadarıyla.”

“Peki, bunu Bay Kellert’a rapor ettin mi?”

“Evet, efendim.”

“Ve o da bunun derhal bana bildirilmesine gerek olduğunu düşünmedi mi?”

“Anladığım kadarıyla, efendim, benim hayal gördüğümü düşündü. Çünkü o bakıncaya kadar gemi kaybolmuştu.”

“Kaybolan bir gemi mi? Böyle mi rapor ettin?” diye sordu Vaderton ciddiyetle.

“Sanırım öyle, efendim.” Jillen, kaptana gergin bir bakış attı. “Bunun kulağa tekinsiz geldiğini biliyorum ama gördüğüm bu. Efendim.”

Kaptan Vaderton, Kellert’ın bunu rapor etmeye neden hevesli olmadığını anlıyordu. Deniz asteğmeni bunun imkânsız olduğunu düşünüyordu. Daha genç günlerinde aynı hatayı Vaderton da yapabiliirdi. Ama son birkaç yıl ona bir şey öğrettiyse o da hiçbir şeyin imkânsız olduğuna güvenmemek gerektiği idi.

“Genç Bay Jillen,” dedi Kaptan. “Bana bir geminin ne olduğunu söyleyin.”

“Efendim?” Jillen şimdi daha da gergin görünüyordu, gözleri bir çıkış yolu ararcasına etrafına bakışlar atıyordu.

“Başın dertte değil, evlat,” dedi kaptan. “Sadece bana, bir gemiyi oluşturan şeyin ne olduğunu basit kelimelerle söyle.”

“Gemi, suyun üstünden duran, tahtadan bir araçtır ve ilerlemesini sağlamak için rüzgârı tutan yelkenleri vardır.”

Kaptan Vaderton başını salladı. “Fena değil. Ama bir gemi, bir araçtan fazlasıdır. Üzerinde insanlar da vardır. Onlar da geminin bir parçasıdır. Her birinin bir görevi vardır ki bu görevi bütünün iyiliği için yürütür. Bu parçalardan herhangi biri çalışmayı bırakırsa bunun acısını bütün gemi çeker.”

“Arılar gibi,” dedi Jillen.

Hazırlıksız yakalanan Vaderton, “Arılar mı?” dedi.

“Elbette, bir kovan yüzlerce arıdan oluşur ve işlerin yürütmesi için hepsinin çalışması gerekir. Her arının kendi görevi

vardır. Komuta kraliçe arıdadır ama onun bile yapması gereken bir işi vardır. Kovan böyle çalışır.” Jillen mutlulukla sırtarak kaptana baktı ve ekledi, “Efendim.”

Bu New Laven sokak afacanının böyle bir bilgiyi nereden edindiğine şaşırarak, “Evet,” dedi Vaderton. “Peki, o arıların herhangi biri görevini yapmamaya karar verip kraliçenin fark etmemesini veya umursamamasını umabilir mi?”

“Elbette hayır, efendim. Eğer arılar çalışmayı bırakırsa bütün kovan ölebilir.”

“Aynen,” dedi Vaderton. “Peki, gemideki bir kişi görevlerini yerine getirmemeye karar verirse? Diyelim ki karar vermesi için derhal kaptana bildirmek yerine bir şeyin mümkün olup olmadığıyla ilgili karar verme işini kendi üstüne aldı. O tayfa, bütün gemiyi tehlikeye atabilir.”

Jillen’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ama, Kaptan, ben söyledim...”

Kaptan Vaderton elini havaya kaldırdı ve Jillen derhal sustu. Akıllı çocuk. “Daha önce dediğim gibi, genç Bay Jillen, başın dertte değil. Ama Deniz Asteğmeni Kellert on kırbaç cezası çekerken söylediklerimi aklına kazımanı istiyorum.”

Jillen, hâlâ aynı derecede korkmuş görünerek, “E..evet, efendim,” dedi.

—

Kellert gün ortasında kırbaçlanırken şahitlik etsin diye herkes çağırılmıştı. Tepelerindeki güneş pırıl pırıl parlıyor, ana direğe sıkı sıkı tutunan asteğmenin döktüğü teri ve kanı parlatıyordu. Şüphesiz ki adamların bazıları, özellikle Kellert’in arkadaşı olan ve kendilerini bu tür cezaların üstünde gören su-

baylar, kaptanın çok zalim olduğunu düşünüyordu. Ama bu tür halka açık bir gösteriyle kaptan, ister tayfa olsun ister subaylar, baştan savma hiçbir işi hoş görmeyeceğini net bir şekilde ifade etmiş oluyordu. Ayrıca bu ders, Kellert için de faydalıydı. Muhteşem gemileri ve gözünü sakınmadan savaşan adamları bir yana, imparatorluk donanmasını ayakta tutan şey subaylar sınıfının bu demir kararlılığıydı. Ve geleceğin kaptanlarının da aynı şekilde dirençli ve titiz olmalarını, deneyim ve disiplinin ateşiyle tavlantılarını ve böylece kendi demir iradelerine sahip olmalarını sağlamak Kaptan Vaderton'ın kutsal göreviydi.

Gerçi Kaptan Vaderton bundan zevk almıyordu. Aslında Kellert'in çılgılık atmadığını görmekten memnundu. Kendine gelmesi için subayların yatakhaneğine gitsin diye serbest bıraktığında bile Kellert sırtı dik, başı yukarıda, tutarlı bir şekilde yürüdü. En güvenilir subay olmayabilirdi ama en azından yenilgiyi nasıl karşılayacağını biliyordu.

Zorlu iş bittikten ve adamlar işlerinin başına geri gönderildikten sonra Kaptan Vaderton bütün nöbetleri iki kişiye çıkardı ve ne kadar önemsiz veya tuhaf olursa olsun, gördükleri her şeyi direkt kaptana bildirmeleri emrini verdi. Sonra dümeni devraldı. Elbette buna gerek yoktu. *Guardian*'da birçok dümenci vardı. Ama Kaptan Vaderton, ara sıra sert tahta dümenin elinde bıraktığı hissiyattan hoşlanırdı, özellikle nispeten nahoş görevlerini yerine getirdikten sonra. Akşamüstü güneşi beyaz benekli denizin üzerine kıvılcımlar serpiyordu. Yavaş bir nefes aldı ve ellerinin arasında tutarlı bir direniş –okyanusun kendi dalgalanması– gösteren dümen hissini tadını çıkardı. Ona göre koca dünyada bundan daha görkemli bir şey yoktu.

Kaptan Vaderton, yanında saygıyla dikilen bir varlığın farkına yavaş yavaş vardı.

“Bay Jillen,” dedi. “Aklınızda bir şey mi var?”

“Affınıza sığınıyorum, Kaptan.” Jillen, güçlü güneşin altında gözlerini kısarak kaptana baktı.

Çocuğun narin hatlarında neredeyse sevimli sayılabilecek bir yan vardı. Vaderton bu çocuk bir an önce katılaşmazsa gemideki diğer adamların ona zor zamanlar yaşatacaklarının farkındaydı. Ama sıradan tayfayı eğitmek Vaderton’ın görevi değildi. Bu, tayfa başının sorumluluğuydu. Dolayısıyla Vaderton bu konuda bir şey demedi. “Söyleyin, Bay Jillen. Huzurlu sükûnetimi çoktan bozdunuz.”

“Şey, efendim.” Jillen, kaptana ciddiyetle baktı. “Ben sadece gördüğüm şeyin ne olduğunu düşündüğünüzü bilmek istedim. Ortadan kaybolan geminin, yani.”

“Bilmiyorum,” dedi kaptan. “Ama bu dünyada ortadan kaybolan gemilerden daha ilginç şeyler olduğuna sizi temin ederim. Hiç uyarmadan gelen fırtınalar gördüm. Bu güverte uzunluğunda kürek balığı gördüm. Bir keresinde, uzakta, metalle kaplanmış devasa bir gemi gördüm.”

“*Metalden* bir gemi mi, efendim? Nasıl batmıyordu?”

“Belki bizim henüz bilmediğimiz bir gemicilik sanatıdır. Belki biyo-büyücülük sayesinde.”

“Biyo-büyücüler mi, efendim?” Jillen bir anlığına tereddüt etti. “Adamlar sizin birini tanıdığınızı söylüyor. Yani bir biyo-büyücü. Bu doğru mu?”

“Normal olan herhangi birinin bir biyo-büyücü *tanıyabileceğinden* emin değilim. Ama içlerinden birine bir keresinde hizmet etmişim ve hizmetimden gayet memnun kalmıştı.” Va-

derton, akranlarının çoğunun bu kadar genç yaşta bir firkateyn komutasına verilmesinin asıl nedeninin bu olduğunu fısıldıklarını biliyordu. Biyo-büyücülerin gözdesi olmak hem donanmada hem de imparatorluk maiyetinde hüküm sürüyordu.

“Onlar gerçekten büyücü mü, efendim?” diye sordu Jillen. “Sadece numaradan ibaret değil mi?”

Kaptan hafifçe gülümsedi. “Bu denizlerde Guardian* adıyla gezen tek büyük ve ölümcül şeyin biz olmadığımızı biliyor muydunuz, genç Bay Jillen?”

“Ben aynı ismin iki gemiye verilemeyeceğini sanıyordum.”

“Ah ama diğeri bir gemi değil,” dedi Vaderton. “O, kuzey sınırlarını istilacılardan korumak için biyo-büyücüler tarafından yaratılan büyük bir deniz canavarı. Bir keresinde biyo-büyücülerin hizmetindeyken kendi gözlerimle görmüştüm. Devasa dokungaçlarından biriyle bir gemiyi elinde bir yumurta kadar kolayca ezebilen, bir ada kadar büyük korkunç bir kraken.”

“Kulağa inanılmaz geliyor, efendim.” Jillen’in gözleri girdaplar kadar kocaman açılmıştı ve yusuvarlaktı.

“O krakenin gücünü bir düşünün. Sonra da öyle bir şeyi yaratmak için gereken gücü hayal edin. İşte, biyo-büyücülerin gücü *odur*.”

Jillen titredi.

“Dünyanın mütevazı beklentilerimizin ötesinde harikalarla ve dehşetlerle dolu olduğunu göreceksiniz, genç Bay Jillen. Belki de bazılarını bu seyahat bitmeden görürsünüz.”

Jillen korkmuş görünüyordu ama aynı zamanda çok da heyecanlıydı. “Öyle umarım, efendim.”

* Koruyucu, kollayıcı.

Vaderton gülümsedi. “Macera aramak her zaman gençliğin ayrıcalığı olmuştur. Ama çoğu buna umduğundan önce doyar.”

“Ben değil, efendim,” dedi Jillen, ince yüzü özgüvenle dolu. “Ömrümün sonuna kadar macera arayacağım.”

Kaptan Vaderton başıyla onayladı. “Umarım her şey gönlünüzce olur, genç Bay Jillen.”

—

Gözcü yerinden bir çılgılık yükseldiğinde neredeyse alacakaranlıktı. Kaptan Vaderton kendi kamarasına dönmüş, alışkın olduğu üzere tek başına akşam yemeği yiyordu. Bir yumruk çılginca kapısını dövdü. “Saldırı altındayız, Kaptan!”

Kaptan Vaderton paltosunu ve şapkasını kaptı, sonra kapıyı savurarak ardına kadar açtı. Suratı kül gibi olan subaya “Kaç kişi?” diye sordu. “Korsanlar mı?”

Subay başını iki yana salladı, kelimeleri üretmeye çalışırken kekeliyordu. “Hayalet gemi!”

“Kendine sahip ol!” Vaderton, subayı bir kenara itip genç adamı yere serdi. Adam paltosuna asılarak kış güvertesini uzun adımlarla aştı. Hecker, sımsıkı tuttuğu için eklem yerleri bembeyaz halde dümendeydi.

Kaptan, “Rapor,” diye öfkeyle patladı.

“İskele tarafındaki güverteden yaklaşıyor, efendim.”

“Bana dürbününü ver.”

Hecker, dürbünü kaptana verdi. “Aslında buna ihtiyacınız olmayacak, efendim.”

Kış tarafına ilerleyen kaptan, merdivenleri tırmanıp kış güvertesine çıkarken kaşlarını çatı. O yükseklikten Hecker’in ne

demek istediğini açıkça görüyordu. Bir gemi üstlerine doğru geliyordu, flock yelkenleri ve yan yelkenlere ek olarak iki direği taşıyabileceği kadar kanavayla kaplıydı. Gemiyle ilgili garip olan şey, tüm geminin, gövdeden kontra babafingoya kadar fosforsu, garip bir yeşille parlamasıydı, aynı sakın denizlerde suyun altında gördüğü denizanalarından yayılan türden. Taşıdığı yelkenlere ve rüzgârın avantajına rağmen bile imkânsız bir hızla yaklaşıyordu. Kaçınmak söz konusu bile değildi. Kaçmak gibi bir niyeti de yoktu zaten.

“Tüm tayfa!” diye bağırdı. “Hemen güverteye gelsin!”

Davullar çalınmaya başlarken emir geminin her yerine yayıldı. Birazdan yemek salonu bomboştı ve güverte adamlarla kaynıyordu. Kaptan, dümendeki Hecker’a döndü. Topçu başı, Bay Frain, daha yeni gelmişti ve darmadağınık görünüyordu, gözleri endişeyle kocaman açılmıştı.

“Frain, gömleğinin eteklerini içine sok. Hecker, bizi orsa alabanda et ve onlara yan tarafımızı göster. Hayalet ya da değil, onları dalgamızla yalpalatacağız.”

Frain yüz ifadesi sakinleşirken hemen kendini toparlamaya başladı. Hecker başıyla onayladı ve dümeni çevirdi. “Başüstüne, Kaptan.”

Sıklıkla bu kadarı yeterli olurdu. Biraz cesaret gösterisi yap ki adamlar kendi cesaretlerini bulsunlar.

Guardian, devasa cüssesi süregelen akıntıya karşı zorlanarak yavaşça döndü.

“Görev yerimdeyim, efendim.” Deniz asteğmeni Kellert esas duruştaydı, solgun ama istikrarlı görünüyordu, üniforması lekesiz ve kırışıklıydı.

Kaptan Vaderton kırbaçlandıktan sonra dinlenmesi için ona izin vermişti ve genç subayın ayağa kalktığını gördüğüne sevinmişti. Elini Kellert'in omzuna koydu ve başını salladı. "Çok iyi, Bay Kellert. Sizi adam edeceğiz. Aniden yön değiştirmeye kalkarlarsa diye pruvadaki silahları hazır etmesini Bay Bitlow'a söyleyin."

"Başüstüne, efendim." Kellert tekrar selam çaktı ve aceleyle uzaklaştı.

yönünü, gelmekte olan gemiye iskele tarafını gösterecek şekilde dönüşünü tamamlamıştı.

Vaderton topçu başına, "Bay Frain, onlara neyle karşı karşıya olduklarını gösterin," diye seslendi.

Frain, aşağıdaki silah güvertesine doğru, "İskele tarafındaki toplar atışa hazır!" diye seslendi.

Vaderton yirmi topun demir namluları gövde deliklerinde havaya kalkarak pozisyon alış sesini duydu. Ayaklarının altındaki güvertede titreyen geminin tahribat gücünü neredeyse tamamıyla hissedebiliyordu.

"Üstümüze gelmekten vazgeçecekmiş gibi görünmüyor, efendim," dedi Hecker.

Kaptan kaşlarını çatı. "Bordamızdan kafadan saldırmak intihardır. Onların hızında bile toslamak veya kanca atmak için yeterince yaklaşmadan muhtemelen paramparça olurlar. Kaptanları bunu mutlaka görmüş olmalı." Dürbününü üstlerine çevirdi ama bulanık yeşil geminin detaylarını ayırt etmek zordu. Hiçbir adam, bayrak veya işaret göremiyordu. Burada bir başka numara döndüğünü iliklerinde hissediyordu ama ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Elbette bunu adamlarına gösteremezdi.

“Belki çoktan ölmüş olduklarındandır, efendim,” dedi Hec-ker. “Belki mermimiz doğruca içinden geçer.”

“Eğer bu doğruysa onlar da doğrudan bizim içimizden geçip gider. Her ne olursa olsun, yakında bunu göreceğiz,” dedi Vадerton ciddiyetle. “Bay Frain, menzile girer girmez ateş edin.”

“Emredersiniz, Kaptan.”

Yaklaşmakta olan fosforlu gemiyi izlerken bütün adamlar hareketsiz kaldı.

“Ateş!” diye bağırdı Frain.

Top dizisi gök gürültüsü gibi kükreyip kalın bir duman bulutu çıkarttı. Hedefleri gerçektir ve atış, geminin pruva tarafından gövdesine çarptı. Ama sadece hasarı karşılamak yerine bütün gemi yavaşça denize batmadan önce sessizce patlayıp her yöne dağılan küçük parlak parçacıklar fırlattı.

“Bu da ne...” dedi Frain.

Sancak tarafından bir top atışı gürültüsü yükseldi ve *Guardian* darbeden şiddetle sarsıldı. Kaptan Vадerton, sallanan güvertede ayakta kalmaya çalışarak arkasına döndü. Diğer tarafta aniden beliren gemiye inanmayan gözlerle baktı. Birincisiyle tamamen aynı görünüyordu ama bu seferki puslu ve fosforlu değildi. Bu gemi tamamen gerçektir ve yakın mesafeden sancak gövdesine bir yaylım ateşi boşaltmıştı.

Frain, “Kaptan,” dedi, sesi korkudan kısılmıştı. “Şu bayrağa bakın.”

Geminin ana direğinden sallanan bayrağın beyaz zemininin üstünde, aşağıya doğru süzülen sekiz siyah çizgi olan siyah bir oval vardı. Bu, Vадerton’ın çok iyi bildiği gibi, biyo-büyücülerin işaretiydi. Ama bu sembolün üstünde kalın, kan kırmızı bir

X işareti vardı. Bu, hiç görmediği bir şeydi. Fakat bütün eski hikâyelerde bununla ilgili bir şeyler duymuştu.

Hecker, “*Kraken Avcısı*’nın bayrağı,” diye fısıldadı. “Bu, Dire Bane.”

Kaptan Vaderton, sesi ilk kez titreyerek, “Hayır,” dedi. “Olamaz. O yaklaşık kırk yıl önce Vinchen eliyle katledilmişti. Dire Bane öldü!”

Bir denizci silah güvertesinden koşarak geldi ve Frain’e sessizce bir şey söyledi, Frain duyduğu haber üzerine irkildi ve kaptana döndü. “Sancak tarafındaki toplarımızın çoğunu almış, efendim.”

“Gemimiz su alıyor mu?” diye sordu Vaderton.

Frain başını iki yana salladı.

Vaderton, sesi istikrar kazanarak, “En azından bu var,” dedi. *Kraken Avcısı* arkadan dolaşıp iskele tarafına yanaşırken onu izledi. “Bizi büyük bir başarıyla yakaladılar ama bu savaşın bitmesine daha çok var, baylar. Dire Bane’in bayrağını taşıyanın kim olduğunu bilmiyorum ama bir imparatorluk savaş gemisinin ne yapabileceğini göstermenin zamanı geldi. Bay Frain, iskele tarafındaki topların tekrar doldurulması ne kadar sürer?”

“Sadece bir ya da iki dakika,” dedi Frain. “Onlardan çok önce hazır oluruz.”

“Mükemmel. Hazır olduklarında ateş etsinler.”

Kraken Avcısı hızla dolaşıp çabuk yanaşıyordu. *Guardian* tek atış yapamadan *Kraken Avcısı* yeni bir yaylım başlattı, bu sefer iskele tarafından. Gemi yine sarsıldı ve Vaderton, aşağıda ölen veya ölmekte olan topçuların çığlıklarını duyabiliyordu.

“Yeniden yüklemeyi bu kadar hızlı nasıl yapabilirler?” Frain başını inanamayarak iki yana salladı. “Yemin ederim, Kaptan, bu mümkün değil.”

“Belli ki mümkün,” Vaderton, *Kraken Avcısı* iyice yanasırken seyretti. Mesafe kanca atmak için hâlâ çok uzaktı ama artık top atışından korkmalarına gerek olmadığına göre, pruvadan dolaşmaları öbür taraftan kanca atmak için yaklaşmaları gayet olasıydı.

Bunu yapmak üzere üçüncü bir yaylım ateşi açtılar. Bu seferki, ana güverteye saçılıp adamları ve aynı gaddarlıkla teçhizatı parçalayan şarapnel topuydu.

“Bu kadar hızlı nasıl dolduruyorlar!” diye bağırdı Frain.

Kraken Avcısı, pruva boyunca mermi yolunu izlemeye devam ediyordu.

Kaptan Vaderton, “Pruva silahlarım nerede!” diye kükredi. Dürbününü pruvada gezdirdi ve üçüncü atışın baş kasarasının yakınına yoğunlaştığını gördü. Orta kısımdan geçse alacağından daha az cana kıymıştı ama şimdi silahları kullanacak kimse yoktu. Ölenler ve ölmekte olanlar arasında Vaderton, silahlardan birinin üstünde Kellert’in, sanki bedeniyle silaha siper olur gibi ölü yattığını gördü. Atışların bir dizisi kafatasının bir kısmını uçurmuştu ve beyni demir namlu deliğinin üstüne saçılmıştı.

Bu arada *Kraken Avcısı* yeniden sancak tarafına yanaştı. Gemiye çıkmak için hâlâ çok geniş bir mesafe vardı ve Vaderton, belki dördüncü parti yaylım ateşi gelir diye düşündü. “Güvertedeki herkes yere yatsın!” diye bağırdı ve Kaptan da dâhil tüm tayfa kendini yere attı.

Fakat top ateşi gürlemesi yerine şaklayan yaylar gibi iki tane patlama sesi duydu. Ayağa kalktığı anda iki kavrama kancasının *Guardian*'ın sancak küpeştesine bağlandığını gördü. Halat gerildi ve *Kraken Avcısı* makarayla kendini yakına çekti.

“Herkes gemiye binmek üzere sancak tarafına!”

Tayfa tökezleyerek ayağa kalktı, aceleyle sancak tarafına doğru seğırtirken kılıçlarını, mızraklarını ve tüfeklerini kavradı.

Daha onlar yetişemedi *Kraken Avcısı*'ndan dört figür yükseldi.

En solda siyah yelek giymiş uzun boylu, güçlü yapılı bir adam göründü. Kısacık kırpılmış koyu renk saçları ve sakalı vardı, güneş yanığı yüzü kurumla kaplıydı. Bir bacağı çelik çerçeveye içine alınmıştı ve büyük elinin içinde ağır bir gürz tutuyordu. Serinkanlı bir yüz ifadesi vardı. Neredeyse umursamazdı.

En sağda kıvrıcık koyu renk saçlı bir kadın duruyordu. Kısa, yün bir palto ve uzun deri çizmelerinin içine tıkılmış golf pantolonu giyiyordu. Elinde tuhaf bir silah tutuyordu. Uzun, ince bir zincire benziyordu ama bir ucunda ağırlık, diğer ucunda da bıçak vardı. Koyu renk gözleri, zincirli bıçağından daha çok parlıyordu; dolgun, bordo dudaklarında hafif bir homurtu vardı.

Onun yanında Vaderton'ın şimdiye kadar gördüğü en uzun boylu kadın duruyordu. Dimdik, neredeyse şahane bir duruşu vardı; uzun, dalgalanan kollara dönüşen dar, beyaz bir elbise giyiyordu. Derin, beyaz bir kapüşon, yüzünün büyük kısmını gizliyordu. Kapüşon Vaderton'a biyo-büyücülerin giysilerini endişe verecek derecede hatırlatıyordu. Görünen tek şey, düz siyah saç tutamları arasında çerçevelenmiş sakın yüzünün alt yarısıydı, dudakları parlak kırmızıya boyanmıştı.

Son figür, soluk bir ten ve Güney Adaları'na has sarı saçlarıyla bir kadındı. Siyah deri Vinchen zırhı giyyordu ve sağ elinin olması gereken yerde bir kılıç vardı. Soğuk mavi gözlerini kaptana çevirdiğinde kaptanın kalbine buz serpilmiş gibi oldu.

“Şimdi teslim olursanız daha fazla kan dökülmez,” dedi, sesi gemi boyunca çınlayarak.

“Hakkınızı vermeliyim ki sürprizlerle dolusunuz,” dedi Vaderton. “Ama siz Dire Bane değilsiniz, sadece bir kadınsınız. Ayrıca sayıca sizden üstünüz. Gün doğmadan önce ölmüş olursunuz.” Sonra silahını çekti ve kıza ateş etti.

Kız, kılıçlı kolunu savurdu. Kılıcın ağzı, kızın bileğindeki menteşe etrafında dönerken tuhaf bir uğultu çıkardı ve kurşuna çarparak uzaklaştırdı. Aynı sırada beyazlı kadın kollarını kaldırdı ve parmaklarını açarken elbisesinin uzun beyaz kol yenleri fırl fırl döndü. Sonra güvertedeki kurşun yüklü bütün silahlar birdenbire patladı. Adamlar baruttan yanan ellerini ve yüzlerini avuçlarken acı içinde çığlık attı.

Havadaki mermiye sadece bir Vinchen savaşçısı vurabilirdi. Hem silahların eşzamanlı patlamasına biyo-büyücü dışında kim yol açabilirdi? Ama Vaderton kadınların hem Vinchen hem biyo-büyücü olmalarına izin verilmediğini biliyordu. O halde şu an neyle uğraşıyordu?

Vinchen olarak giyinmiş kadın, kılıcını Kaptan Vaderton'a doğrulttu. Sonra gözlerini orada sabit tutarak yaralı, korkmuş adamların oluşturduğu düzensiz kalabalığın arasından kendine yol açtı. Kılıcının yasalı uğultusu acı dolu çığlıklara karışıyordu.

Yanındaki arkadaşları da çatışmaya katıldı. Yanında gürz taşıyan adam, kafataslarını neredeyse sıradanlıkla göçertiyordu ya da çelik bacağıyla adamların ayaklarını yerden kesiyordu.

Öbür taraftaki kadın dalıp çıkıyor, zincirli bıçağını bir denizcinin boğazına, sonra bir diğerinin gözüne saplıyor; bir yandan da ağırlıklı ucuyla kendini saldırılara karşı savunuyordu. Biyo-büyücü kadın diğerlerinden geride duruyordu, elleri sanki dans edercesine sürekli önünde kıpırdıyordu. Nereyi işaret etse ölüm belirliyordu. Kimi adam ateş alıyor, diğerleri ufalanıp toz oluyordu. Bazıları da kendi etlerini pençeliyor, sanki kanları onları canlı canlı kaynatıyormuş gibi çığlık atıyordu.

Çok kısa zamanda Vinchen kadını ardında başsız, uzuvsız bedenler bırakarak kış güvertesini ele geçirdi. Havada ağır bir kan kokusu vardı.

Kaptan Vaderton kılıcını çekti ama sabit tutmak için ne kadar çaba gösterse de eli titriyordu.

Vinchen kadınının gözleri deniz kadar acımasız ve dipsizdi. “Biyo-büyücüler Konseyi’nin hizmetkârı olarak bilinen Kaptan Vaderton. Teslim ol veya öl.”

“Bir kaptan gemisini asla teslim etmez,” dedi sesi de elleri kadar fena titreyen Vaderton. “Görevimi yerine getiririm veya denerken ölürüm.”

Kadın başıyla onayladı. “Belki yine de içinde biraz şeref kalmıştır. İşini çabuk bitireceğim.” Kılıcını indirdi.

“Hayır!”

Jillen kendi narin bedenini Vaderton ve kılıcın arasına attı.

Vinchen kadını kolunu büktü ve kılıç yan tarafa döndü. Kadın, çocuğa baktı. “Kenara çekil, yoksa seni de öldürmek zorunda kalırım.”

Vaderton, önünde duran Jillen’in tüm bedeninin dehşet içinde titrediğini hissediyordu ama çocuk başını iki yana salladı ve yerinden kıpırdamadı.

Kadın yüzü üzgün halde başını salladı. “Seni anlıyorum ve cesaretini takdir ediyorum.” Sonra kılıcını yeniden kaldırdı.

“Kaptan, bekle!”

Vinchen kadını durdu ve zincirli bıçak taşıyan kadının onlara doğru koşmasını sabırla bekledi.

Zincirli bıçak taşıyan kadın Jillen’a dik dik baktı. “Küçük Bee? Bu sen misin?”

Bu soru, kılıcın bile başaramadığı şekilde Jillen’ı irkiltmiş ve geri çekilmesine yol açmıştı.

Kadın, “Filler!” diye seslendi.

Adam başını ona doğru çevirdi.

“Buraya gel!”

Adam, dövüşmekte olduğu adamın beynini soğukkanlılıkla dağıttı; sonra metal bacağına şangırdatarak yavaş adımlarla onlara doğru yaklaştı. “Ne var, Nettie?”

Nettie bir şey demeden Jillen’ı işaret etti.

Filler’in gözleri kocaman açıldı. “Jilly? Sen imparatorluk gemisinde ne arıyorsun?”

Jillen ihtiyatla ilerledi. “Filler? Bu gerçekten sen misin?”

“Elbette benim, Bee. Peki, sen neden erkek gibi giyindin?”

“Belli ki denizci gibi davranıyor,” dedi Nettie.

“Ama *neden*?” diye sordu Filler.

Jilly yakınlaşmak ister gibi Filler’a baktı ama Vaderton’ı savunmasız bırakmak istemiyordu. “Annemi arıyorum. Orduya yazılmıştı, hatırladın mı?”

Filler’ın yüzü asıldı. Elini metal bacağındaki bir şeye değdirip diz büktü ve Jilly’nin önünde çömeldi. “Üzgünüm, Küçük Bee. Red ve ben, imparatorluk askerine annenin orduya yazıldığını söyledik. İşin aslı, anneni biyo-büyücüler almıştı.”

“Hayır!”

“Anneni tanıyordum,” dedi sessizce. “Orduya yazılmasına hiç imkân yoktu. Gerçek şu ki hem gemilerden hem iblislerden nefret ederdi. Üzgünüm, Jilly.”

Jilly’nin yüzü karmakarışık duygular içinde, ikisi birbirlerine baktı.

“Geri kalanların hepsini kendi başıma öldüreyim mi?” diye seslendi biyo-büyücü kadın. Sonra bir hareketiyle bir denizcinin kafatasını göçertti.

Vinchen kadını gözleri hâlâ Jilly’nin üstünde, “Evet, teşekkür ederim, Brigga Lin,” dedi duygusuzca. “Red’in dostu benim dostumdur. Tayfama katılırsan memnun oluruz, Jilly.”

“Ama ben *bu* tayfanın bir parçasıyım,” dedi Jilly.

“Öyle mi?” diye sordu Vinchen.

Jilly, tüm bu konuşma boyunca sessizliğini koruyan kaptana döndü. Yüz ifadesi şaşkınlıktan dehşete, sonra öfkeye dönmüştü.

“Kaptan?”

Kaptan boğuk sesiyle, “Bir subayı cinsiyetin konusunda kandırmak, ölümle cezalandırılacak bir suçtur,” dedi.

“Dinle, seni aptal,” dedi Nettie. “Bu kız az önce senin hayatını kurtardı.”

Kaptan Vaderton sırtını dikleştirdi, öfkesi nihayet ellerinin titremesini geçirmişti ve kalbine yakıcı bir cesaret gelmişti. “Kaprisli bir New Laven kızına minnettar olmaktansa ölürüm daha iyi!”

“Beklediğim buydu...” Nettie, zincirini bileğine dolamaya başladı.

“Dur,” dedi Vinchen kadını yumuşak bir sesle. “Nettles, gi-

dip Brigga Lin'in temizliğine, sonra da Alash'ın kalan topları kullanılmaz hale getirmesine yardım et; teçhizat halatlarını kes ve saçma ya da barut bulursan topla. Filler, kaptanın kamarasına git ve para sandığını al."

İkisi de tek kelime etmeden gitti.

Jilly, Kaptan Vaderton ve Vinchen arasında gergin görünüyordu. "Ona ne yapacaksın?"

"Yaşamalarına izin vereceğim, istese de istemese de." Koyu mavi gözlerini tekrar Kaptan Vaderton'a çevirdi. "Seni 'gardiyan'ında koruman gereken ölü bir tayfayla oradan oraya sürüklenir halde bırakacağım. Bir şekilde hayatta kalırsan gördüğün herkese benimle karşılaşmanı anlat."

"Sen de kimsin?" diye sordu Vaderton.

"Benim adım Dire Bane ve bu Biyo-büyücülük Konsey imparatorluğunu, gemi gemi ortadan kaldırmam gerekse bile yok edeceğim."

2

Willmont Pavi sık sık zaman kavramını yitirirdi. Bu daha çok büyük bir projenin ortasındaiken olurdu. Arkadaşları buna öyle alışkındı ki Wheelhouse Taverna'ya darmadağınık ve tıraşsız halde gecenin geç bir saatinde geldiğinde yorum bile yapmazlardı.

Ama *bu geceki* toplantının farklı olduğunu ve kesinlikle gecikemeyeceğini biliyordu. Öyle ki bütün öğleden sonra başını işinden düzenli aralıklarla kaldırıp rafta ciddiyle işlemekte olan büyük saati kontrol etmeye kendini zorlamıştı. Nihayet güneş binaların tepelerinden batmaya başlayınca ve Bay Blagely mobilya dükkânının ön kapısını kilitleyince Willmont işini toparlayan ilk çırak oldu. Toplanıp temizlenmiş çalışma masasını gören Yaşlı Blagely ona şaşkın bir bakış attı.

“Bir kızla mı buluşacaksın, Willy?” Blagely'nin tepesinde saç yoktu ve Willmont'a şüpheli gözlerle bakarken çatılmış

kaşlarının arasındaki kırıışıklık en tepeye kadar çıkıp pürüzsüz, benekli kafa derisinin başlangıcına kadar gidiyordu.

“Sadece birkaç arkadaşla buluşacağım, Bay Blagely.” Willmont yalan söylemeye alışık değildi ancak bu sadece kısmen yalandı.

“Sadece üzerinde çalıştığın şu parçayı aceleye getirmedikten emin ol, Willy.”

“Acele etmem, Bay Blagely.”

“Bunun senin, benim ve bu dükkândaki herkes için ne kadar önemli olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

“Hayır, efendim,” dedi Willmont.

“Aferin,” Blagely onun omzunu sıvazladı. “O halde haydi yoluna.”

“Teşekkür ederim, efendim.” Willmont hemen, Lesser Bas-heta’dan yiyecek teslimatını, aynı zamanda kavanozlar dolusu vernik, sandıklar dolusu çivi ve mobilya yapımında gereken diğer şeylerin teslimatını aldıkları arka kapıya seğırtti. Bay Blagely’nin dükkânı asiller ve zengin tacirler arasında Stonepeak’in en kaliteli eserlerinin yapıldığı yer olarak iyi bilinirdi. Ama bu Bay Blagely açısından artık yeterince iyi görülüyor olmalıydı. Beklentilerini ve hedeflerini yükseltmişti ve bunu Willmont’un gerçekleştireceğine güveniyordu.

Willmont, dükkânın arkasındaki dar yoldan çıkıp ana Zanaatçılar Yolu’na çıktı. Kumaş, cam üfleme ve diğer zanaat dükkânlarının önünden geçti. Burası asiller için popüler bir alışveriş bloğuydu, bu yüzden şık at arabaları sıklıkla geçerci ve kaldırımları şık giyimli ve kolları paketlerle yüklü hizmetkârlarla paylaşıyordu Willmont.

Willmont tavernaya doğru ilerlemeye devam ederken eşit

derecede zevk ve endişeyle geçmişti, Blagely'nin çok önem verdiği bu yeni parça için komisyon aldığı günü düşündü.

Dükkâna iki genç adam gelmişti. Her birinde birer çırağın çalıştığı dört çalışma masası olan büyük bir dükkândı. Kendi masası kapıya en yakın olandı ve Bay Blagely işini bölse bile içeri gelen müşterileri karşılamaya daha çok gayret etmesi için onu hep teşvik ederdi. Willmont bunu yapmak yerine dükkânın arka tarafındaki masalardan birine geçmeyi teklif etmişti, diğer çıraklardan biri müşterilere nezaket gösterme çabasında bulunabilirdi. Ama Blagely bunu kabul etmemişti.

“Sen benim en değerli çırağımsın, Willy, ben de müşterilerin ilk önce senin işini görmelerini istiyorum,” demişti. “Sadece senin tavırlarına biraz daha dikkat etmeni istiyorum.” Sonra yorgun bir tevekkülle iç çekmişti. “Sanırım bir taş ustasının oğlunu işe almanın bedeli bu.”

Willmont'un babası gerçekten de bir taş ustasıydı ve sözlerini nezaket ve görgü ile yumuşatacak birisi değildi. İşin tuhafı, Willmont'un Blagely'nin mobilya dükkânında çıraklık eğitimi almasının nedeni, babasının aile işinde onu ağabeylerini takip edemeyecek kadar hassas ve narin bulmasıydı. Babası, annenin en küçük çocuğa gösterdiği müsamahayı suçluyordu, Tanrı annesinin ruhunu kutsasın. Willmont, kendisini biraz duygusal yapan şeyin annesinin ebeveynliğinden çok zamansız ölümü olduğunu düşünüyordu ama babası bu tür şeyler hakkında konuşulacak türden biri değildi. Üstelik babası dükkân seçimi konusunda haklı çıkmıştı. Mobilyacılığın ince işçiliği Willmont'un mizacına taş işçiliğinin zor oymacılığı ve kazımacılığından çok daha uygundu. Bay Blagely babasından daha nazikti. Willmont diğer esnaf dükkânlarındaki zanaatkârlarla bile iyi geçiniyordu

ve kısa zamanda bir arkadaş çevresi edinmişti. Ama esnafın basit ve içten konuşmasıyla üst sınıfın ince, süslü konuşması arasında büyük fark vardı. Ne zaman bir saray mensubuyla konuşsa içinde babasının ufak bir varyasyonu uyanıyordu.

O iki adamın dükkâna geldiği gün Willmont bir sandalye arkalığının süslemeli detaylarını tamamlamaktaydı. Bu onun mobilya yapımında en sevdiği kısımdı. Projenin ilk başlardaki daha basit aşamalarında dört gözle beklediği şeydi. Bu yüzden o iki adam gelip de heyecanla beklerken onları göz ardı etmişti.

Birkaç dakika sonra içlerinden biri boğazını temizleyip net bir sesle, “Hey, dostum,” dedi.

“Evet?” dedi Willmont, başını işinden kaldırmadan.

“Şu anda dükkânınızın pencere pervazında duran şu eşsiz güvercin oymasını kim yaptı acaba, diyordum.”

Willmont işine ara verip ilk kez adamlara dikkatle baktı. Konuşanın açık mavi redingotu vardı ve uzun, koyu saçlarının kıvrırcığı özenle yapılmıştı. Yüzüne çoğu zenginin uyguladığı turuncu pudra tozundan hafifçe uygulanmıştı. Willmont’a göre adam herhangi bir müşteriye benziyordu. Ama diğer genç adam biraz sıra dışıydı. Arkadaşı gibi ince keten bir gömlek, kravat ve yumuşak deriden bot giyiyordu. Ama redingot yerine çok değişik günler görmüş olduğu belli olan kahverengi deriden uzun bir palto giyiyordu. Ayrıca parmaksız deri eldivenler ve gözlerini saklayacak kadar koyu renge boyanmış gözlükler takıyordu.

“Güvercini ben yaptım,” dedi Willmont nihayet.

“Muhteşem bir parça,” dedi kıvrırcık saçlı adam.

“Satılık değil,” dedi Willmont.

Adam gülümsedi. “Elbette değil. Sanırım ayrılamayacağın

kadar manevî değer taşıyordur.”

“Hayır,” dedi Willmont. “Sadece burada satılacak türden bir şey değil. Biz mobilya satarız.”

“Ah, anlıyorum.” Adam, Willmont’un müşteriler üzerinde genelde yarattığı o akıl karışıklığı ve hayal kırıklığı karışımı duyguya kapılmak üzereydi. Bu ifadeyi görünce Willmont’un Bay Blagely’yi çağırması gerekiyordu. Ama Bay Blagely bir işi halletmek üzere dışarıya çıkmıştı. Dolayısıyla Willmont sadece işine geri döndü.

Gözünün ucuyla Willmont kıvrıcık saçlı adamın ağırlığını birkaç kez bir ayağında, diğerine aktardığını gördü. Bir şey söylemek üzereymiş gibi nefes aldığını duydu ama adam bir şey demedi. Tüm bunlar Willmont’u huzursuz etti. Onları elinden geldiğince göz ardı etmeye çalıştı ve sandalye detayı çalışmaya geri döndü.

Sonra koyu renk gözlüğü olan adam bir adım öne çıktı. Neşeli ve tasasız bir ses tonuyla, “Durum şu, adamım,” dedi. “Benzer bir parça yapıp yapmayacağını öğrenmek istiyoruz. Ama güvercin yerine bu bir...” Kıvrıcık saçlı adama baktı.

“Bir şahin olacak,” dedi adam.

“Evet. Bir şahin,” dedi koyu renk gözlüklü adam. “Tam şu yaptığın kadar güzel olacak ama farklı bir kuş, anladın mı?”

“Bu uzun zaman alır,” dedi Willmont.

“Elbette öyle, dostum,” dedi adam. “Senin sanatını, böyle söylememde sakınca yoksa aceleye getirmeyi hayal bile etmeyiz. Ve tabii ki iyi bir ücret alacaksın.”

“Bilmiyorum...” Willmont şahinlere veya diğer avcı kuşlara dikkat etmezdi. Onlar *gerçekten* sevdiği kuşları avlayıp yerlerdi.

Sonra kapı açıldı ve Bay Blagely telaşla içeriye girdi.

“Merhaba saygın efendiler!” Adamların etrafından dolaşıp Willmont’un yanında durdu. “Benim adım Honus Blagely, bu dükkânın sahibiyim. Willy size korkunç bir şey söylediyse özür dilerim. El işçiliği son derece iyidir ama sıra konuşmaya gelince...” Adamlara ilk kez gerçekten bakınca gözleri kocaman açıldı ve yere kadar eğildi. “Majesteleri! Sizi hemen tanıyamadığım için beni bağışlayın!” Bakış atınca Willmont’un eğilmediğini gördü, bu yüzden uzanıp tuttuğu gibi onu da aşağıya çekti.

Eğilmiş halde kalmaya zorlanan Willmont, gülümserken biraz utanmış gibi görünen kıvrıcık saçlı adama bakmak için başını yana eğdi. “Her şey epey yolunda, Bay Blagely. Tüm korumalarım olmadan saraydan ilk kez ayrılışım. Anlaşılan yanımdaki Lord Pastinas tam bir bölük asker kadar ölümcül ve bir şekilde daha az dikkat çekici.

Willmont’un bir lorda yakıştıramadığı sözlere Lord Pastinas kendinden memnun halde sırıttı. “Elimden geleni yapıyorum, Majesteleri.”

“Tamamen emrinizdeyiz, Majesteleri.” Blagely, Willmont’un da kendisiyle beraber kalkmasına izin vererek yavaşça doğruldu. “Bugün size nasıl hizmet edebiliriz?”

“Çırağınızın güvercin oymasını gerçekten çok beğendim ve benim için bir şahin yapmayı kabul eder diye umuyorum.”

“Bundan zevk ve şeref duyar, Majesteleri!” dedi Blagely.

“Mükemmel,” dedi Prens Leston. “Teşekkür ederim... adın Willy’ydi, değil mi?”

“Evet, Majesteleri,” dedi Blagely çünkü Willmont’un Bay Blagely bir sipariş anlaşmasının ortasında konuşmasına izin yoktu. Öyle olmasa Willmont, tam adının kullanılmasını

tercih ettiğini söylerdi.

“Willy eserin tamamlanmasının biraz zaman alacağıyla ilgili endişesini dile getirdi.” dedi Lord Pastinas.

“Ah, onun hakkında endişelenmeyin.” Blagely huzursuzca güldü.

“Ancak ben onun harcadığı zamanın karşılığını aldığından *gerçekten* emin olmak istiyorum,” dedi Prens Leston. “Elli altın sizce yeterli olur mu?”

Blagely’nin gözleri kocaman açıldı. “Majesteleri çok cömert.”

“Mükemmel,” Prens, Lord Pastinas’a bir baş işareti yaptı, o da belindeki bir kesenin ağzını açtı ve elli parça saymaya başladı.

Blagely elli parça altın önlüğünün üstüne sayılır sayılmaz Prens’in önünde yeniden eğildi. “Parça tamamlanır tamamlanmaz derhal saraya gönderirim, Majesteleri.”

“Dört gözle bekliyor olacağım, Bay Blagely,” dedi Prens Leston. Sonra döndü ve hemen arkasında Lord Pastinas’la beraber gitti.

Onlar gider gitmez Blagely derin bir iç çekti. “Şükür ki tam zamanında gelmişim!”

“Şahin yapmak çok zaman alacak,” dedi Willmont. “Bir sürelğine sandalye yapamayacağım.”

Blagely ellerini Willmont’un omuzlarına koydu ve gülümsedi. “Boş ver sandalyeleri! Bu bizim geleceğimiz olabilir, evlat!”

“Şahin yapmak mı?” diye sordu Willmont.

“Asiller için yüksek kalitede süs eşyaları yapmak! Bir düşünsene! Prens senin şahini beğenirse sarayda bir yerde sergi-

leyecektir. Bütün o yaltaklanan lortlar ve leydiler esere hayran olup nereden aldığını soracaklar, Prens de onlara bizim dükkândan bahsedecek. O dantellilerin birbirlerini nasıl taklit ettiklerini bilirsin. Hepsi de bir kuş veya başka hayvan figürü isteyecek ve basit bir sandalyeden çok daha fazla para ödeyecekler. Bu oyunu doğru oynarsak zengin olabiliriz!”

Sonrasında hiçbir şey aynı olmadı. Willmont sandalye yapmayı bıraktı ve her gününü İmparatorluk Majestelerine şahin yapmakla harcamaya başladı. Willmont sandalye yapmayı tercih ettiğinden değildi. İşin aslı her gün dükkâna gelip masasında kalın tahta parçasından yavaşça ortaya çıkan şahin üzerinde çalışmayı seviyordu. Hoşuna pek gitmeyen şey, bunun beraberinde getirdikleriydi. Bay Blagely durmadan tepesinde dikiliyordu, ilerlemesini kontrol ediyor, nasıl gittiğini, nasıl hissettiğini, yeterince yemek yiyip yemediğini ve yüz tane daha soru soruyordu ki hepsi birleşince Willmont’u korkunç derecede kaygılandırıyordu. Şahinin getirdiği diğer şey de Tanrısal Doğacılar’dı.

Willmont elbette arkadaşlarına yeni imparatorluk siparişinden bahsetmişti. Birkaç hafta sonra içlerinden biri, Kiptich, ona imparatorluğu daha iyi bir yer haline getirmeye yardım etmek isteyip istemediğini sordu. Tabii ki Willmont buna evet dedi. İmparatorluğun daha iyi bir yer olmasını kim istemezdi ki? Böylece Kiptich, onu Thunder and Gale adındaki tavernaya götürdü. Wheelhouse’tan çok daha pis ve kötü kokulu bir yerdi. Orada Hannigan adında mahzun suratlı bir adamla buluştular. Kiptich orada, Willmont’un güvenilir biri olduğuna Hannigan’ı ikna etmek için epeyce dil dökmek zorunda kaldı. O zaman Hannigan, Willmont’a Prens, İmparator ve hatta Lord Pastinas hakkında ne düşündüğüne dair bir sürü tuhaf soru sor-

du. Bir nedenden dolayı biyo-büyücülerle ilgili ne düşündüğünü de sordu. Nihayetinde Hannigan, Tanrısal Doğacılar'ın bir sonraki toplantısına Willmont'un da katılabileceğine ikna oldu.

Şu an aceleyle gittiği toplantı buydu. Kiptich bu toplantıya kesinlikle gecikemeyeceğini söylemişti.

Willmont, Stonepeak'in temiz, geniş sokaklarında ömür boyu orada yaşamış birinin özgüveniyle yürüdü. Oraya gelip giden bir sürü insan olduğunu biliyordu fakat bunu asla anlamıyordu. Sonuçta Stonepeak, imparatorluğun en büyük adasıydı. Aynı zamanda başkent olduğundan, en zengin ve güçlü olanıydı. Willmont'un bildiği kadarıyla dünyanın en büyük yeriydi. İnsan neden buradan gitmek isterdi ki?

Adanın kuzey tarafında şehre adını veren kara dağ vardı. Dağın tabanı adanın neredeyse dörtte birini kaplıyordu. Bütün ana caddeler bir tekerleğin –ya da daha doğru ifade etmek gerekirse üçte bir tekerlek– parmakları gibi dağdan uzanıyordu. Binalar genellikle iki veya üç katlıydı, düz çatılıydı ve tuğla duvarları yeknesak bej sıvayla kaplıydı. Birçok şehir herhangi bir sebeple öylesine yükselivermişti. Ama Stonepeak, en başından itibaren dikkatle planlanmıştı. İmparator Cremalton, adaları ilk birleştirdiğinde Stonepeak'i başkent olarak seçmişti çünkü imparatorluktaki en yüksek dağa sahipti. Sonra tüm imparatorluğunu yukarıdan görebilmek için dağın yan tarafının içine sarayını yaptırmıştı. Önceden dağın eteğinde küçük bir şehir vardı, İmparator baştan başlayabilmek için o şehri yaktırıp yok etmişti. Bunun yerine imparator ve baş biyo-büyücüsü, Burness Vee, İmparator Majestelerine layık bir şehir tasarladı. İmparator Cremalton, şehrin tamamlandığını görece kadar yaşamadı. Ama biyo-büyücüler olağanüstü uzun yaşarlar, bu

yüzden son tuğla da yerine konduğunda Burness Vee de oradaydı. Sanki bu tek amaç uğruna ölümü başından defetmişçesine hemen ertesi gün o da öldü.

Şu an günbatımı sonrasıydı ve Willmont, Thunder and Gale'e vardığında binaların bej duvarları günün son ışıklarıyla altın rengine boyanmıştı. İçeriye girdi, ter ve bira kokusu yüzünden burnunu kırıştırdı. Taverna kalabalık değildi ki bu Willmont'u şaşırtmadı. Böyle loş aydınlatılmış ve pis kokan bir yere kendi isteğiyle kim gelirdi ki?

Willmont, Kiptich'in kendisine söylediği gibi arka taraftaki bara gitti. Barın yanındaki zeminde kilere inen bir ambar kapağı vardı. Willmont kapağı kaldırıp aşağıya inerken barmen belirgin bir ilgisizlikle onu izledi.

Kilerin tavanı Willmont'un dik olarak ayakta durmasına yetecek kadar yüksekti. Yumuşak toprak zeminde fiçılar ve sandıklar düzgünce istiflenmişti. Neredeyse tamamen karanlıktı ama öte uçta tek bir ışık vardı. Karanlıkta etrafını sarmış olabilecek sıçanları ve örümcekleri düşünmemeye çalışarak o ışığa doğru endişeyle ilerledi.

Işığa ulaşınca ortasına fener konmuş bir masanın çevresinde oturan beş adam gördü. Adamlardan birisi Kiptich'ti. Bir diğeri Hannigan'dı. Bir de mobilya dükkânının biraz aşağısında dükkânı olan bir gümüş kuyumcusunu tanıdı. Önlüklerine ve nasır tutmuş ellerine bakılırsa diğer ikisi de zanaatkârdı.

"Zamanında geldin!" Fenerin ışığı Kiptich'in kuru yüzündeki rahatlamayı gösteriyordu. Kendisi bir cam üfleyiciydi ve erimiş camdan çıkan dumanın kendisinde pek iştah bırakmadığını iddia ederdi.

"Geleceğime söz verdim," dedi Willmont. "Verdiğim söz-

leri tutarım.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” Hannigan’ın gözlerinin etrafındaki deri, yaşlı bir köpeğinki gibi düşüktü ama arkasındaki bakış net ve uyanıktı. “Otur, Willmont, sana seni bu gece buraya neden davet ettiğimizi anlatalım.”

Willmont, masanın ucundaki boş yere oturdu. Tanımadığı iki adam sol taraftaydı, gümüşçü ve Kiptich sağda, Hannigan da baştaydı.

“İlk önce sana Tanrısal Doğacılar’ın neden kurulduğunu anlatayım,” dedi Hannigan. “Bunun nedeni, imparatorlukta bir sorun görmemizdir.”

“Bir sorun mu?” diye sordu Willmont.

“İmparator Cremalton’ın neslinden direkt geldiği için İmparator Martarkis’in hükmetmek üzere Tanrı tarafından seçildiğini kabul edersen, değil mi?”

“Elbette,”

“O halde yaşı ilerleyen İmparator’un biyo-büyücüler tarafından kontrol edildiğini duymak seni endişelendirecektir.”

“Nasıl kontrol ediliyor?”

“Biyo-büyücülerin kendilerince yöntemleri var, bilirsin. Ayrıca yaşlılar kolayca kandırılabilir. İşin aslı İmparator olduğandan daha uzun yaşadı, değil mi?”

“Şu an yüzü aşkın,” dedi Willmont. “Normal olan hiç kimse o kadar uzun yaşamamıştır. Ben büyük bir amaç uğruna onu hayatta tutanın Tanrı olduğunu sanıyordum.”

Kiptich başını iki yana salladı. “Görmüyor musun, Willmont? Onu hayatta tutanlar biyo-büyücüler. Çünkü biliyorlar ki İmparator Martarkis ölürse yönetim hakkı olan Prens Leston başa geçecek. Dolayısıyla onun yerine yaşlı Martarkis’i zar zor

ayakta tutuyorlar, yılda bir kez imparatorluk bildirisinde destekliyorlar ve bir kukla gibi konuşturuyorlar.”

“Peki Prens’in hükmetmesini neden istemiyorlar?” diye sordu Willmont. “Bir asil için oldukça sevimli görünüyor.”

“Bütün sorun da bu,” dedi Willmont’un tanımadığı adamlardan biri. “Hepimiz Prens’i seviyoruz ve o baştayken biyo-büyücülerin iyi ve dürüst insanlarımızı deneyleri için almalarına artık izin vermeyecektir. Böyle bir saçmalığa son verecektir.”

Gümüşçü, “Bu, adalılar için çok daha kötü,” dedi. “Duyduğuma göre biyo-büyücüler donanma gemilerine el koyup imparatorluk sınırlarına yakın bölgelerdeki küçük adalara götürüyor ve bütün ada halkı üstünde deney yapıyormuş.”

Hannigan başıyla onayladı. “O biyo-büyücüler tüm imparatorluğa korkunç ve anormal bir şey yapma niyetinde.”

“Ne yapacağız?” diye sordu Stonepeak’i çok seven ve başına korkunç ve anormal bir şey geldiğini görmek istemeyen Willmont.

“İşte burada sen devreye giriyorsun, adamım,” dedi Kiptich. “Prens’e haber ulaştırmalıyız. Ona dünyada aslında neler olup bittiğini açıkla. O biyo-büyücüler onu öyle izole tutuyor ki muhtemelen hiçbir fikri yoktur. Bir keresinde ona sokakta yaklaşmaya çalıştık ama askerleri yakınına gitmemize izin vermedi.”

“Artık askerleri yok,” dedi Willmont. “Sadece bir adam var.”

“Koyu renk gözlükleri olan adam mı?” diye dudak büktü gümüşçü. “O gözlükleri neden taktığını Tanrı bilir. Muhtemelen istese tek bir bakışıyla seni öldürebilir.”

“Ya da belki gözleri bile yoktur,” dedi öbür adam.

“Bana o kadar kötü görünmedi,” dedi Willmont. “En azın-

dan normal konuşuyor.”

“Asıl konu,” dedi Hannigan, “iş şansa bırakamayız. Akıllı davranmak zorundayız. Bu yüzden Prens’e bir mektup yazmayı planladık. Sen de bu mektubu, yapmakta olduğun şahinin içine saklayacaksın.”

“Yani gizli bir bölme yapmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?”

“Kesinlikle!” dedi Kiptich. “Başkasının göremeyeceği ama eline aldığı anda Prens’in mutlaka görebileceği şekilde saklanmalı.”

Willmont bunu düşündü. “Sanırım alt kısmına notun saklanabileceği küçük bir yarık açabilirim. Sonra üstünü kapatacak bir panel yapıştırırım. Yapıştırıcıyı bir miktar sulandırırsam sadece birkaç gün boyunca tutar. Sonrasında umarım not Prens’in eline geçer.”

Hannigan, Kiptich’e sırtıttı. “Haklıymışsın. Bu çocuk gizli bir cevher.”

“Söylemiştim,” dedi Kiptich.

Hannigan, Willmont’a döndü. “Tanrısal Doğacılar’a hoş geldin, adamım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Willmont masadakilere bakarak. “Peki, sadece biz mi varız?”

Hannigan güldü. “Ah, hayır. Birkaç farklı grup var. Bizler esnaf grubuyuz ama inan ya da inanma, bunu sarayda biyo-büyücülerin anormal yöntemleriyle imparatorluğu zehirleyişlerini izlemekten bıkan bir grup lord başlattı. Ayrıca Güney Pazarı’nda birkaç adamımız daha var. Çoğu çiftçi, aşçı, birkaçı şarap taciri falan. Gördüğüm kadarıyla hepimiz tehlikede...”

Aniden Hannigan’ın gözlerinden küçük bıçaklar fırladı. Harap olmuş göz yuvalarından kan fışkırırken sarsıldı ve öne

doğru düştü. Willmont daha önce birinin öldürülüşüne hiç şahit olmamıştı ve bir anlığına şoke olmuş zihni az önce kendisiyle konuşmakta olan adama anlamazlıkla öylece bakakaldı.

Sonra Kiptich zavallı bir “lanet olsun” küfrü savurdu ve büyü bozuldu. Masadaki diğer adamlara bakarken Willmont’un içinde dalga gibi bir panik yükseldi.

Gümüşçü, trans halindeymiş gibi boş gözlerle bakıyordu. Sonra yavaşça önündeki masaya doğru devrildi. Onun da kafatasının dibinden bir başka bıçak fırlamıştı.

Willmont, sol tarafındaki tanımadığı adamlara döndü. Dik dik bakan gözlerle ve gevşek ağızlarıyla birbirlerine yaslanmışlardı.

“Kiptich,” diye fısıldadı Willmont. “Neler oluyor?”

Kiptich başını iki yana salladı, sıska yüzü fener ışığında korkmuş görünüyordu. “Bir sonraki biz olmadan bu lanet yerden sıvışalım.”

İkisi yalpalayarak ayağa kalktı. Kiptich masadan ve ışıktan uzaklaştı.

“Bekle, feneri de alalım!” Willmont feneri alıp Kiptich’e doğru tuttu. Arkadaşını bir anlığına gördü. Sonra karanlık bir şekil görüşünü engelleyerek hızla önünden geçti. Kiptich’i tekrar gördüğünde arkadaşı kaburgalarını avuçluyor, parmaklarının arasından kan fişkırıyordu. Alamıyormuş gibi görüldüğü hava için mücadele ederken arkadaşı Willmont’a dehşet içinde baktı. Sonra toprak zemine düştü.

Willmont yalnız başına dikiliyordu. Ellерinin titremesi, fener ışığını da titretiyordu. Beyni haykırarak ona hareket etmesini, kapağa doğru kaçmasını söylese de ayakları olduğu yerde duruyordu, korkudan çakılmışlardı.

Sonra el bileğinde keskin bir acı hissetti. Acıyla ciyaklayıp

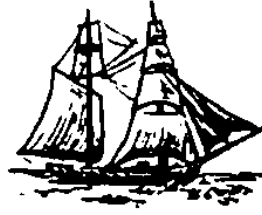
feneri düşürdü.

Şimdi kanamakta olan bileğini kavradı ve gözlerini kısıp karanlığa baktı. Kendi kısa kesik soluk seslerinin üstünde bir ses duydu ve başını çevirdi. Işığın sınırında gri elbiseli gölgemsi bir şekil gördü.

Sonra Willmont, boğazına kor gibi bir sancının saplandığını hissetti. Bağırmayı denedi ama sadece şırıldadı. Gölgemsi şeklin yeniden eriyip karanlığa karışışını izlerken göğsünden aşağıya ılık ve ıslak bir şey sızıyordu.

Ölmeden önce Willmont'un aklına gelen son şey, şahinin asla tamamlanamayacağıydı. Bay Blagely büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

3

Jilly küpeştede durdu ve uzakta gittikçe kaybolan kırık dökük *Guardian*'ı seyretti. *Kraken Avcısı* küçük ve hızlı bir brikti ama Jilly kendisinin üç katı büyüklüğünde ve silah sayısı dört kat fazla olan bir gemiyi nasıl alt ettiğini bir türlü anlayamıyordu.

“Bay Finn?”

Yaşlı adam, elleri dümeni sıkıca tutarak tek gözü öğle sonrası güneşinde kısılı halde Jilly'nin yanında duruyordu. “Evet, Jilly?” diye cevap verdi *Paradise Circle*'dan birinin rahatlatıcı ses tonuyla.

“Bunu nasıl yaptınız?”

“Nedir o?”

“Daha güçsüz bir gemi ve daha az insanla *Guardian*'ı nasıl alt ettiniz?”

Finn gülümsedi. “Ben çok az şey yaptım. Sadece etrafında birkaç kez dolaştım.”

“Ne demeye çalıştığımı biliyorsun.”

“Bu konuda *sen* ne düşünüyorsun?”

“Kaptan Vaderton, tayfanın geminin bir parçası olduğunu söyledi. Bu durumda sebep geminin kendisi değilse üzerindeki insanlardır.”

“Evet, sanırım bu doğru. Hepsinden de önemlisi Kaptan. Sırf Kaptan’ın gücüne göre bir savaş kaybedilebilir veya kazanılabilir.”

Jilly, kendisine Dire Bane diyen kadının durup ufkı dikkatle izlediği baş kasarasına döndü. Kadının kolları arkasında kavuşturulmuştu, sol eli sağ bileğinin ucundaki garip kısılcı kavramıştı. Serbest duran sarı saçları rüzgârda bayrak gibi dalgalanıyordu.

Jilly parmaklarını kendi kısa kahverengi saçlarından geçirdi. Son iki yıldır oğlan gibi görünebilmek için saçlarını kısa tutmak zorunda kalmıştı. Belki şimdi yine uzatırdı, ne de olsa Dire Bane’in böyle şeylerin kabul edilebilir olduğu gemisindeydi artık.

Kayıp Finn’e, “Daha önce hiç kadın kaptan duymamıştım,” dedi. “Buna izin verildiğini bilmiyordum.”

Yaşlı adam memnuniyetle sırtıttı. “Bence kurallara bakılırsa bu gemide izin verilmeyen birçok şey bulacaksın.”

“O nasıl Dire Bane olabilir? Yani, ben Dire Bane’in erkek olduğunu sanıyordum. Bildiğim kadarıyla öldürülmüştü.”

“Dire Bane, onun kendine taktığı isim.”

“Lakap gibi mi?” diye sordu Jilly.

“Daha çok söz gibi,” dedi Finn. “Kaptan Bane’in verdiği sözleri çok ciddiye alan biri olduğunu da göreceksin.”

Kadın elbette Jilly’ye çok ciddi görünüyordu. Hatta soğuk katılığında neredeyse korkutucuydu.

Kaptan Bane'in yanında duran kadın da en az o kadar ürkütücüydü ama başka bir açıdan. Üzerinde kapüşonlu, dökümlü, beyaz bir cüppe vardı ve şu an geride duran kapüşonu, uzun siyah saçlarını açıkta bırakıyordu. Kaptan Bane'den neredeyse bir baş uzundu ve kendi bildiğini okumaya alışkın biri gibi otoriter bir havası vardı.

Jilly, "Kaptan'ın yanındaki ince hanım kim?" diye sordu Kayıp Finn'e. "Onun sihir gibi şeyler yaptığını gördüm. Bunu nasıl yapabiliyor?"

"Eskiden bir biyo-büyücüydü, onu tarikatlarından attıkları zamana dek."

"Bunu neden yaptılar?"

"Anladığım kadarıyla bir kadın olduğu için."

Jilly iki kadına bakarken bunu bir an düşündü. Sonra, "Kadın olmanın nesi bu kadar kötü?" diye sordu.

Kayıp Finn ona keskin bir bakış attı. "Hiç de kötü değil. En iyi dostlarımdan bazıları kadın."

"O halde neden yapmamıza izin verilmeyen o kadar çok şey var? Asker olamayız, kaptan veya sanırım biyo-büyücü de olamayız. Ama bu şeyleri *yapamayacağımızdan* değil, değil mi?"

"Bu sorunun cevabı için bu gemide şöyle bir etrafına bakman yeterli."

"O halde neden bunları yapmamıza izin *verilmiyor*?" diye sordu.

"Bana sorarsan sadece dantelli saçmalığı," dedi Finn. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Paradise Circle'da bu tür saçmalıklara kafa yormayız."

Altlarındaki gemi sonsuz denizi bölüp geçerken bir süre konuşmadan durdular. Birkaç dakika sonra Kayıp Finn kendi

kendine hafifçe mırıldanmaya başladı. Jilly şarkının adını hatırlayamıyordu ama Paradise Circle'da çocukken duyduğu bir parçaydı. Kendisine Küçük Bee dendiği zamanlardan. Nasıldı o şarkı?

Uzaklara yelken aç, adamım. Uzaklara yelken aç.

Gece aydınlanıp gündüz olmadan.

Ya da başkaları seni tutup

Çürümüş Keystown'a sürüklemekten

Uzaklaş, adamım. Uzaklara yelken aç.

Jilly'nin içinde ani bir sıla hasreti yükseldi. Ama bu tuhaftı çünkü bu gemide olmak sanki çocukluğundaki yuvasındaymış gibi hissettiriyordu. Canı sıkıldığında veya sık sık olduğu üzere annesi evde olmadığına sorularla, dedikodularla veya aklına gelen herhangi bir şeyle sonsuz işkencelerde bulunduğu Filler bu gemideydi. Kasları biraz daha gelişmişti. Biraz daha yaşlanmış ve kıllanmıştı ve dizine bir şey olmuştu. Ama hâlâ kendisine aynı şekilde rahatlık veren uzun boylu, sessiz varlıktı. Şu an oturmuş, bir varilin üstüne yayılmış, üzerinde çizimler ve hesaplamalar olan büyük bir kâğıt parçasına bakıyordu. Hemen yanında tıpkı Red'e benzeyen bir adam vardı, Jilly gözlerine dikkatle bakmasa onun Red olduğunu zannederdi. Filler onu, Red'in Hollow Falls'dan dantelli kuzeni Alash olarak tanıtmıştı.

Yakınlarda Nettles oturmuş, zincirini parlatıyordu. Gür ve kıvrık saçlarıyla, dolgun dudaklarıyla ve için için yanan gözleriyle Jilly'nin hatırladığından çok daha güzeldi. Hammer Point'teki teyzesinin yanında kalmaya gitmeden önceki son bir

ayda Red'in neredeyse bütün boş zamanını aldığı için Nettles'a çok kızmıştı Jilly.

Kıç tarafta Circle'dan çıkmış en gözü kara ve en çılgın insanlardan biri olan kötü şöhretli Keçi Sadie vardı. O bir efsaneydi. Gerçi güvertede oturmuş horlarken, cılız beyaz saçları rüzgârda uçuşurken, elinde bir oltanın misinasını gevşekçe tutarken o kadar da efsanevî görünmediğini kabul etmek lazımdı. Ama Sadie, bir zamanlar Red'in akıl hocasıydı. Jilly'ye kilit açmayı, okumayı ve en nihayetinde, uzun uzun yalvarmalar sonucunda bıçak atmaya öğretene Red. Bu üç becerisi olmasaydı Jilly son birkaç yıldır hayatta kalabileceğinden emin değildi.

"Bay Finn? Red'e ne oldu?"

"Biyo-büyücüler onu aldı." Jilly'nin yüzündeki dehşet ifadesini gördü ve hemen ekledi, "Ama endişelenme. Ona zarar vermeyecekler. Brigga Lin ve Kaptan Bane bundan emin. Anlaşılan özel bir şey için ona ihtiyaçları varmış."

"Ve biz de onu kurtaracağız, değil mi?"

"Aklımızdaki bu. Ama korkarım kolay olmayacak. O biyo-büyücüler, insanların anlattığı kadar korkunç. Belki daha da fena. Bu işi doğru yapmak için akıllı ve sabırlı davranmalıyız."

"Ama bunu yapacağız, değil mi?"

"Kaptan Bane buna yemin etti."

Jilly tekrar Kaptan Bane'e döndü. Çok güçlü ve özgüvenli görünüyordu. Jilly, onun kadar etkileyici olmanın yakınına bile yaklaşabilecek mi diye merak etti.

"Dümeni devralmaya ne dersin?" dedi Finn.

"Ben mi?" diye sordu Jilly. "Ama..."

"O kadar korkma. Bu donanma gemisi değil ya. Ayrıca önümüzde deniz pürüzsüzce uzanıyor. Gemiye düz tutmaktan başka yapacak bir şey yok."

“Ama *nasıl* yapılacağını bilmiyorum.”

“Bu yüzden sana öğreteceğim,” dedi Finn. “Gel bakalım. Gemideki herkes bir işe yaramalı. Senin de zamanın geldi.”

Bleak Hope baş kasarada durmuş, batmakta olan güneşin son kızıl ışıklarında önünde uzanan boş denizde kuzeye bakıyordu. Stonepeak’i görebilmek için millerce öteyi görebilmeyi dilerdi. *Lady’s Gambit*’i savaşabilecek durumdaki *Kra-ken Avcısı*’na dönüştürmek ve taktiklerini kusursuzlaştırmak yaklaşık bir yıl sürmüştü. Birkaç topu olan tek direkli küçük imparatorluk şalopalarıyla başlamışlardı. Sonra iki direkli guletler ve briklere geçmişlerdi. Bu gemilerden birinin kaptanından, biyo-büyücülere yaptığı hizmetler karşılığında yakın zamanda imparatorluk firkateyninin komutasına verilen Brice Vaderton’ı duymuşlardı. *Guardian*, ele geçirdikleri ilk tam donanımlı firkateyndi ve harekete geçmeden önce bir haftadan uzun süredir plan yapıp onları izlemekteydiler. Hope bunların hepsinin Red’i kurtarmak için atılan birer adım olduğunu biliyordu ama daha yakın olmadığı için sürekli ve hafif bir hayal kırıklığı hissediyordu.

Stonepeak saldırısından sonraki aylar hayatının en zor zamanlarındanı. Kayıp, peşini hiç bırakmayan bir yoldaş gibiydi. Kendi kamarasında oturur, okuyarak veya bir haritayı inceleyerek zaman geçirir ve Red’in Hope diye seslenişini duyduğunu hayal ederdi. Kulağa öyle gerçek gelirdi ki Hope kendisine rağmen, o parlayan, haylaz kırmızı gözleri görmeyeceğini bile bile yine de arkasına dönüp bakardı.

O ilk aylarda bazen elini kaybettiğini bile unuturdu. Farkında olmadan bir fincanı almak üzere uzanır ama elindeki kısıkcı fincanın kenarına çarpardı. İşte o zaman kaybettiği elini capcanlı hatırlardı. Her bir çizgisini ve çilini. Kardeşliktekiler için yemek yaparken meydana gelen yanık izini. Eklemlerinde ahşap panellere vurmaktan oluşan sertliği. Avucunda, annesinin uzun bir hayatının ve tek büyük aşkının olacağı anlamına geldiğini söylediği çizgileri. O zaman o elini hemen önünde duruyormuş gibi görebilirdi. Hatta bazen eli yerinde duruyormuş gibi hissettirirdi. Ağırır, kaşınır hatta tuhaf bir şekilde karıncalanırdı.

Ama aylar yavaş yavaş geçtikçe Alash, Filler ve Brigga Lin tarafından yapılan yeni ele alıştı. Nihayet gün geldi, eski elini hatırlayamaz olduğunu fark etti. Denizin üzerindeki sisin kalkması gibi detaylar gittikçe silindi. Artık eski elini hayal etmeye çalıştığında hayalsi bir çerçeveden fazlasını göremiyordu.

Günün birinde Red'i de sadece o kadar hatırlamaktan korkuyordu.

"Sence şu an ne yapıyordur?" diye sordu yanında sessizce duran Brigga Lin'e.

"Bunu bilmeye imkân yok." Brigga Lin'in duygusallığa karşı eğilimi çok azdı.

"Muhtemelen belaya bulaşıyordur," dedi Hope. "Bu konuda üstün yetenekli."

"Onu nihayet kurtardığımızda senin hatırladığın adam olmayabilir," dedi Brigga Lin.

"Öyle mi dersin?"

"Biyo-büyücülerin, insanların dış görünüşleri gibi içlerini de değiştirmeye yarayan yöntemleri var."

“Eğer ona öyle bir şey yaptılarsa bunu düzeltecek bir şey bulmamız gerekecek.” Hope, kısıkcın hemen üstünden ön kolunu ovaladı. “Tek seferde bir sorun.”

Brigga Lin başını sallayıp Hope’un kolunu ovalayışını izledi. “Gittikçe kötüleşiyor, değil mi?”

“Gittikçe yoğunlaşıyor,” dedi Hope. “Ben hâlâ iyi veya kötü demek için çok erken olduğunu düşünüyorum.”

“Song of Sorrows, bana bile yabancı gelen biyo-büyücülük sanatıyla dövülmüş yüzlerce yıllık bir silah. Onu kısıkacına her taktığında kılıçla senin sinir sistemin arasında direkt, filtrelenmemiş bir bağlantı oluşuyor. Bunun bedenin üzerinde nasıl bir etki yarattığına dair en ufak bir fikrimiz bile yok.”

“Bu yüzden de kötü olduğuna dair çıkarımlara balıklama atlamamalısın.”

“Çıkarımlara atlamıyorum. Tedbirli davranıyorum. Bırak da en azından tendonlarına kaynamış tellerin bağlantısını geçici olarak keseyim.”

“Kesinlikle olmaz. Bu bana ihtiyacım olan kontrol seviyesini sağlıyor.”

Bir süre rüzgâr ikisinin saçlarını ve Brigga Lin’in elbisesini çekiştirirken sessiz kaldılar.

Brigga Lin, “Nasıl bir duygu?” diye sordu. “Sancılı mı?”

Eli dirseğini geçip üst koluna masaj yapmaya devam ederken Hope bir an tarttı. Nihayet, “Ben küçük bir kızken, öğretmenim, Kurnaz Hurlo bana, Song of Sorrows’un neden öyle ses çıkardığının mantıklı bir açıklaması olmadığını söylemişti,” dedi. “Söylediğine göre onun öğretmeni, Bilge Shilgo demiş ki kılıç, aldığı her canı hatırlıyormuş ve duyduğumuz ses o hayatların kaybına tutulan yasmış.” Kolundan omzuna, sonra

da boydan boya göğsünden geçip kalbine kadar bir hat çizdi. “Aynen bunun gibi. Sanki ben de aldığım her hayatla onun yasını hissediyor gibiyim.”

“Bu kulağa korkunç geliyor,” dedi Brigga Lin.

“Çok öğretici,” Hope, Brigga Lin’e sert bir bakış attı ve “Endişelenmen gereken bir şey yok,” dedi. “Şimdi, gidip Alash’la konuşalım. Yeni döner top mekanizmasıyla ilgili bir sorun olduğunu söylemişti.”

Brigga Lin’in kalın siyah kaşı havaya kalktı. “Ben gayet iyi işlediğini sanıyordum.”

“Anlaşılan gemimiz havaya uçmadığı için şanslıymışız.”

Brigga Lin hiddetle iç geçirdi. “Onun mekanik icatlarından hâlâ anlamıyorum. *Benim* sanatımda bu seviyede bir öngörülmezliğe rastlamazsınız.”

Hope, “Senin fosfor gibi ışıldayan yosun kopyan kusursuzdu,” diye kabul etti.

“Tıpkı bizi perdeleyen su yanılması gibi.”

“Lütfen başımıza kakma. Alash’ın ne kadar hassas olduğunu biliyorsun.”

Hope, Filler ve Alash’ın yarattıkları bir mekanizmanın tasarımını incelemekte oldukları ana güverteye geri döndü. Hope’a imparatorluk askerlerinin kullandıkları altıpatarlardaki dönen silindirler gibi görünüyordu, sadece daha büyüktü ve altı yerine üç odacığı vardı. Sıradan bir topun yüklenmesi top başına en az iki kişi gerektiriyordu, seri şekilde yapılmasını istersen de üç kişi. Ama Hope’un iskelet tayfasına savaş sırasında başka yerde ihtiyaç vardı. Alash’ın mekanizması sayesinde her bir top savaştan önce üçer atışlık yüklenebiliyordu. Sonra, hepsi doldurulunca, her turda ateş için kordonu Alash’ın çekmesi yeter-

liydi. Sonuçta Hope, bunun çok akıllıca bir tasarım olduğunu düşünüyordu. Tabii gemiyi havaya uçurma ihtimali varsa değil.

“Ee, dostlarım?” Elini Alash’ın omzuna koydu, kısılcını da Filler’in omzuna yasladı. “Bana verecek güzel haberleriniz var mı?”

“Evet ve hayır, Kaptan,” dedi Alash.

“Ne olduğunu ve neden olduğunu biliyoruz,” dedi Filler. “Sadece bunu nasıl durduracağımızı veya bir dahaki sefere daha kötü olmasının önüne nasıl geçeceğimizi bilmiyoruz.”

“Şunu görüyorsun ya,” dedi Alash, diyagramın farklı kısımlarını gösterirken kaşlarını çatarak. “İlk atış hiç takılmadan gidiyor. Ama sonrasında kapsülün kalıntıları, ateşleme pimini bağlanamayacak kadar hassaslaştırıyor. Bu gerçekleştiğinde ikinci atış, içerideki nişan ağzına ek olarak potansiyel bir dışsal kıvılcım yaratabilir. Bu dışsal kıvılcım üçüncü atışa, henüz ateşlenmemiş odacığa sıçrarsa koca top infilak edebilir. Eğer *bu* olursa o zaman topçunun ciddi bir yara almasının yanı sıra alt güverteadaki bütün toplarda patlamaya yol açan zincirleme bir tepkime başlatabilir ve büyük ihtimalle üst güverteyle gövdenin büyük bir kısmını da beraberinde uçurur.” Başını kaldırıp tatminle, sanki felaketsi bir olaydan bahsetmiyormuş gibi Hope’a gülümsedi. Alash’ın yüksek teknik bir soruna odaklandığında gerçeklikten uzaklaşacak kadar soyut düşündüğünü Hope fark etmişti.

“Bu kulağa kötü geliyor,” dedi Hope.

Alash’ın yüzü düştü. “Şey, evet, tabii ki öyle.”

“Bu açıklamada bir sürü ‘eğer’ ve ‘potansiyel olarak’ vardı,” dedi Brigga Lin küçümsemeyle. “Bunun gerçekten olma ihtimalinin ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Ah, ee, ille de gerçekleşmek zorunda değil, Bayan Lin.” Alash başını eğip kâğıdın köşelerini gergince düzelterek tasarımlarına baktı. Brigga Lin’in varlığı dayatmacıydı ve neredeyse herkes buna tepki veriyordu. Alash onunla neredeyse hiç göz teması kuramıyordu.

“Yine de bugün neredeyse gerçekleşeceğini söyledin,” diye bastırdı Hope.

“Kapsül kalıntıları ikinci atışa *gerçekten* sıçradı,” dedi Alash. “Kusuru öyle tespit ettim. Kıvılcımlar üçüncü odacığa bu seferlik sıçramadı. Hatırlanması gereken en önemli şey, bu topları kullanmaya devam edecek olursak en düşük ihtimalli senaryonun bile nihayetinde gerçekleşmek zorunda olduğudur.”

“Henüz namluya girmemiş olan diğer iki odacığın arkasını kapatsan ne olur?” diye önerdi Brigga Lin.

“Bunun mümkün olduğundan emin değilim,” dedi Alash.

“Hayır, işe yarayabilir.” Filler, kalın ve nasırlı parmaklarından biriyle çizimin üstüne hafifçe vurdu. “En alta odalarla birlikte hareket etmeyen sabit plakalar yaparsak.”

“Sanırım...” Alash diyagramı şüpheli gözlerle inceledi.

“Belki de fikir benden geldiği için beğenmemişsindir?” diye sordu Brigga Lin.

“Ne?” Alash endişeli görünüyordu. “Elbette hayır.”

Brigga Lin’in gözleri kısıldı. “Biyo-büyücü olduğum için bana hâlâ güvenmiyor musun?”

“Aptal olma,” dedi Alash ellerini ovuşturarak.

“Ah, ben sadece aptal bir kadınıym, öyle mi?” diye patladı Brigga Lin.

“Hayır, seninle ilgili hiç de öyle düşünmüyorum!” Alash neredeyse panik halinde görünüyordu.

“Benim kadın olduğumu düşünmüyor musun?”

“Hayır, lütfen! Her şeyi yanlış anlıyorsun!”

“Önerimi dikkate alıp almadığın umurumda değil,” dedi Brigga Lin. “Umarım aptal topların seni *gerçekten* havaya uçurur!” Beyaz cüppesini uçurarak topuklarında döndü ve uzun adımlarla uzaklaştı.

Alash, rengi atmış halde arkasından baktı. “Ben, ee, sanırım biraz uzanacağım.” Aceleyle diğer tarafa doğru seğırtti.

Hope şakaklarını ovaladı. İkisinin arasında metodolojik olarak gelişen bir rekabet olduğu gittikçe daha açık bir hal alıyordu. Bunu şimdiye kadar görmezden gelmişti ama artık bu lükse sahip değilmiş gibi görünüyordu.

Ancak kısa bir süre önce de Brigga Lin’e söylediği gibi, tek seferde bir sorun. Anlaşılan son zamanlarda bunu kendine sık sık hatırlatıyordu.

Yorgunlukla, “Filler?” diye sordu.

Filler çalı gibi sakalını kaşıyarak tasarıma bakıyordu. “Beni bir demirhaneye götür, senin için odacık kapakları yapayım.”

Hope ona minnettarlıkla gülümsedi. “Geçtiğimiz bir yılda benim kahramanım oldun, Filler.”

“Ben mekanik dehası veya biyo-büyücü değilim. Bir asker bile değilim. Ama Red’e her zaman elimden geldiğince yardım ettim ve yokluğunda sana da aynı şekilde yardım etmemi isteyeceğinden eminim.”

Hope kuzey denizine bakarken farkında olmadan yine ön kolunu ovaladı. “Onu *mutlaka* geri alacağız, Fill.”

“Elbette alacağız, Kaptan.”

High Guster adasına ertesi sabah geç saatte vardılar. Kayıp Finn onları köyden biraz uzaktaki تنها bir koya soktu. *Kraken Avcısı*'nın bayrağını indirmişlerdi ama geminin limanda tanınması ihtimali her zaman vardı. Buraya Filler'a bir demirhane bulmaya gelmişlerdi, yerel imparatorluk karakolundakilerle anlamsız bir çatışma başlatmak için değil. High Guster, stratejik bir önemi olmayan küçük bir adaydı. Direkt bir çatışma çok az kazanç sağlardı ve imparatorluğun burada gösterdiği varlık yüksek ihtimalle küçüktü. İdeal olan içeriye sızmak, aletlerini kullanma karşılığında demirciye rüşvet vermek ve olay yaratmadan çekip gitmekti, daha önce başka adalarda defalarca yaptıkları gibi.

Başta Hope sadece kendisinin ve Filler'ın karaya çıkmasına karar vermişti ama son anda fikir değiştirip Jilly'yi de yanına aldı. Küçük, evsel hayata odaklı bir halkın arasına karışmalarında bir çocuğun yardımı olurdu.

Filler sandalı kürekle kıyıya doğru çekerken Jilly'nin, elindeki kısıka bakıp bakışlarını hemen kaçırdığını fark etti Hope.

“Bana bir şey mi sormak istedin, Jilly?”

“Ah!” Jilly suçlulukla yeniden kısıka, sonra Hope'a baktı. “Kaptan, bana eline ne olduğunu anlatır mısın?”

Hope hafifçe gülümsedi. “Red burada olsaydı eminim sana abartılı bir masal uydururdu ama onun hikâye anlatma yeteneği bende yok. Bu yüzden sadece sana elimi kesip attığımı söyleyeceğim.”

Jilly'nin gözleri kocaman açıldı. “Neden?”

“Bir biyo-büyücü zehirledi. Zehir yayılıyordu ve ben de bir seçim yapmalıydım. Elim ya da hayatım.”

Jilly ona huşu içinde baktı.

Filler kürekleri sakince çekerken, “Sakin Red’e söyleme,” dedi, “ama bazen senin daha sade tarzını tercih ediyorum, Kaptan.”

“Bunu duysa paramparça olurdu,” dedi Hope.

Karaya çıktıklarında  beraber sandalı seyrek çalılığın içine çekti ve üzerini biraz deniz yosunuyla örttü. Sonra da kendilerini köyden ayıran ormanlık bölgeye daldılar. Ağaçların arasından yürürken Filler’in metal bacak çerçevesinin ritmik gıcirtısı ormanlığın sessizliğini bölüyordu. Hope, kasabaya gizlice sızmak zorunda olmadıkları için seviniyordu. Öyleyken bile metal sesinin ilgiyi üstlerine çekeceğinden endişe ediyordu.

“Bacağına ne oldu, Filler?” diye sordu Jilly.

“Three Cups savaşında kurşunlandım,” dedi Filler. “Red bu hikâyeyi çok iyi anlatır.”

“Savaşa mı katıldın?” diye sordu Jilly.

“Tabii... İçimizden birinin bizi biyo-büyücülere öylece satması fikrine dayanamadım.” Başını eğip Jilly’ye baktı. “Sen o zamanlar hâlâ Hammer Point’te miydin?”

Jilly başını salladı. “Savaşa katılmak istedim ama bizim mahalleyi Sharn yönetiyordu ve kendi insanlarından hiçbirinin gidemeyeceğini söyledi.”

“Onun neden geride durduğunu her zaman merak etmişimdir,” dedi Hope. “Bunu bir tek o yaptı.”

“İnsanlar savaşa katılmak yerine biyo-büyücülerle bir anlaşma yaptığını söylüyor,” dedi Jilly.

Filler ona sert bir bakış attı. “Buna inanıyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedi Jilly. “Sharn bana her zaman iyi bir kadın gibi görünmüştür ama savaştan sonra insanların kaybolmaya başladıkları gün gibi ortada.”

“Teyzen de kayboldu mu?” diye sordu Filler.

Jilly’nin yüzü karardı. Başını iki yana salladı. “Hayır, o kaybolmadı. İhtimali bile yok. Ama kaybolan tüm o insanlar, benim saçlarımı kesip annemi aramak için donanmaya katılma sebeplerimden biriydi. Biyo-büyücülerin onu da aldıklarını hiç fark etmedim.”

“Bir sürü insanı aldılar,” dedi Hope.

“İmparator bunun olmasına neden izin veriyor?” diye sordu Jilly. “Bizler onun halkı değil miyiz?”

Hope, elini Jilly’nin cılız omzuna koydu. “İmparator’un sarayına bir dahaki girişimde bunu ona sormayı planlıyorum.”

—

High Guster köyünde yüzden fazla bina yoktu. Tüm yollar topraktı ve yavaş yavaş tıngırdarak ilerleyen eski yük arabaları yüzünden tekerlek izleriyle doluydu. Binalar taş ve tahta karışımından yapılmış gibi görünüyordu ki adadaki ağaçların çokluğuna bakılırsa bu mantıklıydı.

Tozlu yoldan kasabaya doğru giderlerken Hope beklediklerinden daha fazla ilgi çektiklerini fark etti. Ama kasaba halkı kayıp eli ve üstündeki Vinchen zırhına rağmen ona veya ürkütücü boyu ve tıngırdayan dizine rağmen Filler’a bakmıyorlardı. Jilly’ye bakıyorlardı.

Hope, sol tarafında yürüyen Jilly’ye baktı. İnsanların kendisine yönelttikleri ilgiden habersizdi. Bunun yerine köyden büyülenmiş gibi görünüyordu.

“Müthiş derecede küçük, değil mi?” diye sordu. “Bir ucundan bakınca diğer ucunu görebiliyorum.”

Hope gülümsedi. “Ben bundan bile daha küçük bir adada, Güney Adaları’nda büyüdüm.”

“Güneyde herkesin saçı seninki gibi sarı mı?”

“Çoğu öyle. Ailelerin çoğu imparatorluk daha kurulmadan öncesinden beri orada yaşar. Ama arada sırada kuzeyden bazıları politikadan ve Stonepeak, New Laven gibi büyük şehirlerin şiddetinden uzakta, daha basit bir hayat yaşamak için oraya gelirler. High Guster çok güneyde değil ama belki yeterince küçüktür ve benzer bir huzuru deneyimlemek için başkentten yeterince uzaktır.”

“Bundan emin misin?” diye sordu Filler. “Bana o kadar da huzurlu görünmedi.”

“Demek istediğini anlıyorum.” Hope, Carmichael emrinde seyrettiği zamanlardan beri buraya gelmemiştir. Her şey o zamanki gibi görünüyordu ama bir şeylerin değiştiği hissediliyordu. Belki Hope’un hatırladığından daha ürkekçe hareket eden insanlarıydı.

Çok geçmeden, odunlardan akıllıca temizlenmiş geniş ve alçak bir bina olan demirhaneyi buldular. İçeride boyu Filler’dan çok daha kısa ama kolları ve göğsü iki katı kalınlığında yaşlıca bir adam vardı. Üçü birlikte loş ve sıcak odaya girdiklerinde adam canla başla el pulluğuna şekil vermeye çalışıyordu ama onları görür görmez çalışmayı bıraktı. Ya da daha çok, Jilly’yi görünce. Örsünün arkasından çıkarken yüzünü ve ensesini kalın bir bezle kuruladı.

“Adım Grenly. Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu.

“Bay Grenly,” dedi Hope. “Demir ustam birkaç saatliğine sizin tav ocağınızı kullanmak istiyor.”

Adam gözlerini kısarak önce Hope’a, sonra Filler’a baktı.

“Ben kendi işimi yapmaya alışkınım. Yapılmasını istediğiniz bir şey varsa birçok şeyi yapabilirim.”

“Bundan eminim,” dedi Hope. “Ama bizim ihtiyaçlarımız özel ve sıra dışıdır. İş kendi demir ustamın yapmasını tercih ederim. Yetenekli olduğuna ve aletlerinize hasar vermeyeceğine dair sizi temin ederim. Ama önlem olarak bu parayı kabul etmenizi istiyorum, sonradan farkına varacağınız herhangi bir tamirat ihtiyacı doğarsa diye.”

Hope kemerinden demircinin belki de bir yılda kazandığından daha fazla altınla dolu küçük bir kese çıkardı. Ama adam keseyi görünce kaşlarını çatı.

“Bugünlerde para hiç ilgimi çekmiyor.”

Hope soran gözlerle Filler’a baktı. Benzer teklifi diğer köylerde yaptıklarında hep başarıyla sonuçlanmıştı.

“Yeteneğinize saygısızlık etmek istemeyiz,” dedi Filler. “Mesele şu ki bizi veya isteklerimizi ne kadar az bilerseniz o kadar güvende olursunuz.”

Grenly tükürdü. “Kime karşı güvende?”

Filler bu düşmanlıktan Hope kadar şaşkındı. High Guster’da düşündüklerinden başka şeyler oluyordu. Kasaba halkının üstüne çöken ürkeklikle ilgili bir şeyler vardı.

“İlk geldiğimizde gözlerinizi kızıma diktiniz.” Hope elini Jilly’nin başına koydu. “Saçları biraz kısa ama bunun dışında pek ilgi çekici değildir. Yine de bu köydeki herkes ona sanki nadir rastlanan bir yaratıkmış gibi bakıyor.”

Grenly’nin ağzı sımsıkı kapalıydı. Kalın, yara izleriyle dolu ellerine bakıyordu. “Sadece bu kadar genç birini görmeyi beklemiyordum, o kadar.”

Hope'un karnında buz gibi bir korku oluşmaya başladı. "Buraya geldiğimizden beri hiç çocuğa rastlamadık. Neredeler?"

Demirci ellerine bakmaya devam ederek sessizliğini korudu.

Hope kısılcacını kılıcına geçirdi ve düz, sert bir sesle sordu. "Bu sana son soruşum olacak. Çocuklara ne yaptınız?"

Grenly, kırçillı yanaklarından yaşlar süzülürken başını kaldırıp ona baktı. "Yapmak mı? Biz bir şey yapmadık ve sorun da bu. Önce donanma geldi ve bütün erkek çocuklarımızı askere aldı. Hiçbir şey yapmadık. Sonra iki gün önce bir biyo-büyücü geldi ve bütün kız çocuklarımızı aldı. Ve biz yine hiçbir şey yapmadık." Adamın yumrukları sıkılıydı ve bastırmaya çalıştığı öfke yüzünden bütün vücudu titriyordu. "Benim Kapany'm. O beyazlar içindeki canavar onu aldı ve ona ne yapacağını Tanrı bilir. Hepsini gemisine yüklerken tazminat olarak geride bir sandık dolusu para bıraktı. Sanki miktarı ne olursa olsun para benim tatlı küçük Kapany'min yerini tutabilirmiş gibi." Adam artık açık açık ağlıyordu, nefesi sıkılı sarı dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyordu.

"İki gün mü?" diye sordu Hope, içindeki buz yumuşarken. "Gemi hangi yöne gidiyordu?"

"Ne?" Grenly gözlerini kırpıştırarak yaşlardan kurtuldu, Hope'un sorusuyla afallamış gibi görünüyordu.

"Geminin ne tarafa gittiğini bilmek işime yarardı. Bir de hatırlayabilirsen direklerinin ve silahlarının sayısı da."

Grenly kaşlarını çattı. "Ama neden?"

"Onları yakalayabilelim ve kızlarımızı kurtarabilelim diye," dedi Hope.

"Ama... beni duymadın mı?" diye sordu adam. "O gemide bir *biyo-büyücü* var."

“Şu an karşında duran kişi Dire Bane,” dedi Filler alçak sesle. “Ve yaşayan hiçbir biyo-büyücü onu korkutamaz.”

“*Bildiğimiz* Dire Bane mi?” Grenly Hope’a emin olmayan gözlerle baktı. “Şey, her kim olursan ol, Kapany’mi geri getirirsen bu adamının dükkânımı istediği gibi ve ne zaman isterse kullanmasına izin veririm.”

Hope zalimce gülümsedi. “Bunu size hatırlatacağım, Bay Grenly.”

4

“Lord Pastinas, belki bir şeyler yemek istersiniz?”

Red yavaşça uyandı. İsteksizce. Hayal meyal hatırlanan rüyalarla dolu huzursuz bir gece daha geçmişti. Rüyaları hep karanlık ve şiddet doluydu, sanki uyurken bütün bedeni gerginmiş gibi tuhaf bir ıstırapla kalkıyordu.

Gözlerini açtı ve elinde üstü kapalı gümüş bir tepsiyle sabırla bekleyen saray hizmetkârı Hume’u gördü. Adam en az Sadie kadar yaşlı olmalıydı, kafası sıkı bir atkuyruğuyla toplanmış demir grisi gür saçlarla doluydu. Duruşu sopa gibi dimdikti ve Red her ne söylese veya yapsa azıcık bile gülümsetemiyordu.

“Ah, Humey, adamım, kahvaltı falan gibi şeylere alışkın olmadığımı biliyorsun.”

“Elbette, lordum. Bu yüzden size öğle yemeği getirdim.”

“O kadar oldu mu?”

Hume ciddiyeyle ona baktı. “Gün ortası öğle yemeği servisi için geleneksel zamandır, lordum.”

“Gün ortası mı? Lanet olsun, son zamanlarda geç kalkar oldum.”

“Gerçekten de lordum,” diye onayladı Hume.

“Şu son birkaç haftadır uykularım korkunç,” dedi Red, Hume’den tepsiyi alırken.

“Belki lordumun zihni çok doludur.”

Red, tepsisinin kapağını kaldırırken omuz silkti. *Lord* olarak anılmaya hâlâ alışamamıştı. Hume’dan kendisine sadece Red demesini istemişti ama Hume, çok özür dileyerek majestelerinin ona Red’e tam bir münasiplik göstermesini ve Hollow Falls’un Lord Pastinas’ı olarak konumuna uygun saygı göstermesini emrettiğini söylemişti.

Red’in bu unvanla ilgili rahatsızlığının bir kısmı bunu biyo-büyücülerin çok büyük bir incelikle ayarlamış olmasından kaynaklıydı. Kendi bağlantılarının belirgin olmamasına özen göstererek Red’i sarayda tutmak istemişlerdi. Ama bir unvanı olmadan Red’in varlığı alt katlarla sınırlı kalacaktı. Bu yüzden İmparator Martarkis’e Alash’ı bir kanun kaçağı olarak ilan ettirip tüm miras hakkından yoksun bıraktırmışlardı. Sonra da Red’i varis olarak meşru kıldırmışlardı. Şimdi *kendisinin* meşru, kuzeninin kanun dışı oluşu ironisi Red’in epey hoşuna gitmişti ama birkaç gün sonra saraya Lord Pastinas’ın uyurken öldüğü ve Red’in Hollow Falls’un yeni Lord Pastinas’ı olduğu haberi ulaşınca durum komik olmaktan çıkmıştı. Anlamsız unvanlarla dalga geçmek bir şeydi. Ama ne kadar işe yaramaz, iğrenç biri olursa olsun savunmasız bir yaşlıyı uykusunda öldürmek tamamen farklı bir şeydi. Büyükbabası-

nı kurtarmak için çok geçti ama Red, Alash'ı köşkün asıl ve gerçek lordu yapmanın bir yolunu bulacağına yemin etmişti. Bu sırada bunların tamamını koca bir sahtecilik olarak görmeye çalışıyordu.

Dumanı tüten ve hepsi rendelenmiş bir tür peynirle kaplı kuzu, pilav ve brokoli tabağına baktı. Sonsuz iyi yemek tedariği, alışmakta sıkıntı çekmediği bir şeydi. Şey, bu tamamen doğru değildi. Midesi onca peynire ve yağa alışırken epey sıkıntı yaşamıştı. Ama düzenli bir çabalamayla tüm bunların üstesinden ilk ayda gelmişti. Öyle ki biyo-büyücülerin gözetiminde sıkı bir idman programı olmasa şişmanlama tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdi. Onu çok zorluyorlardı. Öyle zordu ki bazı günleri sırf bu idmanları onlara karşı kullanacağı günün gelmesini hayal etmesi sayesinde atlatabiliyordu. O günün gelmesini gerçekten dört gözle bekliyordu.

“Yemeğinizi bitirdikten sonra Majesteleri arkadaşlığınızı rica ediyor, lordum,” dedi Hume.

“Yaşlı Prens nerede?” diye sordu Red.

“Uçurum bahçelerinde, lordum.”

“Elbette öyle,”

Red çabucak yedi, sonra tepsiyi Hume'a verdi. Büyük kuştüyü yatağından çıkıp gardırobunu açtı.

“Giyinirken yardım ister misiniz, lordum?”

“Humey, yaşlı dostum, birinin beni giydirmesine izin verecek kadar dantelli bir hal alırsam beni iki kaşımın tam ortasından vur, tamam mı?”

“Nasıl isterseniz, lordum.”

Red golf pantolonunu, çizmelerini ve keten bir gömlek giydi ve kapıya yöneldi.

“Lordum, kravat ve ceketinizi unuttunuz,” dedi Hume, yüzü duygudan yoksun bir halde.

“Ah, hayır, Humey. Sadece bugün canım onları giymek istemiyor.”

Hume’un kaşı bir anlığına seğirdi. “Ne kadar... kışkırtıcı-sınız, lordum.”

Red, Hume’un omzuna hafifçe vurdu. “Zaten fikir bu, dostum.” Sonra dönüp odasından çıktı.

Koridordan aşağıya neşeyle yürürken bazı garip bakışlara maruz kaldı. Sarayda insanlar genellikle ceket ve kravat olmadan odalarının dışında dolaşmazdı. Red bunu biliyordu. Kurallara bağlı kalıp aralarına tam olarak karışabilirdi. Ama oyununun bir parçası da sıra dışı geçmişini ve şartlarını kullanarak kendini özgün kılmaktı. Bu, şimdiye kadar işe yaramış gibi görünüyordu. Dantellilerin, münasipliklerine ne kadar bağlı olurlarsa olsunlar Red’in buna karşı aldırılmazlığından büyü-lendiklerini fark etmişti. Kendisine ne kadar katlanacaklarından emin değildi ama sürdüğü sürece bunun tadını çıkarmayı planlıyordu.

Red’in odası sarayın otuz beşinci katındaydı. Toplamda elli kat vardı, en üstteki otuz kata sadece asiller erişebiliyordu. Tabii ki onca katı tırmanmaları beklenemezdi. Sarayın geri kalanıyla birlikte bir asansör platformu inşa edilmişti. Platform, saray askerleri tarafından işletiliyordu ve gece-gündüz, her an çalışabilsin diye askerler vardiya usulü çalışıyorlardı. Ama Red’e her zaman uygun değildi. Biyo-büyücüler konseyi başkanı Ammon Set, asansör işletim takımına Red’in orayı sadece diğer asillerin eşliğindeyken kullanma izni olduğunu be-

lirtmişti. Ammon Set onun tek başınayken güç ve dayanıklılık idmanının bir parçası olarak merdivenlerden yararlanmasını istiyordu.

Red asansör girişini geçti ve önünde bekleyen askere baş selamı verdi. Adam da saygıyla selama karşılık verdi. İçlerinden biri bu yasağın tuhaf olduğunu düşünüyorsa bile bunu dile getiren olmamıştı. Red, saraydaki hizmetkârların ve askerlerin, biyo-büyücülerden oldukça keyfekeder emirler almaya alışkın olduklarından şüpheleniyordu. Aksi halde bunu saklamakta çok iyiydiler. Belki burada işler böyleydi. Her yerin kendi çalışma kültürü vardı. Unvanı yüzünden Red sarayda bu durumdan dışlanmıştı ve bu hoşuna gitmiyordu. Gerçek bir dantelli olmadığına dair birkaç sakar açıklama girişimi kibar bir hoşgörüyle karşılanmıştı. Kendi varlıklarıyla kendilerini utandıran zengin dantellilere karşı gösterilen cinsten bir hoşgörüydü bu. Belli ki hiçbiri ona inanmıyordu.

Belki de bu en iyisiydi. Bunlardan herhangi birini oyununa dâhil etmiş olsaydı ve biyo-büyücüler bunu öğrenseydi o zavallı tuz kafalar yok olurdu, bu çok doğruydü. Ve Red bunun vicdanını çekmek istemiyordu. Bu da sıklıkla tek başına olması demekti, onun ilgisini çekmek için rekabet eden asillerden oluşan bir kalabalık içindeyken bile. Gerçekten edindiği tek dostu, tuhaftır ki Prens Leston'dı.

Ama belki o kadar tuhaf değildi. Leston da aynı şekilde kalabalık bir ortamda yalnız hissetmekten mustarıptı. Fakat Prens için sorun, o kış yalayıcı, kuş beyinli işe yaramaz pisliklerin hiçbirisinin onunla gerçek bir insanmış gibi konuşmuyor olmasıydı. Red'in anladığı kadarıyla ondan hoşlanmıyorlardı bile. O sadece kovalarını dolduran adamdı.

Red, uçurum bahçelerinin olduğu yirminci kata kadarki on beş katı koşarak indi. Sonra batı bahçe girişine doğru hol boyunca küstahça yürüdü. O geçerken açık gömlek yakasına ve yalpalanan kol yenlerine bakmıyormuş gibi yapan bir grup asile göz kırptı ve parfüm sıkmış bir sıçan sürüsü gibi kaçışmalarına yol açtı. Bunun üzerine gülümsedi. Boyalı gözlüklerini taktı ve bahçe kapısını savurarak açtı.

Prens Leston genellikle huzursuz olduğu ve sarayın duvarlarının ardında bir dünya olduğuna dair sağlam bir delile ihtiyaç duyduğunda uçurum bahçelerine sık sık gelirdi. Uçurum bahçeleri sarayın doğu tarafını baştanbaşa saran dağın yan tarafına oyulmuş bir çıkıntı üzerine kuruluydu. Red buranın gizemli bir biyo-büyücülük süreciyle mi, yoksa mühendislik becerisiyle mi sulandığını bilmiyordu ama her iki durumda da bu kadar yüksekte açık havaya sahip böyle gür bir yeşillik bulunmasını çok etkileyici buluyordu. Daha etkileyici olan da manzarasıydı. Bir dağın yan tarafına inşa edilmiş bir saray için güzel manzaralı birkaç kıymetli yer vardı. Pencereilerin çoğundan bulutlar ve gökyüzünden başka bir şey görünmüyordu. Uçurum bahçeleri dışarıya gerçekten bakabildiğiniz ve ayaklarınızın altında uzanan Stonepeak şehrinin tamamını görebildiğiniz birkaç noktadan biriydi.

Red, bahçelere adım atar atmaz “Majesteleri, bir kez daha sizi alışkın olduğun melankolik düşüncelerinden kurtarmaya geldim,” diye belirtti.

Prens taş bir banka oturup arkasına yaslanmış, hüzünlü suratından dikkatle kıvrılmış bir tutam saç sallanarak aşağıdaki şehre bakıyordu. Ama Red’in sesini duyunca aydınlandı ve kendisini görünce gülmeye başladı.

“Lord Pastinas’ım benim, ceketin ve kravatın olmadan şaki gibi görünüyorsun!”

Red eğilerek selam verdi, sonra yavaşça gidip Prens’in yanında kendini banka bıraktı. “Sana daha önce Korsan Kraliçe Sadie’nin emrinde New Laven’ın kuzey sahillerini dolaştığım zamanlardan bahsetmiş miydin?”

Prens başını iki yana salladı. “Onca hilenin, hırsızlığın ve asiliğin arasında buna nasıl zaman buldun?”

“Ah, bu çok daha önceydi, ben sadece sekiz yaşında bir çocuktum.”

“Sekiz yaşında ve çoktan terör estiriyormuşsun,” dedi Leston. “Fırlama bir hergele olmanın sana neden bu kadar doğal geldiğine şaşırmamak lazım.”

“Majestelerinin neden bahsettiğinden emin değilim,” dedi Red kibirle.

“Dün gece oturma odasında oynadığınız o lanet üçkâğıt oyunundan bahsediyorum.”

Red ona incinmiş gibi baktı. “Gerçekten, Majesteleri, o var olan en eski hileciliktir. Herkesin bunu kesinlikle duymuş olduğunu sanıyordum.”

Leston hâlâ gülümser halde başını iki yana salladı. “Cen-tilmenler arasında dostane birkaç kuruşluk bahis önemli değil. Ama ayakkabılarını almak zorunda mıydın?”

Red ayaklarını uzatıp yumuşak deriden yeni siyah çizmele-rine beğeniyle baktı. “Arşilort Tramasta’nın çizmelerinin bana ondan daha çok yakıştığını kabul etmelisin.”

“Sen iflah olmazsın, Rixidenteron,” dedi Leston. “Umarım bunu biliyorsundur.”

“Senin kadar değil, Leston, adamım. Şuradaki âşık iki kadı-

nı ne zamandır görmezden geliyorsun?” Red başıyla hürmetkâr bir uzaklıkta dikilen iki kadını işaret etti. Turuncu pudralı ciltleri ve yanardöner elbiseleri öğle güneşinin altında parlıyordu.

Leston, “Sanırım Arşileydi Bashim ve Leydi Hempist’ten bahsediyorsun?” diye sordu pek ilgi göstermeden.

“Ne zamandır orada oturmuş yanlarına gidip onlarla konuşmanı bekliyorlar?”

“Belki yarım saattir?” Leston pek emin görünmüyordu ki bu da muhtemelen daha uzun sürdüğü anlamına geliyordu.

Red, saray hayatının onca dantelli kuralı arasında kadınlar için olanları anlamayı daha zor buluyordu. Anlayabildiği kadarıyla evlenmemiş kadınların beğendikleri erkeklerin yanına gidip onlarla konuşmasına izin yoktu. Ailenin yaşlıca büyük bir erkeği tarafından resmî olarak tanıştırılmadıkça ilk adımı erkeğin atmasını beklemek zorundaydılar. Red’i endişelendiren şey bunun saraydakilerin sevişme şanslarının yarısını kaybettikleri anlamına gelmesiydi. Bu çok anlamsızdı.

“O zavallı hoş kadınların onca zaman beklentiyle orada dikilmelerine izin mi vereceksin?” diye sordu Red. Kadınlar bütün kadınlara has cıvıltılı kırılgan halleriyle *gerçekten* hoştu. Ayrıca sivri burunlu ayakkabılarla ve daracık elbiselerle neredeyse bir saattir dikiliyor oluşlarına bakılırsa bayılmak üzere olmalıydı.

“Onlarla konuşmam için beni oraya sürükleyeceksin, değil mi?” diye sordu Leston.

“Elbette bunu yapacağım. Öncelikle bu, yaygın bir insan-cıllıktır. İkincisi, tüm o kibirli herifler hayal kırıklığı içindeler çünkü kadınların peşinden koşmaya çok az ilgi duyuyorsun ve senin Tanrı tarafından seçilen soyunun ilerlemesi için bir va-

ris istiyorlar. Başka bir deyişle, imparator soyundan bebekler, adamım.” Dirseğiyle Leston’ın yan tarafını dürtükledi ve yüz kızarıklığıyla ödüllendirildi. Red ne zaman sevişmek gibi şeylerden bahsetmeye başlasa Leston yana doğru eğiliyordu.

“Benden damızlık aygırmışım gibi bahsetmek zorunda mısın?”

“Dinle, eski dostum. Gerekenin yapılması lazım. Ama sorun canının kadınlar yerine erkekleri istemesiyse eminim uygun birini...”

“Sorun o değil,” dedi Prens çabucak.

“Değil mi?” Red’in anladığı kadarıyla sarayda erkeklerin erkeklerle ve kadınların kadınlarla sevişmesine karşı bir itiraz vardı. İnsanlara bunun nedenini sormayı denemişti ama herkesin yüzü kızarmış ve sessizleşmişti.

Leston ciddiyetle, “Kadınları çekici buluyorum,” dedi. “Ama saraydaki kadınlar çok *sıkıcı*. Moda, saray dedikodusu ve hava durumundan başka konuşulacak bir şey yok. Ben *heyecan verici* kadınlarla konuşmak istiyorum. Senin bana anlattığın türde kadınlardan.”

“Ve bir gün bir şekilde onlarla tanışacağını temin ederim. Ama şimdilik, bence işin püf noktasını kaçırıyorsun, Majesteleri. Buradaki asıl konu senin *diğer* eğlencelere doğru bir adım atman. Varisler meydana getirecek türden eğlenceler. Şaşkınlık verecek kadar basit bir süreçtir, gerçekten. Tek yapman gereken...”

“Eğer şu leydilerle konuşmayı kabul edersem seksten bahsetmeyi kesecek misin?”

“Ben sadece şimdiye kadar hiç kimseyle sevişmemiş olmana üzülüyorum. Çırılçıplak ve sıırılsıklam olmak muhteşem bir şeydir.”

Leston aniden ayağa kalktı. “Onların yanına gidiyorum.”

“Kendi ilk seferimi diğer her şey kadar net hatırlıyorum. Sana Nettles’tan bahsetmiştim, değil mi? Şey, kalçalarıyla yaptığı şu şey...”

Prens şimdi kadınlara doğru aceleyle gidiyordu. Kadınlar onun gelişini keyif ve panik karışımıyla izledi. Red, Prens’in daha az ilgi gösterdiği kadını çekip oradan almaya hazır halde peşinden sallana sallana geliyordu. Onca yıl boyunca bunu kendisi için Filler yapmıştı ama ne kadar büyük bir iyilik olduğunu kendisi Prens’e yardım etmeye başlayıncaya kadar tam anlamamıştı.

“Arşileydi Bashim, eminim güzel şehrimizin bu şahane manzarasının tadını çıkarıyorsunuzdur.” Leston eliyle aşağıdaki kalın binalar kütesini işaret etti.

Red bunun bilinçli mi veya kökleşmiş mi olduğunu anlayamadı ama Leston her zaman daha yüksek rütbelileri tercih ediyordu. Açıkçası kendisi Arşileydi Bashim’i biraz ekşi suratlı buluyordu, bu yüzden Leydi Hempist’i eğlendirme işinin kendisine kalmasından çok memnundu.

Arşileydi Bashim saraydaki herkesin (Red hariç) Prens’e karşı dikkatle kullandığı o üslupla, “Majesteleri bizi varlığıyla şereflendirmekle büyük nezaket gösteriyor,” dedi. “Sizin eşliğiniz manzarayı çok daha mükemmel kılıyor.”

Şimdiden sıkılmış görünen Leston, “Çok nazıksınız, Leydim,” dedi.

“Majesteleri,” dedi Red. “Kanımca bu leydiler şehre çok sık inmiyorlar. Zanaatkârlar Yolu’ndaki maceramızı duymak onları çok eğlendirebilir.”

Red’e minnettar bir bakış atan Arşileydi Bashim, “Ah, hikâ-

yeyi bize anlatma lütfunda bulunur musunuz Majesteleri?" diye sordu.

"Sanata ilgi duyar mısınız, leydim?" diye sordu Leston.

Öyle bir içtenlikle "Bayılırım!" diye cevap verdi ki Red neredeyse inanacaktı.

"Gerçekten mi?" Leston şehrin genel olarak Zanaatkârlar Yolu tarafına işaret ederken gittikçe ısınıyordu. "Vatandaşlarımızın orada yarattıkları eserlerin bazılarını hiç incelediniz mi?"

"Maalesef aynen Lord Pastinas'ın dediği gibi. Şehre inme şansını çok nadir yakalıyoruz. Bu yüzden bazılarını bana siz anlatırsanız çok minnettar olurum."

"Güzel sanatlardan bahsetmek beni her zaman memnun eder," dedi Leston. Gördükleri eserlerin bazılarını ve mobilyacıda keşfettikleri tuhaf zanaat dehasını anlatmaya başladığında Arşileydi Bashim nazik bir manevrayla Prens'i Red ve Leydi Hempist'ten uzaklaştırdı. Red, kadının iyi olduğunu kabul etmeliydi. Yine de onun becerilerinin bile Prens'in ilgisizliğini karşılamayacağından oldukça emindi.

Leydi Hempist alçak sesle, "Sanata karşı en ufak bir ilgisi bile yok, elbette," dedi.

"Doğal olarak," diye onayladı Red.

Leydi Hempist, uçurum bahçelerinin bel yüksekliğindeki taş bariyerine doğru yavaşça yürüdü. Aşağıdaki şehre değil de etrafına, parlak mavi gökyüzüne bakıyordu. "Majestelerinin güzel sanatlara karşı tutkusu yeni bir gelişme ve bütün leydilerin kendilerini eğitme girişimini tırmandırıyor. En azından onunla konuşabilecek kadar şanslılarsa tamamen kayıp görünmeyecekleri bir noktaya kadar."

"Ne kadar gayretliler," dedi Red taş duvarda kıza katılırken.

“İnsanlar *senin* Prens’le çok sık konuştuğunu söylüyor.”

Red dirseklerini duvarın üstüne yaslayacak şekilde eğildi.

“Beni eğlenceli buluyor.”

“Bütün saray da öyle.”

Red memnuniyetle sırttı. “Öyle mi?”

“Bilmiyormuş gibi davranma, lordum.”

Bu, dantelli bir kızıdan gelebilecek öyle cüretkâr bir cümleydi ki Red, ona yeni bir takdirle baktı. Leydi Hempist’in davetkâr bir dolgunluğu vardı. Gür siyah bukleleri boynunun ve çıplak omuzlarının narin kıvrımını ortaya çıkaracak şekilde başının üstünde toplanmıştı. Turuncu pudra sürülmüş göğsü Red’e olgunlaşmış turunc meyvesini andırıyordu. Ayrıca Red’in gözlerine doğrudan bakacak cesarete sahip çok az kızıdan biriydi. Pek çokları Red’e bakar gibi yapıp aslında çenesinin hemen altındaki bir noktaya bakardı. Red şu ana kadar bunun onu ne kadar rahatsız ettiğinin farkına varmamıştı. Leydi Hempist’te kendine yeni bir arkadaş bulabilir mi diye merak etti.

“Hepsi yakında benden bıkarlar, leydim.”

Kız, Red’e şüpheli bir bakış attı. “Pek yakında değil, sanırım, lordum. Sonuçta sen, Majesteleri’nin ilk ve tek arkadaşısın.”

“Prens yirmi dört yaşında. Elbette benden önce bir ya da iki dostu olmuştur.”

“Pek değil, lordum. Majesteleri başka kimseyle bu kadar zaman geçirmedi. Bunun yakında değişeceğini hiç sanmıyorum. Bu da seni epey çekici bir duruma sokuyor.” Elini Red’in koluna koydu. “Saraydaki birçok kadın şimdiden kafa yoruyor.”

“Şey” –Red kızın elini nazikçe tutup duvarda yanına koydu– “korkarım tüm kafa yormaları ve plan yapmaları anlamsız, zira kalbim bir başkasına ait. Birbirimizden yüzlerce mil uzakta olsak da benim için ebediyen sadece o olacak.”

Leydi Hempist hafif, çınlayan bir sesle güldü. “Ama Lord Pastinas, belli ki bu saraydaki kadınların zevkini bilmiyorsun. Trajik bir şekilde ayrı düşülen aşklar sadece çekiciliğini artırır. Bu dedikoduyu etrafa yaydığım zaman her bekâr göğüs ve yanında birkaç diğeri senin uçarı tebessümünü görebilmek için yanyan oluyor olacak.”

Red, kızın şaka yapıyor olmasını umuyordu ama gözlerindeki çeliksi pırıltıdaki bir şey öyle olmadığını söylüyordu.

“Korkma, lordum.” Elini Red’in koluna tekrar ve sıkıca koydu. “Ben seni korurum.”

—

Saraydaki hayat sadece prenslerden konuşmak ve tombul leydilerin aşk dolu yaklaşımlarını savuşturmaktan ibaret değildi, elbette. Red’in her gün birkaç saatini konseydeki biyo-büyücülerden biriyle geçirmesi gerekiyordu. Onun sarayda, Hope’un da denizlerde özgürce dolaşmasını sağlayan anlaşma böyleydi.

O öğleden sonra saray kütüphanesinde Progul Bon ile buluşması gerekiyordu. Biyo-büyücüler onunla olan görüşmelerini gizli tutmaya özen gösteriyordu; ki bu Red için de uygundu. Bu yüzden Bon’un ona kütüphanede buluşacaklarını söylemesi epey şaşırtıcıydı. Sonuçta kütüphane teorik olarak imparatorlukta asil doğumlu herkese açıktı. Ama Red hemen

oranın gizli bir oda olabileceğinin de farkına vardı, keza kimse kütüphaneye gitmezdi. Bu onu hayrete düşürüyordu. Okumayı bilen bir sürü insan vardı ve imparatorluğun en büyük kütüphanesi ellerinin altındaydı. Yine de hiçbir ilgi göstermiyordu. Çocukluğunu elinin uzandığı bütün kitapları çalarak geçiren Red için bu anlaşılmaz bir şeydi.

Kütüphane üç asma kat boyunca uzanan, dört duvarda da tavana kadar kitapların sıralandığı kocaman, açık bir odaydı. Her asma katta oymalı tırabzan bulunan dar bir yürüyüş yolu vardı ve buraya zeminden bir merdivenle ulaşılabilirdi. Odanın merkezinde Progul Bon'un tercihi olan arkadaki masa hariç hepsi de toz toplayan kocaman kalın masalar vardı. Red kütüphaneye girince Bon'u tam da orada buldu.

"İmparatorla ilgili bilgi toplamak için kalabalıklar içinde mücadeleyle geçen bir gün daha, ha, Bon?" diye sordu Red. Onu eğiten üç biyo-büyücü arasında Red, Progul Bon'u en az umursuyordu. Bunun en büyük sebebi bu adamın, çok kitapsal olsa da en çok mizah algısına sahip olmasıydı.

Progul'un etli dudakları, kapüşonunun altında tebessüm şeklinde kıvrıldı. Yüzünün geri kalanının büyük bir kısmı saklıydı. Red o yüze henüz tam ve net olarak bakamamıştı. Başta biyo-büyücülerin kimliklerini gizlemeye çalıştıklarını sanmıştı. Ama Ammon Set'e baktığı zaman daha çok biyo-büyücülükle gelen deformasyonu saklamak için olduğunu fark etmişti. Her biri farklı görünüyordu. Örneğin görebildiği kadarıyla Bon'un yüzü tuhaf bir şekilde sarkıktı. Yaşlı ve kırışık bir cildinki gibi değil de daha çok erimiş balmumu gibiydi.

"Kitlelerin cahilliklerindeki ilgisizliğini koruması işimize

yarar, Rixidenteron.” Progul Bon’un sesi görünüşüne uygun olarak kıvamlı yağ gibi alçak ve sızıntılı çıkıyordu.

“Hâlâ beni biraz üzüyor,” dedi Red, masada biyo-büyücünün karşısına otururken.

“Bunun nedeni senin aptallara karşı düşkünlüğünü koruyor olman. Zaman ve bilginin bunu tedavi edeceğine inanıyorum.” Bon böyle şeyleri hep söylerdi. Red artık cevap vermeye kalkışmıyordu bile.

“O halde bugünkü ders planımızda ne var?” diye sordu.

“İmparator Bastelinus’un stratejileri.”

“Hâlâ mı?” diye sordu Red. “Haftalardır o adam hakkında okuyoruz. Neden daha güzel bir şeye geçmiyoruz? Dark Mage dönemi gibi mesela? Bahse varım bu öğrenmeye değer bir hikâyedir.”

“Buraya seni eğlendirmeye gelmedik,” dedi Progul Bon. “Senin eğitimin için buradayız ki anlaşılan ben el atana kadar neredeyse tamamen casusluk kurgusu ve halk hikâyelerinden ibaretmiş. Bugün bildiğimiz kadarıyla Bastelinus imparatorluğun şekillenmesinde çok etkiliymiş ve ondan iyi bir tek İmparator Cremalton’ın kendisi varmış. Onun hem politik hem de ekonomik stratejilerini anlamak çok gerekli.”

“Ama neden?” diye sordu Red.

“Sahaya indiğinde Biyo-büyücülük Konseyi’nin öngöremediği şartlar doğabilir. Bu şartlar baş gösterdiğinde bağımsız kararlar alabilmelisin ve daha büyük resmi görmeden ve kararının imparatorluğu nasıl etkileyeceğini anlamadan bunu yapamazsın.”

“Sahaya indiğimde ne yapmam gerektiğini bana hâlâ söylemedin.”

“İmparatorluğun çıkarlarını koruyacaksın.”

“İnsanları öldürerek.”

“Çoğunlukla,” diye itiraf etti Progul Bon.

“Ben suikastçi değilim.”

“Ne olduğumuza inanıyorsak oyuz.”

“Ammon Set bana ne dedi, biliyor musun? Dedi ki sizlerin benimle işiniz bittiğinde artık bir insan bile olmayacakmışım. Ölümün bir gölgesi olacakmışım, bu lanet şey her ne demekse artık.”

Progul Bon bir süre sessiz kaldı. “Ammon Set fazla konuşuyor.”

O akşam Red, Leston’a taş oyununu öğretmeye kalkıştı. Prens’in kırk dokuzuncu katın tamamını kaplayan dairesinde bir masaya oturdular. En üst kat olan ellinci kat elbette imparatorun kendisine aitti. Red orayı henüz görmemişti ama Leston imparatorun da konuklarını eğlendirmek için açık salonu olduğunu söylemişti. O kadar yükseklikte şarabın farklı etki ettiğini de söylemişti ki bu, Red’in denemek istediği bir şeydi.

Gerçi şu anda odaklandığı şey, Prens’ten iyi bir taş oyuncusu yaratmaktı. Pek de iyi gitmiyordu.

“Hayır, Majesteleri,” Red’in sabırlı ses tonu çaresizliğe doğru eviriliyordu. “Kırk üçü oraya koyamazsın çünkü altı kere yedi kırk *iki* eder.”

“Ah, doğru.” Leston düşünceyle kaşlarını çattı. “Öyle bir şey olduğunu biliyordum. Yeterince yakın olduğunu söyleyemez miyiz? Yani, gerçekten, ne fark var?”

Red masanın öbür tarafına uzanıp imparatorluğun müstakbel hükümdarını boğmamak için kendini zor tuttu. Prens'in genelde kesinliğe ve özellikle sayılara karşı bu büyük ilgisizliği Red'in gerçekten hoşlanmadığı birkaç yönünden biriydi. "Çünkü, *Majesteleri*" –bunun yerine başka kelimeler kullanabilmeyi dilerdi– "iş matematiğe gelince yeterince yakın diye bir şey yoktur."

"Tamam, tamam. Sakinleş." Prens elini sakinleştirircesine havaya kaldırdı. "Korkarım gözlerinden ateş fışkırmak üzere. Aritmetiği senin kadar büyük bir tutkuyla önemseyen birine hiç rastlamadım."

"Matematik sayesinde birkaç sıyrıktan daha fazlasından kurtuldum."

"Bir tanesini anlat." Leston elindeki taşları bıraktı ve öne doğru eğildi.

Red ona burukça gülümsedi. "Bu oyunu öğrenmekle ilgilenmiyorsun, değil mi?"

"Denedim, Rixidenteron. Gerçekten denedim. Ama onca sayı başımı ağrıttıyor. Bu tür işler için bir adamım var. Ben hikâyelerinden birini dinlemeyi tercih ederim."

Red iç çekti. "Neyse, en azından denediğin için teşekkür ederim. Şimdi, bakalım sana hangi olayı anlatsam..."

Red hangi yüksek riskli taş oyunu karşılaşmasını Prens'e anlatsa diye düşünürken kapı çalındı.

"Girin," dedi Leston.

Kapı yavaşça açıldı ve içeriye Hume girdi.

"Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim Majesteleri ama bugün erken saatlerde size bir paket getiren bir vatandaş burada. Sizin ondan bir şey beklemekte olduğunuzu söylüyor."

“Ah? İsim verdi mi?” diye sordu Leston.

“Sanırım Bay Blagely diye biri, efendim,” dedi Hume.

“Görev verdiğin mobilya dükkânının sahibi olan adam,” dedi Red.

“Şahin!” Leston elini heyecanla uzattı. “Bi bakalım!”

Ama Hume sadece küçük bir kese para ve katlanmış bir kâğıt parçası uzattı.

“Bu pek ümit verici görünmüyor.” Leston kâğıdı alıp açtı. Kısa, kıvrımlı el yazısını hemen taradı ve yüz ifadesi hızla hayal kırıklığına öndü.

“Sorun nedir, Majesteleri?” diye sordu Red.

“O zavallı genç sanatçı öldürülmüş.”

“Nasıl olduğunu yazmış mı?”

“Anlaşılan dün gece o ve diğer beş adam bir tavernanın altındaki kilerde toplanmış ve hepsi bıçaklanarak öldürülmüş.” Nota bakıp kaşlarını çatı. “Toplanıyor olmaları için ne tuhaf bir yer. Acaba kötü bir işe mi bulaştı? Belki bir suç unsuru vardı. Senin düşüncen ne?”

Red ona şüphe dolu baktı. “Hayatının çoğunu ‘suç unsuru’ içinde geçirmiş biri olarak bana öyle biri gibi gelmedi.”

“Sanırım haklısın,” dedi Leston. “Zavallı çocuk. Garipti ama oldukça yetenekliydi. Ne yazık.”

Leston’ın konuyu burada kapatmaya hazır olduğu açıktı ama Red’in içine bir türlü sinmiyordu. O zanaatkâr çocuk, diğer beş adamla beraber bir kilerde saklanarak ne yapıyordu?

“Belki bir tür isyan hareketiydi,” diye önerdi Red.

“Siyasî muhalefet mi?” Leston düşünceyle kaşlarını çatı. “Şehirdeki küçük gruplarla ilgili bazı söylentiler duydum. Ama zararsız görünüyorlar, çoğu sadece el kitapçığı ve mani-

festo dağıtıyor. Açıkçası en azından bir konuda onlarla aynı fikirdeyim. Babam biyo-büyücülerin imparatorluktaki diğer tüm ilgili taraflar hakkında sorumsuzca hareket etmelerine *gerçekten* izin verdi. Asillerden bazı şikâyetler bile aldım.”

“Gerçekten mi? Biyo-büyücüler bir grup işe yaramaz adam mı?” Red ona şaşırması taklidi yaparak baktı.

“Evet, pekâlâ. Sanırım bu pek şaşırtıcı bir haber değil. Dinle. Ben de onları herkes kadar sinir bozucu buluyorum.”

“*Sinir bozucu* mu? Bu kadar mı?” Red öne doğru eğildi ve dikkatle arkadaşına baktı. “Dışarıda işlerin ne kadar kötü olduğunu gerçekten bilmiyor musun?”

“Şey, ben...” Leston huzursuz görünüyordu.

“Dostum, biyo-büyücüler dışarıda düzenli olarak vatandaşlarına *kıyım* uyguluyor!”

Leston ellerini sakinleştirmek istercesine kaldırdı. “Deneylerinin bazen birinin hayatını tehlikeye attığını biliyorum ama gerçekten, bence vatandaşlarıma kıyım uyguladıklarını söylerken biraz abartıyor olabilirsin.”

Red sandalyesinde arkasına yaslandı ve dik dik Prens’e baktı. Çok uzun süredir ilk kez söyleyecek söz bulamıyordu. Leston’ın içinde yaşadığı ve ileride bir gün yönetecek olduğu imparatorluktan bu kadar kopuk olduğu düşüncesi Red’in kavrayamayacağı kadar kaygandı. Dünyanın böyle karmakarışık olmasına şaşmamak gerekirdi.

İçinde birdenbire masanın öbür ucuna uzanıp Sadie’nin kendisine birçok kereler yaptığı gibi Prens’e bir tokat atarak aklını başına getirmek için bir istek uyandı. Ama bunu yapmak yerine derin bir nefes aldı ve kendini sakinleşmeye zorladı. Kesinlikle biyo-büyücülerin eğitimini bir gün onlara karşı

kullanacaktı ve uzun soluklu bir strateji için çok iyiydi. Ama bu, şu an yapabileceği bir şeydi. Red, halkın Leston'a seslenen sesi olabilirdi, öyle ki Prens bir gün tahta çıktığında hükmettiği insanlar hakkında gerçekten bir şeyler bilen ilk imparator olabilirdi.

“Pekâlâ, dostum.” Sesi nazikti. Şefkatliydi. Şu an suçlama yapma veya Leston'ı savunur hale geçirme zamanı değildi. “Sana karşı son derece açık olabilir miyim?”

“Olabileceğini biliyorsun,” dedi Leston. “Fikirlerini önem-sediğim sadece birkaç kişi var.”

“Stonepeak'ten dışarıya pek çıkmıyorsun, değil mi?”

Leston biraz utanmış görünüyordu. “Dürüst olmak gerekirse seninle tanışmadan önce *saraydan* bile pek çıkmıyordum. İstemediğim için değil. Sadece...” Çaresizlikle Red'e baktı.

“Dinle, eski dostum. Karşımda eğilip bükülmene gerek yok. Bence sorun değil. Hepimiz senin kadar güç ve ayrıcalık sahibi birinin istediği her şeyi yapabileceğini varsayıyoruz. Ama senin uyman gereken kendi kuralların var.”

Leston'ın yüzü aydınlandı. “Evet, kesinlikle öyle!”

Red gülümsedi. “İşte sana senden önceki bütün imparatorlardan daha iyi olabilme şansı. Çünkü bahse varım hiçbirinin işlerin içyüzünün nasıl olduğunu söyleyecek gerçek bir Paradise Circlelı arkadaşı yoktu. Şimdi, dinlersen sana Bleak Hope'un hikâyesini anlatacağım. *Sonra* bana biyo-büyücüler hakkında abartıp abartmadığımı söylersin.”

5

Bleak Hope, *Kraken Avcısı*'nın dümeninde duruyordu. Gemi neredeyse hızının doruğundaydı ve okyanusun akıntısı uğuldayarak dümenden geçip sağlam eline ulaşıyordu. Rüzgâr güneybatıdan sert esiyor, Hope'u avına yaklaştırırken kendi topraklarının ısıran soğuşundan bir dokunuş taşıyordu. Aynı zamanda dönen, başlarının üstünde çeliksi ve kibirle asılı duran gri bulutlar da getiriyordu. Hope, bulutların daha koyu renk olduğu güneydeki şimşeklerin soluk ışıklarını görebiliyordu.

Kayıp Finn uzakta olgunlaşan fırtınaya bakmak için döndü. "Sence şu fırtına bizi yakalamadan önce o biyo-büyücüyü yakalayabilecek miyiz?"

"Onlar bizden iki gün önde ama rüzgâr o sırada avantajlı değildi," dedi Hope. "Ve demircinin gemiyi tarif edişine göre askerî gemi değil de daha çok kargo gemisi gibi. O kadar insan ve onları hayatta tutmak için onca yiyecek ve içecek suda alçalmış olacaklar. Sanırım yarın gün ortasında onları yakalamış oluruz."

“Sanırım fırtına bize yarın sabah yetişmiş olacak. Güneyden gelen fırtınalar yavaş ilerler ama büyük ve soğuk olurlar. Hatta bazen Vance Post kadar kuzeye sulusepken bile taşırlar.”

“O zaman çok eğlenceli olacak desene.” Hope, Finn’in koluna hafifçe vurdu. “Dümen sende, Bay Finn. Benim gidip Alash’la konuşmam gerek.”

Ana güverteden hızla geçti ve aşağıdaki silah güvertesine indi. Alash ve Filler topları hazırlıyordu. Brigga, uzun parmakları dumanı tüten bir fincanı kavramış halde yakındaki bir fiçinin üstünden onları izliyordu. Aşırı miktarda çay tüketiyordu. Bu, Alash’la paylaştığı bir özellikti; bu yüzden Hope bunun biyo-büyücülük alışkanlığından ziyade dantellilerin alışkanlığı olduğunu düşünüyordu.

Hope ucunda sünger olan uzun bir çubuğu alıp demir namulardan birindeki barut kalıntılarını gevşetmeye başlarken, “Kapaklarını henüz alamadığımız için üzgünüm,” dedi.

“Kendimi lanetleme riski pahasına,” dedi Alash, “bir sefer daha kullanmak, yüzüme patlatma olasılığını hâlâ çok düşük tutacaktır.”

“Hoş bir yüzün var, onun için kaybetmemeye çalışalım.” Hope kararan süngerini bir tekne deniz suyunda yıkadı. “Ama bu gerçekten son sefer olacak. Eğer o demircinin kızını ona geri götürürsek dükkânını istediğimiz gibi kullanabileceğimize söz verdi.”

Topları her ateş ettiklerinde silah güvertesi boyunca oradan oraya uçmaktan alıkoyan koşum halatlarını ve halkalı cıvataları kontrol eden Filler, “Dükkân çok iyi durumda,” dedi.

“Öyle güvenli bir kaynakla çok şey yapabiliriz,” dedi Alash.

“Elbette niyetimiz *bütün* kızları kurtarmak,” dedi Hope diğer

topa geçerken. “Grenly’ye göre yirmi kadarlar. Bunu önce başka adalardan başkalarını da almadıklarını farz ederek söylüyoruz. İşe nasıl başlayacağımız konusunda herhangi bir fikri olan?”

“Gemide onca çocuk varken topları çok dikkatli kullanmak zorundayız,” dedi Filler.

“Toplara zincir yükleyip yelkenlere nişan alalım,” dedi Hope.

Kısa ve kalın demir zincirlerle dolu tahta bir sandığı açan Alash, “Anlaşıldı,” dedi.

“Benim hayalet gemi veya su illüzyonumu kullanamayız,” dedi Brigga Lin. “Eğer gemide bir biyo-büyücü varsa o tür yanılgıların ötesini görebilecektir.”

Hope başını salladı. “Grenly geminin yan taraflarında hiç top lombozu görmemiş, bu yüzden bordalar hakkında endişelenmemize gerek yok. Ayrıca tam buluştuğumuz sırada patlayacak olan bir fırtına yaklaşıyor. Bu bize biraz gizlilik sağlayacaktır.”

“Bu, onlara da gizlilik sağlayacaktır,” dedi Filler. “Eğer fırtına yeterince kötü olursa hiç göremeden yanlarından geçip gidebiliriz.”

Brigga Lin düşünceli düşünceli çayını yudumladı. “Ben onların izini sürebilirim.”

“Nasıl?” diye sordu Alash.

“Biyo-büyücülük, canlı varlıkları manipüle etme üzerine kuruludur. Bunu belli bir mesafeden yapmak için aktivitesini algılayabilmem lazım. Çoğu canlı varlığın yüzey *altında* bulunduğu okyanus yüzeyinde bu kadarcık bir yere sıkışmış onca canlı varlıkla geminin konumu hakkında genel bir kerteriz alabilirim.”

“Diğer gemideki biyo-büyücü de aynı şeyi bizim için yapamaz mı?” diye sordu Filler.

“Kuşku duyarım,” dedi Brigga Lin. “Erkek biyo-büyücüler sanatlarını temas aracılığıyla uygularlar, bu yüzden bu beceriyi geliştirmemiş olacaktır.”

Alash, Hope’a ne zaman o saçma deneyleriyle ilgili bir ricada bulunacak olsa kullandığı çekingen ses tonuyla, “Kaptan...” diye seslendi. “Fırtına dedin. Boran mı kastettin?”

Brigga Lin ona keskin bir bakış attı. “O fikri denemek istemezsin.”

“Hangi fikir?” diye sordu Hope.

Brigga Lin hor görerek, “Şimşekten silah olarak faydalanmak,” dedi. “Ama bu tamamen varsayımsal. Herhangi bir pratik uygulama için son derece tehlikeli ve öngörülemez. Şimşegi güvenilir bir şekilde yakalayabilsek bile o kadar işlenmemiş gücü zapt edebilecek kapasitede bilinen bir madde yok. Sizi temin ederim ki defalarca denendi ve hep felaketle sonuçlandı.”

“Baştaki güç saklama fikri için evet,” dedi Alash. “Ama elektrik yüklü bir fırtına sırasında gerçekleşen bir savaşı düşün. O zaman yapmamız gereken tek şey şimşegi yeniden yönlendirmek. Ana direğin tepesine demir bir çubuk sabitlersek ve o çubuktan düşman gemisinin ana direğine bir zincir uzatabilirsek şimşek bizim demir çubuk tarafından çekilir ve zincir boyunca ilerler. Düşman gemisinin direğinin tahtasına ulaştığında büyük ihtimalle direği yarıp geminin büyük bir kısmını da beraberinde götürecektir. Alevler içinde kalacaktır.” Beklentiyle Hope’a bakıp gülümsedi.

Hope da ona akılcılıkla baktı. “Ve sen bunu içinde yirmi masum kız çocuğunun olduğu bir gemi üzerinde mi denemek istiyorsun?”

“Ah, doğru.” Alash’ın yüzü düştü. “Çok doğru.”

Brigga Lin gülmesini baskıladı.

Hope nezaketle, “Seni temin ederim, Alash,” dedi. “Bir gün senin bu çılgın deneyini yapacağız. Ama bugün değil.” Sonra hepsine baktı. “Şimdi yemek yiyip dinlenme zamanı. Yarın çok uzun bir gün olacak.”

Alash ve Filler başlarını sallayıp mutfağa yöneldi.

Brigga fincanını gitmekte olan Alash’a verdi, sonra Hope’a döndü. “Sen de, Kaptan.”

“Yapacağım,” Hope, güverteye giden dar merdivenleri tırmandı. “Önce Nettles ve Sadie’yi kontrol edeceğim.”

“Ben de geliyorum,” Brigga Lin, Hope’u takip etti.

Hope, omzunun üstünden geriye baktı. “Bana güvenmiyor musun?”

“Savaştan hemen önce kendine bakman konusunda mı? Hayır, güvenmiyorum.”

Nettles’ı Jilly’yle beraber arka tarafta buldular. Yüzleri birbirine dönüktü ve ikisinin de elinde bıçak vardı.

“Red’in sana bıçak atmayı öğretmiş olması çok hoş,” diyordu Nettles, “ama ya ıskalarsan ne olacak? Yakın dövüşte nasıl bıçak kullanılacağını da bilmen gerek.”

Jilly hava ata ata, “Ben hiç ıskalamam,” dedi.

“Herkes bazen ıskalar,” dedi Hope onlara doğru yaklaşırken.

Hope ve Brigga Lin’i gören Jilly’nin tavırları söndü. Hafif bir eziklikle, “Red hiç ıskaladı mı?” diye sordu.

Hope ve Nettles bakiştılar. Sonra Nettles, “Red’in... hiçbirimizde olmayan diğer bazı avantajları vardı,” dedi.

“Ne avantajları?” diye sordu Jilly.

“Bu konuya şimdi girmemiz gerektiğini düşünmüyorum,” dedi Hope.

“Neden olmasın?” diye sordu Brigga Lin. “Çocuktan bilgi saklamanın bir anlamı yok.” Jilly’ye döndü. “Red, imparatorluk tarihinin en büyük biyo-büyücülük deneylerinden birinin bir sonucudur.”

“Ben tam olarak ‘büyük’ demezdim.” Nettles’in sesinde tekinsiz bir ton vardı.

“Ben sadece deneyin ölçeği ve tutkusu nefes kesiciydi demek istiyorum,” dedi Brigga Lin. “O kadar kapsamlı bir şey denenmemiştir, ne öncesinde ne sonrasında. Ayrıca sonucunun başarılı olması da...”

“Dur bir dakika, sen *başarılı* mı dedin?” Nettles’in gözleri çizgiler halinde kısılmıştı.

“Tabii ki sonuçların güvenilir şekilde çoğaltılabilmesi için üzerinde düşünülmesi gereken değişkenler var. Ancak o zaman işe yarar bir çözüm olarak kabul edilebilir. Ama Red, teorinin güvenli olduğunun canlı kanıtı. İnsanlar henüz ana rahminde büyürken önemli ölçüde geliştirilebilir.”

“Sizin teorileriniz zerre kadar umurumda değil,” dedi Nettles. “O *büyük* deney yüzünden kaç kişinin öldüğünü biliyor musun? Tıpkı bir veba gibi bütün New Laven şehir merkezine yayıldı.”

“Ama hiç de bir veba gibi değildi,” dedi Brigga Lin. “Konsey bunu o şekilde yaymayı seçebilirdi ama Progul Bon bir seçenek unsuru olması gerektiği konusunda ısrarcıydı. Hiç kimse o uyuşturucuyu almaya zorlanmadı.”

“Senin için bunu söylemesi çok kolay.” Nettles bir adım yaklaştı. Başı Brigga Lin’in omzuna bile gelmiyordu ama korkusuzca gözünün içine baktı. “Sen sokaklarda durumunun daha iyiye gideceğine dair hiçbir umudun olmaksızın tek ba-

şına açlıktan kıvranıp dayak yemedin hiç. İnsanlar ellerinin uzanabileceği ufacık bir rahatlamaya, burunlarının dibindeki karanlık çaresizliği birazcık daha uzakta tutacak herhangi bir şeye hasrettir. Ama siz dantelli tipler bu konuda hiçbir şey bilmezsiniz, değil mi?”

“Kayıpları hafifletmek niyetinde değilim,” dedi Brigga Lin. “*Gerçekten* haddinden fazlaydılar. Garip bir şekilde öyleydi. Ama burada tehlikede olan asıl şeyi anlamalısın. İmparatorluğun güçlü düşmanları var ve sadece biyo-büyücülerin sürekli büyüyen güçleri sayesinde uzak tutuluyorlar. Bu güçlerin büyümesini devam ettirmek için bir miktar kurban vermek gereklidir. Öğrenmek için deney yapmak lazımdır. Ve bazı başarısızlıklar da kaçınılmazdır. Biyo-büyücülük sanatı –bildiğim her şey– bu temel üzerine kurulu.”

Nettles tükürürcesine, “O halde sanatın, ölülerden oluşan bir dağın üzerine kurulu,” dedi.

Brigga Lin yalvarırcasına Hope’a baktı. “Eminim sen ne demeye çalıştığımı anlıyorsundur.”

Hope sakince, “Açıklamalarını anlıyorum,” dedi. “Ama unutma ki köyümün tamamı o tür deneylerden birine kurban edildi. Böyle bir kaybın gerekli olduğunu asla kabul etmem.”

“Elbette hayır,” dedi Brigga Lin hemen. “Ama...”

“Belki de Alash’a kabul etmek istediğinden daha çok benziyorsundur,” dedi Hope. “İlim arayışın sırasında en önemli şeyi göz ardı ediyorsun. İnsanlar.” Onun da kendi ideolojisine hepten kapıldığı zamanlar çok eski değildi. İntikam takıntısı yüzünden şimdi hayatta olabilecek birçok insan ölmüştü. Ayrıca eline mal olmuş ve Red’in yakalanmasına neden olmuştu. Ama kendisinin yaptığı gibi Brigga Lin’in de bunu kendisinin

keşfetmesi gerektiğini biliyordu. Bu yüzden sadece, “Arkadaşın olarak, Nettles ve *benim* ne demeye çalıştığımızı zamanla anlamanı umarım,” dedi.

Ona bakarken gözleri kocaman açılmış olan Jilly’ye döndü. Akıl karışıklığı mıydı? Korku mu? Hope anlayamamıştı. “Dediğim gibi, bu konuya şimdi girmemiz gerektiğini sanmıyorum. Tek yapman gereken yemek yiyip biraz dinlenmek. Biyo-büyücüyle yolumuzun yarın kesişmesini bekliyoruz.”

Nettles başını kısaca salladı ve Jilly’yi omuzlarından tutup mutfağa yönlendirdi.

Brigga Lin biraz oyalandı ama duruşu ona uymayacak şekilde kararsızdı. “Hope...”

“Hâlâ Sadie’yle konuşmam lazım. Sen git ve dinlen. Arayışımızın izini sürme vaktin geldiğinde birisi seni uyandıracaktır.”

Brigga Lin başını salladı, sonra gitmek için döndü.

“Anlamadığımı zannetme,” diye peşinden seslendi Hope. “Çok pahalıya mal olan bilgini kullanma çelişkisini.”

“Bununla nasıl barışık yaşıyorsun?”

“Çoktan ölmüş olanları geri getirmek için çok geç. Bu yüzden tek yapabileceğimiz, elde edebileceğimiz ne varsa en büyük iyilik için kullanmak. İmkânsız görünse de belki bir gün dengelenir.”

Brigga Lin hüznle gülümsedi. “Umarım o günü beraber görürüz.” Sonra döndü ve diğerlerine katılmak üzere mutfağa gitti.

Hope, bir elinde öbür ucu kış tarafında kaybolan misinayı umarsızca tutan Sadie’nin bir fıçıya yaslanmış halde durduğu kış güvertesine gitti. Pek bir şey tutamazdı ama tuttuğunda

günlerce böbürlenirdi ve kişi başı bir lokma bile düşmeyecek kadar cılız bir şey olsa da herkesin paylaşmasında ısrar ederdi.

Sadie'nin gözleri kapalıydı, bu yüzden Hope, uyukluyor olabileceğini düşündü. Hope, onu uyandırmaktansa gözlerini ufka dikti. Deniz kasvetli, fırtınalı ve güzeldi. Rüzgârın uğultusunu, gemiye —*onun* gemisine— çarpan dalgaların kükremesini ve tıslamasını dinledi. Gözlerini kapatıp yüzüne çarpan ince ve soğuk serpintiyi hissetti, gelmekte olan fırtınaya karışan tuzlu suyun kokusunu içine çekti. Bunların hepsine bayılıyordu. Elbette, Red'i kurtarmak ve biyo-büyücülere yaptıklarının karşılığını ödetmek istiyordu. Ama Dire Bane adı altında geçirdiği şu son birkaç aydır heyecan açlığı ve savaş coşkusunun içinde büyüdüğünü kabul etmezse kendisine yalan söylemiş olurdu. Bunlar gerçek bir Vinchen'in asla boyun eğmeyeceği duygulardı.

"Aklında ne var, Kaptan?" diye sordu gözleri hâlâ kapalı olan Sadie.

"Bu sabah kamaramda giyinirken ne düşünüyordum, biliyor musun?"

"Hmm, bir bakalım..." dedi Sadie. "Biriyle birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu, bu yüzden belki geminin uğradığı bir sonraki limanda tam bir denizci gibi davranıp kendine bir fahişe bulacaktır."

Hope gülümsedi. Sadie'nin her konuşmaya seksî bulaştırmasına alışmıştı. Sadie ve Kayıp Finn'e kendilerine ait bir kamara verince bunun azalacağını ummuştu. Ama işin aslının bunun tam tersi olduğunu anlamıştı.

"Kendime neden hâlâ bu zırhı giymekte olduğumu sordum." Göğsüne hafifçe vurdu. Siyah deri zırh bir çok yerinden

yara almıştı ve yer yer deri sıırımla dikilmişti. Ama her gerçek Vinchen zırhında savaş izleri olurdu, Hope, zırhını düzenli olarak cilalıyordu, bu yüzden zırhı hâlâ sağlam, esnek ve solmamış koyu siyah renkteydi.

“Poponu erkeklere güzel gösterdiği için mi?” diye sordu Sadie.

Sadie’nin cevabını duymazdan gelen Hope, “Elbette pratik bir seçim,” diye devam etti. “Yükte hafif, ayrıca hareketlerime engel olmadan bana koruma sağlıyor.”

“Seni temin ederim, Red ilk önce poponu fark etti,” dedi Sadie. “Ya da belki bacaklarını. Zırhın onları da sergiliyor. Göğüslerini çok iyi göstermiyor, ama işte, üzerinde çalışacak pek fazla göğsün de yok zaten.”

Konuya bağlı kalmakta kararlı olan Hope, “Ayrıca bir de manevî değeri var,” dedi. “Beni yanına alıp çok şey öğreten Kurnaz Hurlo tarafından yapıldı.”

Bir anlığına eski günlerdeki eğitim anılarına geri döndü. O zamanlar hepsi çok çetin görünmüştü. Şimdi tuhaf bir sevecenlikle hatırlıyordu, özellikle öğretmeninin nazik, yaşlı suratını düşününce. Bazı zamanlar ondan nefret etmişti ve en az o kadar da çok sevmişti.

“Ama merak ediyorum,” dedi nihayet. “Acaba hâlâ bana uygun mu?”

Sadie iç çekti ve ilk kez gözlerini açtı. “Ciddi mi konuşuyoruz?”

“Evet,”

“Elbette sana uygun. Bu bir Vinchen zırhı ve sen de bir Vinchen’sın. Sakin.”

“Ama ben bir Vinchen değilim. Gerçek anlamda değil.”

“Evet, evet, o bunaltıcı seraseriler kendileri kadar iyi bir kadınla baş edemezler, bu yüzden aralarına katılmana izin vermezler. Bunun koca bir saçmalık olduğunu ikimiz de çok iyi biliyoruz.”

Hope başını iki yana salladı. “Artık ondan fazlası var. Teltho Kan’dan öç alacağıma yemin ettim. Vinchen yasasına göre tek gerçek intikam, suçlunun ölümüdür. Eğer savaşçı bunu başaramazsa öyle bir onursuzlukla yaşamaktansa ölse daha iyidir. Teltho Kan’ın hayatını bağışladığımda ve sonrasında kendi hayatıma son vermediğimde yasanın en önemli prensibine sırt çevirmiş oldum.”

“Ama birkaç dakika sonra onu Red öldürdü, değil mi?”

“Bu önemli değil, Sadie. Seçim çoktan yapılmıştı. Fakat ben o zamandan beri yaptığım her seçimin beni o yoldan daha uzağa savurduğunu hissediyorum.”

Hope, geminin bıraktığı köpüklü beyaz dümen suyuna baktı. İzin ufka doğru uzanırken gittikçe genişleyişini izledi. Tek gemi, tek seçenek gibi, dışarıya doğru dalgalanan bir iz bırakıyordu. Bunun nereye kadar gideceğini kim söyleyebilirdi?

“Kötü mü hissettiriyor?” diye sordu Sadie.

“Ne kötü mü hissettiriyor?”

“Neye dönüşüyorsan o.”

Hope duraksadı. “Son birkaç ay zordu. Ama bir yandan da şimdiye kadarki en harika aylardı. Red’i ne kadar özlesem de ailemi de bulmuşum gibi hissediyorum. Galemoor’da olduğundan daha çok, üstelik bu gemiyi Carmichael yönetirken bile bu kadar değildi. Yapmakta olduğumuz şey, şimdiye kadar yaptıklarımın çok daha doğru hissettiriyor.”

Sadie, “Bir korsanın hayatı, seninkiyle fazla benzer,” dedi. “Belki de bununla savaşmaktan vazgeçmelisin.”

“Savaşıyor muyum?” Hope hayret etti. “Sanırım bir dereceye kadar savaşıyorum. Kendimi... çatışmada heyecanlanırken buluyorum. Ama bana bu duygunun kötü olduğu öğretildi.”

“Hiçbir duygu kötü değildir,” dedi Sadie. “Sadece duygudur işte. Seni canlandıran bir şey hissediyorsan neden buna devam etmeyesin?” Hope’a gözlerini kısarak baktı. “Sana sürekli utanç veriyorsa belki o zırhı bir süreliğine bir kenara *bırakmalısın*. İnsanların şampiyonu Dire Bane’in hayatında öyle kadınsı şeylere yer yoktur.”

“Belki de haklısındır,” dedi Hope. “Belki geçmişte tutunup kaldığım bir şey beni geriye doğru çekiyordur.”

“Kendine bir kaptan şapkası ve paltosu bul ve tam bir kaptan gibi hisset.” Sadie burnuna dokundu ve göz kırptı. “Bu, kafanı tahta göğüslü olmana takmanı da engelleyebilir.”

Hope’un şapkasına ve paltosuna kavuşması için bir sonraki limana uğramayı beklemesi gerekecekti. Bu arada zırhının üst yarısını birçok denizci tarafından tercih edilen bol, beyaz keten gömlekle değiştirmeye karar verdi. Ertesi gün büyük ihtimalle yakın dövüşe katılacakları için bu en elverişli seçenek sayılmazdı. Ama düzenli bir tür el kol hareketi olduğunu hissediyordu.

Böyle ufak bir değişikliğin ne büyük bir fark yarattığına hayret etmişti. Ertesi sabah güvertede yürürken rüzgâr, kanını

kaynatacak şekilde kol yenlerini dalgalandırdı ve göğsünü sarmaladı. Neredeyse çocuksu bir özgürlük hissetti ve hayatında ilk kez kendine engel olmayıp bu duygunun tadını çıkardı.

“Kaptan?”

Jilly sırtı dik, kolları iki yanına düşmüş halde saygı ölçüsünde bir mesafede duruyordu. Bu duruşu ona denizcilikle geçen iki yılın verdiğine şüphe yoktu.

Hope onu rahatlatmaya çalışarak gülümsedi. “Ne var, Jilly?”

“Finn, fırtınanın ensemizde olduğunu söylüyor, efendim. Geminin kapaklarını mı kapatalım, yoksa aynen böyle ilerlemeye devam mı edelim diye soruyor.”

Hope, *efendim* kelimesini bırakmaya karar verdi. Duruş ve selamlama gibi zamanla o da kaybolup gidecekti. “Ona böyle devam edeceğimizi söyle. Sonra Brigga Lin’e git ve onu Finn’e yardıma gönder. O bizim fırtınadaki dayanağımız olacak.”

“Başüstüne, efendim.” Jilly selam çaktı ve topuğunun üstünde keskin bir dönüş yaptı. Ama sonra durup döndü ve Hope’a baktı.

“Başka bir şey var mıydı?” diye sordu Hope.

“Ah,” dedi Jilly. “Ee... şey... ona nasıl arkadaş dediğini anlamıyorum.” Dudağını ısırıldı. “Yani, Brigga Lin’i kastediyorum, efendim.”

“Kimi kastettiğini anladım. Ayrıca sana neden tuhaf geldiğini de anlıyorum. Brigga Lin bize benzemiyor. Varlık içinde büyümüş, biyo-büyücü olarak eğitilmiş. İkisi de bizim nefret etmeyi ya da en azından güvenmemeyi öğrendiğimiz şeyler. Ayrıca kendisi de onu sevmemizi kesinlikle kolaylaştırmıyor. Ama burnu ne kadar havada görünürse görünsün arkadaşları olarak kabul ettiği insanların iyiliğini çok önemsiyor. Onu dik-

katle izlersen bize ilk başta sandığından daha çok benzediğini şaşırarak fark edeceksin.”

“Sence *biz* benzer miyiz?” diye sordu Jilly. “Yani, sen ve ben?”

Hope, kendisinin Jilly yaşındaki halini, Hurlo’ya huşu içinde bakıp onu bu kadar muhteşem yapan şey her neyse onu elde etmeyi çaresizce istediği günleri düşünürken yeniden gülümsedi. Hurlo, o zamanlar hayattan daha büyük görünüyordu. Jilly de onu o gözle mi görüyordu?

Kıza, “Bazı yönlerden çok benziyoruz,” dedi. “Şimdi git. Eminim Finn sabırsızlıkla cevap bekliyordur.”

Jilly yeniden selam çaktı ve gitti.

Hope güneye döndü ve için için kaynayan morumsu bulutların oluşturduğu kalın kümenin kendilerine doğru yaklaştığını gördü. Gökyüzü boyunca uzanan şimşek çatalını izledi ve gök gürültüsünü duyuncaya kadar saniyeleri saydı. Fazla uzun değildi.

Biyo-büyücünün gemisi görüş alanlarına girmeden önce fırtınaya yakalandılar. Hava alacakaranlık oldu ve rüzgâr güçlenip değişken bir hal aldı. Fırtına ayrıca sabit, soğuk bir de yağmur getirdi. Uzak kuzeyin tombul, ağır damlaları değildi bunlar. Güney fırtınaları her şeyi ısırarak bir soğuklukla ıslatan, nefretle tıslayan ince yağmur tabakaları getiriyordu.

Normal şartlar altında Hope, böyle bir fırtınada yelkenlerin yarısı kadarını indirirdi. Ama şimdi bunu yaparlarsa kazandıkları ivmeyi ve yanı sıra hedefteki gemiyi, muhtemel

istikamet olan Vance Post'a varmadan önce yakalama şansını yitirebilirlerdi. Vance Post, imparatorluğun üçüncü en büyük adası olarak yelken açmaya hazır, üç ila beş arası herhangi bir sayıda imparatorluk savaş firkateynine sahipti. *Kraken Avcısı* tüm hile ve taktiklerine rağmen aynı anda üç firkateynle baş edemezdi. Bu gemiyi Vance Post'a varmadan önce yakalamak zorundaydılar. Bu yüzden tüm yelkenler açık halde kaldı ve Hope selviçeyi izleyip direklerin çatırtısını dikkatle dinledi. Ya hedefteki gemiyi yakalarlardı ya da fırtına onları paramparça ederdi.

Denetlemesi bittikten sonra Hope, yağmurun yıkadığı güverteden geçip dümene gitti. Kayıp Finn, eklemleri bembeyaz olan elleriyle dümeni sımsıkı tutuyor, burnunun ucundan yağmur suları süzülürken kırışık suratını büzüştürüyordu. Yanında da elinde tahta bir çerçeveye gerili mumlu kanavadan bir şemsiye tutan Brigga Lin duruyordu.

Başıyla elindeki şemsiyeyi işaret eden Brigga Lin, "Ona paylaşalım dedim," dedi.

"Biraz yağmurun kimseye bir zararı olmaz," dedi Finn.

"Sadece yağmur değil," dedi Brigga Lin. "Ama soğuğa ve ıslak ortama uzun süre maruz kalan birinde çeşitli hastalıklar baş gösterebilir."

"Sert içki de bunun için var," dedi Finn.

"Ama savaştan önce olmaz," dedi Hope. "Keskin zekâna ihtiyacım var."

Finn, belki gereğinden biraz fazla çabuk, "Tabii ki savaştan önce değil, Kaptan," dedi. "Bir rüya kadar kuruyum. Şey..." Kalın eliyle sular süzülen suratını sıvazladı. "Bilirsin, içim demek istedim."

Hope konuyu fazla zorlamamaya karar verdi. İçkiye karşı zaafı olsa bile Finn, gemideki en iyi denizciydi.

“Üşümüyor musun?” diye sordu Brigga Lin. “Zırhını bile giymiyorsun.”

Hope kendinden memnun, sırıttı. “Ben Güney Adaları’nda büyüdüm. Üşümem.”

Brigga Lin burnunu çekti. “Şey, eğer siz iki tuzlu ayıbalığı için bir sakıncası yoksa ben bir tür sanal kuruluğun tadını çıkarmaya devam edeceğim.”

“Bu fırtınada gemiyi izleyebiliyor musun?” diye sordu Hope.

Brigga Lin başını olumlu anlamda salladı. “Sanki yavaşlıyor gibiler.”

“Bu yapılacak en güvenli şey,” dedi Finn. “Eğer gemi o demircinin söylediği kadar büyükse bu kadar yoğun bir fırtınada kontrolü kaybetmek istemezsin.”

“Ne kadar uzakta olduklarını algılayabilir misin?” diye sordu Hope.

“Denerim,” Brigga Lin gözlerini kapattı, şemsiyesini çevirirken bilmeden fırlıktan damlalar fırlattı. Yüzü hafif bir kaş çatışla kırıştı. “Yaklaşık sekiz mil.” Kaş çatışı derinleşti. “Bekle, hayır, on.” Kaş çatışı somurtmaya dönüştü. “Ya da belki sekizdir.” Gözlerini açtı. “Üzgünüm, böyle bir şeyi daha önce denemedim. İki uzaklık arasında değişiyor sanki ama sanırım biraz daha pratik yapmam gerekiyor.”

“Sorun değil,” dedi Hope. “En azından genel bir fikir edindik.”

“Eğer sekiz milse bir saat içinde onlara yetişmemiz gerekiyor,” dedi Finn. “Daha önce batmayacağımızı varsayarsak.”

“Diğerlerine haber vereyim,” dedi Hope.

“Bunu *ben* yapabilir miyim, Kaptan?”

Hope başını yukarıya kaldırınca Jilly’nin çıplak ayaklarını sarkıtmış, üstlerindeki mayistra sereninde oturmakta olduğunu gördü.

“Bu havada orada ne arıyorsun?” diye sordu Brigga Lin, onaylamaz bir tavırla.

“*Guardian*’la seyrederken bundan daha beter havalarda çanaklıkta oturmuşluğum var.” Jilly’nin sesine belli bir böbürlenme lakaytça gelip yerleşti ki bu Hope’a Red’i hatırlattı. “Biraz yağmur, görev yerinden ayrılmaya mazeret değildi.” Finn’e göz kırptı. “Her neyse, bira bunun için var.”

Güverteye atladı. “Herkes görev yerlerini almasını söylememi ister misin, Kaptan?”

Hope, sorgularcasına Finn’e baktı.

“Sanırım bu imparatorluk donanmasının terimlerinden biri.”

“Büyük tayfalı büyük bir gemide,” dedi Jilly, “herkesin savaş konumuna geçmesi gerektiğini bildirmek için şu *kocaman* davulu çalıyorlar.”

“Korkarım bizim davulumuz yok ve tayfanın geri kalanı bunu anlamayacaktır zaten,” dedi Hope. “Bu yüzden sen sadece onlara hazırlanmalarını söyle.”

“Başüstüne, Kaptan.” Jilly keskin bir selam çaktı ve çıplak ayakları ıslak güvertayı döve döve hızla oradan uzaklaştı.

“Bir limana bir dahaki inişimizde bana hatırlat da şu kıza pabuç alayım.” Hope dudak büktü. “Ve belki bir de davul.”

“Bir davula ihtiyacımız olduğunu gerçekten düşünüyor musun?” diye sordu Finn.

“Hayır ama davulu çalmanın onu mutlu edeceğini düşünüyorum.”

Finn sırttı. “Haklısın, Kaptan.”

—

Yarım saat sonra doğu-kuzeydoğu yönüne gitmekte olan kargo gemisi, sancak baş omuzluktan görüldü. Pruvasında ve kık tarafında yanan fenerler yüzünden kolayca fark ediliyordu. Sonsuz yağmur perdesi yüzünden detayları ayırt etmek zordu ama Hope’un anladığı kadarıyla demircinin tarifi tastamamdı.

Filler, Nettles, Sadie ve Jilly, *Kraken Avcısı*’nı yavaşlatmak için yelkenleri gevşetirken Finn, Hope ve Brigga Lin’e döndü.

“Gemiye neden bu kadar aydınlatmışlar, merak ettim.”

“Nereye gittiklerini görmek için?” diye sordu Brigga Lin.

Finn başını iki yana salladı. “O fenerler başkalarının seni görmesinden başka işe yaramaz.”

“Belki başka bir geminin kendilerine çarpmasından korkuyorlardır?”

“Buralarda bu pek olası değil,” dedi Finn.

Hope, dürbünüyle kargo gemisinin güvertesini incelerken bu konuşmayı sadece yarım kulakla dinliyordu. Diğer geminin tayfasını tartmaya çalışıyordu. Geminin yelkenleri ve halatları zincir atışıyla bir kez işe yaramaz hale getirildiğinde savaşın sonucu yakın dövüşle belli olacaktı. Hope, neyle karşılaşacaklarını tam olarak bilmek istiyordu. Beyaz kapüşonlu bir figürün dümenciye hararetili bir şekilde bağırdığını görünce heyecandan kalbi tekledi. Tabii hiçbir gerçek Vinchen, kendisinin

böyle duygulara kapılmasına izin vermezdi. Ama Hope, bu tür şeyler hakkında gittikçe daha az endişelendiğini fark etti ve günün sonunda dünyadan bir biyo-büyücünün daha eksileceğine dair kendi kendine söz verdi.

Kargo gemisinin tayfasının güvertede panik içinde koşuşturmaya başlamasını izledi.

“Bizi gördüler,” dedi Finn’e. Artık saklanmaya çalışmanın bir anlamı yok. Bizi kuzey-kuzeybatıya götür ve geminin iskele tarafından dolaştır.”

Rüzgârın gücü gittikçe artıyordu. Şimşekler daha yakından ve daha yüksek sesle patlıyordu. Yıldırımlar yanıp sönen patlamalarla kül rengi gökyüzünü aydınlatıyordu.

“Filler ve Nettles, filika demiri silahlarının başına,” diye seslendi Hope. “İlk geçişte onları etkisiz bırakırsak belki fırtına iyice kuvvetlenmeden önce haklayabiliriz.”

Finn, sallanan direklere endişeyle göz attı. “İyi olur.”

Hope, Finn’in sırlıklam sırtına şaplak attı ve sırttı. “Sıkılmanı hiç istemem, Bay Finn.”

Finn, Hope’a şüpheli bir bakış attı. “Acaba senin içine Korsan Kraliçe Sadie mi kaçtı diye düşünüyorum.”

Hope güldü ve bu bir anlık patlama tayfayı olduğu kadar Hope’u da çok şaşırttı. “O konuda biraz haklı olabilirsin, Bay Finn. Şimdi, lütfedersen, sancak alabanda.”

“Başüstüne, Kaptan.”

Kargo gemisinin üstünde küçük bir ışık çaktı ve küllü tuncu bir ışık huzmesi fırtınalı gökyüzünü kesti.

Finn, bir yandan *Kraken Avcısı*’nı döndürürken “Uyarı flaşörü,” dedi. Aralarında çeyrek millik bir mesafeyle kargo gemisine paralel gidiyorlardı ve gittikçe arayı kapatıyorlardı.

“Bunu neden yapsınlar ki?” diye düşündü Hope. “Bir ihtimal geçen biri varsa diye mi?” Kaşlarını çatı. “Yoksa...”

“Hope, yaşam gücü ayrıldı,” dedi Brigga Lin.

“Ayrıldı derken ne demek istiyorsun?”

Brigga Lin sancak baş omuzluktan kargo gemisini işaret etti. “Orada. Ama aynı zamanda da orada.” İskele tarafını işaret etti. “Daha önce anlayamadım, çünkü aynı çizgi üzerindeydiler ama uzaklığı kestiremememin nedeni de buydu. İkinci bir gemi var.”

Hope dürbününü iskele tarafına çevirdi ve bulanık yağmurun arasından öteki gemiyi gördü: üstlerine doğru tam gaz gelmekte olan bir imparatorluk savaş fırkateyni.

“Lanet olsun, daha önce fark etmeliydim!” dedi Finn. “Bu yüzden ıslıl ıslıllar. Bu fırtınada korumalarından ayrılmamak için.”

Hope kısaca “Suçlama değil, çözüm istiyorum,” dedi.

Jilly, tünediği mayistra sereninden, “*Guardian*’dan büyük mü?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Hope. “Aslında biraz daha küçük. Ama kafa kafaya bir saldırıyı asla atlatamayız. Hayalet gemi, gizleme pelerini. O güçlere ihtiyacımız var. Bunların hepsi zaman alır, o da sahip olmadığımız bir şey.”

Gökyüzünü baştanbaşa bir şimşek yardı ve hemen ardından gök gürültüsü patladı.

Finn, yağmurda ancak Hope’un duyabileceği kadar yüksek sesle, “Kaçabiliriz,” dedi. “Bu fırtınada kendimizi kolayca kaybettiririz.”

“O kızları biyo-büyücülerin deneylerine mi terk edelim?” diye sordu Hope alçak sesle.

“Bu benim de hoşuma gitmiyor ama başka seçeneğimiz mi var? O silahların bizimkilerin mevzilenmesine fırsat kalmadan bizi dalgaların kıyıya taşıdığı odunlara çevireceğini ikimiz de biliyoruz.”

Hope firkateyni izlemeye devam etti. Onlar daha kargo gemisine yetişmeden önce firkateyn onlara yetişirdi. Pruvada küçük bir ışık patlaması oldu, ardından sancak tarafının elli yardadan az açığından bir top güllesi geçti. Bir uyarı atışı.

“*Guardian*’dan daha küçük olabilir ama tahminimce en az onun kadar iyi silahlanmış,” dedi Finn. “Öyleyse bordada yirmi librelilikler varmış gibi görünüyor. Birkaç dakika içinde menzile girmiş olacaklar.”

Hope dürbününü indirdi ve başını salladı. Bedeni tehlike heyecanıyla zangırdıyordu ama o kendini sakin hissediyordu. “Nettles ve Filler, kalan yelkenleri mayna edin. Sadie, kendi renklerimizi mayna et ve beyaz bayrağı göndere çek.”

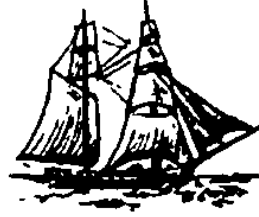
“Kaptan?” Yüzünden hâlâ yağmur damlaları süzülen Finn akli karışmış görünüyordu. Mürettebatın geri kalanı da gözlerini dikmiş, Hope’a bakıyordu.

Hope, Jilly’ye döndü. “Gidip Alash’a top kapaklarını kapatmasını söyle.”

Jilly selam çaktı ama her zamanki keskinlikten yoksundu.

“Sonra da,” diye devam etti Hope, “ona şimşek deneyini nihayet yapabileceğini söyle.”

6

Daracık oda peş peşe gelen, her biri bir anlığına parlayıp ardından kekre bir barut kokusu bırakan gök gürültüsü gibi altı silah atışıyla doldu. Red boşalmış altıpatlarını önündeki masaya koyarken *çok gürültülü, çok parlak ve çok pis kokulu*, diye düşündü.

Saray zemininin birkaç kat altındaydı. İnsanlar imparatorluğu değiştiren önemli şeylerin sarayın en üst katında gerçekleştiğini düşünmekle hata ediyordu. Ama Red asıl olayların burada olduğunu biliyordu. Burası biyo-büyücülerin deneylerinin çoğunu gerçekleştirdikleri ve yaratıklarıyla silahlarını sakladıkları yeri.

Red'in silah eğitiminden sorumlu olan biyo-büyücü, Chiffet Mek, "Mükemmel bir gruplaşma," dedi. Hedefi inceledi ve kafanın ortasındaki birkaç deliğe işaret etti. "Ateşli silahların inceliklerine alıştığında yayılmanın çok küçük olmasını ve tek bir delik gibi görünmesini bekliyorum."

“Ateşli silahları *sevmiyorum*,” dedi Red. “Atma bıçakları-
mın nesi var?”

“Hiçbir şeyi yok.” Chiffet Mek’in sesi birbirine sürtünen paslı demir parçaları gibi çıkıyordu. “Her silahın kendi kulla-
nımı vardır. Yakın mesafede, sınırlı sayıda hedefle ve gizlilik
gerektiğinde atma bıçakların ideal bir seçim olur. Ama bazen
çok sayıda hedefin olacak ve gizlilik gerekmeyecek. İşte o za-
man ateşli silahlar ideal seçenektir.”

“Bu hedeflerin kimler olacağını bana hâlâ söylemedin.”
Red, altıpatlarını yeniden doldurmaya başladı.

“İmparatorluğun düşmanları,” dedi Mek.

“Siz kimin ölmesi gerektiğine karar verirsiniz o.”

“Doğal olarak. Şimdi, yine yap. Bu sefer tetiğe bastığında
sola çektirmemeye dikkat et. Diğer elinle hafifçe direnç göster-
mek isteyebilirsin. Ama bunu aşırıya kaçırma.”

Red altıpatlarını doldurdu ve altı el daha ateş etti ve aralarda
biraz daha fazla bekledi. Bu sefer sadece sonuncusu merkez-
den biraz saptı ki bu yüzden bir büyük delik bir de küçük delik
oluştı.

“Daha iyi. Ama son atışta odağını yitirdin,” dedi Mek.

Red silahını yeniden doldurmaya başlarken sesine ilgisiz
bir ton verdi. “Söylesene, burada sakladığın küçük yaratıklar-
dan birini şehre salmadın, değil mi?”

O ahşap işçisinin başına gelenleri öğrendikten sonra etrafta
soruşturma yapmıştı. Hizmetkârlar, iblisler, saraydan düzenli
aralıklarla ayrılan ve dedikodu yapmayı seven herkesle. An-
laşılan son zamanlarda yerellerden oluşan bir grup insanın
öldürüldüğü tek olay değildi. Bu, birkaç haftadır sürüyordu.
Red, bunun arkasında biyo-büyücülerin olduğunu düşünüyor-

du. Gölgelelerdeki bu tür el altından yapılan işler tam onların tarzıydı.

“Yaratıklar mı?” diye sordu Mek. “Böyle bir şey bilmiyorum. Neden soruyorsun?”

“Anlaşılan şehirde bir dizi cinayet süregeliyormuş. Duyduğum kadarıyla pis işmiş. Her seferinde bir tür küçük bıçak kullanılmış ama olay yerinde hiçbir şey bulunamamış. Acaba yaratığın pençeleri olabilir mi? Ayrıca kurbanlardan hiçbir şey çalınmamış. İmparatorluk askerleri vakayı çözememiş, gerçi bunun nedeni öldürülenlerin sıradan halk olması olabilir ve biliyoruz ki imparatorluk askerleri onlar adına fazla çaba harcamaya zahmet edemezler.”

Chiffet Mek’in dudaklarının bir kenarı kapüşonunun altında seğirdi. “Ve sen de bundan deneylerimizden birinin sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?”

Red çarpıcı bir şekilde omuz silkti. “Sadece Prens bu konuda endişeleniyor. Bildiğim kadarıyla sizin bu bodrumda yaptıklarınızdan pek haberdar değil. Bu ölümler devam ederse soruşturmak için aşağıya inebilir ve istemediğiniz şeyler görebilir.”

Red, Mek’i böyle yemlemenin bir tür kumar olduğunu biliyordu. Ama derinlerde bir yerde bunun biyo-büyücülerin şehirde serbest bıraktıkları bir şeyle ilgili olduğunu hissediyordu. Bunu kanıtlamanın zor olduğunu biliyordu ancak belki gizli aktiviteleri üzerinde imparatorluk denetimi olacağına dair tehdit ederse canavarlarını eve geri getirirlerdi ve başka kimse ölmezdi.

Chiffet Mek yemi yutmaktansa konuyu değiştirdi. “Majesteleriyle epey sıkı bir bağ geliştirmişe benziyorsun.”

“Şey, umarım bu seni endişelendirmez.” Red altı atışın hepsini gösterişli hareketlerle yapıp hedefte tek delik bıraktı. “Yüksek yerlerde kendi arkadaşlarımla olmasa, yani.”

“Tam tersine,” dedi Mek. “Progul Bon oldukça memnun.”

Bu, Red’in özgüvenini hafifçe sarstı. Bir biyo-büyücü ne zaman memnun etse bu ona iyi bir şeymiş gibi gelmiyordu. Özellikle Progul Bon gibi bir komplocuyu.

Uğursuzca bir tavırla, “Leston üzerinde biyo-büyücülüğünüzü uygulamasanız iyi edersiniz,” dedi.

Chiffet Mek, “Boş tehditlerini kendine sakla,” dedi Red’in gördüğü, gülümseyişe en yakın ifadeyle. “Prens üzerinde *biyo-büyücülük yapmayacağımıza* emin olabilirsiniz. O doğduğunda imparator bize, sanatımızla onu herhangi bir şekilde değiştirmeyeceğimize dair yemin ettirdi.”

Red, biyo-büyücülerin yalan söyleyemeyeceğini, aksi halde güçlerini kaybedeceklerini biliyordu. Bunun neden doğru olduğunu bilmiyordu ama bu, onlar üzerindeki birkaç gücünden biriydi. Ayrıca cinayetlerin hiçbirini biyo-büyücülere mal edememekle birlikte Leston’ın onlardan korunduğunu bilmek umduğundan daha büyük bir rahatlamaydı.

—

Ertesi gün sarayın gizli bodrum katlarına geri gelmişti, bu sefer yanında Biyo-büyücüler Konseyi başkanı Ammon Set vardı. Hiç ışığı olmayan bir odadaydılar. Geliştirilmiş görüş yeteneğiyle bile Red göremiyordu. Ama sırf tamamen emin olmak adına Ammon Set bir de onun gözlerini bağlamıştı.

Ammon Set, kuru ve tozlu sesi zifiri karanlık odada yankılanarak, “Görüşünün dışında başka şeyleri de geliştirdik, Rixidenteron,” dedi. “Diğer duyuların da yükseltildi. Ama görüşüne öyle güveniyorsun ki işitmen, koku alman ve dokunuşun aynı derecede güçlenecek fırsatı bulamadı. Şimdi bunu düzeltmeye başlayacağız.”

“Ya tat alma duygusu?” diye sordu Red. “O da geliştirildi mi?”

“Evet. Ama bunun için birkaç pratik uygulama var.”

“Belki zehirleri ayırt etmek?”

Ammon Set yorgunca iç çekti. “Sanırım...”

“Bir kızı öpersem akşam yemeğinde ne yediğini anlayabilir miyim?”

“Belki de, ama...”

“Ya onun vajinasını öpsem? Acaba ne...”

“Bence elimizdeki egzersizle devam edelim.”

“Elbette, Ammon, eski dostum. Elbette.” Red öyle büyük sırttı ki Set onun sesinde bunu duyabiliyordu. “Bu karanlıkta ne yapıyoruz?”

“Görevin, odanın öbür ucundan bana ulaşmak.”

“Çok basit,” dedi Red. “Ne tarafta olduğunu duyabiliyorum.” Ammon Set’in sesine doğru hızla yürümeye başladı. Ama sonra kaval kemiğine sert bir şey çarptı.

Red, “Lanet olsun!” diye ciyakladı.

Şimdi kocaman sırtış tonu sırası Ammon Set’in sesindeydi.

Yolumun üstünde bir şey var. Bacakları kısa kesilmiş bir masanın kenarı gibi hissediliyor.”

“Evet,” diye onayladı Set. “Aslında yolunun üstünde *birçok* farklı şey var. Onlardan sakınmak için işitme duyunu kullan-

malısın. Herhangi birine dokunursan odanın öbür ucuna geri dönüp baştan başlaman gerekiyor.”

“Lanet bir masayı nasıl *işiteceğim*?” diye sordu Red.

“Yarasalar ekolokasyon denen bir teknik kullanıyorlar. Seslerinin boşluktaki yankılanmasını dinleyerek nesnelerin yerlerini belirleyebiliyorlar.”

“Bana tam bir saçmalık gibi göründü.”

“O halde önünde epey uzun ve acılı bir öğleden sonrası var demektir.”

Ammon Set haklıydı. Red orada saatlerce kaldı. Eşyalara çarptı, bir şeylerin üstüne bastı ve hatta tavandan sarkan bazı şeylere başını çarptı. Ayak seslerini, kendi sesini hatta el çırpışlarını dinlemeyi denedi. Hiçbiri işe yaramıyor gibiydi. Sonra, kazara, eğer dilini üst damağında şaklatırsa tam önünde bir şey olup olmadığını *anlamasına* yetecek kadar yüksek ve keskin bir ses çıkardığını keşfetti. Tüm odayı görmüyordu ama yavaşça ilerlerse bu ses önündeki engelleri aşmasına yetecek uyarıyı veriyordu.

“Aferin,” dedi Ammon Set.

Gözbağının kenarlarından Red odanın bir anda aydınlandığını görebiliyordu. Gözbağını çıkarırken gözlerini kapadı ve is kaplı gözlüklerini takıncaya kadar da açmadı.

“Sanırım bugünlük bu kadar yeter,” dedi Ammon Set. Yüzünü kapüşonunun altına gizlemeye çalışmayan tek biyo-büyücü oydu. Cildindeki yamalar sanki sarayın taşlarıyla aynı malzemeden yapılmış gibi görünüyordu ve tamamen keldi. Donuk, renksiz gözlerini Red’e dikti. “Bu akşam Yıllık Lord Balosu’na katılacağına inanıyorum?”

“Prens bana balonun önemli olduğunu söyledi.”

“Önemli. Gitmelisin.”

“Neden?” Red, katıldığı baloların sayısını unutmuştu, öyle sıkıcıydılar ki o aptal lortları üçkâğıt oyununa çekmek kendini eğlendirebilmesinin tek yoluydu. Nihayet lortlar bu komploya karşı akıllanmışlardı. “Bu balonun diğerlerinden ne farkı var?”

“Dark Mage’in,” dedi Ammon Set, “geleceği görebildiğini biliyor muydun?”

Red, biyo-büyücülerin kendilerine yöneltilen soruları doğrudan yanıtlamamaktan neredeyse çocukça bir keyif aldıklarını öğrenmişti. Bununla savaşmaktan vazgeçmişti, dolayısıyla iç çekti ve “Bu saçmalık,” dedi. “Hiç kimse geleceği gerçekten tahmin edemez. Hem ayrıca, o aklını oynatmadı mı?”

“Görülerinin onu delirttiği doğrudur,” diye onayladı Set. “Ama henüz salimen düşünebiliyorken gelecek tahminlerinin çoğunu yazdı. Şimdiye kadar hepsi doğru çıktı.”

“Ne gibi?”

“Kendi ölümünün Manay the True’nun elinden olacağını tahmin etmişti.”

“Ne zaman ve nasıl öleceğini mi bildi? Bu *kim olsa* aklını yitirtir.”

“Dark Mage, Vinchen Tarikatı’nın uzak güney adası Galemoor’a çekileceğini bildiği gibi, aynı zamanda otuz yıl önce gerçekleşen, Çakal Lortlar’ın yükselişini de bildi.”

“Fena değil,” diye kabul etti Red.

“Bir de Aukbontar istilasını tahmin etti.”

Red’in gözleri kısıldı. “Evet, sizler bu konuda gerçekten endişelisiniz, değil mi? Bu yüzden bana ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsunuz. Bu yüzden benim gibi insanlar yaratmak için mercan baharatını yaptınız.”

“Bu nedenle son yirmi yıldır aklımıza gelebilecek her silaha dönüştürülmüş biyo-büyücülük olasılığını acilen araştırdık,” dedi Ammon Set. “Aukbontar istilası başladığında imparatorluğu savunmaya hazır olmak için çaresizce bir girişimle.”

“Ben Aukbontar olan biriyle tanıştım. Palla çok kaliteli bir adamdır. Eğer çoğu böyle insanlarsa endişe edilecek bir şey yok gibi görünüyor.”

Ammon Set yaklaşacak şekilde eğildi. Nefesi eski taş ve toz kokuyordu.

“İmparatorluktaki bütün adaları alsan, bir arada sıkıştırıp tek bir büyük kara elde etsen ancak Aukbontar’ın büyüklüğünün üçte birine ulaşırsın. Orduları sonsuz, çok iyi eğitilmiş ve acımasız. Mekanik bilimlerdeki ilerlemeleri algılarının ötesinde. Yani evet, endişeliyiz. Sen de olmalısın, Lord Pastinas, kıymetli New Laven’ının onların çelik gibi, acımasız gücünün altında ezildiğini görmek istemiyorsan.”

“Neden bana bunları anlatıyorsun?” diye sordu Red.

Ammon Set, Red’e arkasını döndü. Kapıya doğru giderken omzunun üstünden, “Bu gece o baloya git, Lord Pastinas,” dedi.

“Hollow Falls’dan Lord Pastinas!” diye duyurdu sarayın baş vekilharcı, kendisi son derece ciddi, yaşlı biriydi ve Hume onun yanında neşeli afacan gibi kalırdı. Balo salonunun kapısında oturmak ve içeriye giren herkesin adını ve unvanını duyurmak onun işiydi.

Tüm o dantelli şatafat içinde Red’in sevdiği tek şey, gelen kişinin kadife perdenin arkasına saklanıp isimleri duyul-

ruluncaya kadar orada beklemesiydi. Pek çok insan dramatik bir giriş için bu potansiyelden yararlanmazdı. Ama Red'in adı duyurulduktan sonra yürekli bir hareketle perdenin arkasından fırlayıp çıktı.

“Bunun için teşekkür ederim.” Baş vekilharca göz kırptı.

Baş vekilharç, insanın kanını kurutan bakışlarla karşılık verdi.

“Taş oyununda bir rövanş maçı ister misin?”

Baş vekilharcın alt çenesi titredi. “Bir daha asla olmaz, lordum.”

“Seni suçladığımı söyleyemem.”

Balo salonu sarayın en büyük salonlarından biriydi ve otuzuncu katın büyük çoğunluğunu kaplıyordu. Kenarlar boyunca sıralanan masaların üzeri yiyecek doluydu, sandalyeler hem masalara hem de salonun ortasına dönüktü ve ortada birkaç cesur lord ve leydi, bir köşeye sıkıştırılmış yaylı çalgılar orkestrasının tiz tınlarıyla dans ediyordu. Konukların çoğu pistin çevresinde küçük gruplar halinde toplaşmış, sohbet edip şarap içiyordu.

Red, şarap masasına doğru gitti ama fazla gitmemiştii ki sıcaak, sarhoş bir sesin, “Oldukça ihtişamlı bir balo, sen ne dersin, Lord Pastinas?” dediğini duydu.

Red arkasına dönünce etkileyici göğüs çatalından fazlasını sergileme tehlikesine girecek kadar alçak yaka kesimli gümüş rengi bir elbise giyen Leydi Hempist'i gördü.

Ona hafifçe baş selamı verdi. “Leydim, her zamanki gibi nefis görünüyorsun.”

Leydi Hempist, inci beyazı dişlerini göstererek gülümsedi. Red, bu dantellilerin dişlerini her zaman nasıl çocuklarıinki ka-

dar beyaz tuttuklarına hayret ederdi. İşin içinde küçük fırçalar ve bir tür toz olduğunu biliyordu. Annesi hâlâ hayattayken kendisinin de aynını yaptığına dair puslu anıları vardı. Ama Silverback ve Paradise Circle sokakları onun bu tür alışkanlıkları sürdürmesine izin vermemişti.

“Ve sen de neredeyse saygıdeğer görünüyorsun, lordum,” dedi Leydi Hempist neşeyle. “Akıllı bir aldatmaca.”

Red, kömür grisi frakını çekiştirdi. “Prens Leston ceket giyip kravat takmam için beni zorla ikna etti. Bunun *mevsim balosu* veya öyle bir şey olduğunu iddia etti. En iyi dostumu huysuz görmeye dayanamam, bilirsin, bu yüzden majestelerinin emrine itaat ettim.”

“Saçını bile taramışsın.” Elini uzatıp Red’in perçemlerini gözlerinden çekti. Her parmağında bir yüzük vardı ve elleriyle çalışmadığını göstermeye yetecek uzunluktaki tırnakları boyalıydı.

“Daha çok taşlı bahçeler için kullandıkları tırmık gibi.”

“Ama hâlâ rengi karartılmış gözlüklerini takıyorsun.”

“Odada çok fazla lamba var,” dedi Red dürüstlikle. “Hasas gözlerimi acıtıyor.”

“Benim için mühim değil, lordum. Seni havalı ve gizemli gösteriyor. Neredeyse ulaşılmaz.”

Red ışıltılı bir tebessüm attı. “Çünkü ben ulaşılmaz biriyim, leydim.”

“Bunu sürekli söylüyorsun.” Red’in yanağını küçümser gibi hafifçe tokatladı. “Çok şirin.”

Red iç geçirdi. “Sen imkânsız birisin.”

“Bunu biliyorum.” Kadının gözleri, Red’in daha önce gördüğünden çok daha kalabalık olan balo salonunda dolaştı. Bel-

li ki dış adalardan en küçük lortlar ve leydiler bile sırf bu balo için kalkıp gelmişti. Stonepeak'e geldiğinden beri gördüğü tüm diğer balolara benzediği için Red'in bunun nedeniyle ilgili en ufak bir fikri yoktu.

Leydi Hempist, Red'in daha önceki alaycı ses tonunu taklit ederek, "Peki, bu *mevsim balosu* hakkında ne düşünüyorsun, lordum?" diye sordu.

Red omuz silkti. "Benim zevkime yetecek kadar uyuşturu, şiddet veya seks yok." Normalde saray hanımefendilerinden birine böyle bir şey söylemezdi ama Leydi Hempist, Red'den gelen her şeyi kaldırabileceğini ispatlamaya kararlı görünüyordu, bu yüzden Red, ne kadar zorlayabileceğini görecekti. Bir yanı, leydinin gücenerek öfkeyle çıkıp gitmesini umuyordu. Ondan hoşlanmadığından değildi. Aslında onu epey etkileyici buluyordu. Ve asıl sorun buydu. Red'i huzursuz eden şey, Leydi Hempist'in çekiciliği idi. Sanki oyuna getirilen *kendisiymiş* gibi hissettiriyordu.

Çok şaşırmış görünmek yerine Leydi Hempist, Red'e inci bezeli bir tebessüm daha bahşetti ve yan yana durup kalabalığa bakacakları şekilde koluna girdi.

"Bize kötülük ediyorsun, lordum," dedi. "Daha yakından bak. Uzaktaki köşede Arşilord Tramasta var, tıbbî olduğunu iddia ettiği, bulut camı denen beyaz tozu burnuna çekiyor ama ben kişisel tecrübemle bunun oldukça... canlandırıcı bir şey olduğunu biliyorum."

Red, birkaç gece önce kumarda botlarını kazandığı sıksa Arşilord'u inceledi ve doğal olmayacak kadar büyük gözbebeklerinde tuhaf bir pırıltı fark etti. "Hmm, demek istediğini anlıyorum."

“Şurada, giriş masasının yanında da,” diye devam etti Leydi Hempist, “Wake Landing Lordu Weatherwight, o buğulanmış ıstakoza şiddet uyguluyormuş gibi görünüyor.”

O iri cüsseli, sakallı adamın ete nasıl ulaşacağını bilmiyormuş gibi görüldüğü doğrudu ve tokaç ve bıçak kullanarak ıstakozu mahvediyordu. Ama Red başını iki yana salladı. “Bence buna şiddet diyerek kelimenin anlamından sapıyorsun, leydim. Özellikle o zavallı şey çoktan ölmüş olduğu için.”

Leydi Hempist korkusuzca, “Pekâlâ,” dedi. “Belki burada senin alışkın olduğundan daha az şiddet süregeliyordur ama ya kalbin şiddetine ne demeli?” Başıyla Leston’ın koyu mavi frakıyla ayakta durduğu, içkisini yudumlarken son derece sıkkın görüldüğü tarafı işaret etti. “Yakınlarında dolanan Arşileydi Bashim’i gözlemle.”

Arşileydi Bashim, boğazına kadar düğmeli, tutucu pembe elbisesiyle Prens’in yakınında duruyordu. Sürekli ani dönüşler yapıyordu ve Red, Prens’in bakışlarını yakalamaya çalıştığını fark etti. Nihayet kurnazlıktan vazgeçip Prens’e doğru ilerledi. Zaten resmen tanıştırılmış olduklarına göre en azından onunla bir sohbet başlatabilirdi. Prens selamına nazik bir baş sallamayla cevap verdi, sonra ona arkasını döndü.

Leydi Hempist, dramatik bir iç çekmeyle, “Aman Tanrım, fakat bu çok incitici,” dedi. “Sanki uçurum bahçelerine geri dönmüşler gibi ama bu sefer kalbi, aşağıdaki umarsız çatılarda parçalansın diye uçurumdan aşağıya atılmış halde.”

“Pekâlâ,” diye kabul etti Red. “Sanırım bu, şiddete biraz daha yakın.”

“Ve seks yoksunluğuna gelince...” Leydi Hempist öyle yakına eğildi ki kulağına fısıldarken göğüslerini Red’in koluna bastırıyordu, “Eminim sen ve ben bu durumu düzeltebiliriz.”

Red'e açıkça sataşıyordu ve Red buna bir şekilde tepki vermesi gerektiğini biliyordu. Ya misilleme yapacaktı ki öyle tehlikeli bir hal alabilirdi ya da kaçacaktı ki kız bundan da çok hoşlanabilirdi. Ama tam o sırada en ummadığı kişi tarafından kurtarıldı.

Orkestra sessizleşti ve bütün kafalar beklentiyle balo salonunun girişine döndü. Baş vekilharcın sesi ani sessizlik içinde bomba gibi patladı.

"Huzurlarınızda, Gündoğumuyla Günbatımı arasında Parlayan Işık, Tanrı tarafından Fırtına halkının koruyucusu olarak seçilmiş kişi, İmparatorluk Majesteleri, İmparator Martarkis."

Orkestra bir anda toplu bir marş müziği çalmaya başladı ve bütün başlar öne eğildi. Bir dakika sonra Leydi Hempist dirseğini kaburgalarına geçirince Red de aynı şekilde başını öne eğdi.

Bu yüzden mevsim balosu deniyordu. Herkes bir anlığına da olsa imparatoru görmeye geliyordu. Ama Ammon Set bunun Red için bu kadar önemli olduğunu neden düşünüyordu? Elbette imparatorun haşmeti ve gücü karşısında gözleri kamaşsın diye değildi. Yaşlı adam acı verici derecede yavaş yürüyordu, sanki her bir bacağına kalkması ve inmesi için emir vermek zorundaydı. Saçları beyaz ipek tutamları gibi görünüyordu. Derisi kâğıt kadar inceydi, altındaki damarlar ve keskin açılı kemikler görünüyordu. Dalgayla karşılaşan bir şimşekten oluşan imparatorluk armasıyla süslenmiş altın rengi kalın cübbesi taşıyamayacağı kadar ağır görünüyordu. Balo salonunun uzak köşesindeki altın sandalyeye nihayet ulaştığında aşırı yorgun bir hırıldamayla üzerine çöktü.

Belki Set'in Red'in görmesini istediği şey buydu. Eğer Aukbontar *gerçekten* istila ederse imparator en güçlü liderlik döneminde değildi.

Herkes yeniden dikleşince ve sohbetler devam edince Red, Leydi Hempist'e, "Lanet olsun ama bu adam kafayı bulmuş Ölüm gibi görünüyor," diye fısıldadı.

"Bu ilginç halk söylemlerinin bittiği olur mu hiç?" diye sordu Leydi Hempist.

"Henüz olmadı," Bunu söylediği an uzun süre önce Nettles'la yaptığı konuşma aklına geldi. Rahatsızlıkla ev hasretinin birleşimi katlanabileceğinden daha ağırdı. Leydi Hempist'e başıyla selam verdi ve "Şimdi, müsaade edersen sanırım Prens'in bana ihtiyacı vardır." dedi.

Leydi Hempist, gözlerinden ışıklar saçarak başını hafifçe eğdi. "Elbette, lordum. Umarım daha sonra başarılı bir balo oluşturmak için eksik bulduğun bileşenleri tamamlama planlarımıza devam edebiliriz."

Red zorla gülümsedi ve odanın diğer tarafındaki, kendisine işaret etmemiş ama gelişini buruk bir keyifle izleyen Leston'a doğru seğirtti.

"Tehlikeli, kanunsuz Rixidenteron nihayet dişine göre birini mi buldu?"

Red, formalite gereği Prens'e baş selamı verirken kaşlarını çattı. "Ne oyun oynadığını bilmiyorum ama sanırım oyunda ben kaybediyorum."

"Zekice bir gözlem," dedi Leston. "Leydi Merivale Hempist istediğini elde etmekle ünlü bir kadındır. Şu sıralar istediği sensin gibi görünüyor."

“Şey, ara sıra istediği her şeyi elde *edemeyeceğini* kabullenmekle ünlü bir kadına dönüşmek zorunda kalacak.”

“O kadar kötü mü olurdu? Akıllıdır, oldukça çekicidir ve Lesser Basheta’daki mülkleri küçüktür ama mükemmelen yönetilir. Her yönden tam sana uygun birisi.”

“Bana uyan sadece bir kişi var,” dedi Red, sesindeki keskinliği gizleyemeden.

Lerston’ın ifadesi yumuşadı. “Doğru. Şu senin Bleak Hope’un.”

“Ondan sık sık bahsetmiyorsam, bunun nedeni umursamamam veya sürekli onu düşünüyor olmamam değil. Bunun nedeni, ondan uzak kalmanın zaten canımı yakıyor ve ondan bahsetmenin de durumu sadece daha da kötüleştiriyor olması.”

“Üzgünüm, dostum,” dedi Leston. “Anlattığın her şeye bakılırsa çok özel bir kadın olmalı.”

Red’in gülümseyişi aniden karardı. “Kendisi muhtemelen dünyanın en ölümcül insanı.”

Leston kahkahayla güldü. “Bir gün onunla tanışmayı umuyorum.”

“Tercihen dostane şartlar altında,” dedi Red. “Kendisi imparatorluk otoritesine pek düşkün değildir.”

“Bu durum senin arkadaşların arasında yaygın bir özellik sanki,” dedi Prens.

“Kişisel bir şey değil, Majesteleri. Fakir insanlar zengin ve güçlülere sevmemeye meyillidir.”

Leston’ın yüzü aydınlandı. “Ama senin yardımınla belki bu durum değişebilir. Sıradan halkın durumu hakkında senden öğrendiklerim beni derinden sarstı.”

“Bunu duyduğuma memnun oldum, Majesteleri.”

“Bu da bana hatırlattı ki anlaşılan dün gece *yeni bir* cinayet işlenmiş.”

“Kaç oldu, beş mi? Babanla bu konuda konuştun mu? Belki iblisleri bu işle daha yakından ilgilenmeye zorlardı?”

Leston’ın gözleri salonun uzak ucunda oturan babasına kaydı. “Denedim, ama...”

Bir anlığına sessiz kaldılar.

“Sanırım onu gördükten sonra sorunu daha iyi anlıyorum,” dedi Red. “Kaç yaşında?”

“Yaklaşık yüz elli.”

“Bunun sadece saray dedikodusu olduğunu sanıyordum. İnsanların abarttığını.”

Leston başını iki yana salladı. “Ben doğduğumda yüz yirmi sekiz yaşındaydı.”

“Bunu nasıl başarıyor? O kadar yaşlı bir penisi uyarabilmesi için annenin çok güzel bir kadın olması gerekiyor.”

Leston hüzünle gülümsedi. “Sanırım öyle.”

“Nasıl oldu da ona sarayda hiç rastlamadım? Bu gece gelir mi sence?”

“Saray hayatı onun için çok yorucuydu. Ben daha küçükken Sunset Point’te ufak bir mülke çekildi. Onu arada sırada ziyaret ediyorum ama o buraya hiç gelmez.”

“Bunun altında bir hikâye yattığını düşünüyorum,” dedi Red.

“Belki de haklısın. Ama annemin bunu anlatacağından şüpheliyim.”

“Gidip onu ziyaret etmeliyiz. Eminim onu konuşturup ağzından laf alabilirim.”

Leston zorla gülümsedi ama tebessümü gözlerine ulaşmadı.
“Belki yapabilirsin, dostum.”

Ortamdaki sohbetin genel uğultusu bir anda söndü ve orkestra aniden durdu, önceki gibi keskin bir duraksama değil, sanki orkestradaki her bir kişi bir anda çalmayı unutmuş gibi bir duraksamaydı. Aynı zamanda salondaki bütün başlar yine baş vekilharca döndü. Adamın normalde itidalini yitirmeyen yüz hatları gergin görünüyordu ve kaşlarından bir ter damlası sızıyordu.

“Huzurlarınızda...” Tereddüt etti ve sanki bir şeyin doğrulamasını umar gibi perdenin arkasına baktı. Sonra yutkundu ve devam etti. “Vatandaş Nea Omnipora, Aukbontar elçisi.”

Sanki etrafta uçuşan şoke olmuş fisiltılar yüzünden balo salonunda bir esinti çıkmış gibiydi.

“*Aukbontar* elçisi mi?” Leston inanmaz görünüyordu.

Sonra perdenin arkasından bir kadın çıktı. İnce ve zarıftı, parlak renklerdeki elbisesiyle çarpıcı şekilde tezat yaratan koyu bir teni vardı. Ama elbise giymiyordu. Onun yerine geniş, sivri omuzları olan, üzerine oturan lavanta rengi bir ceket ve narin ayak bileklerini saracak şekilde aşağıya doğru gittikçe daralan, açık mavi bol bir pantolon giyiyordu. Sakin tavırları ne soğuk *ne de* acımasız görünüyordu. Belki Ammon Set, Aukbontar hakkında yanılıyordu.

Sanki odadaki herkesin dik dik ona baktığını fark etmemiş veya önemsemediymiş gibi oda boyunca kayarcasına uysalca ilerledi. Onu gördüğüne şaşırmamış görünen tek kişi imparatorun kendisiydi. Şaşırmak yerine sadece akli karışmış gibiydi. Elçi Omnipora ona ulaşınca sanki dansa başlar gibi bir ayağı önde eğilerek selam verdi.

“İmparator Majesteleri,” dedi aksanıyla sivilleşmiş ve müzikselleşmiş net ve yüksek sesle. “Halklarımız bundan ortaklaşa faydalanabilsin diye Büyük Aukbontar Kongresi’nin buyruğu üzerine barış elçisi olarak geldim.”

İmparator sadece boş boş bakıyordu. Elçi kendi dilinde konuşuyor olsa imparator ancak böyle bakardı.

Elçi bir an duraksadı. İmparatorun tepkisine şaşırды veya endişelendiyse bile bunu belli etmedi. “Uzak yoldan geldim, Majesteleri, bu yüzden burada kaldığım sürece adil misafirperverliğinize güvenebileceğimi umuyorum.”

Red, Leston’a, “Bu kadın çok çekici,” diye mırıldandı. Sonra Leston’ın artık yanında olmadığını fark etti. Çoktan elçinin yanına doğru hızla yürümeye başlamıştı.

“Elbette Aukbontar elçisini *büyük bir zevkle* ağırlarız.” Leston öyle eğildi ki Red daha önce bu kadar eğildiğine hiç şahit olmamıştı. “Ben Prens Leston, imparatorluk tahtının varisiyim. Eminim öyle uzun ve yorucu bir seyahatten sonra tükenmiş olmalısınız. Kalacağınız yerle ilgili işleri bizzat halletmek benim için bir şeref ve zevktir.”

Soğukkanlı duruşuna rağmen elçinin gözlerinde bir rahatlatma ifadesi oluştu. “Çok nazıksınız, Prens Leston. O şeref asıl bana ait.”

Prens kolunu uzattı ve elçi de bunu kabul etti. Kendi imparatorluğunun sıradan halkının aşına olmadığı böyle küçük dantelli gelenekleri konusunda bir başka ülkeden gelen bu kadının epey bilgili olmasının ilginç olduğunu düşündü Red. Alash’ın da aynı şeyi Hope’a yaptığını ve Hope’un tamamen afalladığını hatırlıyordu.

Leston, Red'e manidar bir bakış attı. "Lord Pastinas, nezaket gösterip bize eşlik eder misin?"

"Elbette, Majesteleri."

Leston, elçiyi balo salonundan çıkarırken ve biraz arkalarından Red ilerlerken kalabalık hiç konuşmadan yol açtı. Salondan çıktıkları sırada Red, orkestranın tedbirli bir şekilde yeniden çalmaya başladığını duydu.

"Babamın kaba tepkisi için özür dilerim," dedi Leston, boş koridora çıkar çıkmaz. "Kendisi çok yaşlı ve sürprizlere alışkın değil."

Elçi Omnipora hafifçe kaş çattı. "Sürpriz mi? Yani iki ulamdan hiçbiri size ulaşmadı mı?"

"Ulak mı? Onları ne zaman yolladın?"

"Birini Aukbontar'dan ayrılmadan önce, diğerini de bu sabah erkenden ekibim ve ben Stonepeak'e vardığımızda yolladım."

"Garip. Bu konuda hiçbir şey duymadım." Leston, elçiye şaşkın bir ifadeyle baktı. "*Ekibim* derken ne demek istiyorsun? Bir grup at gibi mi?"

"Belki yanlış kelimeyi kullanmışımdır... Heyet!?"

"Ah, evet. Elbette. Şimdi neredeler?"

"Call to Arms adlı bir otelde kalıyorlar ve benden gelecek emirleri bekliyorlar. Biz geldiğimizde otel sahibi bu akşam önemli bir balo olduğundan bahsetti, ben de ekibimi gemideki yükü otele taşımakla görevlendirip aceleyle buraya geldim."

"Elbette hepsi sarayda kalacaklar. Lord Pastinas onları ve kargonuzu buraya taşımaya ilgilenirken ben de bu konuyu halledeceğim."

Elçi, “Hepsini kendim kolaylıkla getirebilirim,” dedi. “Sonuçta oradan yeni geldim.”

“Evet, ama o, kimliğini ihtişamla beyan etmeden önceydi. Şimdi, üzgünüm ama epey tehlikedesin.”

“Kim tarafından?”

Leston kederli görünüyordu. “Halkım Aukbontar’dan çok korkar. Hatta bazıları nefret bile eder.”

“Ama biz size bir şey yapmadık ki!”

“Babamın ve dolayısıyla imparatorluğun üzerinde hâkimiyeti olan... elit bir grup var. Aukbontar’ın gücünü bir tehdit olarak görüyorlar ve bizi istila etmeye kararlı olduğunuza inanıyorlar.”

Red, Leston’ın biyo-büyücülerin korkularından haberdar olmasına şaşırmişti. Nasıl olup da bunu biliyordu fakat bu korkular yüzünden korkunç şekilde öldürülen sayısız insandan habersizdi?”

“Ne saçma! Ben düşmanlıkları *engellemek* için buradayım.” Elçi endişeli göründü ama sadece bir anlığına. Sonra sakın duruşu geri geldi. “Eğer karşılıklı çıkar sağlayan ticari anlaşmalar yaparsak halklarımız arasındaki gerilimin büyük oranda azalacağından eminim.”

“Umarım haklısındır,” dedi Prens. “Ve bu arada biz de seni hayatta tutmalıyız. Sen ve heyetin, en çok sarayda güvende olursunuz. Burada hayatınıza kastetmeye cesaret edemezler. Ama şehir merkezinde suçu hırsızlara veya muhaliflere yıkabilirler. Şu anda bile sana tuzak kuruyor olabilirler. Saraydan, hem de geceleyin ayrılmak senin için son derece tehlikeli olur.”

“İnsanlarım bir yabancının peşine takılıp gelmez. Sadece benim direkt emrime itaat ederler.”

Leston iç çekti. “O halde en azından Lord Pastinas’ın sana eşlik etmesine izin ver.”

“Eğer söylediğiniz şey doğruysa tek bir adamın çok fark yaratacağından emin değilim,” dedi elçi.

“Bana güven, Sayın Elçi.” Red başını ikisinin arasından uzattı. “Bir alay iblisten daha iyiyimdir.”

“İblis mi?” diye sordu elçi.

“İmparatorluk askerleri,” dedi Leston. “Lord Pastinas’ın biraz... tuhaf olduğunu göreceksin. Ama sarayda ondan daha çok güvendiğim biri yoktur.”

“Majesteleri!” dedi Red. “Şanımı mahvedeceksin!”

Leston, Red’in elini sıkıca kavradı. “Lütfen elçiye iyi bak, dostum.”

“Ona senmişsin gibi muamele edeceğim, eski dostum.”

“Ama belki şakaları es geçersin,” dedi Leston endişeyle kaçatarak. “Hanımefendilere karşı tutumun bazen biraz... kaba olabiliyor.”

“Ama Prens’im, öyle deme!” dedi Red, yüzünde yapmacık bir dehşet ifadesiyle, sonra onu temin edecek şekilde sırtını sıvazladı. Prens’in daha önce biri için bu kadar endişelendiğini veya açıkçası politikayla bu kadar ilgilendiğini hiç görmemişti. “Sen gidip yatakları hazırlat. Onu sana bulduğun kadar sevimli ve tüm uluslararası olaylardan kaçınılmış bir şekilde geri getireceğim.”

“Ee, evet, teşekkür ederim, Lord Pastinas. O halde iyi şanslar.”

“Şans ihtiyaç duyduğum bir şey asla olmadı, Majesteleri.” Red eğilerek selam verdi.

Leston tekrar elçiye döndü. “Tekrar görüşmek üzere, Elçi Omnipora.” Sonra hızla yan koridora saptı.

Red, elçiye kolunu uzattı. “Politikaya ve ölüme başkaldırmak üzere Stonepeak’in sert sokaklarına çıkalım mı, leydim?”

Elçi, kendi kolunu Red’inkinin içinden geçirirken ve koridordan yollarına devam ederlerken, “Ben asil biri değilim, Lord Pastinas,” dedi. “Babam bir makinistti.”

“Bunun ne olduğundan emin değilim ama kulağa güzel geliyor.”

Elçi, dantellilerinki kadar beyaz dişlerini sergileyerek Red’e gülümsedi. “Değildir. Elleriyle çalışırdı. Gerçek emektir.”

“O halde kendini nasıl politikada buldun?”

“Aukbontar’da asalet diye bir şey yoktur,” dedi. “Katı sınıf sistemi yoktur. Her insan kendi kişisel değerine göre yargılanır. Benim dil ve diplomasi yeteneklerim bu pozisyon için ideal seçenek olmamı sağladı.”

“Asillik yok mu? Herkes iyi olduğu işi mi yapıyor? Bana güneşli göründü.”

Elçinin pürüzsüz kaşları çatıldı. “Ben Fırtınalar İmparatorluğu dilinde yetenekli olduğumu düşünürdüm ama sen kelimeleri aklımı karıştıracak şekilde kullanıyorsun. ‘Güneşli’ kelimesi güneşin parladığı günler için kullanılır, değil mi?”

“Kelimelerin birçok anlamı olabilir. Sen sıradan halkın dantelli olarak adlandırdığı insanların dilini öğrenmişsin. Paradise Circle’da bizim kendi konuşma tarzımız vardır. *Gerçek* insanların konuşma tarzı.”

“Şu Paradise Circle’ı hiç duymamıştım ama kulağa çok hoş geliyor.”

“Kendi açısından öyledir.” Red’in aklına Drowned Rat ve Gunpowder Hall gelince gözleri uzaklara daldı. Sonra başını silkeledi ve sıırttı. “Eğer şanslıysan bir gün seni oraya götü-

rürüm. Orada birkaç Aukbontarlı tanıdığım var. Belki onları tanıyorsundur.”

“Aukbontar çok büyük bir yer, lordum.”

“Ben de öyle duydum. Tek, büyük bir kara, tıpkı yüzlerce ada bir araya getirilip sıkıştırılmış gibi. Suyolları olmadan bir yerden bir yere nasıl gittiğinizi bilmiyorum. Ama dinle, o dantelli saçmalıklarına katılmadığına göre, şu ‘lordum’ lafını bırakalım. Bu laflar daha yeni edinildi ve açıkçası bana pek uyduklarını sanmıyorum.”

“Pekâlâ, o halde sana nasıl hitap edeyim?”

“Dostlarım bana Red der.”

“Ben dostun muyum?” diye sordu elçi kurnazlıkla.

“Herkes dosttur,” diye cevap verdi Red. “Dostlukları bozuluncaya kadar.”

“Takdire şayan bir bakış açısı, dostum Red.”

“Ah, bence her türlü takdire şayan olduğumu göreceksin.”

Ayın aydınlattığı, karo taşı döşeli bahçeye geldiklerinde Red rahatlayıp isli camlı gözlüklerini çıkardı ve ceketinin cebine koydu. Uzun bir süre taktıktan sonra burnundaki ve kulaklarındaki ağrıdan kurtulmanın bir yolunu bulamamıştı henüz. Artık sarayın bıçaklayan ışıklarından uzak olduklarına göre gözlerini gerçekten açıp etrafına bakabilirdi. Gece göğü ona göre gündüz gibiydi, sayısız yıldızın spot ışıkları minik birer güneş kadar parlaktı. Yüksek ön kapının yanında duran muhafızları gördü ve elçiyi onlara doğru götürdü.

“İyi akşamlar, dostlarım,” dedi neşeyle. “Bu şahıs önemli bir ziyaretçidir ve Prens Leston’ın kişisel konuğudur. İkimiz birlikte tayfasının geri kalanını getirmeye gidiyoruz. Bir grup tanınmadık yabancılarla geri döndüğümüzde bizi dostane karşılarsanız ve ateş etmezseniz çok sevinirim. Anlaştık mı?”

Muhafızlar hep bir ağızdan keskin ve net bir sesle, “Evet, lordum,” dediler. Bu iblisler Red’in Prens’i defalarca şehre götürdüğünü görmüşlerdi ve ona alışkınlardı. Kötü adam olmadıklarını kabul ediyordu Red. Çoğu yerel çocuklardı ve kendi eşleri ve çocukları vardı.

Red, muhafızların şefini bir kenara çekti ve alçak sesle, “Söyle bana eski dostum,” dedi, “Sorun çıkarmak istediğimden değil ama dışarıdayken senin altıpatlarını ödünç alabilir miyim? Buraya döner dönmez sana geri vereceğim, söz veriyorum.”

Şef, ciddiyetle, “Lordum,” dedi, “Hiç nedeni yokken benim hayatımı bağışlamıştınız.”

“Öyle mi yaptım?” Red hatırlamaya çalışırken adamın yüzüne gözlerini kısarak baktı.

“O iki kadın... saraya saldırdıklarında. Peşlerinden gittiniz. Ben sizin kim olduğunuzu anlamadan önce size ateş etmeye çalıştım.”

“Ah, evet!” dedi Red. “Ama yanlış hatırlamıyorsam ıskalamıştın.”

“Öyleyse bile, lordum, beni hemen oracıkta öldürebilirdiniz ama hayatımı bağışladınız ve kızımın babasız kalmadığından emin oldunuz. Yani bildiğim kadarıyla altıpatlarımı ne zaman isterseniz alabilirsiniz.” Silahını çekti ve kabzasından Red’e uzattı.

“Çok teşekkür ederim, Şef... senin adın ne?”

“Murkton, lordum.”

“Şef Murkton, gerçekten çok nazik bir davranış ve bunu asla unutmayacağım. Şimdi, bunu kullanmaya ihtiyaç duymayacağımı umalım.”

“Evet, lordum.” Murkton, muhafızlara kalın, demir kapıları açmalarını işaret etti.

Red, silahı pantolonunun arkasına sıkıştırdı ve üzerini ceketıyla örttü. Uzun paltosunun ve atma bıçaklarının yanında olmasını dilerdi ama bununla yetinmesi gerekecekti. Ayrıca, Prens’in birisiyle veya bir şeyle bir kez olsun ilgilendiğini görmek çok hoş olsa da adam muhtemelen aşırı tepki gösteriyordu. Elçiyi, kendini anons ettirmesinin üzerinden daha bir saat bile geçmemişken birinin öldürmeye çalışmasının olasılığı neydi ki?

7

Her şey Jilly'ye bağılıydı.

Tamam, pekâlâ, her şey Jilly'ye, Alash'ın deneyine ve biraz da şansa bağılıydı.

Jilly ihtiyatla ana direktteki selviçeye tırmandı. Onu geren şey yükseklik değildi. Bu korkuyu bir yıldan uzun bir zaman önce yenmişti. Ve tabii ki, yağmur öyle şiddetliydi ki sanki Tanrı direkt olarak okyanustan pompalıyordu. Ama sebep bu da değildi. Hayır, asıl neden şuydu ki Kaptan Bane, askerlerden birisi titrek bir iskalarya bile görse işin herkes için biteceğini gayet net ifade etmişti. Bütün mürettebat ona güveniyordu ve işlerin ters gitmesine izin verirse hayal edilebilecek en ıslak cehennemle lanetlenirdi. Bu yüzden kendisiyle aşağıdaki askerler arasında mümkün olduğunca direk ve yelken bezi tutmaya çalışarak ana direğe yavaş ve sağlam adımlarla tırmanıyordu.

Sırtına bağlanmış demir bir kordon, orta kısmına çapraz olarak dolanmış uzun, ince bir zincir ve zincirin içine sıkıştırılmış kalın bir parşömen rulosu vardı. Orta kısmına dolanmış tüm o ağırlık nefes almasını zorlaştırıyordu ama tepeden yağan onca suyla zaten alınacak pek hava da yoktu. Biraz da gürültüydü. Ama çarpan dalgalardan, patlayan gök gürültüsünden ve bağırarak askerlerden gelen öyle çok şamata vardı ki şangırdayan zincirin sesi kayboluyordu.

Aşağıda Kaptan Bane, askerler güvertesine doluşurken sakince durmuş izliyordu. Yanında Brigga Lin, Kayıp Finn, Filler, Nettles, Sadie ve hatta Alash duruyordu. Firkateyn yanlarına gelmeden hemen önce Jilly'ye ne yapılması gerektiğini alelacele anlatmıştı. Şimdi işi yapmak Jilly'ye kalmıştı.

Tırmanırken aşağıdan gelen seslerini uzaktan zorla duyuyordu.

Teğmenlerden biri temkinle, "Hanginiz kaptan?" dedi.

"Benim." Bane'in sesi sakin ve istikrarlıydı.

Teğmen altıpatları aptalca bir elinde tutarak ona doğru gitti. Daha genç subaylar tek elle ateş edebilirlermiş gibi kasılarak dolaşmayı severlerdi ki Jilly bile hedefi tutturabilen bir atışı tek elle yapmanın imkânsız olduğunu bilirdi.

"Bir kadın mı?" Teğmen, sanki gördüğü şeyi değiştirebilecekmiş gibi başını bir yana doğru eğdi.

"Çok iyi bir gözlemcisiniz, teğmen," dedi Bane sesinde mizahtan eser barındırmadan.

Teğmen kaşlarını çatı. "Mürettebatın geri kalanı nerede?"

"Hepsi bu kadar."

"Öyle olduğuna inanmıyorum."

"İsterseniz gemiyi arayın."

“Sanırım öyle yapacağım.” Askerlerden birkaçına işaret etti. “Sen ve sen, subayların üssünü alın. Sen ve sen, pruvayı alın. Ve siz üçünüz, ambarları alın.” Askerlerin peşinden bir an baktı, sonra, “Köşelere kurulmuş tuzaklara dikkat edin!” diye ekledi.

Güvertede araştırma yeni başlamıştı ki Jilly, direğin en üstüne vardı. En tepeyi parşömenle sardı. Alash, bunun *Kraken Avcısı*’nı elektrik yüklemesinin büyüklüğünden koruyacağını söylemişti. Sonra demir kordonu sırtındaki zincirin bir ucuyla direğe sabitledi.

Zincirin diğer ucunda küçük bir kavrama kancası vardı. Yapması gereken tek şey bu kancayı firkateynin direğine ilişecek şekilde atmaktı. Alash bunu tarif ederken çok basit görünmüştü. Ama şu an, bacaklarını ayırmış, ata biner gibi kontra babafingo sereninde otururken gördüğü kadarıyla hem *Kraken Avcısı*’nın hem de firkateynin direkleri rüzgârla öyle şiddetli sallanıyordu ki yağmur yanlamasına yağıyordu. Zinciri iki direğin birbirine doğru eğildiği zaman atmalıydı. Ama tepede açlıkla gümbürdeyen gök gürültüsü ona çok fazla bekleyemeyeceğini hatırlatıyordu. Zincir hâlâ elindeyken şimşeğe yakalanırsa patlayacak olanın *Jilly* olduğunu açıklamıştı Alash.

Kendi kendine, *sakinleş, Küçük Bee*, diye emretti. Böyle endişe dolu bir anda bile hâlâ kendini düşünebiliyor olması ne komikti. Her zaman çok meşgul olduğu için Red’in ona nasıl hitap ettiğini. Gözünde Red’i canlandırdı. Kıvılcımlar saçan gözlerini. Bıçakların nasıl atılacağını gösterirken belinden sıkı sıkı tutuşunu. Ona nefes alıp hedefine bakmasını hatırlatırdı. *Ona sanki üzerine bir şey atacakmış gibi bakma*, derdi. *Kendini orada hisset, dokunduğunu, ona bağlandığını, sen ve hedef arasında kopmaz bir bağ olduğunu düşün.*

Jilly, o kopmaz bağı gördü. O mertebeye gelmişti.

Attı.

Kavrama kancası yay gibi ilerledi, tam yerine doğru. Sonra bir esinti, zinciri yolundan saptırdı ve kanca, firkateynin mizan babafingo serenini yakaladı.

Seren yeterince yakın mıydı? Jilly bunu bilmiyordu. Alash, demişti ki direk...

Uzaktan askerlerden birinin teğmene, "Gemide başkası yok, efendim," diye rapor verdiğini duydu.

"Pekâlâ. Bu insanları zincirleyin ve ambara götürün, sonra yelken açmaya hazırlanın."

Kaptan Bane'in tahmin ettiği gibi, gemiye ganimet olarak el koymayı planlıyorlardı. Bu yüzden patlatmak yerine güvertesine çıkmışlardı. Bir denizci fazla para kazanmazdı ama gemideki herkes, el konan gemi satılınca payına düşeni alırdı.

Denizciler, teğmenin emrini yerine getiremeden Bane sesini yükseltip konuştu.

"Bekle, Teğmen. Kılıcımı kaptanınıza sunmama izin verilmesini istiyorum. Gelenek budur, değil mi?"

Teğmen memnun görünmüyordu ama askerlerinden birine döndü. "Resmî teslimiyeti kabul etmesi için kaptanı buraya getirin."

Asker selam çaktı, sonra firkateynin iskelesinden geriye doğru seğirtti.

"Geleneklerimiz olmasa halimiz ne olurdu?" diye sordu Bane. "Değil mi, Teğmen?"

Jilly, bunun işleri düzeltmek için fırsat olduğunu biliyordu. Şimşek, tepesindeki demir kordona doğru körlemesine ilerliyor gibi görünüyordu ama o bunu umursamadı ve zinciri iki

eliyle kavradı. Bir elini diğerinin üstüne ata ata, firkateyne giden boşluk boyunca yavaşça ilerledi. Denizde geçirdiği zaman yüzünden nasırları kalınlaşmıştı ama yine de zincir, avuç içlerine batıyordu. Bacakları, iki geminin arasında çalkalanan denizin üzerinde boşlukta sallanıyordu. Ona çarpan rüzgâr, sağa sola sallanmasına neden oluyordu. Bir esinti öyle güçlüydü ki kavrama kancası hafifçe yerinden oynadı ve Jilly, küçük bir kıpırdanma hissetti. Bir anlığına hareketsiz kaldı. Kordonun yükünü taşıyıp taşımayacağını hiç düşünmemişti. Ama neredeyse yolun yarısına gelmişti, bu yüzden bunu düşünmek için çok geçti. Ayrıca zinciri tutarken şimşek çakarsa aşağıya düşmenin sorunlarının en küçüğü olacağını hatırlattı kendisine. Bu, yeniden ilerlemesini sağladı.

Nihayet firkateynin mizan babafingo serenine ulaştı. Bacaklarını direğin etrafına sardı, kalçasını serenin üzerine koydu. Sonra kemerindeki bıçağı aldı ve kaldıraç gibi kullanarak kavrama kancasını kurtardı. Bir an, uzun zincirin bütün ağırlığını hissetti ve bu ağırlık neredeyse onu aşağıya çekiyordu. Ama hemen kancayı direğin kalın tahtasına çarparak kapattı.

Şimdi yapması gereken tek şey, şimşek çakmadan önce bu gemiden ayrılmaktı.

Direkten kayıp gabya yelkeni serenine indi. Aşağıda, firkateynin güvertesinde bütün gözler, Bane'in kılıcını kaptana teslim etmekte olduğu *Kraken Avcısı*'ndaydı.

Jilly'nin gözleri etrafındaki teçhizatı taradı ve yakındaki hoş, tumbul örtü yığınınına takıldı.

Hep bunu denemeyi istemişti...

Hope, kınındaki Song of Sorrows'u firkateynin tıknaz, terli, çok içen birinin kırmızı yüzüne sahip kaptanına uzattı. Bedenindeki her bir kas savaşı için çılgınlık atıyordu. Ama o ve mürettebatı gemideki adamları alt edebilse de firkateynde ilk sorun belirtisinde borda iskelesine saçılmaya hazır en az dört kat fazla adam vardı. Ve tabii bir de gemisini saniyeler içinde paramparça edebilecek toplar vardı. Bu yüzden Alash ve Jilly'ye güvenmek, zaman kazanmaya çalışmak ve bu şebek kılıklı kaptana biraz daha katlanmak zorundaydı.

"Size Song of Sorrows'u takdim ederim," diye konuştu.

Kaptan sabırsızlıkla, "Çok hoş," dedi. Kılıcı Hope'tan almaya yeltendi ama Hope kılıcı kaptanın elinden uzaklaştıracak şekilde eğildi.

"Bu kılıç asırlar önce," diye neredeyse şarkı söyler gibi devam etti, "efsanevi Vinchen, Manay the True, Dark Mage'i öldürebilsin ve onun imparatorluk üzerindeki karanlık hükümüne son verebilsin diye güçlü biyo-büyücü Xunera Ray tarafından dövüldü."

"Hı-hı," dedi kaptan. Gözlerini devirdi ama kılıcı ondan alabilmek için adamlarının önünde eğilmek gibi onur kırıcı bir şeye katlanmak istemiyor gibiydi.

"Ağzının keskinliği veya zarafeti kıyas götürmez," diye tekdüze bir sesle aralıksız konuşmaya devam etti Hope. "Söylentiye göre zamanın puslu içinde kaybolup giden bazı sanatlar sayesinde bu kılıç, canını aldığı herkesi hatırlar, sanki çeliğin kendisi de canlıymış gibi. Şarkısı, duyan herkesin içine korku salar..."

Nihayet yukarıdan bir tıslama ve çatırdama sesi duyuldu, sonra da firkateynin mizana direği patladı. Alev almış kıymık-

lar her yönden uçuşuyor, imparatorluk askerlerini delip geçiyor, yelkenleri parçalıyor ve gemiyi ateşe veriyordu. Adamlar çılgılık atarak kaçıyor, alevleri döverek söndürmeye veya bedenlerindeki uzun tahta şişleri çıkarmaya çalışıyorlardı.

“Tanrı adına, neler...” Kaptan kendi gemisine döndü. Bu bir hataydı. Bir an sonra göğsünden çıkan Song of Sorrows’un ucuna bakıyordu.

Kaptanın ölümünün gerilim dalgası kılıçtan Hope’un koluna tırmanınca Hope dişlerini sıktı. Daha önce birini hiç sırtından bıçaklamamıştı.

Brigga Lin, tahtası çürüyünce ufalanan borda iskelesine işaret etti. Sadie ve Finn kendilerini yanan firkateyne iliştiren hatları kesti.

Hope, gözünün ucuyla firkateynin mizana direğinin tepesinde bir hareket yakaladı. Sonra Jilly, gemiler arasındaki büyümekte olan boşluk boyunca halatlardan biriyle sallandı.

“Filler!” Hope işaret ederek seslendi.

Jilly, *Kraken Avcısı*’nın pruva direğine sakarca çarptı ve düştü ama Filler, güverteye çarpmadan önce onu tutmayı başardı.

Hope, Nettles ve Brigga Lin çabucak gemide kalan diğer denizcileri halletti. Her bir doğrama veya saplamada Hope, onların şokunu, akıl karışıklığını ve korkularını hissediyordu. Çoğunun akli, kendilerini savunacak kadar bile yerinde değildi. Ve her bir ölümle Hope, kolundan tırmanan sert bir titreşim hissediyordu. Buna karşı koyamıyor, bedeni boyunca ilerlemesine izin veriyordu. Eğer hissettiği şey gerçekten kılıcın yasıysa bunun yükünü paylaşmadan kılıcı sallamaya ne hakkı

vardı? Denizcilerin hepsi öldüğünde Hope'un yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

“Kaptan!” diye seslendi Finn. “Kargo gemisi kaçıyor!”

“Rotanı iskele tarafından yanaşacak şekilde ayarla.” Hope, kılıcındaki kanı sıyırdı, sonra gözlerindeki yaşları temizledi. “Sadie, beyazları indir ve göndere asıl renklerimizi çek. O bi-yo-büyücünün, peşinden kimin geldiğini bilmesini istiyorum.”

“Başüstüne, Kaptan.” Sadie dişsiz ağzıyla sırttı.

Filler alçak sesle, “Kaptan,” dedi.

Sesindeki bir şey Hope'un hemen ona dönmesini sağladı. Kucağında Jilly'yi tutuyordu. Bıçak kalınlığında ve kandan sırlıklam olmuş bir tahta parçası uyluğuna saplanmıştı. Şimdi Filler'in da her yanı kan içindeydi ve güvertede bir kan gölü oluşmaya başlamış, yağmurla incelip etrafa yayılıyordu.

“Aptal kız!” Brigga Lin onlara doğru seğirtti. Çok öfkeli görünüyordu. “Şuna bak. Ana arteri delmiş olmalı. Kıymığı çıkarın da yarayı kapatabileyim.”

Filler başıyla onayladı ve Jilly sızlanırken kıymığı dikkatle çıkardı. Sonra Brigga Lin gözlerini kapattı ve ellerini Jilly'nin kanlar içindeki uyluğuna koydu. Bir dakika sonra Jilly'nin yüz ifadesi yumuşadı ve bedeni gevşemeye başladı.

Brigga Lin, hâlâ aynı derecede öfkeli görünerek, “Çok kan kaybetti ama iyi olacak,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedi Hope. Sonra dürbününü çekip hemen küpeşteye gitti. Kargo gemisi yavaş yavaş ilerliyordu ve güvertedeki işler öncekinden daha karmaşık görünüyordu. Bi-yo-büyücü ve kaptan birbirlerine bağınıyorlardı.

Hope, “Toplar ateşe hazır!” diye seslendi.

Topların çarparak yerlerine oturduğunu duyabiliyordu. Top

namluları *Kraken Avcısı*'nın yanlarından dışarıya doğru uzanırken kapaklar ardına kadar açıldı.

“ATEŞ!”

Kalın zincir kümeleri *Kraken Avcısı*'nın yan tarafından patladı, ıslık çalarak havada ilerledi ve kargo gemisinin yelkenleriyle halat donanımını parçaladı.

“Gemi başını rüzgâra döndürüp durun!” diye seslendi Hope. “Yakalama kancalarını hazırlayın!”

Finn, Sadie ve Brigga Lin gemiyi durdurmak için çabalar-ken Nettles ve Filler pruvadaki ve kıçtaki yaylı yakalama kancası toplarını hazırladılar.

“Kancaları ateşleyin!”

Yakalama kancaları fırlatıldı ve kargo gemisinin gövdesini kavradı. Sonra Filler ve Nettles el vinçlerini burkarak *Kraken Avcısı*'nı daha ağır olan kargo gemisine doğru çektiler.

Hope küpeşteye çıkınca sadece küçük bir grup asker gördü, gergin ve güvensizdiler, silahlarını sıkı sıkı tutuyorlardı. Önlerinde, yüzü derin, beyaz kapüşonunun içinde gizlenmiş biyo-büyücü duruyordu.

“Kızları bize teslim et, ben de adamlarının hayatını bağışlayayım,” dedi Hope. “Bunu çabucak yaparsan ve kızların hiçbirine zarar gelmediğini görürsem *belki* senin hayatını bile bağışlarım.”

“Sefil korsan,” dedi biyo-büyücü. “Kiminle uğraştığına dair ufacık bir fikrin var mı?” Çoğu biyo-büyücünün sesi bir şekilde değişmiş veya zarar görmüştü. Hope, Brigga Lin'den, bunun nedeninin sanatlarını yıllardır uygulamaları olduğunu öğrenmişti. Ama bu biyo-büyücünün sesi sürpriz derecede normal geliyordu. Hatta biraz da gençti. Başını kaldırdığında kusursuz

yüzü bunu doğruladı. Yüz ifadesi neredeyse komik derecede kibirliydi. “Biyo-büyücü Dulcay Mun’ın gazabına hazır olun.”

Hope, stajyerlikten yeni mezun olup olmadığını merak etti. “Bu kılıcı tanımıyor musun? Ya da bu sancağı?” Biyo-büyücü üzerinde çarpı olan amblemi işaret etti.

Biyo-büyücü küçümser gibi dudak büktü. “Benim silahlar veya sancaklar konusunda endişelenmeme gerek yok. Şüpheden varsa gel ve benimle yüzleş. Adamlarıma aşağıda beklemelelerini söyledim. Onlardan korkmana gerek yok. Sadece benden kork.”

Hope iç çekti ve bir yandan onu tek eliyle anlamsızca öldürüp bırakabileceğini düşünerek öne doğru bir adım attı.

“Hayır.”

Hope durup elleri hâlâ Jilly’nin kanıyla kirli olan Brigga Lin’e baktı. “Lütfen. Bana bırak.”

Hope başıyla onayladı ve kenara çekildi. Saraya saldırdıklarından beri bir biyo-büyücüyle ilk karşılaşmalarıydı. O zamandan sonra Brigga Lin daha az kana susamış bir hal almıştı. Hope, bu çaylağın hayatını bağışlayacak mı diye merak etti.

Dulcay Mun, Brigga Lin’e kuşkuyla baktı. “Sen nesin kadın, biyo-büyücü gibi giyinmişsin?”

“Çok şeyler oldum, Dulcay Mun. Ama bugünden başlayarak türümüzün kefaretiyim. Şimdi, *sana* bir sorum var, çırak oğlan. Ustalarına işlerinde kullanılmak üzere götürdüğün kaç küçük kız var elinde?”

Dulcay Mun omuz silkti. “Tam sayıyı bilmiyorum. Bazıları çoktan öldü ve onları saymak için zaman harcamadım.”

“Hayat ne komik,” dedi Brigga Lin eğlenerek. “Çaresizce devam etmeye çalışıyor, bedeli ne olursa olsun. Başkasının ha-

yatı pahasına bile olsa. Bazıları başarmalı, diğerleri yok olmalı. İşler böyle yürüyor.”

“Kadın, lafı gevelemeyi bırak, yoksa seni öldürmeden önce çok çirkin ve acılı bir şekle dönüştürürüm.”

Brigga Lin sakince gülümsedi. “Gerçekten çok güçlü ve bilgili bir biyo-büyücü olmalısın.”

“En güçlü yılımdayım!” dedi zafer dolu bir edayla.

“O kadar bilgili olduğuna göre, bedenlerimizin içinde hayatın yarıştığını biliyordur şüphesiz. Karnımızda öyle küçük yaratıklar yaşıyor ki mikroskop yardımı olmadan onları göremeyiz.”

“Bunu elbette biliyorum,” dedi Dulcay Mun, ama küstahlığı gittikçe sönüyordu.

“İyi,” dedi Brigga Lin. “O halde sonraki olacaklar seni şaşırtmayacaktır.”

Kan lekeli elleriyle bir dizi akıcı hareket yaptı, sonra onu işaret etti. Bir an sonra Dulcay Mun homurdanıp iki büküm oldu, midesini kavradı. Biraz doğrulup kocaman açılmış gözlerle Brigga Lin’e baktı. “Sen ne yap...” Yüzünü buruşturup yeniden büküldü. “Bunu nasıl...” Elleriyle dizlerinin üstüne düşerken sözleri yavaş yavaş sızlanmaya dönüşen kaba bir homurtuyla bölündü. Nefesi sadece haşın, sıkıştırılmış gibi bir ıslık halinde çıkarken bir an kıvrandı. Sonra elini Brigga Lin’e doğru kaldırdı. “Lütfen...”

Brigga Lin’in sakın tebessümü öfkeye dönüştü. “Sen onları evlerinden alırken o küçük kızlar da böyle mi yalvardı? Onları yiyecek, su, ışık veya umut olmaksızın ambara tıktığın zaman?” Elleri kalçalarında biyo-büyücünün etrafında dönmeye başlayınca askerler Brigga Lin’in yolundan çekildi. “Lütfen! Lütfen! Lütfen!” diye alay etti.

Dulcay Mun yan tarafına devrildi, kollarıyla bacakları çılgınca dövünüyordu. Hamileymiş gibi bir hal alıncaya kadar karnı şişti. Normalde geniş olan cüppe karnının etrafında iyice gerildi.

“Sana ne olduğunu biliyor musun, en güçlü yılındaki Dulcay Mun?” diye sordu Brigga Lin. “Karnındaki tüm o minik bakteriler önceden imkânsız olan bir hızla çoğalıyorlar. Binler milyonlara, milyarlaraya dönüşüyor, hepsi seni yiyip çoğalıyorlar, gittikçe daha hızlı, içeride yeterli yer kalmayıncaya kadar.”

Dulcay Mun, nefes alamamaya başladı ve dudaklarından garip, kımıldayan, krema renkli bir macun döküldü. Arka tarafında da koyu renkli ıslak bir leke oluşmaya başladı. Bu macunla dolu boğazından hava almaya çalışırken bir süre titredi. Sonunda hareketsiz kaldı.

Tüm bu çile boyunca *Kraken Avcısı*’nın ve kargo gemisinin mürettebatı hareketsizce ve sessizce olan biteni izledi.

Brigga Lin, ince çenesiyle zayıf bir adam olan kaptana döndü. “Ee?”

Kaptan uysalca, “B-b-biz teslim oluyoruz,” dedi, şapkasını çıkarıp terden yapışmış ince saçlarını sergileyerek.

Askerler ellerindeki silahları hemen yere bırakıp ellerini başlarının üstüne koydu.

Hope, Nettles’a, “Bu gemide sergilendiğini gördüğüm en doğru hareket,” diye fısıldadı.

Bütün denizcileri ve askerleri kendi gemilerine hapsedtiler. Sonra Hope kaptana döndü ve “Kızlar nerede?” diye sordu.

“Sizi hemen onlara götürüyüm,” dedi kaptan.

Onları kargo ambarına götürdü. Kapıları açtığında dışarıya pis bir koku yayıldı. Dışkı ve ölüm kokusunun birleşimi

Hope'a Gunpowder Hall'un, Paradise Circle halkının ölmekte olan sevdiklerini göttürdükleri bodrum katlarını hatırlattı. Gözlerini kısıp karanlığa baktı ve açılan kapılardan büzüşerek geriye doğru çekilen şekilleri gördü.

"Sorun yok, kızlar," dedi. "Burası güvenli. Artık dışarıya çıkabilirsiniz."

Fısıltılar ve hışırtılı hareketler oldu ama hiçbirisi öne çıkmadı.

Hope, Nettles'a döndü. "Buradan çıkmak için can attıklarınızı sanıyordum."

"Şey, sen ve ben dünyanın en güvenilir kadınları gibi görünmeyebiliriz. Sonuçta korsan olarak biliniyoruz. Belki yağmurdan kaçarken doluya tutulmak istemiyorlardır."

"Bu incinmiş kızları zarar vermek niyetinde olmadığımıza nasıl ikna edeceğiz?" diye sordu Brigga Lin.

"Sadie'yi getir," dedi Nettles. "Tam bir büyükanne gibi görünüyor."

"Sadie mi?" diye sordu Hope.

Nettles omuz silkti. "Onu bizim tanıdığımız gibi tanımıyorlar."

Sadie'yi getirmeye Filler gönüllü oldu. Onu alıp kargo gemisinin ambar kapağına getirdiğinde Sadie memnun görünmüyordu.

Nettles'a, "*Büyükanne gibi ha?*" diye sordu.

Nettles, "Red'i yetiştirirken tüm o anaç içgüdülerin vardı," dedi, ağzının kenarında küçük bir sırıtış takılı kalarak.

"Bir dakika sonra *sana* anaç içgüdüğü göstereceğim, seni kendini beğenmiş sürtük," diye kükredi Sadie.

Ama kargo gemisinin ambarına girdi. Hope onun kulak tır-

malayıcı sesini uzaktan duyuyordu ama ne söylediğini çoğunlukla ayırt edemiyordu. Bir süre sonra Sadie'nin kafası kapak deliğinden dışarıya uzandı.

“Biraz geri çekilip onlara yer açsanız iyi olur. Hâlâ biraz kararsızlar.”

Sadie, ambardaki kızlara, “Haydi, küçük hanımlar. Yara izli korsanlara aldırmayın. Yaşlı Sadie onları uzak tutacak,” diyerek çıkmalarını işaret ederken Hope, Nettles, Brigga Lin ve Filler kapaktan uzaklaştı.

Hepsi Sadie'nin arkasına küçük ördek yavruları gibi düştü, bazıları üç yaşından büyük değildi. Hepsi cılız, pis ve titrekti.

O zamana kadar fırtınanın en kötü kısmı geçmişti ve yağmur sadece çiseliyordu. Gökyüzü donuk griydi ama kızlar güneş parlıyormuş gibi gözlerini kısıyorlardı. Onları borda iskelesinden geçirip *Kraken Avcısı*'na götürürken kızlar Sadie'ye büyükanne diyor ve ona tutunuyorlardı.

Hope, kaptana döndü. “Nereye gidiyorsunuz? Vance Post'a mı?”

Kaptan başını iki yana salladı. “Orada ikmal için duracaktık, ama kargo –ah, yani, bu zavallı kızlar– Dawn's Light'a gidiyordu.”

“Dawn's Light mı?” Brigga Lin'in gözleri kocaman açıldı.

“Oraya gitmiştim,” dedi Hope. “Orası sadece ıssız, askerî bir karakol, değil mi?”

“Hayır,” dedi Brigga Lin. “Orası en dehşetli deneylerin yapıldığı yer. Oradaki deneyler öyle tehlikelidir ki daha yakın bir adada yapılırsalar bütün imparatorluk için bir risk olurdu.”

“Ben detayları bilmiyorum,” dedi kaptan, “ama adamlardan, Dawn's Light'ta korkunç şeyler olduğunu duydum.”

“Anlıyorum.” Hope, Brigga Lin’e anlamlı bir bakış attı. Bu, göz ardı etmemeleri gereken bir şey gibi görünüyordu. Sonra yine kaptana döndü. “İhtiyacımız olan tedarik ve para karşılığında sizi serbest bırakacağız. Ama gitmeden önce gemi zindanının anahtarını size geri getireceğim ki mürettebatınızı serbest bırakabilesiniz. Yelkenleri ve halat donanımını tamir etmeleri çok sürmeyecektir. Bu arada açlıktan ölmemenize yetecek kadar yiyecek bırakacağız.”

Kaptan şaşırmış ve tedbirli bir umut içinde baktı. “Bizi... öldürmeyecek misiniz?”

Hope, Dulcay Mun’ın şişmiş cesedine baktı. “Sanırım demek istediğimizi anlattık. Eğer birisi bugün burada ne olduğunu sorarsa onlara bunu yapanın Dire Bane olduğunu, biyo-büyücülerden ve onların yanında yer alanlardan hesap sormak için geri geldiğini söyleyin.”

“Siz nasıl isterseniz,” diye kabul etti kaptan. “Bana ve adamlarıma karşı merhametinize minnettarım, Kaptan.”

Hope başını eğip kaptanın elinde gergince evirip çevirdiği şapkaya baktı. Üç köşeli, siyah bir şapkaydı. İçinden uzun, kırmızı bir tüy çıkıyordu. “Arna şapkanı alacağım, Kaptan.”

Adam şapkayı hemen ona uzattı. “Bunu iltifatımla birlikte kabul edin, Kaptan. Sanırım size yakışacaktır.”

Hope, şapkayı başının üstüne yerleştirdi ve verdiği hissi umduğundan daha çok sevdi. “Ben de öyle düşünüyorum.”

—

İlk seferde yaptıkları gibi sandalla rıhtıma sızmaya çalışmaktansa Hope, *Kraken Avcısı*’nı cesurca High Guster lima-

nına sürdü. Onunki gibi bir gemi o adada nadir görülürdü ve haber çabuk yayıldı. İskeleye gemiyi bağladıklarında kasaba halkının çoğu çoktan kapı eşiklerinde beklemeye, pencerelerden bakmaya, yeni gelenleri dikkatle gözlemeye başlamıştı.

Ama Sadie küçük kızları tek sıra halinde borda iskelesinden indirmeye başladığında hepsi bir anda dışarıya çıktı. Ebeveynler çocuklarını kucaklıyor, bazıları ağlıyor, bazıları gülüyor hatta bazıları şarkı söyleyip dans ediyordu.

İçlerinden birkaçı Sadie'yi kucakladı. Bazıları ona para ve mücevher vermeye çalıştı. Sadie başını iki yana sallayıp gemide kalan ve olanları uzaktan seyreden Hope'u işaret etti. Hope, yeni edindiği kaptan şapkasını başından çıkardı ve başını eğerek onları selamladı.

"Filler, Kapany'yi babasına götürür müsün?" diye sordu. "Sonra da anlaşmanın kendine düşen kısmını yerine getirdiğinden emin ol. O top parçalarının mümkün olduğunca çabuk yapılmasını istiyorum."

"Elbette, Kaptan," dedi Filler.

"Sanırım ben de karaya çıkabilirim," dedi Nettles. "Kuru toprağa basmayalı haftalar oldu."

"İyi fikir," dedi Hope. "Hepiniz zaman ayırıp biraz dinlenmelisiniz. Bunu hak ettiniz."

Onlar küçük kasaba merkezine giderken peşlerinden baktı, doğaçlama bir kutlama gibi görünüyordu. Mürettebatı sıklıkla zor ve getirisiz işler yapıyordu. Değişiklik olsun diye coşkulu bir farkındalık yapacak olmaları Hope'u memnun etmişti.

"Sen gitmiyor musun, Kaptan?" diye sordu, ona küpeştede katılan Alash.

"Birileri gemiye göz kulak olmalı. Peki, ya sen?"

"Kalabalıkta kendimi huzursuz hissederim ben."

“Ne demek istediğini biliyorum.”

Gittikçe büyüyen kutlamayı bir süre seyrettiler. İnsanlar evlerinden masalar ve sandalyeler getirip toprak yolun ortasına koyuyorlardı. Diğerleri yiyecek ve fiçılar dolusu şarap getiriyordu.

“Fikrinin işe yaradığına sevindim, Alash,” dedi Hope. “Ama iş oraya asla gelmemeliydi. Tam bir umutsuzluk hareketiydi.”

“Başka ne yapabilirdik?”

“Emin değilim. Beni rahatsız eden de bu zaten. Küçük bir gemi ve çekirdek kadroyla yapabileceğimizin sınırlarına ulaştık gibi hissediyorum.”

“Bu olabilir.”

“Yeterli mi?” diye sordu Hope. “Gerçekten fark yaratıyor muyuz?”

“Bu insanlar için fark yarattın.”

“Haklısın. Bu elbette önemli bir şey. Ben sadece...” Hope dalıp gitti, gözleri High Guster adasının ötesini, onun da ardındaki birçok adanın ardını görmek için zorlanıyor, millerce ötedeki Stonepeak’ten bir görüntü yakalamaya çalışıyordu.

“Red’i geri almak istediğini biliyorum,” dedi Alash. “Ama bunun ne kadar zaman aldığının bir öneminin olmadığını söyleyen sen değil miydin?”

Hope, kederli kederli gülümsedi. “Bendim.”

“Sanırım haklıydın. Bazı gemileri ele geçirdik ancak biyo-büyücüler için gerçek bir tehdit oluşturmadan ve kuzenimi özgür bırakmadan önce almamız gereken çok yol var. Ve bu arada, yapabiliyorken bu küçük zaferlerin tadını çıkarmalıyız. Red’i nihayet eve getirinceye kadar ancak bu sayede kendimizi ayakta tutabiliriz.”

Hope, bir grup müzisyen masaların yanında toplanmaya başlarken seyretti. Kulağına gelen ilk melodi esintilerini duyunca Alash'a döndü.

"Kesinlikle haklısın." Kolunu uzattı ve şakacı bir tebessümle ona baktı. "Gelin, Bay Havolon. Birlikte şu partiye katılalım."

"Ah, şey, bilmiyorum..." dedi Alash.

Ama Hope, onun kolunu yakaladı ve beraberinde borda iskelesinden aşağıya sürükledi.

"Birin gemiye göz kulak olması gerekmiyor mu?" dedi Alash.

"Sanırım tüm zamanlar ve yerler arasında şu noktada işi şansa bırakacağım."

Toplantıya geldiklerinde hava kararmaya başlamıştı. İnsanlar fenerler getirip orada bulunan herkesin üstüne ılık, kırptışan bir ışıltı düşecek şekilde masaların üstüne koydular. Hope, Filler'ın demirciden geri geldiğini gördü, yüzü tav fırını yüzünden hâlâ kırmızıydı. Köylülerden birinin verdiği bir kadeh şarabı kabul etti ve minnetle kafasına dikti. Sadie ve Finn anlaşılan çoktan bir sürü şarap içmişlerdi ve bir köşeye çekilmiş, masada oturmuş, huzurla birbirlerine yaslanmışlardı. Kurtardıkları köylü kızların bazıları Nettles ve Jilly'ye yerel dans öğretiyorlardı. Alash ve Brigga Lin yemeğin yanına oturmuş, sanki rüstik yiyeceklerin bazılarını tanıyamamış ve yenebilecek olduklarından pek emin değilmiş gibi huzursuz bakışlarla birbirlerine fısıldıyorlardı.

Hope, hayatta gerçek olamayacak kadar kusursuz bazı anlar olduğunu düşündü. Böyle bir geceyi sonsuza dek saklayabilmenin bir yolunun olmasını dilerdi; şişeleyip ilerideki karanlık zamanlar için saklayabilmeyi. Ama bunların anılarda kalması,

zamanla daha güzel ve daha etkili hale gelmesi de belki en az o kadar iyiydi. Bu tam bir Vinchen düşünce tarzı değildi ama işte yine, kendisi artık o kadar Vinchen değildi. O, korkulası korsan, insanlığın savaşı Dire Bane'di.

“Değişiklik yapıp gevšemene sevindim.”

Nettles, Hope'a bir bardak şarap verdi ve sırtıttı. Yüzü dans etmekten kızarmıştı ve şakaklarında ince bir çizgi halinde ter vardı.

Hope da ona gülümsedi. “Sanırım yeni bir şey deniyorum.”

Nettles büyük bir yudum şarap içti. “Hayatta kalmanın yolu budur. Esnek kal. Alış.”

Jilly, köyün kızlarına bir bıçağın nasıl doğru tutulacağını öğretmeye başlarken izlediler.

“Sanırım bu kızlar hayatta kalmakla ilgili bir şey öğrendiler,” dedi Hope.

“Bu arada, o biyo-büyücü sence kızlardan ne istiyordu?”

“Emin değilim. Ama kaptan, Dawn's Light'ta korkunç şeyler olduğunu söyledi.”

Nettles homurdandı. “Acaba yirmi küçük kızı çalıp bir geminin ambarına aç susuz tıkmaya razı olan bir adamın gözünde ‘korkunç’ neye benziyordur.”

“Belki de,” dedi Hope, “ne olduğunu öğrenmeliyiz.”

8

Red her köşenin ardında tehlike potansiyeli varken karanlık şehir sokaklarında yürümenin bu kadar *iyi* hissettirmesini beklememişti. Gözleri geniş ana caddenin her detayını dikkatle inceledi. Düzenli binaların tek tip bej rengi ay ışığında hafif bir ışık yayıyordu. Parke taşları boyunca sıçanların suda çıkardıkları sesleri ve açılıp kapanan kapıların ve kepenklerin uzaktan uzağa gıcırtilarını duyabiliyordu. Serin akşam esintisinde denizden gelen keskin tuz kokusunu alabiliyordu.

Daha gece yarısına çok vardı ama sokaklar neredeyse bomboştu. Birkaç tüccar dükkânlarından aceleyle evlerine dönüyordu ve bir kapı eşiğinde öpüşen genç bir çift vardı. Bu saatte Paradise Circle, en gürültülü zamanında olup, genelevler tıklım tıklım dolu olurdu. Birkaç saat önceki işgünü sonunda içilen içki, en dürüst adamı bile tehlikeli hale getirirdi. Gerçekten tehlikeli olanlar da soygun ve cinayet ganimetlerinin ticaretini yapıyor olurlardı. Elbette Red ve adamları tüm bunların tam

ortasında olurdu. Bir anda daha basit olan o zamanlara sancılı bir hasret duydu ve bunları artık sonsuza dek kayıp mı etti diye merak etti.

O zaman anladı ki diğer her şeyden öte, biyo-büyücüler onu ehlileştirmeye çalışıyorlardı. Küçük tuhaflıklarını yapmasına izin veriyorlardı, örneğin istediği gibi giyinmesine, istediği kişiyle arkadaşlık etmesine. Tüm bu sürede onun rahat ve uysal olmasını sağlıyorlardı. Etrafını saran asıl demir parmaklıkları ve hapishanesinin tam kapsamını ilk kez fark ederken midesi kabardı.

Yanında yürümekte olan Nea'ya baktı. Prens'in tehlike uyarılarına rağmen başı dik, özgüvenle hareket ediyordu. Eğer Aukbontar'ın bütün insanları böyle kararlıysa biyo-büyücülerin neden korkudan altlarına işedikleri belliydi. Ammon Set'in kendisine bu baloya gitmesini söylemesinin asıl nedeni belki de buydu. Düşmanı olarak bilinen kişiye yakından bakması için. Aslında ona yardım ettiğini öğrenince öfkelenmeyecekler miydi?

Nea şüphecilikle, "Neden bana gülümsüyorsun?" dedi.

"Gülümsememem için bir neden mi var? Güzel bir gece, güzel bir kadın, özgürlük ve kanı ısıtmak için biraz itişip kakışma fırsatı."

"Birinin bana bu kadar kısa sürede suikast yapmak için gönderildiğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Pek olası değil," dedi Red. "Ama iki ulağınla yollarını keşistirmeyi *gerçekten* başardılar. Sen kendini anons ettirmeden çok önce burada olacağını öğrenmiş olabilirler."

"Kim *bu insanlar*?" diye sordu Nea. "Ölmemi isteyen bu kodamanlar?"

Red bir an duraksadı. Leston detay vermekte dikkatli davranmıştı, dolayısıyla belki kendisi de öyle yapmalıydı. Nea ne kadar hoş görünse de yabancı bir ülkenin elçisiydi. Saray politikası içişlerinde ona bilgi vermemek muhtemelen bilgece olurdu. Progul Bon bir keresinde, *bilgi, sadece başkalarından saklandığında güç kazandırır*, demişti. Neyse, boş ver onu. Red eğitilmiş bir politikacı değildi ve aktif halde hayatını mahvetmeye çalışan insanların tavsiyelerine kulak vermeye başlamayacaktı.

“Hiç biyo-büyücüleri duymuş muydun?” diye sordu.

Nea bir kaşını kaldırdı. “Doğanın kurallarını kendi isteklerine göre eğip bükme becerisi olan büyücüler mi? Evet, onları duydum ama sadece batıl bir ilim olduğunu düşünüyordum.”

“Korkarım sadece ilim değil, eski dostum.” Parlaklık canını yaksa da Nea’yı bir sokak lambasının altına çekti. “Bu ışıktaki gözlerime bak.”

Keskin bir nefes alış sesi duydu ve Nea’nın yüzünden bir rahatsızlığın geçtiğini gördü. Ama bir an sonra Nea duruşunu geri kazandı.

“Kırmızı renk kesinlikle sıra dışı,” diye itiraf etti. “Ayrıca gözbebeklerinin şekli sanki bir kedininki gibi kısık. Elbette ilginç bir doğum kusuru. Ama...”

“Beni onlar böyle *yaptı*,” dedi Red. Ve hayatında ilk kez bu onu çok kızdırdı. Eskiden bunun sadece annesinin yaptığı bir seçim yüzünden olduğunu düşünürken kabul etmişti. Hatta bunun onu özel kıldığını bile düşünmüştü. Ama şimdi bunun bir biyo-büyücünün komplosu olduğunu bildiği için hiç de özel hissettirmiyordu. Sadece kullanılmış hissettiriyordu.

Sokak lambasının ışıltısı çok rahatsız ediciydi, bu yüzden gölgelere doğru bir adım geriledi ve yine otel yönünde ilerlemeye başladı.

Nea peşinden gelirken, “Bunu neden yapsınlar?” diye sordu.

“Çünkü gece karanlığında gören birini yaratabilecekler mi diye merak ettiler. Onlar sıradan insanları sadece laboratuvar denekleri olarak görürler. Birinin bir adamın bedenini olduğu gibi buza çevirdiğini gördüm. Bir başkasının ufalanıp toza dönüştüğünü. En yakın dostum Hope’u alıp...” Bir anlık hasret sancısı hissetti. “Deneylerinden biri için onun bütün köyünü katlettiler. Tüm bunları *size* karşı silah yaratmak için yapıyorlar.”

“Bana mı?” diye sordu Nea.

“Şey, aslında senin ülken. Sizin istila edeceğinize öyle eminler ki onlar... yaklaşık yirmi yıldır sanırım adına *biyo-silahlar* diyeceğiniz şeyler geliştiriyorlar.”

“Bu *biyo-silahlar* nelerdir?”

“Hiç fikrim yok.” Red’in biyo-büyücülerin silahlarıyla ilgili her şeyi bilmediği doğrudu ama o bile bildiği birkaç detayı Aukbontar elçisine verecek kadar düşüncesiz değildi. Neyse ki elçi ona baskı yapmayacak kadar zarıftı.

Bunun yerine, “Yani, sizin şu biyo-büyücüler,” dedi. “Ellerinde gerçek bir politik güç var mı?”

“Resmî olarak yok. Ama imparatoru ellerinde tutuyor gibiler.”

“Eğer imparator görüldüğü kadar güçsüzse bu pek zor olmasa gerek,” dedi Nea. “Yani anlaşılan, Prens Leston bir an önce tahtı babasından devralsa Fırtınalar İmparatorluğu için en selametlisi olacak gibi görünüyor.”

“Sanırım öyle.”

“Şimdiki imparatorun yetersiz olduğunu beyan edip çekilmesini sağlayamaz mısınız?”

“Aukbontar’da işler böyle mi yürüyor?” diye sordu Red.

“Sadece nadir durumlarda,” dedi Nea. “Ama evet, Büyük Kongre üyelerinden biri hastalık veya yaşlılık yüzünden tehlikeli olarak görülürse kendisinden çekilmesi istenir. Çoğunlukla çekilmesi istenen kişi bunu incelikle yapar. Ama kırk yılda bir birisi bunu yapmayı reddederse kent devletini temsil etmeye uygun olup olmadıklarını görmek için bir duruşma yapılmalıdır.”

“Aukbontar karmaşık bir yer gibi görünüyor.”

“Her büyük ülkede biraz bürokrasi kaçınılmazdır. Mavokadia bu bakımdan hemen hemen aynıdır ama elbette onlar milliyetçi bir cumhuriyetler, Aukbontar gibi sosyal demokrat değiller.”

Red, “Mavokadia mı?” diye sordu.

“Elbette Aukbontar’ın kuzeyindeki ülke.” Nea kendisini test edip etmediğini anlamaya çalışır gibi gözlerini kısıp Red’e baktı.

“Ah, evet,” dedi Red çabucak. “Şu yer.” Mavokadia’yı daha önce hiç duymamıştı. Aukbontar’ın kuzeyinde bir başka ülke olabileceğini düşünmemişti bile. Progul Bon’un bunu bilip bilmediğini merak etti. “Şey, biz hiç böyle şeyler yapmayız. Sanırım bu, Tanrı bir hata yaptı demek gibi olur. Şimdi, kişisel olarak ben, eğer Tanrı varsa her türden hatayı yapmakta olduğuna inanmaya hazırım. Ama çoğu insan Tanrı’nın var olmakla kalmayıp tamamen kalite olduğuna inanıyorlar.”

Nea yüzünü buruşturdu. “Doğru. İlahi kural. Affedersin, bunu unutmuştum.”

“Kendine haksızlık etme, Nea, dostum. Tam bir yabancı olarak burayı, hayat boyu burada yaşayanlardan daha iyi tanıyoruz.”

“Teşekkür ederim, Red.” Dantelli tebessümüyle gülümsedi. “Kapsamlı araştırmamla gurur duyuyorum. Ve bu kolay olmadı. Sizin imparatorluğunuzla ilgili bize çok az şey gelir, bunun kasten olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.”

Stonepeak’in sessiz sokaklarında yürümeye devam ettiler. Red’in gözleri her yerdeydi. Ara geçitlerde, kapı eşiklerinde, çatı tepelerinde. Kaba elli birkaç adamın bir yerden çıkıvermesini bekliyordu. Belki ara sokaklarda, Red’in elçiyi daha ıssız yerlerden geçirecek kadar aptal olmasını umarak bekliyorlardı. Bu doğruysa Red ve elçi otele yaklaştıkça daha çaresiz hale geleceklerdi.

Otelden birkaç blok uzağa geldiklerinde Red, Şef Murkton’dan ödünç aldığı silahı çekti. Gölgede saklanan birileri varsa saldıracak kadar gözlerini karartacakları an bu olacaktı.

Silaha göz atan Nea, “Garip,” dedi.

Red yakındaki ara sokakları tararken dikkati dağılmış halde “Ne oldu?” diye sordu.

“Silahın. Aukbontar’da kanun gücü memurlarımızın taşıdıklarıyla tamamen aynı.”

“Silah, silahtır, değil mi? Birinin diğerinden ne kadar farkı olabilir ki?”

Silaha bir an daha dikkatli baktı, sonra gülümseyip omuz silkti. “Haklısın, elbette. Yolumuza devam edelim.”

Nea, Red’i yetişmek için daha hızlı hareket etmeye zorlayarak hızını artırdı. Birazdan Call to Arms Oteli’nin sokağının karşısındaydılar.

Nea, rahatlama ve tatminle karışık bir ifadeyle, “Neyse, anlaşılan Prens Leston’ın korkuları yersizmiş,” dedi. “İşte otelim ve yolda hiç suikastçıya rastlamadık. Büyük ihtimalle yatağında geçirmeyi tercih edeceğin zamanı bana eşlik ederek harcamak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Ben hemen rahatlamazdım.” Red oteli işaret etti. İki katlı bir binaydı, süslü değildi ama bakımlıydı. “Ön kapı ardına kadar açık.”

“Muhtemelen birisi kapatmayı unutmuştur.”

“Bir otelde mi?” diye sordu Red. “Bu içeriye hayaletlerin girmesine izin verir.”

“Batıl bir saçmalık daha.”

Red omuz silkti. “İnsanlar buna inanmıyor demek değil. Kendine saygısı olan bir otelci kapısını böyle açık bırakmaz. Bence içeride bir şeyler oluyor. Her ihtimale karşı, arkamda kal.”

Tedbirle karşıya geçerlerken Nea istemese de kontrolü Red’in ele almasına izin verdi. Red, Ammon Set’ten, her zamankinden daha uzak mesafeleri anlık görebilmeyi öğreniyordu. Gözlerini kıstı, görüşü komik bir yalpa yaptı ve kapının ötesindeki sahnenin en azından bir kısmını gördü.

Silahının horozunu kaldırırken, “Lanet olsun,” diye fısıldadı.

Sabırsızca Red’e yanaşan Nea, “Ne oldu?” diye sordu.

“Gerçekten. Arkamda kal. Ya da daha iyisi, burada bekle.”

“Eğer ekibim tehlikedeyse içeriye girmem gerekir,” dedi tartışmaya açık olmadığını anlatan bir ses tonuyla.

“İyi. Ama *arkamdan*.”

Nea, Red’in önden gitmesine yine izin verdi. Kapıdan içeriye girdiklerinde Red içerideki karmaşayı ilk kez tam olarak görebildi.

New Laven'daki otellerin tersine Stonepeak otellerinin çoğunun düzenlemesinde yemek ve ortak oturma alanı hemen öndeydi ki içeriye giren potansiyel bir müşteri ilk olarak dinlenen ve güzel vakit geçiren dostane görünümlü yüzlerle karşılaşsın. Bu otelci, Paradise Circle'daki otellerin hiçbirinde bu düzenlemenin neden kullanılmadığını artık anlıyordu. Ya da hâlâ hayatta olsaydı anlayabilirdi.

Anlaşılan göre bir gangsterler tayfası tam yemek sırasında içeriye dalmış ve her yere ateş açmıştı. Cesetler yerde veya yemek masalarının üstüne yayılmış yatıyordu. Haydutlardan biri, cesetlerin ceplerini yokluyordu. Yemek alanının iki tarafında, kapıların sıralandığı açık ikinci kata çıkan merdivenler vardı. Her iki merdivende de birer haydut durmuş, ellerindeki silahlarla belli bir kapıya nişan almışlardı. Son iki haydut da kapıdaydı. Birinin elinde balta, diğerinde şahmerdan vardı. Yavaş yavaş kapıyı parçalıyorlardı.

Nea, gözleri dehşet içinde kocaman açılmış halde yine Red'in yanına yaklaşırken "Neler..." diye konuşmaya başladı.

Red eliyle kadının ağzını kapattı ve onu geriye doğru itti. Şu ana kadar gangsterlerin hiçbirisi onları fark etmemişti. O kapının arkasında her kim varsa ona fazlaca yoğunlaşmışlardı.

"Yurttaş Omnipora!" Kapıda genişleyen delikten korkmuş bir surat belirdi. "*Kaçın!*"

Tabii beş gangsterin hepsi de adamın kime bağırdığını görmek için döndü. Ve elbette Nea kaçmadı.

"Teşekkürler, *ekip*," diye mırıldandı Red. Derin bir nefes aldı ve ne kadar nefret etse de Chiffet Mek'in ona verdiği bütün talimatları topladı. Beş atış yaptı ve beş gangster yere yığıldı.

Silah sesi solup gittikten ve duman çekildikten sonra bir an-

lık sessizlik oldu. Sonra Nea boğazını temizledi. “Görünen o ki yeteneklerini abartmıyormuşsun, dostum Red.”

Red elindeki silaha baktı. Biyo-büyücüler onu daha iyi bir katil yapmışlardı. Biraz midesi bulandı. Daha önce çok insan öldürmüştü. Ama burun çeker gibi kolayca beş can almak... Bu farklı bir seviyeydi.

“Vay canına, bakın kim gelmiş. Biyo-büyücülerin küçük evcil köpeği.”

Red başını kaldırıp baktı ve yemek masalarının karşı tarafından kendisine sırttan tanıdık bir yüz gördü.

“Brackson? Paradise Circle’den bu kadar uzakta ne yapıyorsun?”

Ölüsurat Drem’in eski yardımcısı dramatik bir şekilde iç çekti. Yanaklarında Rag and Boards’ta Nettles’in kestiği yerlerde hâlâ ince yara izleri vardı. “Senin sayende Circle’da artık popüler değilim. Şansımı burada, başkentte deneyebilirim diye düşündüm. Şimdiye kadar işe yarıyor gibi duruyor.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Red silahını ona doğrulttu. “Hâlâ bir kurşunum var. Tam sana kadar.”

“Keşke bunu hakkıyla yapabilseydik. Cidden.” Brackson büyük bir pişmanlık gösterisi yaptı. “Ama biyo-büyücüler bana en sevdikleri evcil hayvanlarından uzak durmamı çok kesin bir dille söyledi.”

“Ben kimsenin evcil hayvanı değilim.”

“Kendine bunu söylemeye devam et. Şimdi, eğer izin verirsen...”

“Hiçbir yere gitmiyorsun.” Red horozu geriye çekti. Yapmayı en son istediği şey, birini daha öldürmektir. Ama anlaşılan Brackson ona başka seçenek bırakmayacaktı.

Brackson güldü ve küçük, gümüş bir düdük çıkardı. “Bu ne, biliyor musun? Bir köpek düdüğü, köpek.”

Düdüğü çaldı ve sanki Red’in ayağının altındaki zemin yerinden oynadı. Düşmemek için yakınındaki bir masaya uzandı ama masa erişebileceği mesafeden uzaklaşıyor gibiydi ve zemin ona doğru uçarak yaklaşıyordu. Son anda karnına sarılıp onu düşmekten kurtaran eller hissetti.

Brackson’ın, “Sanırım bunu başka zaman yapmamız gerekecek, Elçi,” dediğini duydu. Sonra giderek uzaklaşan ayak sesleri duydu. Peşinden gitmek istiyordu ama yapabildiği tek şey, dünya dönmeyi bırakıncaya kadar Nea’nın kucağında yatmaya devam etmektir.

Nea gergin sesiyle, “Çok ağırsın,” dedi.

“Artık iyiyim,” dedi Red, ayaklarını altına doğru çekerek.

“Sana ne oldu?” diye sordu Nea.

“O düdüğü çaldığında senin başın dönmedi mi?” diye sordu Red.

Nea başını iki yana salladı. “Ben sesi duymadım bile. Ama çaldığı zaman sen sarhoş gibi bir anda tökezlemeye başladın. Sonra öne doğru hareket ettin.”

“Beni tuttuğun için teşekkürler,” dedi Red.

Nea, endişeden buruşmuş bir yüzle, “Yani bunun nasıl olduğunu gerçekten bilmiyor musun?” diye sordu.

“Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama *kimin* yaptığı hakkında epey iyi bir tahminim var.”

Biyo-büyücüler ona bir şey yapmıştı. Ellerinden kaçması ihtimaline karşı güvenlik için bir tedbirdi bu. Oysa burada durmuş, verdikleri eğitimi onlara karşı kullanma hayalleri kuruyordu. Yine de böyle bir şeyi bekliyor olmalıydı. Bu tam onların yapacağı türden bir şeydi.

“Sen kendini kaybetmişken bana saldıracağından korktum ama öylece kaçıp gitti,” dedi Nea.

“Belki etkisinin hemen geçeceğinden korkmuştur.” Ya da belki Brackson, Red’i tutmakta olan Nea’ya ateş etme riskini göze almak istememişti. Belli ki Red’i hayatta tutmak Nea’yı öldürmekten daha önemliydi. Bunu bildiği iyi olmuştu.

“Gidip ekibini toplayalım ve saraya geri dönelim,” dedi Red sonunda.

Etrafa dağılmış cesetlerin arasından merdivenlere doğru giderlerken Red, Nea’nın kötü görüldüğünü fark etti.

“İyi misin?” diye sordu.

“Ben, ah... tehlike geçince her şeyi ilk kez tam olarak algılıyorum.”

“Aukbontar’da fazla ceset görmez misin?”

“Daha önce hiç görmedim,” dedi Nea alçak sesle.

“Hiç mi?”

Nea başını iki yana salladı.

Red sadece “Vay canına,” diyebilirdi. Aukbontar nasıl bir yerdi ki asil bile olmayan biri bütün hayatını tek bir ceset bile görmeden geçirebiliyordu?

Merdivenleri tırmanırken Red, “Sanırım şu an buraya geldiğin için pişmanlık duyuyorsundur,” dedi.

Merdivenleri çıkarken artık yüzü kararlılıkla dolu olan Nea, sertçe, “Hayır,” dedi. “Burada önemli bir iş yapıyoruz. Yüzyılı aşkın süredir Fırtınalar İmparatorluğu’yla diplomatik bir iletişim olmadı. Büyük Kongreyi hüsrana uğratmayacağım.”

İkinci katın sahanlığına geldiklerinde “Yurttaşlar!” diye seslendi. “Dışarıya çıkın. Burası artık güvenli.”

Kırılğan bir erkek sesi, “Yurttaş Omnipora?” diye seslendi.

“Evet, Etcher. Lütfen dışarıya çık. Hepiniz çıkın. Mümkün olduğunca çabuk, sarayın güvenliğine sığınmalıyız.”

Red, odadaki zeminde mobilyanın sürüklendiğini duydu. Belki kendilerine içeride barikat kurmuşlardır, diye düşündü. Neyse ki içerideki birileri akıllıydı. Yarısı kırılmış kapı açılmaya başladı ama sonra menteşelerinden ayrıldı. Kapı öne doğru düşerken ve sertçe yere çarparken Red, Nea’yı kenara çekti.

Kapının üstüne üç kişi sarsakça tırmandı. Hepsinin de Nea gibi esmer teni vardı. Hepsi benzer geniş omuzlu ceketler ve bol kesim pantolonlar giyiyordu ama renkleri farklıydı.

“Bu, Catim Miffety.” Nea, kırmızı ceket ve taba rengi pantolon giyen iri yarı bir adamı işaret etti. Saçı öyle kısaydı ki siyah anızdan halliceydi. “Kendisi ekibin güvenliğini sağlamak için burada.”

Catim, Red’e biraz Filler’ı hatırlatan derin ve yumuşak bir sesle, “Sizinle birlikte saraya gelmeliydim,” dedi.

“Saçmalık,” dedi Nea. “Gördüğün gibi ben son derece güvendeyim. Ve sen burada olmasaydın Etcher ve Drissa’nın başına korkunç şeyler gelebilirdi. O zaman halimiz ne olurdu?”

Catim homurdandı, sonra gözlerini şüpheyile kısıp Red’e baktı. “Bu kim?”

“Bu,” –Nea elini korurcasına Red’in omzuna koydu– “Lord Pastinas, Prens Leston’ın yakın dostu ve benim güvende *olmamın* sebebi.”

Catim başını salladı. “Teşekkürlerimi kabul edin, Lord Pastinas.”

“Sözünü etmeye değmez, dostum,” dedi Red.

“Dostum?” diye sordu Catim.

“Ve bu da,” diye devam etti Nea akıcılıkla, “Etcher Kinto,

tabiat bilgisi uzmanımız.” Yeşil ceket ve sarı pantolon giyen ufak tefek, zayıf adamı işaret etti. “Kendisi öncelikle, sizin güzel ülkenizde bulunduğunu duyduğumuz hayret verici bitkileri ve hayvanları gözlemleyip kataloglamak için burada.”

Etcher ellerini ovuşturarak hevesle, “Sizde aslan büyüklüğünde köstebek faresi olduğu doğru mu?” diye sordu.

“Aslan nedir?” diye sordu Red.

“Eminim bunun için daha sonra bol bol vaktimiz olacaktır,” dedi Nea. “Ekibimin son üyesi usta makinist Drissa.” Koyu mavi ceket ve koyu yeşil pantolon giyen kısa boylu, tıknaz bir kadını işaret etti. Kadın bir şey demeden utangaçça baş selamı verdi.

“Makinist mi?” diye sordu Red. “Baban gibi mi?”

“Benzer ama daha gelişmiş. Bu doğru değil mi, Drissa?”

Drissa gülümsedi ve ayaklarına baktı.

Drissa dilinizi gayet iyi anlıyor ama konuşmak onun için kolay değil. Onun yetenekleri başka alanlarda.”

“Şey, hepinizle tanışmak çok güzel ama başka gangster gelmeden buradan uzasak iyi olur, anlaşıldı mı?”

Dördü de akıl karışıklığı içinde Red’e baktı.

Red güldü. “Yeni birisi bize ateş etmeye başlamadan önce buradan gidelim.”

—

Nea’nın “ekibinin” çelikten yapılmış bir vagonu vardı. Çok büyük olmasa da öyle ağırdı ki dört at çekiyordu. Vagonun büyük bir kısmını sandıklar kaplıyordu. Sandıkların arasında Catim ve Drissa oturuyordu. Nea önde, iki yanında Etcher ve Red

oturur halde dizginleri tutuyordu. Sandıklar öyle yüksek istiflenmişti ki Red arkadaki iki yolcuyu göremiyordu. Ama onların fazla tehlikede olmadıklarını anlamıştı. Eğer işin başındaki kişi Brackson idiyse biyo-büyücülere koşarak geri gidip olan biteni anlatması uzun sürerdi, yeni bir tayfa toplamasıysa çok daha uzun.

Bu da iyi bir şeydi, zira saraya geri dönerken vagon son derece yavaş ilerliyordu. Yol boyunca Etcher, Red'i, Aukbontar'da sıra dışı olduğu anlaşılan hayvanlar ve bitkiler konusunda soru yağmuruna tuttu. Köstebek fareleri, kürek balığı, fok balığı ve gulyabani köpekbalığı, özellikle ilginç geliyordu. Krakenleri bile sordu, gerçi Nea gülüp ona ciddi olmasını söyledi. New Laven'da büyümüş biri olarak Red bu hayvanların hiçbirisiyle şahsen karşılaşmamıştı ama Finn ve diğerlerinden bazı şeyler duymuştu, bu yüzden cevaplamak için elinden geleni yaptı.

Gün doğumundan hemen önce nihayet saray kapılarına geldiler. Red ayağa kalkıp kapının üstündeki gardiyanlara el sallarken şafak öncesi ışık, sarayın beyaz dış duvarlarını soluk kırmızıya boyamıştı.

"Merhaba, dostlarım! Prens'in çok özel misafirleriyle birlikte eve döndüm! Zahmet olmazsa bizi içeriye alır mısınız?"

Demir kapılar yavaşça aralandı ve vagonla arasından geçtiler. Ama eşikten geçtikleri anda bir iblis atların önüne geçti ve durmaları için elini havaya kaldırdı.

"Üzgünüm, lordum," dedi Red'e özür dilercesine. "Güvenlik riski açısından bütün kargoların incelenmesi gerekiyor. Komutanın emri böyle."

“Tamam. Kapılardan geçtiğimize göre sanırım yeterince güvendedeyiz,” dedi Red. “Ve *sanırım* Prens konuklarını görmek için biraz daha bekleyebilir.”

Red, Prens’in adından bahsedince iblis irkildi. “Sizi mümkün olduğunca çabuk içeriye alacağız, lordum.”

“Teşekkürler. Şef Murkton hâlâ görevde mi?”

“Vardiyası birkaç saat önce sona erdi, lordum.”

Şef Murkton’a altıpatlarının imparatorluk barışını gayet iyi koruduğunu söyleyin. En azından bu gecelik.” Silahı imparatorluk askerine teslim etti.

“Bunu sahibine iletirim, lordum.”

Red, incelemenin sadece birkaç dakika süreceğini sanmıştı. Ama o ve Nea beklerken güneş yavaşça yükseldi. Red, karartılmış gözlüklerini takıp Nea’ya döndü. “Gidip sorunun ne olduğuna bakacağım.”

Oturduğu yerden atlayıp vagonun arka tarafına gitti. İki iblis, açık bir sandığa şüpheyile bakıyorlardı. İçinde bir araya Alash’ın getirdiği gibi görünen ama çok daha büyük olan bir tür metal mekanizma vardı. Aklına Ammon Set’in sözleri geldi: *Mekanik bilimlerdeki ilerlemeleri senin algılayabileceğinin ötesinde*. Ama Red, biyo-büyücü paranoyasının ona galip gelmesine izin verecek değildi.

“Ters giden bir şey mi var, dostlarım?” diye sordu askerlere. “Belki bunu hareket ettirmenize yardım edebilirim.”

“Sorun bu... şey, lordum.” Askerlerden biri mekanizmayı işaret etti. “Bize bunun ne olduğunu veya ne işe yaradığını söylemiyorlar.”

Catim öfkenin eşiğine gelmiş, sabırsız görünüyordu ve Drissa sinirle, kendi dilinde tekrar tekrar bir şey söylüyordu.

Catim askerlere “Size *söyledim*,” diye gürledi. “Bu bir makine.”

“Ama *bu* ne?” diye cevap verdi iblis.

“Ah, bir makine.” Red, Drissa’ya işaret etti. “O bir *makinist*, bu yüzden tahminimce bu konuda her şeyi biliyordur.”

“Evet, lordum,” dedi diğer iblis. “Ama imparatorluk dilinde tek kelime konuşamıyor. Makineye ne zaman dokunsak saçma bir yabancı dilde zırvalıyor.”

Red umutla Catim’e baktı. “Burada bana vereceğin bir şey var mı, eski dostum?”

Adam çaresizce, “Bu bir makine,” dedi. “Bir motor. Eşyaların gitmesini sağlar.”

“Tamam, şimdi bir yere varıyoruz,” dedi Red. “*Neyin* gitmesini sağlar?”

“Ne isterseniz. Gemi, tren...”

“*Tren* nedir?” diye sordu askerlerden biri.

“O bir...” Catim ellerini genişçe açtı, sonra kaşlarını çatıp ellerini yumruk yaptı. “Bunu anlatacak kelimeleri bilmiyorum!”

“Pekâlâ, sakın ol, Catim, dostum,” dedi Red yatıştırırcasına. “Gidip Nea’yı getirelim. Büyük ihtimalle o bu durumu çözer, bu kadar basit.”

Red vagonun ön tarafına geri döndüğünde Prens Leston’ın daha önce hiç duymadığı kadar öfkeli sesinin avlunun öbür ucundan kükrediğini duydu. Gece boyunca kendisi de uyumamış gibi görünüyordu.

“Bu ne demek oluyor? Neden benim şeref konuklarımı alı koyuyorsunuz?”

“A-a-affedersiniz, Majesteleri,” dedi önde duran iblis. “Komutan dedi ki...”

“Komutana söyleyin, bugün öğleden sonra onunla eni konu konuşacağım. Şimdi, konuklarımı serbest bırakın.”

“Başüstüne, Majesteleri.” İblis aceleyle vagonun arka tarafına gitti ve bir dakika sonra üç gardiyan hemen duvardaki görev yerlerine döndü.

Prens Leston vagonun yan tarafına gitti. Acı dolu yüzüyle başını kaldırıp Nea'ya baktı. “Elçi Omnipora. Adamlarımın kabalığı adına senden özür dilemeliyim.”

“Özre gerek yok,” dedi Nea. “Güvenliğin siz ve kullanmanız için neden büyük bir endişe kaynağı olduğunu şimdi anlıyorum.”

Leston'ın yüz ifadesi endişeyle kırıltı. “Yani korkularım haklı mı çıktı?” Prens'in politikaya olan ani ve tutkulu ilgisi hâlâ Red'e tuhaf geliyordu.

“Korkarım öyle, Majesteleri. İnsanlarım zarar görmedi ama sizinkilerden çok fazlası öldürüldü. Lord Pastinas olmasaydı bizim de aynı kaderi paylaşmamız olasılık dâhilindeydi.”

Leston, Red'in üst kollarını kavradı ve sıkıca tuttu. “Teşekkür ederim, dostum. Bu gece yaptığın şeyin karşılığını asla ödeyemeyebilirim.”

“Ah, New Laven'da yetişmiş asil bir lordun üstesinden glemeyeceği bir şey değildi.”

Leston elini Nea'ya uzattı. “Adamlarım eşyalarınızı odalarınıza taşıyacak. Odana giderken sana eşlik etme şerefini bahşeder misin?”

“Bu harika olur, Majesteleri,” dedi Nea. “Çok uzun bir geceydi.”

Red, Prens'in Nea'ya arabadan inerken yardım edişini izledi ve zihninde bir şüphe yeşermeye başladı. Belki bu hiç de

politikayla ilgili değildi. Prens bir kadının ilk bakışta onu tavlamasına izin verecek kadar tuz kafa olabilir miydi? Hem de bu yabancı bir ülkenin elçisiyken? Red öyle olmamasını umdu.

“Bilmeni isterim ki, Sayın Elçi,” dedi Leston, Nea yere ayak basar basmaz, “her an emrindeyim. Bu korkunç geceyi telafi etmek için can atıyorum ve umarım ki şu andan itibaren burada kalışın mümkün mertebe hoş ve üretken olur.”

“Minnettarım, Majesteleri,” dedi Nea. “Halklarımız arasındaki açık ve dostane iletişim benim için dünyadaki en önemli şeydir.”

“O halde benim için de öyle,” dedi Prens.

Evet, diye düşündü Red. Tamamen karasevdaya tutulmuş.

9

Hope, kutlamadan sonraki sabah tayfasına acele ettirmedi. Filler'in yaptığı yeni top plaklarını gemiye yüklediler. Nihayet doğu-güneydoğu yönünde yelken açtıklarında vakit neredeyse öğlen olmuştu. Bu, Dawn's Light'a giden en direkt rota değildi ama Vance Post'ta bulunan büyük imparatorluk mevcudiyeti yüzünden Hope, o adadan kaçınmak için daha dolambaçlı bir geçidi tercih etmeye degeceğini düşünmüştü.

Olaysız birkaç gün geçirdiler. Ama Breaks'e yaklaştırmaya başlayınca Hope herkesi nöbete geçirdi.

Hope, Kayıp Finn'e, "Kuzey ucundan geçeceğiz ama iyice uzaktan dolaşmanı istiyorum," dedi. "Akıntı çok güçlü, bu gemi geçen sefer çok zor atlattı."

"Bu geçitten daha önce geçtin mi?"

"Bir kez, *Lady's Gambit*'in tayfasına ilk katıldığım zaman. Bu da bana hatırlattı ki... Jilly, kontra babafingoya çıkmanı istiyorum. Korsanlara bakar ol. Belki şalopada küçük bir grup."

Jilly kendine güvenle, "Bize karşı pek şansları olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Muhtemelen doğrudur ama yeterince şaşırtmacayla küçük bir geminin kendinden büyük bir gemiyi alt edebileceğini ispatladık. Bu yüzden, bunu onlara vermeyelim."

Jilly ona keskin bir selam çaktı. "Başüstüne, Kaptan."

Hope, çıplak ayaklı kızın çarmık basamaklarını tırmanışını izlerken, "Brigga Lin sana High Guster'dan bir çift ayakkabı almadı mı?" diye sordu.

"Aldı, Kaptan. Çok teşekkür ederim. Ama ayakkabılar halatlara tırmanırken çok iyi değiller." Bacaklarını ana serene doladı ve başı Hope'un başının yanına denk gelecek şekilde baş aşağı sallandı. Sesini biraz daha alçaltarak, "Açık olmak gerekirse seçtiği ayakkabılar benim için fazla dantelli," dedi. "Sivri burunlu ve pürüzsüz."

Hope ciddiyetle baş salladı. "Ve bu sana uygun değil, değil mi?"

Jilly ona baş aşağı gülümsedi. "Hayır, efendim, değil." Sonra kendini yukarıya çekti ve halatlara tırmanmaya devam etti.

"Daha önce hiç maymun gördün mü, Kaptan?" diye sordu Finn.

Hope başını iki yana salladı. "Haklarında birkaç şey okumuştum."

"Bir keresinde bir tane gördüm. Aukbontarlı bir adam evcil hayvan olarak besliyordu. Bizim Jilly, tıpkı onlardan biri gibi tırmanıyor, doğalmış gibi. İzin versen hamağını yukarıya kuraçağına bahse girerim."

"Brigga Lin'in onaylayacağını düşünmüyorum."

"Şey, ben de kesinlikle *onun* canını sıkmak istemem." Tit-

redi. “O biyo-büyücüye yaptığı şey... daha önce hiç öyle bir şey görmedim.”

“Bazen hayatının büyük bölümünde onlardan biri olarak büyütüldüğünü unutmak bizim için kolay oluyor.”

Finn ona baktı. “Bir insan gerçekten oradan geri dönebilir mi?”

“Her ne tür karanlıkla karşılaştıysak hepimizin ondan geri döncbileceğimize inanmak istiyorum,” dedi Hope. “Zamanla. Belki biraz yardımla.”

—

Kraken Avcısı, Breaks’e vardığında Hope onları tam da hatırladığı kadar etkileyici buldu. Kuzeyden güneye uzanan bir resif dizisi, göğe doğru otuz fit veya daha fazla yükseliyordu. Doğudan batıya giden etkili akıntıya karşı duruyorlar, böylece temeldeki su sürekli kaynıyormuş gibi görünüyordu. Hope bu sahneyi son gördüğünde yanında *Lady’s Gambit*’in artık ölmüş olan mürettebatı Sankack, Ticks ve Ranking vardı.

Kayıp Finn resiflerin kuzey ucunun açıklarından geniş bir kavis çizerken Hope, Jilly’ye seslendi. “Korsanlardan bir işaret var mı, Jilly?”

Kız, tünediği yerden aşağıya doğru, “Hayır, Kaptan!” diye bağırdı

“Neredeyse hüsrana uğramış gibi görünüyorsun,” dedi Kayıp Finn. “Biraz harekete mi susadın?”

“Bu konuda beni huzursuz eden bir şey var,” dedi Hope. “Burası korsanlar için her zaman popüler bir yer olmuştur. Bir gemi batar, bir başkası gelip onun boşluğunu doldurur. Yani artık korsanlar yoksa burada daha kötü bir şey mi var?”

Breaks'in kuzey ucunu geçtikleri anda Hope, resifin doğu tarafında garip bir şekilde yığılmış gemi enkazını gördü. Bir an sonra ambar ağzına gidip başını merdivenlerden alt güverteye doğru uzattı.

"Alash, bunu görmek isteyebilirsin."

Hope kış güvertesine geri döndü ve birkaç dakika içinde Alash ona katıldı.

"Bana göstermek istediğin bir şey mi var?"

Hope, elindeki dürbünü ona uzattı ve resif boyunca duran gemi enkazını işaret etti.

Alash, dürbünü resife çevirdi. "Ah, batıdan gelen akıntı gemileri resiflere çekmiş. Evet, ben olsam... bekle, bu bir..." Ağzı kocaman açıldı. "Bu *demirden* bir gemi mi?"

"Yakından bakarsan bunlardan birkaç tane var," dedi Hope. "Birkaç yıl önce bunlardan görürdüm ve öyle bir şeyin suyun üstünde nasıl kaldığını merak ederdim. Belki senin bir fikrin vardır diye düşündüm."

"Şey, teori sağlam ve kusursuz, ayrıca elbette işe yarar birkaç prototip yapıldı. Ama bu... Bu gemilerin *ölçeği*... Mucizenin sınırına dayanan bir mühendislik başarısı!" Şimdi kocaman gülümsüyordu ve dürbünü gözüne bastırıyordu. "Kendi gözümle görmesem bunun mümkün olduğuna inanmazdım. Bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim!"

"Bunların nereden geldiğini düşünüyorsun?" diye sordu Hope.

"Büyük olasılıkla doğudan sürüklenmiştir."

"Dawn Sea'nin karşısından mı?"

"Sanırım bazıları kuzeyden gelmiş olabilir veya burada, resife çok yakında batmıştır. Ama bu demir gemilere benzer

hiçbir şey görmediğimizi göz önüne alırsak bunların Dawn Se-a'nin ötesindeki, bizimkinden daha gelişmiş bir medeniyetten geldiğini söyleyebilirim!" Sanki millerin ötesindeki gizemli fantastik diyarları görebilecekmiş gibi dürbünü boş ufka çevirdi. "Düşünebiliyor musun? Asla hayal kırıklığına uğratmayan bir dünya bunu yapıyor!"

Alash'ın bu yönünü Hope çok seviyordu. İlk karşılaşmalarında garip makinelerinden biriyle onu neredeyse ezecek olan istekli, kocaman gözlü, meraklı bilim adamı halini.

Yanlarına gelen Brigga Lin, "Şimdi neyden bahsediyor?" diye sordu.

"Bayan Lin, gelip bunu bizimle paylaş!" Alash ona mutlulukla baktı, dürbünü gözüne öyle sert bastırmıştı ki etrafında kırmızı bir halka izi kalmıştı. "Dünya bir kez daha ispatladı ki ne kadar çok şey bildiğimizi *sansak* da hâlâ keşfedilecek çok şey var. Bu harika değil mi?" Brigga Lin'in ellerini tutup kendi göğsüne bastırdı. Çok basit ve içgüdüsel bir hareketti ama Brigga Lin'in gözleri büyüdü ve bütün vücudu gerildi.

Alash haddini aştığını gördü ve Brigga Lin'in ellerini hemen bıraktı. "Coşkumun beni ele geçirmesine izin verdiğim için özür dilerim, Bayan Lin," derken gözlerini güverteye dikti. "Lütfen kabalığımı bağışla."

Hope, Brigga Lin'in yüz ifadesini dikkatle izledi ama hiçbir şeyi açık etmiyordu. Bir anlık duraksamadan sonra Brigga Lin uzanıp Alash'ın ellerini tekrar tuttu.

Alash, yüz ifadesi temkinli ama umut dolu ona baktı.

Brigga Lin alçak sesle, "Dünyanın hâlâ birçok harikalar sunduğu dostlara sahip olmak bir lütuf," dedi. Sonra Alash'ın ellerini bıraktı, arkasını döndü ve gitti.

Alash, arkasından efkârla baktı.

Hope, onun omzuna hafifçe vurdu. “Daha kötüye gidebilirdi.”

Alash ona utangaçça gülümsedi. “Kadınlar konusunda pek de iyi değilim, değil mi?”

“Pek değil,” diye kabul etti Hope.

—

Hope, yelkenleri mayna etme ve demir atma emri verdiğinde Dawn’s Light, sadece ufukta bir noktaydı.

“Hâlâ biraz gün ışığımız kaldı, Kaptan,” dedi Kayıp Finn.

“Biliyorum,” dedi Hope. “Şimdi, akşam yemeğimizi erken yiyelim ve planlarımızı yapalım. Yoğun bir gece olacak.”

Kraken Avcısı’nın mürettebatı kısa bir süre sonra peksimet ve salamura domuz eti yedikleri basit bir yemekte toplandı.

“Dawn’s Light’a temkinle yaklaşmak istiyorum,” dedi Hope. “Karanlıktan faydalanıp görünmeden güvenle yaklaşabildiğimiz kadar gidebiliriz. Sonra küçük bir grup, yolun geri kalanını sandalla geçip karaya çıkar. Bu sadece bir gözlem olacak.”

“Etrafta gizlice dolaşır, belki gerekirse bir iki boğaz keseriz, ha?” diye sordu Nettles. “Bu benim özelliğime saldırmak üzere gemiye çıkmaktan daha uygun. Ben varım.”

“İyi,” dedi Hope.

“Bana da ihtiyacın olacak,” dedi Brigga Lin. “Eğer amaç biyo-büyücüleri, güçlerini ve olası planlarını tartmaksa.”

Hope başını salladı.

“Beni de ister misin?” diye sordu Filler.

Hope ona özür dilercesine baktı. “Böyle bir şey için bacağın çok ses yapar.”

Filler iç geçirdi. “Zaten gizlice dolaşmada asla çok iyi değildim. Red hep öyle der.”

Alash, düşünceli düşünceli çenesini sıvazlayarak, “Bizim aslında o bağlantıda ne tür iyileştirmeler yapabileceğimize bir bakmamız lazım,” dedi. “Yıllar önce aceleyle bir araya getirdik ve o zamandan sonra hiç bakmadık.”

“İyi fikir,” dedi Hope. “Bu durumda ben yokken ikinizin bir projesi olur.”

“Ya ben, Kaptan?” dedi Jilly. “*Ben* gizlice dolaşabilirim.”

Nettles ilgisizce, “Bu, yetişkinlerin yapacağı tehlikeli bir iş,” dedi.

“Senin için fazla tehlikeli,” diye hemfikir oldu Brigga Lin.

Jilly mutsuz ve hüzünlü görününce Hope suçluluk sancısı hissetti. Nettles ve Brigga Lin’le aynı fikirdeydi. Ama kendisinin o yaşta nasıl olduğunu hatırladı, her zaman ne yapabileceğini Hurlo’ya göstermeye hevesliydi. Ve Hurlo onu asla şımartmamıştı. Bir şey olsa onu kapasitesinin eşiğine kadar zorlardı. Ama işte, bunu yapmaya hakkı vardı çünkü onu eğitmişti. Tam o sırada Hope’un aklına çok tehlikeli, aynı zamanda çok doğru olan ihtimal dışı bir fikir geldi ve sessiz bir memnuniyet dalgası hissetti.

Jilly’ye, “Böyle bir şeye hazır olmadığın doğru,” dedi. Sonra Nettles ve Brigga Lin’e döndü. “Ama belki bu bizim hatamızdır. Ona öğretmezsek nasıl hazır olacak?”

“Ben biraz daha yapabilirim,” diye kabul etti Nettles.

Hope, Brigga Lin’e döndü.

“Elbette *beni* kastetmiyorsun?” diye sordu Brigga Lin.

“Jilly parlak, motive olmuş, bağımsız bir kız,” dedi Hope.

“Gerçekten gelecek vaat ediyor,” diye hakkını teslim etti Brigga Lin.

“Ayrıca Alash’ın kaygan şimşek deneyinde hepimiz için hayatını tehlikeye attı,” dedi Nettles. “Yani havalı bir korkak olmadığını biliyorsun.”

“Doğru,” diye kabul etti Brigga Lin.

“Teklifim şu,” dedi Hope. “Onu öğrenci olarak alıp Vinchen sanatında eğitirim, eğer sen de biyo-büyücülük öğretirsen.”

Brigga Lin, ağzı hafifçe açık, dik dik baktı. Birkaç kez konuşmaya kalkıştı ama bir şey diyemedi. Sonunda, “Bu *yıllar* sürer,” diyebildi.

“Evet,” dedi Hope. “Öyle. Ama senin ve benim başlattığımız şey bizimle bitmemeli. Aynı fikirde değil misin?”

Brigga Lin düşünceyle kaşlarını çattı ama bir şey demedi.

“Ben çok iyi bir okuyucuyumdur, Bayan Lin,” dedi Jilly. “Red bana uzun zaman önce okumayı öğretti. Her türden şeyi okurum. Sırf dantelliler gibi konuşmuyor olmam akıllı olmadığım anlamına gelmez. Öğrettiğin her şeyi öğrenebilirim. Yemin ederim.”

O sırada Brigga Lin, bir sebepten Alash’a baktı. Alash o sırada konuşmaya ilgi göstermeyi bırakmış, Filler’in bacak bağlantısını incelemekle, bir parça kâğıda notlar almakla meşguldü.

Brigga Lin bir süre ona baktı, sonra dönmeden dalgın dalgın, “Aynı cümlede iki olumsuzluk kullanma,” dedi.

“Ne?” diye sordu Jilly.

Brigga Lin ona döndü. “Eğer sana öğreteceksem gramerle başlayalım. Biyo-büyücülük kesin düşünceler gerektirir. Kesin düşünce, kesin dil gerektirir. Anlıyor musun?”

Jilly’nin gözleri kocaman açıldı. “Evet, Bayan Lin.”

“Affedersiniz,” dedi Kayıp Finn. “Ama doğru mu anlıyorum, sen ve Hope bizim Jilly’yi *biyo-büyücü Vinchen* mı yapmayı planlıyorsunuz?”

“Süreç kaçınılmaz, Bay Finn,” dedi Brigga Lin resmî bir tavırla. “Lütfen yakalamaya çalış.”

Demir alıp Dawn’s Light’a kalan yolu seyretmeden önce güneşin ufku ardında batmasını beklediler. Sadece birkaç mil ötede küçücük bir adaydı; küçük, boş, tek bir limanı, bodur, askerî barakaları vardı ve bir kasaba veya köy yoktu. Aynen Hope’un hatırladığı gibi görünüyordu.

Çadırlar hariç. Çadırları gördüklerinde Hope’un içinde eski bir korku kıpırdanmaya başladı. Bunlar geride bıraktığını sandığı karanlığa dair hislerdi.

Nettles, patalyanın küreklerini sessizce kıyıya doğru çekerken, “İyi misin?” diye sordu.

Hope başını salladı. “Şu çadırlar hoş olmayan çocukluk anılarımı hatırlatıyor.”

“Biyo-büyücüler uygun kalıcı binalar olmadığında onları geçici laboratuvar olarak kullanıyorlar,” dedi Brigga Lin.

“Yani daha önce gördüğüm deneyin aynısı olmayabilir mi?” diye sordu Hope.

“Bu oldukça olasılık dışı olurdu.”

“İyi,” dedi Hope.

“Ama unutma ki bu ada, uzak Güney Adaları’nda bile yapılması tehlikeli deneyler için kullanılıyor.”

“Yani daha kötü bir şey olabilir mi diyorsun?” diye sordu Nettles.

“İlla ki *daha kötü* olmak zorunda değil,” dedi Brigga Lin. “Ama bulaşıcılık veya kontrolsüz artış riski daha yüksek olabilir. Bu adanın bu kadar ıssız olmasının nedeni çoktan üzerindeki tüm yaşamı bir kereden fazla yok etmek zorunda kalmış olmaları.”

“Ve işte ben de oraya doğru kürek çekiyorum,” dedi Nettles öfkeyle. “Çok hoş!”

“Küreklerle asılmayı bırak.” Hope az önce duyduğu su sıçraması sesinin nereden geldiğini anlamaya çalışarak gözlerini kısıp karanlık suların ilerisine baktı.

“Şaka yapıyordum,” dedi Nettles.

“Şşşt!” Gökte yeniay vardı ve pek aydınlık değildi. Bu yüzden Nettles kürekleri bırakır bırakmaz Hope gözlerini kapatıp dinledi. Nettles ve Brigga Lin’in nefes alışlarını duydu. Onun ötesinde suyun sandalın yan tarafına çarpışını duydu. Ve onun da ötesinde... bir şeyin suyun yüzeyini böldüğünü duydu, sonra kayboldu.

Kılıcının kancasını yavaşça takarken, “Orada bir şey var,” diye mırıldandı.

“İskelede askerî koruma olmamasını garip bulmuştum,” dedi Brigga Lin. “Onun yerine başka güvenlik önlemleri koymuş olmalılar.”

“Ne gibi?” diye sordu Nettles.

Küçük sandalın yan tarafına bir şey çarptı ve yan tarafa doğru sürüklenmesine yol açtı.

“Lanet olsun, gerçekten umarım ki fok balığı değildir.” Nettles gözünü kısıp karanlığa baktı.

“Fok balıkları şimdiye kadar sandalı ters çevirmiş olurdu,” dedi Brigga Lin.

Üçü beklerken sandalın etrafındaki su yine durgunlaştı. Sonra sudan bir figür fırlayıp çıktı. Hope’un kılıcı havadaydı ama sıkışık durum yüzünden oturduğu yerden istediği gibi savuramadı. Bunun yerine düz tarafı dışarıya bakacak şekilde ve eliyle uca yakın kısmına bastırarak kılıcını havada tuttu. Üzerinde sıra sıra keskin diş olan bir çift çene kılıcın etrafında kapandı.

“Gulyabani köpekbalığı!” dedi Brigga Lin.

Gulyabani köpekbalığı on beş fitten uzun, koyu mor renkliydi; uzun sivri bir burnu ve saldırırken burnundan öteye uzanmakla kalmayıp her yöne doksan derece dönebilen bir ağzı vardı. Bu son detay biyo-büyücülerin, köpekbalıklarına sığ sulara rahatlıkla yüzebilmek, daha uzun boy ve saldırganlığın yanı sıra yaptıkları eklemeydi.

Kılıcı ısırırken koyu renk gözü Hope’a sabitlendi. Çenesi, kılıcı elinden kurtarmaya çalışırken sertçe bir o yana, bir bu yana büküldü. Öyle büyük bir güç uyguluyordu ki Hope kılıcı eliyle tutuyor olsaydı bu hareket işe yarayabilirdi. Song of Sorrows, Hope’un hayatıyla birlikte sonsuza dek yok olabilirdi.

Mengene sağlamdı ve kılıç olduğu yerde duruyordu. Öyleyken bile Hope, gerilim kablolarının kasıldığını hissedebiliyordu. Hemen bir şey yapmazsa tendonları kopacaktı.

Nettles’in zincirli bıçağı fırladı ve yaratığın gözüne saplan-

dı. Gulyabani köpekbalığı titredi ve geriye doğru çekilmeye başladı. Ama Song of Sorrows çenesine öyle derin girmişti ki köpekbalığı kurtulamıyordu. Kılıcı ve Hope'un zorlanan protezini çaresizce çekti. Kolunda sancı patlamaları olan Hope, acıyla homurdandı.

"Kılıcı serbest bırak!" dedi Brigga Lin.

Hope dişlerini sıktı ve başını iki yana salladı.

Brigga Lin elleriyle karmaşık bir şekil çizerken "Hepsini boğ," diye mırıldandı, sonra gulyabani köpekbalığına doğru bir hareket yaptı.

Çenesi ve dişleri çürümeye ve ufalanmaya başlayan köpekbalığı titredi ve sonunda tamamen çözüldü. Suyu geri düşerken yüzünde oluşan boşluktan kan boşaldı.

Brigga Lin, Nettles'ın yanına doğru kayarken ve küreklerden birini eline alırken, "Hızlı hareket etmeliyiz," dedi. "Sürü hayvanları olarak tadil edilmişler, dolayısıyla yakınlarda daha bir sürü var. Ve kanın kokusunu bir kez aldıktan sonra akın etmeye başlarlar."

Brigga Lin ve Nettles kıyıya doğru hızla kürek çektiler. Birkaç dakika sonra Hope, yeni gelenlerin yaralı gulyabani köpekbalığı üzerinde kavgaya tutuşurlarken suyun çalkalandığını duyabiliyordu.

—

Kıyıya ulaşır ulaşmaz sandalı kumsala çektiler ve kısmen saklamalarına yetecek çalılığın bulunduğu yere kadar sürüklediler.

"Pek fazla değil," dedi Hope. "Ama yine de şafakta gitmiş olmalıyız."

Adanın büyük kısmı öbeklenmiş kayalar ve alçak çalılarının olduğu düzlüktü. Hope şu an ayın pek parlak olmamasına minnettardı. Yine de çadırlara ulaşınca kadar geniş, açık düzlük boyunca sürünürken kendilerini epey açıkta kalmış gibi hissetti.

Tam ortada büyük, dikdörtgen bir çadır vardı, belki köşeleme kırk beş metre vardı. Bunun etrafında kabaca bir çember oluşturacak şekilde daha küçük çadırlar yer alıyordu. Hope, etrafta kimseyi görememişti ama düzenli aralıklarla yakılmış fenerleri fark etti.

Tuhaf bir şekilde bataklık çamuru kokan bir sandık yığının arkasında çömelirlerken Hope, “Uyuyor olacaklarını ummuştum,” diye fısıldadı. “Ama tabii ki uyurken fenerleri yanık bırakmazlar, dolayısıyla hâlâ çalışıyor olmalılar.”

“Bazı deneyler ışığa duyarlıdır ve gece yürütülmeleri gerekir,” dedi Brigga Lin.

Hope en yakındaki aydınlatılmamış küçük çadırı gösterdi. “Önce şunu kontrol edelim.”

Çadırın girişindeki kanatların arasında ufak bir boşluk vardı. Hope içeriye bir göz attı ve ayakları kendine dönük bir bedenin yerde yattığını gördü. Ayak bilekleri zincirle bağlanmıştı ve yere kazıkla sıkıca saplanmıştı ama hiç hareket etmiyordu. Solgun ışık, Hope’un daha fazla detay görmesine engel oluyordu ama ölümün yanılgıya yer bırakmayan kokusunu alabiliyordu.

Nettles ve Brigga Lin’e takip etmelerini işaret etti, sonra daha iyi bakabilmek için çadıra süzüldü.

Nettles çadıra girince, “Lanet olsun,” diye fısıldadı.

Bu, ölmeden önce küçük bir kız çocuğu olduğu anlaşılan

pis ve çıplak bir cesetti. Kolları, el bilekleri, dizleri ve ayak bilekleri zincirlenmişti; hepsi de kazıkla yere çakılıydı. Kafası bedenden ayrılmıştı.

“Neden *zincirlenmiş*?” diye sordu Nettles.

Hope, Brigga Lin’e döndü. “Fikrin var mı?”

Brigga Lin’in yüzü gergindi ama başını iki yana salladı.

“Bir başka çadıra bakalım.”

Hope teşhir edilmiş ve saygısızlığa uğramış cesedi orada bırakmaktan hiç hoşlanmadı. Ama bu ziyaretten hiç iz bırakmamalıydı. Sonra ölüleri gömmek üzere geri döndüklerinde zamanları olacaktı.

Sonraki çadır da aşağı yukarı aynıydı. Küçük ve loş aydınlatılmış. İçeride bir başka ölü, çıplak bir kız zincirlenmiş ve yere kazıkla çakılmış haldeydi. Bunun başı yerindeydi ama kalbi yerinden sökülüp alınmıştı.

Hope ve Nettles sorarcasına Brigga Lin’e döndüler.

“Kuşkum var. Ama bu...” dudağını ısırды. “Emin olmam gerek. Bir başkasına bakalım.”

Sonraki çadıra geçtiler. İçeriye sessizce süzülürlerken Hope, etrafını karanlık bir öfkenin sarmaya başladığını hissediyordu. High Guster’daki kız çocukları bu kadere mahkûmdular. Daha önce kaç tanesi daha buradaydı? Eğer Hope durdurmazsa kaç daha gelecekti?

Sonraki çadırda başka bir kız buldular, çıplak ve zincirliydi, yedi yaşında veya biraz daha küçüktü. Başı ve kalbi hâlâ yerindeydi ama belden aşağısı tamamen kesilmişti. İç organları her yere saçılmış, altındaki birkaç bel kemiğini açıkta bırakacak şekilde yayılmıştı. Kızın yüzünde sanki nahoş bir rüyanın ortasındaymış gibi hâlâ çatık kaşlı bir ifade vardı.

“Bu...” dedi Nettles. “Bu kadarı fazla.” Kazıklardan birine uzandı ama Brigga Lin elini tutup hızla geriye doğru çekti. Hasta görünüyordu ve gözlerinde Hope’un daha önce hiç görmediği bir şey vardı. Korku.

“Ne var?” diye sordu Hope. “Ne yaptıklarını biliyor musun?”

Brigga Lin sadece cesede bakıyordu. Hope da dönüp ona baktı. İşte o zaman göz kapaklarının titreştiğini gördü.

“Bu şey az önce...” diye başladı Nettles.

Gözler bir anda açıldı. Sarıya dönmüşlerdi ve sütsü bir zarrın altında kırmızı damarlar vardı. Baş rahatsız edici çatırtı ve patlama sesleri çıkararak sağdan sola hareket ederken gözler yuvalarında dönüyordu. Dişler sertçe bir araya tekrar tekrar geldikçe hafif tıkırtı sesleri çıkararak ağzı açılıp kapanıyordu. Kolları zincirleri çekip zorluyor ve gövdesi kıvrılırken toprağın üstündeki iç organları sürükleniyordu.

Kız sonra onları gördü ve zincirlere daha sert asıldı. Ağzı açıldı ve boğazının gerisinden boğuk bir tıslama kaçtı.

Hope’un içinde korku, dehşet ve tiksinti yükseldi. Ama bu duyguların hiçbiri bu çocuğa yapılanlara karşı hissettiği karanlık öfkenin önüne geçemezdi. Daha kendisi düşünmeden Song of Sorrows kınından çıkmıştı. Menteşesi kilitlendi ve kılıcı diğer eliyle de tuttu. Toplayabildiği kadar güçle kılıcını, eskiden küçük bir kız olan bu yaratığı gözlerinin arasına sapladı. Yaratık bir an titredi, sonra hareketsiz kaldı.

Öfkesi yatışmaya başlayıp mantığı geri gelince Hope kılıçta her zamanki yas sancısı yerine kolunda, sanki damarlarında buz akmış gibi karıncalanan soğuk bir hat olduğunu fark etti.

Brigga Lin, “Nekromansi,” dedi düz bir ses tonuyla. Bu kadar ileri gideceklerini hiç düşünmemiştim.”

Hâlâ cesede bakmakta olan Nettles, “Nekromansi mi?” diye sordu. “Ruh çağırmak gibi mi? Ben bunun tamamen saçmalık, yas tutanlar veya çaresizler için bir numara olduğunu sanıyordum.”

“Hayaletler, evet. Ama gerçek nekromansi sanatı o değildir. Biyo-büyücülük yaşamın manipüle edilmesi olduğu gibi nekromansi de eskiden canlı olan şeylerin manipülasyonudur.”

“Ölüleri geri mi getiriyorlar?” diye sordu Hope.

“İnsanların kendisini geri getirmiyorlar. Ölü bedenleri canlandırıyorlar. Bu şeyler kendi iradeleri olmayan ve tamamen nekromansi yapana itaat eden beyinsiz yaratıklar.”

“Bu sanat nereden geliyor?” diye sordu Hope.

“Bildiğini sanıyordum,” dedi Brigga Lin. “Başöğretmenin sana hiç anlatmadı mı? Nekromansi *senin* insanlarından geliyor.”

“*Benim* insanlarım mı?”

“Güney Adaları’nın kendinden menkul Çakal Lortlar’ından.”

Hope’un boğazı düğümlendi. Konuşmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. “Ben... Çakal Lortlar’ı biliyordum. Benim öğretmenim onların imparatora suikast yapmalarını önleyenlerden biriydi. Ama bana onların Güney Adaları’ndan olduğunu hiç söylememişti.”

“Belki,” dedi Brigga Lin, “duygularını incitmek istememiştir.”

“Ben biyo-büyücülerle Çakal Lortlar’ın birbirinden nefret ettiğini sanıyordum,” dedi Nettles. “O halde şimdi neden beraber çalışıyorlar?”

“Sadece onlardan tekniği çalmış olabilirler. Anlaşılan canlandırılan cesetlerin hangi yaralara dayanıp hangilerine dayanmadıklarını görmeye çalışıyorlar. Bu durum, bilgilerinin henüz tam olmadığını gösteriyor.”

“Ama bunu neden yapıyorlar?” diye sordu Nettles.

“Belki de ortadaki çadıra bakma zamanımız gelmiştir,” dedi Brigga Lin. “Cevap orada olabilir.”

“Ana kapıdan değil,” dedi Hope. Henüz hiçbir biyo-büyücüye rastlamadık. Hepsi o büyük çadırda toplanmış olabilir.”

“Bunu bana bırakın.” Nettles çizmesinden bir bıçak çıkardı ve diğerlerine çadırdan dışarıya peşinden gelmelerini işaret etti. Büyük çadırın, soluk ay ışığından en korunan yan tarafında toplandılar. Sonra Nettles elleriyle dizlerinin üstüne çöktü ve çadırda göz seviyesinde küçük bir kesik açtı. Bıçağın sapını onlara doğru uzattı. Hope yanında diz çöktü, bıçağı aldı ve kendisi için bir kesik açtı, sonra bıçağı Brigga Lin’e verdi.

Hope, kesikten bakmadan önce kendisini hazırlama gereği duydu. Başını dünyanın dehşetlerinden öteye hiç çevirmemişti. Bu sefer de farklı olmayacaktı ama içeriği gözetlerken içinde tuhaf bir önsezi hissetmişti.

Çadırın girişin yakınındaki ucunda yerde sıra sıra duran minik bedenler vardı, bütün olarak sıralanmışlardı. Aralarında gezmeye yetecek dar bir koridor oluşturacak şekilde sıralanmış elli kadar ceset vardı. Biyo-büyücüler çıplak bedenler arasında dolaşıyor, her birini kıvamlı, sütsü bir sıvıyla boyamak için duruyorlardı.

Çadırın diğer ucunda daha çok çıplak beden vardı. Ama bunlar heykel gibi ayakta duruyordu, sayıları yüzleri bulan sıralar halindeydiler. Hepsi belki de binden fazlaydı.

Bir biyo-büyücü en öndeki sırayı dikkatle inceliyordu. Yanında, Hope’un Çakal Lortlar’ın giydiğini bildiği yırtık pırtık kahverengi cüppeler içinde bir adam duruyordu. Kapüşonu geriye doğru açılmıştı, bu yüzden Hope adamın çene boyundaki sarı saçlarını ve kendisinininki gibi solgun tenini görebiliyordu.

Konu Hope'un, Brigga Lin'in söylediklerine inanmış olması değildi. Ama kendi köyünden gelmiş olması ihtimali yüksek birini gerçekten görmek ve onun kaskatı kesilmiş çıplak kızları soğukkanlılıkla inceleyişini izlemek Hope'un aklına karışık sorular ve korkular getirdi. Belki Brigga Lin haklıydı, Hurlo onu gerçeklerden korumaya çalışmıştı. Ama bu sefer tüm mirasçılığını sorgulamasına yol açmıştı. Ebeveynlerinin Çakal Lortlar'dan haberi var mıydı? Aralarında kendi köyünden biri var mıydı? Küçük bir kızken kahverengi cüppeli birini gördüğünü hiç hatırlamıyordu ama o yıllara ait hafızası en iyi haliyle yarım yamalaklı. Ya kendi halkı o yaşanması zor yere sırf huzur ve basitlik aradıkları için yerleşmedilerse? Ya yüzyıllar önce buraya sürüldülerse? Belki Kuzeylilerin, Güney Adalıların vahşiliğinden bahsederken kastettikleri buydu.

Nekromansi büyücüsü, biyo-büyücülerden birine döndü. Sesi fısıltı halindeydi, yine de çadırın dışına geliyordu, tıpkı görünmez ve kaçınılmaz pis bir koku gibi.

"Elimizdeki ham malzemenin sonuncusu bu. Bu ayki sevkiyat ne zaman gelecek?"

"Her an gelebilir," dedi biyo-büyücü.

Hope, "sevkiyat" dediklerinin kendisinin yeni kurtardığı bir grup kız olduğundan kuşkulandı. Sevkiyat ulaşmadığında yaşayacakları hayal kırıklığını düşününce kendi kendine sırttı.

"Umarım seninkiler onları hayatta tutmakta bir önceki sevkiyattan daha dikkatlidir," dedi nekromansici. "Onların kontrol edilebilir olmasını istiyorsan süreç için gerekli birkaç günlük ölüm öncesi aşama var."

"Üzerlerinde tam bir hâkimiyetimiz olmalı. Nakliye sırasında ölenler sadece atılmalıdır."

“Malzeme israfı,” dedi nekromansici.

“Süje toplamak senin işin değil,” dedi biyo-büyücü kısaca. “İhtiyacın kadarı sana tedarik edilecek.”

Nekromansici solgun gözleriyle ona baktı. “Ve bu tam olarak kaç tane? Bana hâlâ söylemedin.”

“Konsey bize durmamızı söyleyinceye kadar.”

Nekromansici omuz silkti. “Sanırım bu benim öngörülebilir gelecek için sürekli yararlılığımı garanti ediyor.” Ceset yığınlarını incelemeye geri döndü.

Nettles, Hope’un kulağına, “Ölülerden oluşan lanet bir ordu yarattıklarını düşünmekte haklı mıyım?” diye fısıldadı.

“Şimdi sona eriyor.” Hope çadırdaki kesiği sıkıp kapatırken ve Nettles’la Brigga Lin’e dönerken eli titriyordu. “Sadece on biyo-büyücü ve bir Çakal Lort var. Onları alt edebiliriz.”

“Ya o orduyu istedikleri zaman uyandırabiliyorlarsa?” diye sordu Brigga Lin. “Belli ki yerde yatanlar hâlâ hazırlanma aşamasında. Ama ayakta duran daha büyük grup sadece hareket emri beklermiş gibi duruyor. Eğer saldırırsak kendimizi ölüler ordusunun karşısında yalnız bulabiliriz.”

Hope bir an ona baktı, sonra yine çadırdaki yırtıktan kızlardan oluşan sıralara baktı. High Guster gibi kaç ada daha olacaktı?

“Hope...” Nettles’in sesi hiç alışılmadık şekilde yumuşaktı. “Dost olduğumuzu ve sana hayatımı teslim edeceğimi biliyosun. Ve çırılçıplak soyulmuş, tahta askerler gibi istiflenmiş şu zavallı ölü kızları görmek midemi bulandırıyor. Ama ikinizin bile bunu tek başınıza halledebileceğinizi düşünmüyorum.”

“Biyo-büyücülüğümün ölüler üstündeki etkisinin ne olacağını bilmiyorum,” diye kabul etti Brigga Lin. “Biyo-büyücü-

lerin geçmişte nekromansi büyücülerine asla güvenmemesinin bir nedeni, bizim onların yaratıkları üzerinde gücümüzün olmamasıdır.”

Hope gözlerini kapattı. Kendini bildi bileli o çadırdaki ölü köyünün görüntüsü aklından çıkmıyordu. Daha önce fark etmemişti ama o görüntüden güç almıştı. Son on yıldır onu ileriye taşıyan karanlığın kaynağı o görüntüydü.

Ama şimdi gözlerini kapayınca bu çadırı görüyordu. Üst üste yığınlar halinde sıralanmış ölü kızların eşya muamelesine tabi tutulduğunu görüyordu. Tüm bunların üstünde de komşusu olabilecek birisi yükseliyordu. Bundan güç elde edemediğini gördü. Sadece keder hissediyordu.

Sonunda, “Tamam,” dedi, sesi kendi kulaklarına bile gergin geliyordu. “Gemiye geri döneceğiz ve mürettebatın geri kalanıyla konuşacağız. Belki birlikte daha iyi bir plan geliştiririz.”

Brigga Lin ve Nettles birbirlerine baktı.

“Hope...” dedi Brigga Lin. “Senin insanların derken demek istediğim...”

“Önemli değil,” dedi Hope. “Gidelim.”

—

Şafağın ilk ışıklarından önce *Kraken Avcısı*’na geri döndüklerinde tayfanın geri kalanı onları bekliyordu.

Güverteye çıkınca Hope, “Gece hiçbiriniz uyumadınız mı?” diye sordu.

Gözleri sabırsız bakan Sadie, “Boş ver şimdi onu,” dedi. “Ciddi görünüşünüze bakılırsa anlatacak şeyleriniz var.”

Hope hafif bir nefes aldı. “Anlaşılan biyo-büyücüler, ölülerden oluşan bir ordu yaratmak için Çakal Lortlar’ın yardımına başvurmuşlar.”

“Küçük kızlar,” dedi Nettles, düz bir sesle. “Küçük canavarlara dönüştürülmüş.”

Alash’ın gözleri irileşti. “O kargo gemisindeki kızların başına da bu mu gelecekti?”

“Evet,” dedi Hope. “Belli ki o ilk gemi değilmiş. Ve kulak misafiri olduğumuz kadarıyla bütün imparatorluktan sonu gelmez şekilde her ay sevkiyat yapılmıyormuş.”

“Öyle bir şeyle ne yapmak isterler ki?”

“Öyle çaresizce yöntemlere başvurmalarının tek nedeni olabilir,” dedi Brigga Lin. “Aukbontar istilasının çok yakında olduğuna inanıyor olmalılar.”

“Ta Dark Sea’nin ötesinden Aukbontar nasıl istilaya gelebilir?” diye sordu Jilly. “Ve *neden*?”

Brigga Lin omuz silkti. “Bilmiyorum. Ama Dark Mage bunun olacağını öngörmüştü.”

“Dark Mage yüzyıllar önce ölmedi mi?” diye sordu Alash.

“Yaşlılar kehanetlerine sıkı sıkı tutunurlar,” dedi Brigga Lin. “Ben de buna inanırdım.”

“Peki, ya şimdi?” diye sordu Hope.

“Bir imparatorluğu korumak için o imparatorluğun çocuklarını katletmek salt çılgınlık,” dedi Brigga Lin sakince.

“Belki benim penceremden bakmaya başlıyorsundur.” Nettles, Hope’a döndü. “O halde, bu konuda ne yapacağız?”

“Ne *yapabiliriz*?” diye sordu Hope. “Havan topları bile ana çadıra yetmez, yani adayı öylece ortadan kaldıramayız. Cephe-den saldırıya yetecek kadar da adamımız yok. Daha da kötüsü,

şaşırtma avantajımızı yitirdik. Oraya gittiğimizi şimdiye kadar anlamadırlarsa bile yakında anlayacaklardır.”

“O yaratığı sefaletinden kurtardığın için kendini suçlama,” dedi Nettles. “Sen yapmasan ben yapmak üzereydim.”

“Ama Hope’un hakkı var,” dedi Brigga Lin. “Keşfedildiklerini anladıkları anda Vance Post’tan imparatorluk firkateynlerini getirtirler. Muhtemelen kıyı şeridini de korumaya alırlar. Bir daha bu kadar yakınlaşmak bile mümkün olmayacaktır.”

“O halde ne yapacağız?” diye sordu gözleri sabırsızlık ve dehşetle bakan Jilly.

Hepsi beklentiyle Hope’a baktı ama onun kalbindeki keder ve mide bulantısından başka sunacağı bir şey yoktu.

Sonunda Nettles, “Bilirsiniz, son zamanlarda düşünüyordum,” dedi. “Görünüşe göre imparatorluk gemilerini ele geçiriyoruz ama pek fark yaratmıyor.”

“Bu tür şeyler zaman alır,” dedi Alash hemen.

“Ama bence buna gerek yok,” dedi Nettles. “Bakın, asıl Dire Bane’in de hata yaptığı nokta buydu. Her zaman işlerin üstüne tek başına gitmeye çalıştı. Ama buna gerek yoktu. Bizim için de yok.”

Sadie’nin gözleri kısıldı. “Sanırım nereye varmaya çalıştığını anlıyorum.” Hope’a döndü. “Daha çok gemimiz ve adamımız olsa adayı ele geçirebilir miydik?”

“Muhtemelen,” dedi Hope. “Ama onları nereden bulacağız?”

“Tabii ki Paradise Circle’dan,” dedi Nettles. “Stonepeak dışındaki en büyük tersane.”

“İnsanları kendi bölgelerini korusunlar diye bir araya toplayabilmiştik,” dedi Hope. “Sence o insanlar peşimizden imparatorluğun yarısını geçerler mi?”

“Hele ben onlara ölü kızlardan oluşan orduyu kapılarında istemeyeceklerini bir anlatayım da...”

“Şu an mahalleyi kimin yönettiğini bile bilmiyoruz,” dedi Hope.

Nettles omuz silkti. “Kim olursa olsun, yeterince para verirse işbirliği yapmak isteyeceklerdir. Elimizde iblis gemilerinden topladığımız onca para var. Neredeyse hiç kullanmadık.”

“Epey mantıklı geliyor,” dedi Sadie.

“O halde aynı fikirdesin?” diye sordu Hope.

“Bana öyle görünüyor ki,” dedi Sadie, “bu mükemmel bir fırsat.”

“Ne için?” diye sordu Hope.

Sadie, Brigga Lin’e döndü. “Şu biyo-büyücüler bu proje üzerine çok şey yatırıyorlar, değil mi?”

“Nekromansi büyücüleriyle birlikte çalışarak mı? Sanırım öyle diyebiliriz.”

“Yani bunu alaşağı edersek onların küçük kızları öldürmelerine engel olmakla kalmaz, o biyo-büyücüler de canlarını acıtacak şekilde hayalarından tekmelemiş oluruz. Belki o zaman Red’i serbest bırakmak hakkında konuşmaya hazır olurlar. Bu, beklediğimiz fırsat olabilir.”

“Ama yeterince insan toplayabildiğimizi düşünsek bile,” dedi Hope, “bunu *yapmalı* mıyız? Onları böyle bir tehlikeye sokmaya *hakkımız* var mı?”

“Bak,” dedi Nettles. “Bir yıl önce bana, insanların lideri Dire Banc’in adını alacağına söz vermiş miydin?”

“Evet, ben...”

“O halde insanlara inanmaya başlamalısın. Onlara bir avuç korkak bebek muamelesi yapmak lanet olası bir hakarettir. Pa-

radise Circle'da her gün tehlikeyle yüz yüzeler, hem de bizim önerdiğimizden çok daha azı pahasına. Bu imparatorluk onlara da ait ve bana sorarsan taşın altına ellerini koymalarının vakti çoktan geldi."

"Dire Bane sancağının altında koca bir donanma," dedi Finn alçak sesle.

Sadie zevkle güldü. "O biyo-büyücüleri ölümüne korkuturdu!"

"Bir sefer de korkanın *onlar* olmasının vakti gelmişti," dedi Jilly.

Hope daha önce hiç böyle kuşku duymamıştı. Hepsi şu an ona büyük bir hevesle bakıyorlardı. Söyledikleri şey de çok mantıklıydı. Ama kendisi iyi bir nedenle olsa bile öyle büyük bir taahhüdü üstlenip önayak olmaya gönülsüzdü.

Filler'a döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu bizim Drem'e yaptığımızdan çok farklı bir şey mi?" diye sordu. "Belki daha büyük ölçekte. Ama insanları normalde olduklarından daha büyük bir şey için esinlendirdik. Ve bunu yaptılar. Doğru olduğunu düşündükleri şey için ayağa kalktılar ve kazandılar. Ya şimdi aynı şeyi yine yapsak ama bütün imparatorlukta?"

"Ama buna hakkımız var mı?" diye sordu Hope.

"*İzin* mi arıyorsun?" dedi Brigga Lin, iğneleyici bir yüz ifadesiyle. Hatta belki hüsranlıydı. "Neden kendimi Stonepe-ak'teki o tavernaya geri dönmüş gibi hissediyorum? Ataerkil bir toplumda daha çok şey yapmak isteyen kadınlar olmanın *bizim* hatamız olduğunu söylediğini hatırlıyor musun? Baskılayıcı bir sistemde öne çıkmakla suçlanması gerekenin *biz* olduğumuzu söylediğin zamanı?"

“Bu aynı şey değil,” diye karşı çıktı Hope.

“Değil mi? Bu deneyde kız çocuklarını kullanmalarının bir tesadüf olduğunu mu sanıyorsun? Oğlan çocuklarını gelmekte olduğuna inandıkları Aukbontar’a karşı safları doldursunlar diye askere alıyorlar. Ama kızları değil, çünkü kızlar gemilere veya sıradan ordulara ait değiller. Anlaşılan kızların yararlı bir fonksiyona hizmet etmelerinin tek yolu, beyinsiz, cinayet işleyen cesetlere dönüştürülmesi. Şimdi bunun aynı şey olup olmadığını bana sen söyle.”

Hope ona çaresizce baktı. Söylediği her şey mantıklıydı. Yine de bir şey ona engel oluyordu.

Alash ürkekçe Hope’un koluna dokundu. “Sanırım çekinmeni anlıyorum. Ama göz korkutucu bir görev karşısında belki senin bile kendine olan güvenini kaybettiğine inanmak bana zor geliyor.”

Bu muydu? Ona engel olan şey kendi korkusu ve egosu muydu? Hatta belki devraldığı mirasla ilgili öğrendiklerinden duyduğu utanç? Bir lider daha büyük resme bakmaya çalışmalıydı. Bu ondan büyüktü hatta Red’in özgürlüğünden bile büyüktü. Herhangi bir bireyden büyüktü. *Fırtınalar Kitabı*’ndaki bir pasajda insanların su damlası gibi olduğundan bahsediliyordu. Tekilken çok az etkili olurlardı. Ama birleşip dalga haline geldiklerinde karşılarında hiçbir şey duramazdı. Biyo-büyücüler bunu biliyordu. Bu yüzden amaçlı bir şekilde gizliden gizliye korku salıyorlardı. Belki bununla savaşmak için bir sembol gerekiyordu. Bleak Hope asla bu sembol olamazdı. Ama belki Dire Bane, insanların önderi, olabilirdi.

Başını kaldırıp hepsine tekrar baktı. Geçen yıl boyunca topladığı bu aileye. Kendinden şüphe edebilirdi ama gözlerindeki

bakışlardan anlaşılana göre onlar Hope'tan kuşku duymuyordu. Geçmişte onlardan kendisine güvenmelerini defalarca istemişti. Belki şimdi onlara güvenme sırası kendisine gelmişti.

“Hepimiz aynı fikirdeyssek, o halde öyle yapacağız.” Söylediği her kelimeyle sesi güçleniyordu. Daha emin hale geliyordu. “Zaten şimdiye kadar yaptığımız her şey sadece bizi bu ana hazırlamak içindi. Biyo-büyücüler savaşmayı o kadar istiyorsa Aukbontar bu lütufta bulunmayabilir. Ama biz yapacağız.”

İKİNCİ BÖLÜM

*Çoğu insan için karanlık beklenmedik ve zalim bir
şekilde çöker. Bu, kurtulmak istedikleri bir işkencedir.
Ama bazılarımız için karanlıktan kaçmak,
kendimizden kaçmak kadar imkânsızdır.*

– gizli Dark Mage yazıtlarından

10

Kaptan Vaderton, *Guardian*'ın dümenine sıkı sıkı yapışmıştı çünkü bırakırsa düşme tehlikesi vardı. Günlerdir yeterince uyumamıştı. Dümen başında kısa süreli içinin geçmesine izin veriyordu ama daha uzun uyumanın riski çok büyüktü. Uyursa kara görme şansını kayırabilirdi veya bir yerde karaya oturabilirdi ya da daha fazla korsanla karşılaşabilirdi. Ölü mürettebat ve olmayan toplarla, küçük bir şalopayla gelen en aşağılık vahşiler bile gemisini ödül olarak alabilirlerdi.

Rotasını, *Kraken Avcısı*'na rastlamadan önce yelken açtıkları Kelvacka Adası'na çevirmişti. Kelvacka'da küçük ama iyi korunan bir imparatorluk merkezi vardı. Daha da iyisi, oradaki subayların kendisini önceki ziyaretinden tanıyacaklarından emindi ve bunun ona biraz itibar getireceğini umuyordu. Bildireceği olağanüstü habere inanmalarını istiyorsa bu itibara ihtiyacı olacaktı.

Ona inanmak zorundaydılar. Günler önce *Kraken Avcısı*'nın onu cephanelik, tayfa ve onurdan yoksun halde bırakarak uzaklaştığını izlemişti. Bir imparatorluk karakoluna ulaşınca-ya kadar hayatta kalacağına ve onları imparatorluk için bu yeni tehdide karşı uyaracağına yemin etmişti. *Guardian*'ı hareket ettirebilmişti ama pek hızlı değil. Kelvacka'ya sadece üç veya dört gün kalmış olmalıydı ama bu hantal gemi kütlesinde sadece birkaç yelken olduğu için bir hafta veya daha uzun sürerdi. Tabii bu da rüzgâr ondan yana eserse. *Guardian* gibi bir gemi tek adamla seyretmek üzere tasarlanmamıştı.

Tasalanmasına gerek olmayan tek şey kumanyaydı. İki yüz adama bir ay yetecek kadar yiyecek ve içecek vardı. Hepsi bitmeden bozulacaklardı. Ama bu, görevinde aciliyet olmadığını göstermezdi. Sonuçta herkesi bir an önce Dire Bane konusunda uyarmalıydı. Bunun, Dire Bane'in denizlere korku salmak için çok daha büyük ve daha vahşi seferberliğin açılış hamlesi olmasından korkuyordu. O, *Guardian* kadar büyük bir başka gemiyi ele geçirmeden, daha fazla adam ölmeden, alışılmadık saldırı taktiklerini üstlerinin bilmesi gerekiyordu.

Neler yapılması gerektiğini ölü adamlardan olan mürettebatıyla tartışmıştı. Denizcilik yasası, savaş zamanında cesetlerin denize gömülmesini kabul ederdi. Ama o, iki yüz adamı öylece geminin kenarından aşağıya atacak cesareti toplayamamıştı. Ayrıca ya Kelvacka'daki subaylar olup bitenin kanıtını isterse? Dire Bane'in tayfasının arasında biyo-büyücülük yapabilen bir kadın olduğuna inanmazlarsa arkada bıraktıkları garip cesetler, şüphelerini giderirdi. Bu yüzden, güvertedeki bütün cesetleri sürükleyerek silah rampasına götürmüş, incelenmeyi ve uy-

gunca gömülmeyi beklesinler diye diğerlerinin yanına koymuştu. Ne yazık ki koku, aşağıdaki her şeyin içine işlemişti, kaptanın kamarası dâhil. Sürekli üst katta kalmak zorundaydı. O zaman da dümende kaldığı saatler, günler boyunca ölüm kokusunun ara sıra güverteye de sızdığını düşünüyordu. Ama belki bu, hayal gücünün bir oyunuydu.

Güvertelerde ceset kalmayınca gerektiği süre boyunca geminin burnunu doğru rotada tutmaktan başka yapılacak pek bir şey kalmamıştı. Yapması gereken tek şey uyanık kalmak ve aklını kaçırmamaktı.

İkinci önemli görev bazen birinciden daha zor olabiliyordu. Tutsakların bir dizi yöntemlerle sorgulandığını görmüştü, uykusuz bırakmak da bunlardan biriydi, bu yüzden uykusuzluğun bir insana neler yaptığından haberdardı. Ama bunu bilmek işini hiç de kolaylaştırmıyordu. Kendisini aklı karışmış, nerede olduğunu veya ne yapmaya çalıştığını hatırlayamaz halde bulunduğu anlar oluyordu. En sonunda, daha sağduyulu olduğu bir sırada küçük bir kova zift buldu ve yan tarafındaki güverteye yönünü ve amacını yazdı:

38° kuzey-kuzeydoğu yönünde Kelvacka Adası'na, onları Dire Bane hakkında uyarmaya git.

Günler ve geceler birbirine karışırken ayağının altındaki bu siyah karalama onun hayat çizgisi olmuştu. Sık sık yüksek sesle okuyordu. Genelde yüksek sesle konuşmayı oldukça rahatlatıcı buluyordu. Kelvacka'daki subaylara anlatacaklarının provasını yapmaya karar verdi. Nihayetinde akıl hastası gibi

görünmemek için dikkatli olmalıydı. Onu son teftişinde kendisini gösterdiği kadarıyla ayık ve sakın hatırlasalar bile onlara anlatması gerekenler şeyleri hatırlamalıydı; tuzak hayaletler ve görünmez gemiler, kılıç elli kadın Vinchen savaşçıları ve uzaktan büyü yapabilen kadın biyo-büyücüler... Tüm bunları sakın bir metanetle anlatmazsa delirdiğini düşünebilirlerdi. Hatta ne kadar mantıksız görünse de onu kendi mürettebatını öldürmekle bile suçlayabilirlerdi. Onları vereceği haberin ivediliğine histeriye başvurmadan ikna etmek zorundaydı. Kaptan Vaderton, hayatında hiç histeriye kapılmamıştı. Ani gülme krizlerine de yakalanmamıştı ve şimdi sık sık kendini bunu yaparken buluyordu. Bu da aksırma krizi gibi tuhaftı. Öngörmesi veya kontrol etmesi mümkün değildi. Bu tür patlamalara karşı daha tetikte olmalıydı.

Günler geçerken kendini tuttu, rotasında kaldı ve neden yapması gerektiğini kendisine hatırlattı. Sonra, nihayet, hoş ve güneşli bir günün öğleden sonrasında, uzaktan karayı gördü.

“Kara göründü!” diye bağırdı. Kutlamak için baskıladığı histerik kahkahalarını bir süre serbest bıraktı. Ama sorun, başladığı zaman duramamasıydı. İçinin derinliklerinden kabaran bir gayzer gibiydi. Öyle çok güldü ki iç organları ağrıdı. O kadar uzun süre güldü ki iskeleyi bulmak yerine gemiyi, boş bir kumsal uzantısına, imparatorluk merkezinden olabildiğince uzakta karaya oturttu. Kahkahaları ancak kocaman savaş gemisinin gövdesinde şimşek gibi patlayan kereste çatırtısını duyunca dindi.

Alabildiğince yiyecek ve su aldı. Geminin, kırılan omurgası yüzünden aldığı aç sebebiyle bunu yapmak biraz zordu ama bu yeni zorluktan zevk aldı, hatta biraz oyun bile oynadı.

Sonunda gemiden inmeye hazırды. Kaptan paltosunu ve şapkasını aldı, bunun yanı sıra bir kuşakla göğsüne çapraz olarak bağlanmış yiyecek ve suyu vardı.

Gemi gövdesinin yan tarafından aşağıya dikkatle indi. Kuma ayak basınca durup kıymetli savaş gemisine son bir kez baktı. *Guardian*'ın yelkenleri paramparçaydı, gövdesinde top atışlarından kalma çiçek bozuğu kabarcıkları vardı. Kıyıya vurmuş bir balina gibi sarsakça yan tarafa eğilmişti. Gemisine bakarken yeniden gülmeye başladı.

Hâlâ gülerek ağır ağır kumsalı geçti ve hedefiyle arasına giren yoğun ormana daldı.

Yürürken gülmeye devam etti. Bazen sadece kıkırdıyordu. Diğer zamanlarda öyle gürültülü bir hal alıyordu ki yeniden azalınca kadar ara vermek zorunda kalıyordu. Hatta birkaç seferinde onun yerine başkasının güldüğünü zannetti. O anlarda aniden sessizleşiyor, her yere aynı anda bakmaya çalışırken büyük gözleri yuvalarında dönüyordu. Ama yoo, sadece kendisinin olduğunu anlayınca yeniden bir kahkaha patlamasına gark oluyordu.

Ormanın kenarına geldiğinde ve küçük, telaşlı kasabayı gördüğünde üniforması çamur içinde kalmış ve birkaç yerinden yırtılmıştı. Yolda bir yerlerde şapkası kaybolmuştu ve saçlarının arası ince dallarla, yapraklarla doluydu. Ağaç dallarına çarpmaktan yüzünde kesikler vardı, yüzünü ekşittiği için dişleri açıkta ve yeniden gülme krizine yakalanmasın diye çenesi kasılıydı.

Merkez binasına girdiğinde imparatorluğa yeni ve ciddi tehdidi açıklarken sakin ve mantıklı görünmek için elinden ge-

leni yaptı. Saf beyaz üniformaları içindeki genç subaylar kocaman açılmış gözleriyle sözünü hiç kesmeden söylediği her şeyi dinledi.

Sonra onu demir zincirlere vurdular.

—

Vaderton askerî hapishaneye kapatılmanın en iyi yanının nihayet uyuyabilmek olduğuna karar verdi. Uyuyunca da biraz da olsa öz farkındalık duygusuna kavuştu. Maalesef bu da içinde bulunduğu durumu daha iyi kavramasına yol açtı.

Uyandığında kendini derli toplu, duvarın içine inşa edilmiş bir ranzası olan düzenli, sekize on ölçülerinde bir hücrede buldu. Bir tepside bir kâse suyla ekmek vardı. Parmaklıklardan görünen manzara sadece boş bir duvardı ve hiç pencere yoktu. Başka birini görmüyor veya duymuyordu. Aynen öyleydi. Hâlâ çok yorgundu ve maruzatını öncekinden daha iyi sunacak halde olduğundan şüpheliydi. Bu yüzden yedi, içti, köşedeki lazımlığında rahatladı ve yeniden uyudu.

“Kalkma vakti, efendim.”

Vaderton uyanmak için çok çabaladı ve ranzasında doğruldu. Jilet gibi, bembeyaz üniforması olan genç bir subay parmaklıkların öbür tarafında duruyordu. Vaderton kendi mahvolmuş üniformasından kurtulmuştu ve şu an basit, pamuklu bir gömlek ve bir parça kordonla belinden tutturulmuş bol bir pantolon giyiyordu.

Şu an bir subaydan çok sıradan bir tayfa gibi görüldüğünden haberdar olarak yavaşça, temkinle parmaklıklara doğru

gitti. Hücre parmaklıklarının öbür tarafındaki subaya samimi-
yetle gülümsemeye çalıştı.

“İyice dinlendikten sonra büyük ölçüde iyileştiğimi hissediyorum ve Dark Sea’nin sınırında açığa çıkardığım acil haberi şimdi daha iyi açıklayabileceğime inanıyorum.”

“Saygımla, efendim, Keystown’a geldiğimizde bunun için vakit olacak.”

“Keystown mı?” Belki de uyarısını korktuğundan daha ciddiye almışlardı. Keystown, New Laven’daki askerî kışlaydı, otorite olarak Stonepeak’ten sonra geliyordu ve imparatorluğun güney yarısının tamamını korumakla görevliydi. Onun Dire Bane’le olan çarpışması onların yetki alanında gerçekleştiği için kaptanın anlattıklarını önce kendileri dinlemek istemiş olabilirlerdi. Hatta raporu Stonepeak’e kendileri bile götürebilirlerdi. Amirallik sıradan bir kaptanın doğrudan imparatorun karşısına çıkmasına izin vermek istememişti.

“O halde hemen yola çıkalım,” dedi Vaderton. “Zamanın kritik önemi var.”

“Evet, efendim,” diye hemfikir oldu genç subay. Ellerinizi delikten uzatırsanız, efendim.”

Parmaklıkların içinde sadece bir çift elin sığacağı kadar, yatay bir delik vardı. Böylelikle tutsak hücre kapısı açılmadan önce güvenle kelepçelenebiliyordu.

“Anlıyorum.” Vaderton ellerini delikten uzatırken subaya ağırbaşlılıkla baktı.

Subay soğuk demir kelepçeleri sağlamlaştırırken, “Özür dilirim, efendim,” dedi. “Emirler, bilirsiniz.”

“Elbette,” dedi Vaderton, pek hissetmediği özgüveni sergileyerek. “Keystown’a gider gitmez bunların hepsi çözüme kavuşacak.”

“Bundan eminim, efendim,” dedi subay.

Merkezden ayrılıp iskelede bekleyen küçük bir imparatorluk ulak şalopasına binerlerken iki subay daha onlara eşlik etti. Bir tarafta Vaderton köylülerin normal sabah rutinlerine devam ettiklerini gördü, ara sıra merakla Vaderton’a ve üniformalı eşlikçilerine bakıyorlardı. Acaba kendisinin korkunç bir suçlu olduğunu düşünüyorlar mıdır diye merak etti. Hatta belki bir korsan. Yeniden gülme dürtüsü hissedince şaşırdı. Belki travması henüz tam olarak iyileşmemiştir.

New Laven’a sadece iki günlük yoldu. Böyle küçük bir gemide zindan yoktu, bu yüzden onu küçük bir kamaraya kapatıldılar. Saygılı ama mesafeliydiler. Hikâyeye inanılsa bile askeri mahkemeye çıkmak zorunda kalabileceğinden kuşkulanıyordu. Daha ilk turunda imparatorluğun en büyük savaş gemisini ve mürettebatını kaybetmişti. Subaylar hapisanesinde birkaç ay geçirmesi gerekebilirdi, yüklü bir de para cezası. Belki diğerlerine ibretlik olmasını isterlerse halk önünde kırbaçlanabilirdi bile. Tüm bunlara katlandıktan sonra bile bir daha imparatorluk gemisinde kaptanlık yapmasına asla izin vermezlerdi. Hatta onu görevden azledebilirlerdi. Peki, ya sonra? Bir tacir gemisi, ya da daha kötüsü, zengin tembellerin zevk yatı kaptanlığına başvurmak zorunda kalırdı.

Ama yine de görevini yapmalı ve bedeli ne olursa olsun elindeki bilgiyi ulaştırmalıydı.

Körfeze doğru girerlerken küçük kapısından izledi. Güne-

ye doğru Silverback'i göremiyordu ama kuzeye doğru Keystown'ı görebiliyordu. Buranın görünüşünden her zaman hoşlanmıştı. New Laven'ın çoğunluğunun aksine kullanışlı bir tasarımı vardı ve temizdi.

Şalopa rıhtıma bağlandıktan sonra Kelvacka'dan gelen subaylar onu yeniden kelepçeledi ve güverteye çıkardılar. Orada onları altı tane tam silahlanmış imparatorluk askeri karşıladı.

"Burada onu biz teslim alacağız, beyler," dedi üsteğmen duyarsız bir sesle.

Kelvacka'dan gelen subaylar gergince birbirlerine baktı ve başlarını salladı. Teknik olarak rütbece üsteğmenden yüksek olsalar da Kelvacka gibi daha küçük adalardan gelen subaylar bu tür güçlü askerî tavırlara alışkın değillerdi. Vaderton kendilerinin gösterdiğinden çok daha az bir saygınlıkla Keystown'a götürülürken subaylar şalopalarının güvertesinden baktı.

Askerler onu Keystown'ın beyaz duvarlı, düzenli aralıklı binalarıyla daha çok Stonepeak'e benzeyen sivil bölgesine götürdüler. Yanından geçtikleri birkaç kişi, bu küçük resmî geçidi görmemiş gibi davrandı. Vaderton onlara el sallayıp bağırarak için bir dürtü hissetti. Kuşkusuz bu da hastalığından henüz kurtulamadığını gösteren bir başka belirtiydi. Ya da, diye düşündü, belki başına gelmek üzere olan olası yeni travmatik deneyimlerle ilgili oluşmaya başlayan kaygı yüzündendi. Zira asık suratlı sessiz eşlikçilerinden bir bilgi sızdırabilseydi, o da iyi bir yere gitmiyor olduğu olurdu.

Kendisine, elbette değil, diye hatırlattı. Kaptan olarak görevlerini yerine getirememişti ve disipline edilmeyi hak etmişti. Ama bu, adil ve tarafsız bir ceza olacaktı. Donanma

kuralcıydı ama kötü yönetimden şüphelenseler bile subay sınıfına yönelik ağır suistimalleri önleyecek, özyönetimle ilgili kurallar vardı.

Askerler onu Keystown'da sadece askerî personelin girebileceği bölgeye götürürken Vaderton bu düşünceye tutundu. Sıra sıra kışlaların ve ateşli silahlarla eğitim gören askerlerin yanından geçtiler.

Onu amirallik binasına götürdüler, yüksek kemerli geçitleri olan haşmetli bir binaydı. Bunun yüreklendirici bir işaret olduğunu düşündü. En azından uyanlarını komutalı bir kitleyi garantileyecek kadar ciddiye alıyorlardı.

Ama onu ana kabul odasına almak yerine yan bir koridordan ve birkaç kapalı kapının önünden geçirince hissettiği azıcık cesaret uçup gitti. Sağdaki son kapıyı açtılar ve kabalıkla onu içeriye doğru ittirdiler.

Burası belli ki bir sorgu odasıydı, penceresizdi, iki sandalye ve ortasında kelepçeleri sağlamaya alacak büyük bir mandalı olan bir masa dışında çıplaktı. Bu hayra alamet değildi.

Ama sonra, üsteğmen kelepçeleri çıkardı. Bu yüzden Vaderton ne düşüneceğini bilmiyordu. Askerler odadan çıkarken ve arkalarından kapıyı kilitlerlerken huzursuzca izledi.

Tam arkasından, "Kaptan Brice Vaderton, sanırım," diyen bir ses geldi. Bir dakika önce odanın boş olduğuna yemin edebilirdi ama masaya döndüğünde karşısında bir biyo-büyücünün oturmakta olduğunu gördü. Derin beyaz kapüşonu yüz hatlarının büyük bir kısmını gizliyordu ama Vaderton alt çenede sanki erimiş balmumu gibi bir deformasyon olduğunu görebiliyordu.

“Lütfen oturun, Kaptan.” Biyo-büyücü masanın karşı tarafındaki boş sandalyeyi işaret etti.

“Peki, efendim.” Vaderton oturdu.

Biyo-büyücü gülümsedi. “Fitmol Bet sizin yerinizi her zaman bildiğinizi söyledi. Bunun hâlâ öyle olduğunu gördüğüme sevindim.”

“İmparatorluğa hizmet için yaşıyorum, efendim.”

“Ben de öyle, Kaptan. Şimdi...” Biyo-büyücü biraz eğildi ve ellerini önünde kule yaptı. “Bana kendine Dire Bane diyen şu tek elli dişi Vinchen ve yanındaki güya dişi biyo-büyücü hakkında hatırladığınız her şeyi anlatın.”

11

Nettles, Filler'la beraber eski tanıdık sokaklarda yürürken Paradise Circle'a geri dönmenin iyi hissettirdiğine karar verdi. Eskiden tanıdığı eski bir sevgili gibi, yeniden birleşmek Nettles'in beklediğinden daha kolaydı.

Herkesin toplandığı yerler vardı ve yüzlerin çoğu hâlâ tanıdık geliyordu. Bir de sadece kendisinin bildiği ve çok sevdiği, hâlâ onu bekleyen küçük köşe bucaklar vardı. Değişime inatla karşı koyan pis sokaklarda bile bir rahatlatıcılık vardı. Beden, yemek, etrafa saçılmış bira, çamur, sidik ve yüzlerce başka şey kokan havadan derin bir nefes çekti ve iç geçirdi.

"Ee, Filler? Geri geldik."

Filler başını salladı. "Bir parça bile değişmemiş."

"Ama sanırım biz değiştik."

"Bu yıl çok şey gördük."

"Öyle sanırım," dedi Nettles. "Şimdi, Slice of Heaven'da kendimize bedava kalacak bir yer hâlâ bulabilir miyiz, bakalım."

Hope, Nettles'a istediği kadar para vermişti. Yağmaladıkları imparatorluk gemilerinde hatırı sayılır çelik kasalar vardı ve bunun bir kısmı geminin tamiri ve mürettebat için erzak alımına kullanılmış olsa da hâlâ kalan bir miktar para vardı. Aslında Nettles'ın hayatı boyunca elinde bir seferde tuttuğundan daha fazlaydı. Paradise Circle'da bulunan en iyi oteli tutmak için insanın aklını çeliyordu ama rüşvet için ne kadar para ayırabilirse o kadar iyi olurdu. Ayrıca eski tayfadan birkaç ufak iyilik istemenin kimseye bir zararı olmazdı. Hem Nettles son bir yılda neler olup bittiğini öğrenmeliydi. Ve Circle'ın her gerçek bıçkını bilirdi ki en iyi dedikodu fahişelerdeydi.

Rıhtımdan Slice of Heaven'a kısa bir yürüme mesafesi vardı. Dışarıdan bakılınca bina, civarındakilerden farksızdı. Sade, süssüz, üç katlı, tabelasız ve bütün perdeleri kapalı bir binaydı. Öğleden sonranın geç bir saatiydi, dolayısıyla mesai saatleri başlamıştı. Nettles soluk pembe kapıyı üç kez yavaşça, üç kez de hızla çaldı. Bir dakika sonra gözetleme deliğinden Nettles'ın tanımadığı bir kız baktı. Kız büyük bir kısmını örten, yine de neredeyse her yerini açıkta bırakan ince bir iç gömleği giyiyordu.

"Slice of Heaven'a hoş..."

"Geç bunu, kadın," dedi Nettles. "Ben eskiden burada çalışırdım."

Kız durdu ve sakarca baş salladı, sonra yoldan çekildi. İçinden, *zavallı kız*, diye geçirdi Nettles. Hâlâ alışmaya çalışıyordu. Yeni gelenlere hep kapı görevi verilirdi. İlk ayları bitinceye kadar Mo genellikle müşteri almalarına izin vermezdi.

Oturma odası eski kadife ve ipek kaplı mobilyalarla doluydu. Yarı çıplak erkekler ve kadınlar etrafta tembel tembel oya-

lanıyor, akşam kalabalığının başlamasını bekliyorlardı. Nettles içeriye girince “Nettles!” ve “Geri dönmüş!” çığlıklarıyla karşılandı. Hatta bazıları boynuna atılıp ona sarıldı. Nettles buna cana yakın bir şekilde izin verdi. Özlenmenin iyi hissettirdiğini inkâr edemezdi. Hatırlayabildiği kadarıyla bu konudaki ilk deneyimi buydu. Ama koruması gereken bir itibarı vardı. Önümüzdeki haftalarda büyük olasılıkla biraz ihtiyaç duyacağı bir itibardı bu. Dolayısıyla birkaç dakikadan sonra buna bir son verdi.

“Evet, neyse. Bu kadar yeter. Sonsuza dek kalmayacağım, bu yüzden beklentinizi yüksek tutmayın. Mo buralarda mı?”

“Ben seni götüreyim, Nettles!” diye seslendi Misandry. Kanepedeki yerinden fırladı, bunu yaparken başka iki adamı yere serdi.

Misandry, Slice of Heaven’in en sevilen erkeklerinden biriydi. Uzun boylu ve narindi, uzun saçlı, ince sivri suratlıydı. Asıl adı Andrew’du ama fahişelik yapmaya başlayınca kendisine Bayan Andy demeye karar vermişti. Kısa bir süre sonra —sırada Nettles ve Red görüşmeye başlamıştı— Red onu Misandry olarak çağırmaya başlamıştı. Bunu söylemek biraz daha kolay olduğundan, herkes bu ismi tercih etmeye başladı ve ardından insanların bildiği tek isim haline geldi. Aylar sonra Nettles ve Misandry, bunun Red’in küçük akıllı kitap şakalarından biri olduğunu anlamışlardı. *Misandry* kelimesi gerçekten vardı ve “erkek düşmanlığı” anlamına geliyordu. Ama artık çok geçti. İsim adama yapışmıştı.

Nettles kızmış, erkek müşterilerin ondan uzaklaşmasından endişelenmişti. Ama Misandry bunu Red kadar komik buldu. Nettles bunun, Red’in babasından aldığı bir tür fahişe mizahı

olduğunu düşünmüştü. Sonuçta isim müşteriler açısından hiç sorun yaratmamıştı. Muhtemelen hiçbirisi kelimenin anlamını bilmediği içindi.

Misandry, Nettles'ın yanına geldi. Çıplak göğüslüydü, düz göğsü kılsız ve sert kaslıydı. Giydiği bol pantolon, her tarafının kılsız olduğunu gösterecek kadar aşağıya sarkıyordu.

"Teşekkürler, Misandry," dedi Nettles ona minnettar gözlerle bakarak. "Görüyorum ki sırtını kollayacak başka birini bulmuşsun."

Misandry alt dudağını kıvrıp somurttu. "Senin kadar iyi değil. Geçen gün toplarımı çentti. Kanaması hiç durmayacak sandım." Onları oturma odasının karşısındaki bir dizi işaretsiz kapıya doğru götürdü.

"Sence buna değer mi?" diye sordu Nettles. "Bana çok sorunlu gibi göründü."

"Erkekler buna bayılıyor." Kenara kayıp Filler'in yanına geçti. "Değil mi, Filler?"

Filler omuz silkti. "Pek değil. Ben sadece senin duygularını incitmek istememiştim."

Misandry kaş çatarak Filler'a baktı. "Sen ne bilirsin?" Kapıları savurarak açtı, önlerinden giderken başı dikti. "Çoğu erkek buna bayılır."

Onları loş bir koridordan, fahişelerin gerçekten uyumakta olduğu odalardan, hamamlardan ve mutfaktan geçirip en sondaki bir dizi kapının önüne getirdi.

Kapıyı saygıyla çaldı. "Mo, eski bir dost ziyarete gelmiş."

İçeriden gelen pürüzsüz, sakın bir ses, "Benim eski dostum yok," dedi. "Sadece düşmanlarım ve eski çalışanlarım var."

"O halde ikincisi," dedi Misandry sabırsızlıkla.

“O halde içeriye gelebilirsiniz.”

Misandry kapıyı ittirerek açınca Nettles, Mo’nun hiç değişmediğini gördü. Çene hizasında saçlar, ince seçkin yüz hatları, kusursuzca bağlanmış kravat ve mükemmel kesimli ceket. Mo üzerine yayılmış kitaplar, kâğıtlar, bir pipo ve bir kutu tütün olan koyu renk tahta bir masanın arkasında oturuyordu. Havada asılı halde, aşırı doldurulmuş kitaplığın raf kenarlarında kırpışan kokulu mumların kokusuyla karışan bir miktar tütün kokusu hâlâ vardı. Masada Mo’nun elinin ulaşacağı yerde bir bardak sek viski duruyordu.

Mo’nun erkek mi, kadın mı olduğunu bilen yoktu. Orada çalışan herkesin, yaşlı aşçı Betty Pits’in bile hatırladığı kadarıyla Slice of Heaven’ı hep Mo işletiyordu. Pürüzsüz yüzüne ve hem erkeklerin hem kadınların tercih ettiği belli belirsiz çekiciliğine bakılınca Mo’nun çok genç olduğunu düşünmek kolaydı. Ama bunu kesin olarak söylemek imkânsızdı. Mo’nun nereden geldiğini veya Slice of Heaven’dan hiç ayrılıp ayrılmadığını kimse bilmiyordu. Bilgi yetersizliğine rağmen veya büyük olasılıkla sırf o yüzden, Mo’nun nereden geldiğiyle ilgili spekülasyon yapmak Slice of Heaven’da çalışanların en sevdiği vakit geçirme aktivitesiydi. Gözden düşmüş kraliyet ailesinden kaçak biyo-büyücü deneyine kadar her şey. Hepsi de eşit derecede olası görünüyordu.

Mo’nun altyapısı ne olursa olsun herkesin kesin bildiği tek şey, Slice of Heaven’daki fahişelerin Paradise Circle’daki en iyi otellerden bile daha iyi şartlarda yaşadığıydı ki bu da en çekici fahişeleri ve karşılığında da en iyi ödeme yapan müşterileri buraya çekiyordu. Mo aynı zamanda eski ve şimdiki çalışanlarına karşı sadık olmasıyla bilinirdi. Nettles da buna güveniyordu.

“Bak, bak,” dedi Mo kısaca. “Briar Rose’umuz’ geri mi dönmüş? Sadece ziyaret için, sanırım.”

“Sadece kısa süreliğine, Mo,” dedi Nettles. “Bize bir oda verebilirsen.”

Mo’nun başı merakla bir yana eğildi. “Gerçekten bir erkek arkadaş mı edindin?”

Nettles, Filler’a bir bakış attı. “O mu? Yo. O sadece dostum ve zaten öyle biri değil.”

“Ama odayı ikiniz için istiyorsun?”

“Ona da kefil olurum, Mo,” dedi Misandry, kolunu korurcasına Filler’ın omzuna koyarak. “Kendine bakma tarzı açısından korkunç bir zevki var ama onun dışında şeker gibidir.”

“Sanırım kısa bir süreliğine kalmanızda sorun yok,” dedi Mo. “Ama bir haftadan uzun sürerse en azınızdan birinizin müşteri kabul etmeye başlamasını umuyorum.” Mo hafifçe Nettles’a gülümsedi. “Senin eski işin kapıldı.”

Misandry suratını ekşitti. “Cabbage’le konuşmak, sesi kadar eğlenceli.”

“Çalışanlarımı güvende tutuyor ve ondan istediğim de bu,” dedi Mo.

“Her şey plana uygun giderse zaten uzun süre kalmayacağız,” dedi Nettles.

Mo dikkatle Nettles’a baktı. “*Planınız* her neyse bu işletmenin dışında kalacak. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı,” dedi Nettles.

“Pekâlâ. Evine hoş geldin, Briar Rose.”

“Teşekkürler, Mo. Sen Circle’ın gerçek adamısın. Tosh’un buralarda olup olmadığını biliyor musun?”

* Uyuyan Güzeli masalının Grimm Kardeşler tarafından yazılan versiyonudur.

“Bir müşteriyle işi bitmek üzere, sanırım.”

“Pekâlâ. Gidip ona merhaba diyeceğim.”

Hâlâ Filler’in kolunu tutmakta olan Misandry, “İstersen ben bunu eğlendirebilirim,” dedi. “*Kıllı* olmamı tercih edeceği için ona indirim bile yaparım.”

Filler ona umutla baktı. Nettles iç geçirdi ve çantasından bir sikke arayıp buldu. “Bu her gün tekrarlanmayacak.” Parayı Filler’a fırlattı, sonra Misandry’ye baktı. “Ve bacağına dikkat et. Onu bulduğundan daha hasarlı olmaması lazım.”

Misandry, Filler’ı koridordan geri götürürken “Oraya ne oldu?” diye sordu. “Seni son gördüğümde bacağına bir bağlantı olduğunu hatırlamıyorum.”

“Three Cups’taki baskın sırasında vuruldum.”

Misandry’nin gözleri büyüdü. “Gerçekten mi? O gün *çalışmam* gerekiyordu.” Arkasına dönüp Mo’ya çatık kaşlı bir bakış attı, sonra Filler’ı koridorda, planlı bir şekilde ona doğru eğilerek çekiştirmeye devam etti. “Tüm o heyecanı özledim. Bana *her şeyi* anlatmalısın.”

Onlar gidince Mo, “Red nasıl?” diye sordu.

Nettles tekrar Mo’ya döndü. O lanet olası gözlerdi yine; koyu renk, ardına kadar açık, tamamen yargıdan uzak. Burada çalıştığı onca yıl boyunca onlara asla karşı gelememişti ve bu hâlâ aynı görünüyordu. Çabucak ve ilgisizce bir şey söylemeye çalıştı. Hatta akıllıca bir şey. Hepsi boğazında düğümlendi ve gözleri bastırmaya çalıştığı gözyaşlarından yandı.

“O kadar mı kötü,” dedi Mo sabırla.

Nihayet Nettles boyun eğdi. Yanağından bir damla yaş süzüldü. Silverbackli herhangi bir sanatçınıninki kadar yumuşak, pürüzlü ve kadınsı bir sesle, “Kendini hayal edebileceğin en kötü çıkmaza soktu,” dedi.

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Evet,” Nettles, kırıncı gözyaşını kol yeline hiddetle sildi.

“Neyse, pes etmiyoruz. Onu yine eve geri getireceğiz.”

“Babasını tanırdım,” dedi Mo.

“Ne?”

“Çok iyi değil. Ama yolumuz birkaç kez kesişmişti. Güzel bir adamdı ve benim... sıkıntılı zamanlarımda bana karşı hep nazikti. Bu yüzden, yardım için yapabileceğim herhangi bir şey olursa, çalışanlarımı tehlikeye atmadığı sürece, benden isteyebilirsin.”

Nettles başını salladı. Daha fazlasını öğrenmek isterdi ama Mo, geçmişle ilgili bu kadarını bile zor anlatmıştı. Bu yüzden onun yerine sadece, “Teşekkür ederim, Mo,” dedi. “Benim için hâlâ sahip olmayı dilediğim annemle babamsın.”

—

Nettles ikinci kata, Mo’nun, Tosh’u bulacağını söylediği odaya gitti.

Tosh’un neşeli sesiyle, “Girin,” dediğini duydu.

Ama kapıyı açınca Tosh’u üzerinde çıplak bir adamla yataкта buldu.

“İşinin bittiğini sanıyordum,” dedi Nettles.

Tosh gözlerini devirdi ve üstündeki bilinçsiz adamı yere yuvarladı. “Öyle görünüyor. İçeriye girdiği anda bunun olacağını anlamıştım. Sık sık hızlı boşalma ve uzun uykuyla sonuçlanan bu gerginlik ve sarhoşluk karışımını yaşamıştım.”

“O halde çamaşır kanalına gidiyor, ha?” diye sordu Nettles. Slice of Heaven birçok yerel kaptanın bildiği bir anlayışa

sahipti. Ödeme yapmayan, sorun çıkaran veya sadece sinir bozucu olan müşteriler, uyuşturucu verilip rıhtımda boşaltılan bir çamaşır kanalına atılırdı. Ertesi gün kıyıda millerce uzakta, Güney Adaları gibi nahoş bir yere doğru yola çıkan bir gemide zorla işe alınmış halde uyanırlardı.

“Bunu artık yapmıyoruz,” dedi Tosh. “Cabbage senin yaptığın gibi beceremiyor.”

“Ah, neyse. Parası azdı ama hoştu,” dedi Nettles. Kaptanlar bahşiş kutusuna elde ettikleri her bir zorunlu tayfa için bir miktar para bırakırlardı. Bu bir şeref sistemiydi ve çoğu zaman kendi paylarına düşeni yerine getirirlerdi. Arada sırada ödeme yapmadan sıyrılmaya çalışırlardı. Ama eninde sonunda New Laven’a dönerlerdi. Ve döndüklerinde Nettles, Circle’da işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmak üzere orada olurdu. Genellikle elinde zincirli bıçağıyla...

Yatağın kenarına doğru otururken, “Bunun dışında sen nasılsın?” diye sordu.

Tosh, Nettles’a çıplak göğüslerine hoş bir bakış atmasına fırsat verecek şekilde sırtını yay gibi gererek bol bol gerindi. “Şikâyet edemem. Parası iyi. Buna daha kaç yıl devam ederim, bilmiyorum, anlarsın. Bu yüzden para biriktiriyorum.”

“Sen hep akıllılardan biriydin.” Nettles, Tosh’un ayaklarından birini alıp kucağına yerleştirdi. Sonra nazik bir baskıyla yavaş yavaş ovmaya başladı.

“Mmm...” Tosh gözlerini kapattı. “Şehre neden geri geldin? Senin *kendindeki iyi yanı bulmaya* falan gittiğini sanıyordum.”

“İlgilenmem gereken bazı işlerim var,” dedi Nettles, ellerini kaydırıp Tosh’un ayak bileğini ve baldırını ovarken. “Biri bana

ben yokken neler olduğunu, şu anda Circle'da işlerin nasıl yürüdüğünü anlatsa çok hoş olurdu.”

“Öyle mi?” Tosh bir gözünü açıp sırttı. “*Sanırım* bunu senin için ben yapabilirim. Ben sana güncel bilgileri verirken eski günlerin hatırına sen de o adamın yarım bıraktığı yerden beni bitirsen nasıl olur?”

“Evet, tamam.” Nettles bilinçsiz çıplak adamı yataktan attı. Adam kalın kilime çarpınca horladı ve inledi ama uyanmadı. Nettles yatakta Tosh'un yanına uzandı. Çıplak birinin yanında tamamen giyinik olmayı seviyordu. Bunda bir güç vardı.

Eli uzandı ve Tosh'un köprücük kemiğinden göğüslerine indi, göğüs kafesinde dans etmek üzere aşağıya kaymadan önce bir süre meme ucunda oyalandı. Nihayet Tosh'un karnına indi. Avuç içini Tosh'un bacakları arasındaki kıllara bastırma-
dan önce orada bir süre kaldı. Tosh kendini ona doğru bastırırken sıcaklığını hissedebiliyordu.

“Seni bitirmek mi?” diye sordu Nettles. “Daha yeni başlıyorsun.”

“Ben konuşurken sana yapacak bir şey vereceğim,” dedi Tosh. “Bir yılda çok şey olabiliyor. Çok detaylı olacağıma söz veriyorum.”

“O halde sanırım ben de detaya inmeliyim,” dedi Nettles, Tosh'un pürüzsüz uyluklarını okşarken. Sonra daha rahat edecek şekilde yerleşti ve işe koyuldu.

Tosh'un anlattıkları, Nettles'in tahmin edemeyeceği şeyler

değildi. Ama beraber birçok mutlu anılarının olduğu biriyle tekrar bir araya gelmek güzeldi. Ayrıca Tosh'un sonrasında duygusallıktan veya sarılmaktan hoşlanmamasına da minnettardı.

Tosh odanın öbür ucundaki lazımlığa otururken Nettles yatağın yanındaki masanın üstünde duran suda ellerini ve yüzünü yıkadı.

“Yani Drem gittikten sonra hiç kimse liderliği almadı, öyle mi?” diye sordu Nettles.

“Pek sayılmaz,” dedi Tosh bir yandan işerken. “Sanırım diğerlerinden daha fazla adamı olan biri var ve bu ona biraz avantaj sağlıyor. Circle’da doğup büyüdüğünü söylüyor ama onu daha önce hiç görmedim. Bir müşteriden duyduğuma göre daha önce Jix the Lift’le başı derde girmiş. Hammer Point’e kaçmış, sonra Empty Cliffs’te birkaç yıl geçirmiş.”

“Ah, öyle mi?” Nettles’in içinde bir kuşku kıpırdanmaya başladı. “Bu adamın bir adı var mı?”

“Neydi...” Tosh kaşlarını çattı. “Ah evet. Hasta Mick.”

“Lanet olsun,” diye kükredi Nettles. “Denizdeki onca sersemmin arasında, o olmalıydı.”

“Onu tanıyor musun?”

“Kendisi benim lanet erkek kardeşim olur,” dedi Nettles.

İkisi beraber Merkez Caddesi’nde yürürken Filler, “Bir erkek kardeşin olduğunu bile bilmiyordum,” dedi. Güneş batmıştı ve beyaz ve altın renkli üniformalarıyla iblisler sokak lambalarını yakıyordu.

“Çünkü hiç olmamasını dilerdim,” dedi Nettles gözleri durmadan etrafta dolaşırken. Erkek kardeşinin de burada olduğunu bildiğinden Paradise Circle’ın tanıdık döşeme taşları artık aynı rahatlığı vermiyordu. “İnsanların Empty Cliffs’ten düştüğünü her zaman duyarım. Bazıları ittiriliyor, bazıları katlanamayıp kendi atlıyor.”

“Sen de bu ikisine mi güveniyordun?”

“Yo, ittirilmesinin daha büyük ihtimal olduğunu düşünüyordum. O türden bir adamdır.”

Filler başını salladı ve daha fazla baskı yapmadı. Nettles onun işin ucunu ne zaman bırakması gerektiğini bildiğine her zaman güvenebilirdi. Red olsa cevapları Nettles’in konuşmak şöyle dursun, düşünmek bile istemediği yüz değişik soru sorardı. Red bu kadar yorucu olabilirdi, zira Circle’da işlerin nasıl gittiğini asla gerçek anlamda anlamazdı. Anladığını *sanırdı*. Kendine has, alçaklarla ve entrikalarla dolu bir Circle varyantı vardı. Ama içine doğmadığınız sürece çamurun tepesinden seken birinden daha fazlası olmazdınız. İşin aslı, Paradise Circle’da korkunç şeyler oluyordu. Nettles bunu, Red’in asla yapamadığı bir şekilde anlıyordu.

Filler’a döndü. “Eğer Mick buraların ilgisini çekmeye çalışıyorsa Yakışıklı Henny bu konuda bir şey biliyordur. Ve Yakışıklı Henny’yi Drowned Rat’ta bulacağız.”

Drowned Rat, Nettles doğduğundan beri vardı. Birkaç defa el değiştirmişti ve belki efsanevî Bracers Madge zamanında olduğu kadar popüler değildi. Ama yine de Paradise Circle’ın gerçek insanların gidip bir maşrapa bira içerken son zamanlarda ilgilenmekte oldukları yaramazlıkları anlatabildikleri bir yerdi.

Nettles ve Filler loş, duman kaplı tavernaya girince bardaki Prin onlara el salladı.

“Bakın rüzgâr kimleri getirmiş!”

“Selam, Prin,” dedi Filler.

Nettles, Henny’yi bulmak için gözleriyle masaları tararken Prin’e çabucak el salladı. Onu İkizler’le beraber arka taraftaki aynı eski masada buldu. “Eski tayfa için bir tur koyu bira getir misin, Prin?”

“Geliyor, Nettles,” dedi Prin. “Ama Filler ve sen bendensiniz. Sizi burada görmek çok güzel.”

“Çok iyisin, Prinny!” dedi biraya en az sevimli oğlanlar kadar düşkün olan Filler.

Yakışıklı Henny’nin sırtı Nettles’a dönüktü. Onun gelişini İkizler gördü ve gözleri büyüdü ama Nettles parmağını dudaklarına götürdü ve ikisi birbirlerine sırtarak yerlerine oturdu. Brimmer ve Stin gerçek ikiz değildi, kardeş bile değillerdi. Ama kızıl saçları New Laven’ın baskın koyu renk saçlarının arasında öyle sıra dışıydı ki herkes onların akraba olması gerektiğini düşünürdü. Birisi gerçeği fark edinceye kadar isim üstlerine yapışmıştı. Tıpkı Misandry gibi Paradise Circle’da bir isim alırsanız size yapışmaya meyilliydi.

Nettles, Henny’nin arkasından sessizce yaklaştı. Henny her zamanki gibi bir şeyden şikâyet ediyordu. Nettles çömeldi, yaklaştı, sonra başparmaklarını kaburgalarına saplarken “*Tutuklusun!*” diye bağırdı.

Yakışıklı Henny öne doğru fırladı, masanın öbür tarafına uçu ve şimdi katıla katıla gülmekte olan Brimmer’la Stin arasındaki güruha kondu. Zıplayıp ayağa kalktı, bunu kendisine yapanın Nettles olduğunu görene kadar yüzü öfkeden kıpkır-

mızıydı. Sonra yumuşadı. Gerçi bu, çok hoş görüldüğü anlamına gelmezdi. Yakışıklı Henny takma adını, bir koruma köpeği ısırp burnunu kopardıktan sonra almıştı.

“Ah, evet, çok komik.” İkizler’e bir bakış attı. “Ve uyardığınız için size teşekkür ederim, dostlarım.”

“Affedersin, Hen,” dedi Brimmer.

“Sadece Filler ve Nettie’ydi,” dedi Stin.

“Doğru,” dedi Henny, hâlâ irrite olmuş görünerek. “Ya onları yanlışlıkla vursaydım? O zaman o kadar komik olmazdı, değil mi? Olmadık şey değil.”

“Ah, unut gitsin, Hen.” Nettles hâlâ sırtarak Henny’nin sandalyesine oturdu. Senin karşılık veren değil, kaçan tip olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Filler, Nettles’ın yanına bir sandalye çekti.

“Şimdi işler değişik, Nettie.” Yakışıklı Henny, Nettles’ın karşısına oturabilmek için Brimmer ve Stin’i ittirerek kendine yer açtı. “Bilmiyorsun.”

“Doğru,” Prin, bir tepside köpüklü maşrapalarla gelince konuşmaya ara verdi. O gidince Nettles hepsine birer maşrapa uzattı. “O halde neden anlatmıyorsun?”

Henny maşrapayı kuşkuyla aldı. “Oyunun ne, Nettie? Ve bunca zamandır neredeydin?”

“Fill ve ben imparatorluğun hemen her yerindeydik ve çok şeye şahit olduk. Geri geldim çünkü tüm imparatorluk için kötü şeyler oluyor ve bunları düzeltmek için Hope’un yardımı ihtiyacı var. Ben Circle’da işleri her kim yürütüyorsa bize yardım etmesini istemek niyetindeyim. Burası onun bildiği tek dostane mekân ve ben, Circle Kahramanı’nın en azından biraz düşüncelilik hak ettiğine inanıyorum.”

“Yani buraya...” diye konuşmaya başladı Brimmer.

“Bu yüzden *geldiğimi* söyledim. Ama şimdi korkarım bu yeterli olmayacak. Bana doğru söyle, Henny. Hasta Mick, Paradise Circle’ın ilgisini mi çekmeye çalışıyor?”

Henny’nin kaşları havaya kalktı. “Öyle. Ama sen nasıl...”

“Ve sen de bahisçi olduğuna göre şansı olduğunu söyler miydin?”

Henny kaş çattı. “Bunu düşünmek istemezdim ve pay pek geniş değil ama onun şansı harekete geçen diğer bütün adamlardan daha fazla derdim.”

“Anladım,” Maşrapasının tamamını bir dikişte içti, sonra arkasına yaslandı. “Hasta Mick’in adını nasıl aldığını biliyor musun?”

Henny ve İkizler birbirine baktı.

“Bildiğinizi düşünmemiştim,” dedi Nettles. “Biz çocukken ağabeyim hayvanlara eziyet ederdi. Çoğunlukla köpekler ve kediler. Bir süre sonra bu yetmemeye başladı. Mahalledeki diğer çocuklara işkence etmeye başladı. Onları kesiyor, parmaklarını falan kırıyordu. Ama bu bile yetmez oldu.”

Birbirlerine huzursuzca bakarlarken bir süre duyduklarını sindirmelerini bekledi.

“İşte, bir gece eve geldim ve elinde bizden belki biraz daha küçük olan o çocuk vardı. Çocuk ölüydü ve Mick göbeğini kesip açmıştı. Kesikten kan ve iç organlar sızarken o penisini yaradan içeriye sokmuş, sanki sevişiyormuş gibi inleyip iç çekiyordu.”

Henny ağzı açık bakakaldı. Stin maşrapasını bıraktı ve uzağa ittirdi. Brimmer ise kendi maşrapasının içine kusacak gibi görünüyordu.

“Benim orada olduğumu fark edince o... peşimden geldi.” Nettles’ın boğazı düğümlenmeye başladı, bu yüzden Stin’in ittirdiği maşrapayı aldı ve içindekini içti. “Bir şekilde paçayı kurtarmayı başardım ve gidip Jix the Lift’e anlattım. Şimdi, Jix birçok kötü şey olabilir ama çocuklara karşı zalimliğe katlanamaz. Ama Mick kendisi de bir çocuk olduğu için Jix, Paradise Circle’a asla geri dönmediği sürece onu sağ bırakmaya karar verdi.”

“Ve bu... adam senin *erkek kardeşin* mi?” diye sordu Yakışıklı Henny.

“Doğru. Şimdi, sana soruyorum, Circle’da yetkiyi elinde tutan kişi olmasını istediğin bu mu?”

Hepsi sessizlik içinde başlarını iki yana salladı.

“O halde bunun olmamasını sağlamak için elimizden geleni yapmalıyız,” dedi Nettles. “Bu, Paradise Circle’ı bizzat *benim* ele geçirmem anlamına gelse bile.”

12

“Bunu dene, Hume.” Red, Hume’a küçük, teneke bir düdüğü verdi.

Hume yüz ifadesi her zamanki gibi ciddi, bu düdüğü aldı. Red uzaklaşınca ve ellerini dükkânın tezgâhına koyuncaya kadar bekledi. Sonra üfledi.

Düdükten delici, nahoş bir ciyaklama çıktı ama Red azıcık bile baş dönmesi hissetmedi. Bu denedikleri beşinci düdüktü ve kendisini yere deviren düdüğü hiç bulamayacaklarından korkmaya başlıyordu.

Nea’yı otele götürdüğü gece, öyle çok şey olup bitmişti ki biyo-büyücülerin kendisine yaptıklarının büyüklüğünü tam olarak algılayamamıştı. Ona verdikleri acizliği sadece *onlar* anlayabiliyordu. Dahası, bunu ona hiç hissettirmeden yapmışlardı. Bu öyle sert bir uyanıştı ki içinde sessizce beslediği ufacık bir isyankârlığın bile anlamı yoktu. Onu köşeye kısırmışlardı.

Ama bir hata yapıp ellerini göstermişlerdi ya da Brackson yapmıştı. Fakat gizli bir silah, gizli olmaktan çıktığında artık o kadar etkili olmazdı. Çünkü aynı türden bir düdük bulabilirse belki onu etkisiz hale getirmenin yolunu da bulabilirdi.

Tezgâhın öbür ucunda düdük provasını endişeyle seyreden tenekeciye döndü.

“Bunun doğru işlediğine emin misin, dostum? Belki bu kötü bir seridir?”

“*Kötü bir seri mi?*” Tenekecinin yüzü kıpkırmızı oldu.

“Lordum,” dedi Hume sakince. “Bay Ifmish, imparatorluğun en önde gelen tenekeçisi olarak bilinir.”

“Ah, hey, alınma, dostum.” Red, tenekecinin sırtına hafifçe vurdu.

“Daha önce dediğim gibi, lordum, bunlar *köpek* düdükleri. Çıkardığı ses insanların duyamayacağı kadar tizdir.”

“Doğru, ve...” Red duraksadı, sonra Hume’a baktı. “Biz bunları duyamayız, değil mi?”

“Bu doğru, lordum,” dedi Hume.

“Ah! Hayır. Elbette duyamayız.” Ifmish’e geri döndü. “Pekâlâ, yani belli ki bu düdükler çok kaliteli. Ama senin ne kadar *ünlü* biri olduğuna bakılırsa belki aklımdaki bazı sorulara cevap verebilirsin.”

Ifmish, öfkesini saklamaya çalıştığı belli halde, “Elimden geldiğince, lordum,” dedi. Red, bu zanaatkârların bazılarının dantelliler kadar dik kafalı olabildiğini fark etmişti.

“Çok iyisin,” dedi Red. “Şimdi, sorum şu, bunun gibi çoğu insanın duyamayacağı başka bir ses aralığı biliyor musun? Bu köpek frekansından farklı bir şey?”

Ifmish dudaklarını sımsıkı kapadı ve Red onun kibriyle hid-

detinin merakla yer değiştirmesini izledi. Dantellilerle zanaat-kârlar arasındaki fark buydu. Sonuçta çoğu zanaatkâr, sanatını egosundan daha çok önemserdi.

“İnsanların duyabildiği ses aralığının altında veya üstünde ses çıkaran başka düdük yaygın olarak yapılmaz ama bu yapılamaz demek değil.”

“İnsan duyumunun altında mı?” diye sordu Red. “Bu da mümkün mü?”

“Teoride mümkün,” dedi Ifmish. “Ama onun çok büyük bir düdük olması gerekir.”

Red başını iki yana salladı. “Bu gerçekten küçük. Bunların hepsinden küçük.”

“Genelde konuşursan düdük küçüldükçe tizlik artar.”

“Bana mümkün olan en tiz sesli düdüğü yapabilir misin?”

“Anladığım kadarıyla bunlardan da mı tiz?” Ifmish köpek düdüklerini işaret etti.

“Mümkün olan en tiz sesi çıkaracak ve hâlâ bir düdük olacak,” dedi Red.

“Sanırım. Ama biraz deneme ve yanılma payı olacak. Üstelik teneke ucuz değil.”

“Başlangıç için bu nasıl?” Red bir kese altını tezgâhta kaydırды ve tenekececinin gözlerinin parlamasını izledi.

“En öncelikli işim bu olacak, lordum. Birkaç gün içinde sizin için bir şey hazırlamış olurum.”

“Çok iyi, Bay Ifmish. Tam olarak kelimelere dökmek zor ama inanın benim için gerçek bir hizmette bulunuyorsunuz.”

“Ailemin sofrasına yiyecek koymaktan öteye geçecek gerçek bir zorlu görev sık sık karşıma çıkmıyor,” dedi Ifmish. “Bu nadir bir zevk olacak.”

“Seni zannettiğinden daha iyi anlıyorum, dostum, sana ikisini de verebildiğime memnunum.”

Red ve Hume teneke dükkânından ayrılıp Zanaatkârlar Caddesi’nden saraya doğru yürümeye başlayınca Red, haftalardır ilk kez içinde ufacık bir umut kıpırdanması olduğunu hissetti. Biyo-büyücülerin ona ne yaptığını henüz tam olarak anlayamamış olabilirdi. Ama anladığında elinde gizli bir silah tutan kişi *kendisi* olacaktı.

Red, Hume’a, “Seni böyle bir şehirde onca yola sürüklediğim için üzgünüm,” dedi. “Sadece bu konuda birinin yardımı gerekiyordu, işler... ters giderse diye.”

“Hizmet edebildiğime sevindim, lordum,” dedi Hume.

“Bu aynı zamanda gerçek... hassas bir mizaç meselesi, anlıyor musun?”

“Elbette bu konudan kimseye bahsetmem,” dedi Hume. “Ama size bunu Majesteleriyle konuşmanızı salık verebilir miyim? Siz ikiniz oldukça yakın arkadaş gibi görünüyorsunuz, söylememe izin verirsiniz.”

“Bunu ben de düşündüm,” diye itiraf etti Red. “Ama bu bir tür... biyo-büyücü sorunu. Majestelerinin bu konuda hassas davranması gerektiğini biliyorum, sonuçta kendisi prens. Onu zor duruma sokmak istemiyorum, anlarsın.”

“Anlıyorum, lordum. Ayrıca bu konunun Elçi Omnipora’yla konuşulmayacak kadar hassas olduğunu da anlıyorum?”

“Nea’yla iyi anlaşıyorum. O iyi bir kadın ve çok zeki. Ama benim biyo-büyücü sorunum karmaşık bir içişleri meselesi ki hükümet dışından birinin bilmesini istemezsin, kim olursa olsun. Bu yüzden...”

“Lordum Pastinas, sen misin?” diye tanıdık bir ses geldi arkasından.

Red, Hume'a, "Arkamdaki Leydi Hempist mi?" diye fısıldadı.

"Evet, lordum," diye mırıldandı Hume dudaklarını kımıldatmadan.

"Kaçabilmem için dikkatini dağıtabilir misin?"

"Memnuniyetle, lordum. Yine de, bir öneride bulunacak cüreti gösterebilirim, Leydi Hempist sizi memnun etmeye pek hevesli görünüyor ve belli çevrelerde kendisi... anti-biyo-büyücü duyarlılığıyla bilinir. Belki bu hassas konuda... size bir yardımı dokunabilir."

"Hume, sen bir cevhersin." Red, adamın kemikli omzunu hafifçe sıktı.

"Bunu söylemeniz büyük incelik, lordum."

Red derin bir nefes aldı, en iyi tebessümünü takındı ve takipçisiyle yüzleşmek üzere döndü.

"Leydi Merivale Hempist."

Üzerinde balodakinden biraz daha mütevazı olan zümrüt yeşili bir elbise vardı. Red kendisini göğüs çatalına bakmaktan alıkoymak için fazladan çaba göstermek zorunda olmadığına minnettardı. Kadın aynı zamanda dirseklerini biraz geçen krem rengi eldivenler takıyordu ve saçının tepesine tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş küçük, yuvarlak bir şapkası vardı. Red bunun kadının "şehir merkezine gidiyorum" görünüşü olduğunu düşündü. Etrafını, kolları paketlerle dolu, gri giyimli uşaklar sarmıştı.

"Seninle bu şekilde karşılaşmak ne kadar *çatlakça*," dedi peşinde ona yetişmeye çalışan uşaklarıyla Red'e doğru süzülürken.

"Bu da ne demek?" diye sordu Red.

“Çatlakça mı?” diye sordu Leydi Hempist bir anda kuşku dolu bakarak. “Sizin yerel kelimelerinizden biri değil mi? Bu kelimeyi bir yerde kullandığını duyduğuma eminim. Delice anlamına gelmiyor mu?”

“Delice anlamına geliyor ama mantıksız veya anlamsız babında, ‘ah, çok çılgın’ demek değil.”

“Ah, Tanrım!” Elindeki küçük bir kitaba göz atarken pembe boyalı dudakları somurtur gibi büküldü. “Ah, anlıyorum. Evet. Benim hatam.”

“Burada başka neler var?” Red kitaba göz atmaya çalıştı.

Leydi Hempist kitabı hemen kapatıp kolunun altına koydu, sonra Red’e yaramazca gülümsedi. “Şu anda endişelenmeni gerektirecek bir şey değil.”

Red yemi yutmayı reddetti. Bunun yerine başıyla kadının arkasındaki uşaklara işaret etti. “Biraz alışveriş mi, leydim?”

“Nasıldır bilirsin.” Dramatik bir iç geçirdi. “Sadece kitapçıya uğrayacaktım ama yolda birkaç şey gözüme takıldı. Gardırobu güncel tutmalıyım, bilirsin.”

“Elbette, leydim.”

“Beni küçük gördüğünde bunu anlamadığımı düşünme, lordum,” dedi tatlılıkla.

“Tüm zekice sözlerimi kaptığını düşünmüşümdür hep, leydim. Seni özel yapan da bu.”

“Ah, bence birçok çekici özelliğim olduğunu göreceksin, lordum.” Kolunu Red’inkine geçirdi. “Saraya dönmeden önce uğramam gereken bir yer daha var. Nezaket gösterip eşlik eder misin? Uşaklarım çok hoş insanlardır ama korkarım ki seninki gibi ileri sohbet yeteneklerinden yoksunlar.”

“Benim için zevk olur, leydim.”

Red, Leydi Marivale Hempist'ten bir şey istiyorsa onun yakınlaşmasına ve kozların elinde olduğuna inanmasına izin vermesi gerektiği konusunda yanılmıyordu. Ama yan yana yürürlerken ve yumuşak sıcaklığının koluna yaslandığını hissederken bunun bu kadar hoş hissettirmemesini diledi.

“Söylememe izin verirsen, bugün son derece parfümsüz kokuyorsun, leydim,” dedi. “Daha çok kadın ve daha az bir buket çiçek gibi.”

“Güzel bile olsa güçlü kokuların seni uzaklaştırdığını gözlemledim, lordum.”

Red isli gözlüklerine hafifçe vurdu. “Korkarım hassas olan duyum sadece görüşüm değil, leydim.”

“Ben de öyle düşündüm. Bu yüzden esansçımdan daha önce hiç kullanmadığı bir kalite kullanmasını istedim.”

“Ve neymiş bu kalite, leydim?”

“Kısıtlama.”

Red güldü. “Benim yüzümden bu kadar sıkıntıya katlanmamalısn.”

“Tam aksi, sana yaklaşmaya niyetim olduğuna göre, bunun senin için mümkün olduğunca hoş olması incelikli bir davranış gibi göründü bana.”

“Ve elindeki şu kitap da beni sahte bir güvenlik duygusuna çekmek için dâhice bir başka plan mı?”

“Sahte mi?” Ona şakacı bir öfkeyle baktı. “Seni temin ederim, Lord Pastinas, benim yanımda tamamen güvendesin.” Sonra gözlerinde çeliksi bir ışıltı belirdi. “Kesinlikle Elçi Omnipora'yla olduğundan çok daha güvenli.”

“Nea mı? O karaya basmak kadar güvenlidir.”

“O bir yabancı.”

Red ona içten bir onaylamazlıkla baktı. “O dar kafalı dantelliler gibi davranma. Sen bundan daha iyi birisin.”

Kadın bir an duraksadı. Sonra pembe yay gibi dudakları somurtkanlıkla büküldü. “Onunla epey zaman *geçiriyorsun*.”

“Bir dakika. *Kıskanıyor* musun?”

Kadın iç geçirdi. “Ben burada seni ağıma çekmek için zaman harcayıp her türlü çabayı gösteriyorum ve o gelip bilmeden her şeyi paramparça ediyor. Bu çok can sıkıcı.”

Red onun yine şaka yaptığından oldukça emindi. “Bir dakika, bir dakika, o, Prens’in şeref konuğu ve Prens’in en iyi dostu olarak onun rahat ettirildiğinden emin olmalıyım. Ayrıca, bilmiyor olabilirsin ama onun ölmesini isteyen insanlar var.”

“Bu sadece saray dedikodusu, eminim. Öyle sevimli bir yaratığa kim zarar verir ki?”

“Korkarım dedikodu değil.”

“Ah? Peki, bu bilgi *sana* nasıl geldi?” diye sordu sataşırçasına.

“Buraya ulaştığı gece onu öldürmeye beş kişi geldi,” dedi Red alçak sesle. “Ve onlara ben engel oldum.”

Kadın bunu bir an düşünür gibi oldu ama okuması zor biriydi, Red ne sonuç çıkardığını anlayamadı.

Leydi Hempist nihayet, “Onları öldürdün mü?” diye sordu.

“Öldürdüm.”

“Yazık!”

“Nedenmiş?”

“Onları sorgulayıp kimin kiraladığını öğrenebilirdin.”

Red böyle faydacı bir cevap beklemiyordu. Leydi Hempist onu şaşırtmaya devam ediyordu. Belki Hume haklıydı ve Merivale biyo-büyücülere karşı bir ittifak olabilirdi. Ama önce sı-

namadan bu durumu kendi sorunuyla riske atmak istemiyordu. Ayrıca Nea'nın suikast girişimi Merivale'in sempatisinin ne tarafa meyilli olduğunu anlamak için kusursuz bir fırsat olabiliyordu.

Sonunda, "Kimin yaptığını bildiğimden oldukça eminim," dedi.

"Öyle mi?"

"Biyo-büyücüler."

"Gerçekten," dedi tarafsızca ki bu da kendince bir yorumdu.

"Ama anladığım kadarıyla biyo-büyücülerin bazen siyasete karıştıklarını öğrenmek seni fazla şaşırtmayacak."

Merivale'in iyi şekil verilmiş kaşı havaya kalktı ve uşaklarıyla beraber peşlerinden gelmekte olan Hume'a döndü. "Benimle ilgili bir şey anlattın mı, Hume?"

Hume'un yüz ifadesinde utanmışlıktan eser yoktu. "Beni affedeceğinizi umuyorum, leydim, ama Lor Pastinas'a biyo-büyücülere fazlaca düşkün olmadığınızı açıkladım."

"Anlıyorum."

Sessizlik içinde bir süre daha yürüdüler. Red sınırı aşmış olduğunu düşünüyordu. Belki Hume yanılıyordu. Veya belki Merivale, Red'in kendisini tuzağa çekmeye çalıştığını düşünüyordu. Yine de ondan uzaklaşmamıştı ve yüzü sanki şehirde masumane bir yürüyüşe çıkmışlar gibi sakindi. Zorlamamanın en iyisi olacağına karar verdi. Kadın, onun nerede durduğunu biliyordu. Bu sohbeti devam ettirmek isterse yapabiliyordu. İstemezse Red de bırakacaktı ve başka bir şey bulmaya çalışacaktı.

Biraz ileride Red, Wheelhouse adlı bir tavernanın önünde duran bir at arabası gördü. At, arabaya altın-beyaz impara-

torluk logosuyla koşulmuştu. Sürücü koltuğunda canı sıkkın görünen bir iblis oturuyordu. Arabanın yanından geçerlerken içeriden iki iblis, aralarında bir cesedi kabaca taşıyarak dışarıya çıktılar. Yaşlıca bir adamdı, belli ki sıradan biriydi. Boğazı kesilmişti ve göğsünde kurumuş kan vardı. İblisler onu laubalice arabaya attılar, sonra tavernaya geri döndüler.

“Aman Tanrım,” dedi Merivale. “Anlaşılan burada bir sorun yaşanmış.”

Red’in içinde sorunun ne olduğuna dair batıcı bir his vardı. Nea’nın gelişi ve biyo-büyücülerin kendisine zayıf nokta verdiklerini keşfedişi arasında hâlâ Stonepeak sokaklarında dolaşmakta olan katile fazla kafa yormamıştı.

“Biraz beklemede sakınca var mı?” diye sordu Merivale’e.

Kadın kendini Red’in koluna bastırdı ve gülümsedi. “Şu an hiçbir yerde acil bir işim yok.”

Red tavernanın girişine bakarken dikkati dağınık bir şekilde, “Teşekkürler,” dedi. Bir dakika sonra iki iblis tekrar dışarıya çıktı. Bu sefer genç bir kadın taşıyorlardı. Yan tarafında kocaman, kanlı bir yara ve dudaklarında kurumuş kan vardı. Anlaşılan birisi akciğerlerini deleccek şekilde bıçağı kaburgalarına saplamış, sonra kendi kanında boğulmaya terk etmişti.

“Ne dehşet verici,” dedi Merivale.

İblislerin kadının cesedini arabadaki yaşlı adamın cesedinin üstüne atışlarını izleyen Red, “Öyle,” dedi. “Sen işine devam etmek istersen anlarım. Ben bunu biraz daha izlemeliyim.”

“Senin miden kaldırıyorsa ben de yapabilirim,” dedi Merivale sesinde tuhaf, iğneleyici bir tonla.

İblisler bu sefer kalbinden bıçaklanmış gibi duran genç bir adama ait üçüncü bir cesetle geldiklerinde ve onu da diğerleri

gibi saygısızca arabaya attıklarında Red, uslu bir dantelli gibi davranmakta olduğuna karar verdi.

Arabada bekleyen iblise yaklaşıp “Burada ne oldu?” diye sordu.

İblis ona ve Merivale’e kaygıyla baktı. “Affınızı dilerim, lordum ve leydim. Sizi ilgilendiren bir şey değil.”

“Burada kaç kişi öldürüldü?” diye zorladı Red.

İblis düşünceli düşünceli kaş çattı. “Altı?”

Diğer iki iblis tekrar tavernaya yönelirken içlerinden birisi, “Yedi,” diye seslendi. Sesi sanki bu kadar işin başlarına açılmasının suçlusu ölülmüş gibi geliyordu.

Arabada oturan iblis ilgisizce, “O halde yedi,” dedi.

Red, “O halde bu yeni bir cinayet,” dedi. “Son birkaç aydır buralarda bir dizi cinayet olduğunu duydum.”

İblis omuz silkti. “Yerli halk onu Gölge Şeytan olarak anıyor, çünkü bir gölge gibi gelip gidiyor ve merhametsizce ve şerefsizce öldürüyor.” Bir sebepten, bu onu eğlendirmiş gibi görünüyordu. Ama sonra endişeyle Red ve Merivale’e tekrar baktı. “Sizin endişelenmenizi gerektirecek bir şey değil, lordum ve leydim. Bu Gölge Şeytan, her kim veya her ne ise, asla asillere tebelleş olmuyor.”

“Aman, çok rahatladım,” dedi Merivale. Red sesindeki bir miktar iğnelemeyi duyunca şaşırdı. “Yani, sıradan halk imparatorun kullarından değil mi?”

“Elbette öyle, leydim.”

“O halde imparatorluğun huzur sağlayıcı güçleri olarak sizin bu katili yakalamakla daha alakadar olmanız gerekmez mi?”

“Ah... şey...” İblis biraz paniklemiş gibi görünüyordu. Red, onun daha önce bir asil tarafından direkt olarak hiç azar yemediğini tahmin etti. “Sadece, şu an elimizde hiç ipucu yok, leydim. Aramaya devam edeceğiz, elbette. Ama bilirsiniz, bu gerçek bir *şeytansa*, şey, elimizden ne gelir, emin değilim.”

“Şeytan veya değil, bir katilin imparatorluk başkentinin sokaklarında başıboş dolaşmasına izin veremeyiz,” dedi Merivale, gözlerine geri dönen çelik ışıltısıyla.

“E-evet, leydim.” İblis onun gözünün içine bakamıyordu bile. “Çabalarımızı iki katına çıkarınız.”

“Bunu mutlaka yapın.” Red’e döndü. “Yolumuza devam edelim mi, lordum?”

“Evet. Sanırım buradaki işimiz bitti.”

İblisi ve at arabasını arkalarında bırakıp caddede yollarına devam ederlerken Red, Merivale’e yeni bir gözle baktı.

“Belki öğlen yemeğini benim dairemde yeme şerefini bahşedersin?” diye sordu Merivale. “Hem senin şu... biyo-büyücü sorununu daha samimi bir ortamda konuşabiliriz?”

—

Leydi Hempist’in otuz ikinci kattaki dairesi, orada yaşayanlar kadar şaşırtıcıydı. Mobilyalar, kilimler, perdeler ve dekor incelikle yapılmıştı ama evinde yalınlık sınırına dayanan bir basitlik vardı. Sunumdaki birkaç tablo ve heykel, baskın bej ortamda derhal göze çarpacak kadar parlak renklerdeki geometrik şekillerdeydiler, yine de sahipleri hakkında belki çok matematiksel bir zihni olduğu haricinde bir ipucu vermiyorlardı. Red, onun nasıl bir taş oyuncusu olacağını merak etti.

Lekesiz cam masasında yemeğe oturduklarında Red, eve geldiklerinden beri ev sahibinde bir değişiklik olduğunu fark etti. Yo, değişiklik değil, daha çok *fazladan* bir şey vardı. Aşçı-sıyla öğlen yemeğine ne servis edileceğini konuşurken hâlâ o neşeli ve cilveli leydiydi ama Red'in önceden ara ara fark ettiği çelik belirtileri şimdi tamamen ortadaydı.

Aşçı aceleyle çıkarken Leydi Hempist, "Pekâlâ, Lord Pastinas," dedi. Sanki bir tür şok edici ifşada bulunacakmış gibi net gözlerle ve sakın bir yüzle baktı. Ama sonra gülümsedi ve "Beklerken biraz şarap ister misin?" dedi.

"Elbette," dedi Red. "Birayı daha çok tercih ederim ama anlaşılan dantelliler şarap içiyor, dolayısıyla ben de şaraptan hoşlanmayı öğreniyorum."

"Ne kadar uyumlusun." Yakınlarda elinde bir sūrahi şarapla beklemekte olan başka bir hizmetkâra başıyla işaret etti. Red bütün hizmetkârların erkek olup olmadığını merak etti. Bu bir şekilde daha uygun görünüyordu.

Hizmetkâr şarap doldurmaya başlarken Leydi Hempist şarap kadar hafifçe, "Yani şimdi sen, biyo-büyücülerin Elçi'ye suikast yapmayı planladıklarını mı söylüyorsun?" diye sordu.

Red, hizmetkâra bir bakış attı.

Kadın başıyla onayladı. "Tedbirliliğin sana onur verir, lordum, ama benim çalışanlarımin hepsinin çok dikkatle incelemerek işe alındığına seni temin ederim."

"Sana şans veriyorum, Merivale," dedi Red alçak sesle.

"Ama bir müttefike ihtiyacın var. Sarayda daha geniş bağlantıları olan birine. Biyo-büyücülerden korkmadığını bildiğin birine."

"Şey, en önemlisi, onlarla işbirliği yapmayacak birine," dedi

Red. "Bir kez şahit olunca yapabilecekleri şeylerden korkmak için aptal olmak lazım."

"Güven bana, lordum. Aptallıktan çok uzağım ve maalesef yapabilecekleri şeylere çok yakından aşinayım. Bu yüzden ideal bir seçeneğim. Ayrıca benden korkunç derecede etkilendin."

Red sırttı. "Öyle mi?"

"Doğal olarak. Birçok akıllı erkek etkilenir."

"Anlaşılan sen de benim uçarı çekiciliğime kapılan kurbanlardan biri olabiliyorsun."

"Bu mümkün," diye kabul etti Leydi Hempist.

"Bu konuda ciddi olduğunu ve bunun beni evliliğe ikna etmek için ayrıntılı bir plan olmadığını nereden bileceğim?"

Kadının gözleri keyifle ışıldadı. "Bunun biyo-büyücülere karşı ittifakımızla herhangi bir şekilde nasıl çelişeceğini görmiyorum."

"Şey..." Red, onun bunu inkâr etmek için az da olsa bir çaba göstermesini bekliyordu.

"Ayrıca," diye devam etti Leydi Hempist, "öyle akıllısın ki benim sevgimi kendi çıkarların için kullanıp yine de ben daha ipleri sıkıca elime alamadan evlilik kementlerinden sıyrılabilceğinden eminim."

Red, saraydaki en yetenekli düzenbazın kendisi olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. "Gururumu okşuyorsun, leydim."

"O halde lafı dolandırmayı bitirdik mi?" diye sordu Leydi Hempist.

"Sanırım," dedi Red. "Pekâlâ, durum şu. Biyo-büyücüler, on yıllardır sıradan halk üzerinde kendi acımasız deneylerini yürütmek için Aukbontar istilası korkusunu kullanıyorlar. Eğer Nea, Aukbontar'ın istila istemediğine İmparator'u ikna edebi-

lirse biyo-büyücüler güçlerinin büyük bir bölümünü kaybedecek. Doğal olarak bunu engellemek isteyecekler.” Tabii bir de Red biyo-büyücülerin güçlerini azaltmanın bir yolunu bulabilirse bu, ellerinden kaçmasına yardım edebilirdi.

“Bu sağlam bir teori,” dedi Merivale. “Ama kanıtın nerede?”

“Nea ve ekibinin peşindeki beş adamı öldürdüğüm doğrudur ama liderleri Brackson adında bir adamdı ve kendisini New Laven’dan, biyo-büyücülerin deneyleri için adam kaçırmalarına yardımcı olan biri olarak tanıyorum. Brackson kaçtı ama kaçmadan önce kendisinin hâlâ biyo-büyücüler için çalıştığını çok net belirtti.”

“Bu şüphelerini doğrulayabilir. Ama imparatora akla yatkın bir iddia götürmek istiyorsan bu adamın itiraf ifadesine ihtiyacın olacak.”

“Benim ifadem yeterince iyi değil mi?” diye sordu Red.

“Bütün ifadelerin doğrulamaya ihtiyacı vardır.”

“Ya Nea? O da oradaydı.”

“Ah, ama biyo-büyücüleri itibarsızlaştırmak onun çıkarına olur. Ayrıca o, imparatorluk vatandaşı değil, bu yüzden ifade vermesine bile izin verileceğinden emin değilim.”

“Bu bir sorun olabilir.” Red, Brackson’ı yakalayabilse ve bir şekilde ifade vermeye zorlasa bile onun da Red’in biyo-büyücülerle olan ilişkisini ifşa etme riski vardı. Öte yandan belki Red’in onun itirafına gerçekten ihtiyacı yoktu. Belki sadece bununla gözdağı verir ve kendi özgürlük pazarlığında biyo-büyücülere karşı bir koz olarak kullanabilirdi. Bunu elde etmesi de bütün oyunu değiştirirdi.

“Sorun mu var?” diye sordu Merivale.

“Ben... onu nasıl takip edeceğimden emin değilim.”

“O zaman belki onu deliğinden dışarıya çekebilirsin,” diye önerdi Merivale.

“Anlayamadım.”

“Biyo-büyücüler Nea’ya burada, saraydayken suikast yap-salardı bu durum Aukbontar’ın gazabını üstümüze çekerdı. Eğer onlardan söylediğin kadar korkuyorlarsa bedeli ne olursa olsun bundan sakınacaklardır. Ama eğer Nea saraydan ayrılacak olursa –şehri hepten terk etse daha iyi olurdu– o zaman şu Brackson için kadının hayatına kastetmeye yetecek cazip bir hedef olabilir.”

“Nea’yı yem olarak kullanmaktan mı bahsediyorsunuz?”

“Onu yine korumak için orada olacaksın, değil mi? Ve bu sefer onu elinden kaçırmadığına emin ol.”

“Doğru...” Red’in Brackson’la yeniden yüzleşmeden önce kendisini o düdükten nasıl koruyacağını da bulması gerekiyordu. Ifmish’in kendisini hayal kırıklığına uğratmamasını diledi.

Merivale düşünceli düşünceli tek gamzeli yanağına hafifçe vuruyordu. “Biliyorsun, elçinin İmparatoriçe Majesteleriyle henüz tanışmadığını düşünüyorum.”

“Bu doğru,” dedi Red. “Kendisi kuzeybatı sahilinde bir yerlerde inzivada yaşıyor, değil mi?”

“Evet, öyle. Saray hayatı zavallı kadın için biraz fazla.”

“Ben de öyle duydum.”

“Ama elbette Aukbontar’dan gelen elçiyi geri çevirmeyecektir. Nea’nın da imparatorun annesiyle tanışmaktan büyük heyecan duyacağından eminim.” Red’e zekice bir bakış attı.

“Demek istediğim, ona bu küçük gezintiyi teklif etsen.”

“Kötü fikir değil,” diye kabul etti Red.

Merivale sevimli sevimli gülümsedi. “Şansın var ki saray entrikası benim uzmanlık alanlarımdan biri.”

“Ah, eminim bu öğüdün bir bedeli olacaktır, leydim.”

“Elbette,” Red’e göğüs çatalı manzarasından bolca sunacak şekilde masanın üzerinden eğildi. “Ama bunun nahoş olmaya-
cağına söz veririm.”

Red kendini Merivale’in gözlerine bakmaya zorladı. “Şey, ah, eğer Brackson’la tekrar yüzleşeceksem hazırlanmak için birkaç güne ihtiyacım olacak.”

“İmparatoriçe’ye yapılacak resmî bir ziyaretin organizasyonu da en az o kadar sürer,” dedi Merivale. “Ama teklifi mümkün olduğunca çabuk götürmeni şiddetle tavsiye ederim.”

“Neden, biyo-büyücülerin yakın zamanda harekete geçeceklerini mi düşünüyorsun?”

Merivale gülümsedi. “Aslında, bunun batı Stonepeak’i ziyaret etmek için en uygun sezon olduğunu düşünüyordum. Yılın bu zamanında gün batımları oldukça romantik olur, bilirsin.”

“Merivale, şu bizim ittifak... Bunun aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorsundur.”

Merivale’in tebessümü neredeyse yırtıcı bir hal aldı. “Cesaretine hayranım, lordum. Ama ufak bir değişiklik kaçınılmaz.”

Red, bu cümlelerin yarattığı belirsiz korku duygularını çoğunlukla bastırmayı başardı. Leydi Hempist’in Brackson veya biyo-büyücülerden çok daha zorlu bir rakip olduğundan kuşulanmaya başlamıştı.

—

O akşam Red ve Leston, Nea’nın dairesine, geleneksel Aukbontar yemeklerini tatmaya davetliydiler. Elçinin kapısını

nıklattı ve bir dakika içinde Catim açtı. İri adam loş koridorda gözleri çatık kaşlarının gölgesinde saklanmış halde başını eğip Red'e baktı.

"Geç kaldınız," dedi.

Red küstahça sırttı. "Bilmiyor muydun, eski dostum? Biraz geç gelmek insanı daha önemli gösterir."

"Elçinin performansını neredeyse kaçıracaktınız."

"Performans mı?" diye sordu Red. "Performanstan hiç bahsetmedi."

"Geleneksel Aukbontar yemeği her zaman müzikle başlar," dedi Catim, sanki bu herkesin bildiği bir şeymiş gibi. Red, Aukbontar'da muhtemelen öyle olduğunu tahmin etti. "Bir elçi Aukbontar'ın hükümetinin yanı sıra kültürünü de temsil etmeli, çünkü bu ikisi ilintilidir."

Red yanından geçerken iri adamın omzuna hafifçe vurdu. "Şey, neyse ki zamanında gelebildim."

Prens Leston, elinde bir bardak duru sıvıyla küçük bir kanepede oturuyordu. Drissa ve Etcher iki yanındaki sandalyelerde oturuyorlardı. Üçünün de yüzü, kucığında Red'e aşırı büyük bir kemani hatırlatan çalgıyla bir taburede oturmakta olan Nea'ya dönüktü.

"İşte buradasın, Lord Pastinas. Her zamanki gibi geciktin." Prens tekrar Nea'ya döndü. "Sana onun gelmesinin uzun süreceğini söylemiştim. Sanırım sadece yaramaz şeyler yapacağı zaman tam vaktinde gelir."

"O halde bu yüreğine su serpmeli, Sayın Elçi," dedi Red, kanepede Leston'ın yanına kendini bırakırken. "Yine de özürlerimi kabul et. Müzik ziyafeti olacağından habersizdim."

"Kaçırsan üzülürdüm, Red. Ama sanırım başka zaman se-

nin için çalayım diye beni razı ederdin.” Nea çalgısını havaya kaldırdı. “Majestelerine açıklamakta olduğum gibi bu, gitar denen, geleneksel bir Aukbontar çalgısıdır. Yüzyıllar boyunca çok evrim geçirmiştir. Aslen kuru sukabağından yapılır ama gördüğünüz gibi modern gitarın içi boş, tahta bir gövdesi vardır ki bu ona daha zengin bir tınlaşım sağlar.”

Leston öne doğru eğilirken, “Çok hoş bir çalgı,” dedi.

“Böyle düşünmene sevindim, Majesteleri. Sesini de seveceğini umalıyım.”

“Seveceğime eminim, Sayın Elçi,” dedi Leston hemen.

Nea gülümsedi ve çalgıyı yeniden kucağına koydu. Red, Nea’nın Prens’in kendisine tutkun olduğunu bildiğinden neredeyse emindi ama Nea’nın bu konuda ne hissettiğini bir türlü anlayamamıştı. Onun cesaretini kırmadan ama aynı zamanda hiç yüreklendirmeden, aradaki incecik çizgide yürüyordu. Bu mantıklıydı. Prens’le ters düşecek olsa saraydaki tek gerçek müttefikini kaybedecekti. Bir yandan da onun bu tutkusunu yüreklendirecek olsa bu durum bir dizi politik karmaşaya yol açacaktı. Prens istemeden de olsa onu çok zor bir duruma sokmuştu. Red, Nea’nın bu durumu şimdiye kadar başarıyla idare edişine hayran kalmıştı.

“Nesiller önce,” dedi Nea çalgısını hafifçe tıngırdatırken. “Aukbontar halkı göçebeydi. Sizdeki gibi büyük açık denizler bizde yoktur. Onun yerine bizde millerce büyüklükte otlak vardır. Halkımız sürekli sürüleriyle beraber göçerdi. Büyük müzik âşıklarıydılar ama kolay taşınan bir çalgıya ihtiyaçları vardı. Gitar değişim geçirdi ve her yerde, at sırtında bile çalınabilecek kadar küçüldü, yine de sesi, en arkadaki karavandan en öndekine ulaşacak yükseklikteydi.”

Red, önünde o büyüklükte bir kara görmenin nasıl bir duygu olduğunu merak etti. Millerce uzunlukta. Bu fikri hem heyecan verici hem de biraz korkutucu buldu. Öyle bir yerde insan kendini korkunç derecede küçük hissederdi.

“İki tür geleneksel gitar şarkısı vardır,” diye devam etti Nea. “İlki seyahat şarkıları ki âşık atışması unsuru olan canlı ve tekrarlanan şarkılardı. Bunlar moralleri yüksek tutup saatlerce at sürmeyi kolaylaştırırdı. İkinci tür ise ateş şarkılarıydı. Bunlar geceleyin, kervan açık ateşin etrafında dinlenirken çalınırdı. Çocukları uyutan ve o kervanın halk hikâyelerini anlatan daha yumuşak şarkılardı. Şimdi gece olduğundan, size bir ateş şarkısı çalacağım.” Gülümsedi. “Ateşi hayal etmek zorundasınız.”

Gitarıyla yavaş, zarif, dalgalandıran bir melodi çalmaya başladı. Nea’nın güzelliğinde şarkı söylemeye başladığında artan bir görkem vardı. Sesi basitti ve Red’in sarayda duymaya alıştığı gibi titreşimlerle, biçimsel dalgalanmalarla süslenmemişti. Aslında Red’e çocukluğundaki bazı şarkıları hatırlatmıştı. Yaşlı Yammy’nin, annesinin ölümünden sonra babasının ihmal ettiği yıkık dökük daireyi temizlerken söylediği yumuşak, kederli melodiler. Şarkılar çoğunlukla savaşın veya ölümün ayırdığı aşklarla ilgiliydi.

Red, Nea’nın şarkısının neyle ilgili olduğunu bilmiyordu çünkü kadın kendi dilinde söylüyordu ama sesinde bir duygusallık vardı; Red’e onun kendisine zannettiğinden daha çok benzediğini düşündüren bir tür acıydı bu. O da mı bir sevgiliden ayrılmıştı? Bu yabancı ve yabani memlekete gelmek için görev icabı ayrılmak zorunda kaldığı? Eğer bu doğruysa Prens’in ona karşı olan sevgisini daha da sıkıntılı hale getirirdi.

O, Nea ve sevgilisi arasında uzun bir dizi oluşturan engeller silsilesinin sadece bir parçasıydı.

O ve Hope arasında da bir sürü engel vardı. Biyo-büyücüler ve eski düşmanlar, prensler, yabancı ülkeler ve tahrikçi asiller. Zaman ilerledikçe Hope'u görmeye yaklaşacağını zannetmişti. Ama onun hayatına karşılık kendi özgürlüğünü feda edeli bir yıl olmuştu ve kendini hiç bu kadar uzak hissetmemişti. Hope dışarıda neler yapıyordu? Hâlâ biyo-büyücülerin kafasını kesiyor ve hırsızlar ininde onurlu biri olmakta ısrar ediyor muydu? Red onu kurtardı diye minnettar mıydı, yoksa bu yükü omuzlarına yükledi diye kızgın mıydı? Yanında hâlâ Sadie, Filler ve diğerleri var mıydı, yoksa yine yalnız mıydı? Asla kabul etmezdi ama yalnızken korkunçtu. İşi batırdığında kendisini doğramadığından emin olmak için yanında birinin olması gerekliydi. Silverback'te, Teltho Kan'ı kaybettiğini zannettiğinde onu gördüğü andaki görüntü Red'in aklından çıkmıyordu. Kılıcı kalbine dönüktü, yüzünde tamamen çaresizce bir ifade vardı.

Filler orada olsa onun o kadar aptalca bir şey yapmadığından emin olurdu. Tanrım, Filler yanında olsun diye dua etti. O adamın birine bakıcılık etmesi lazımdı, ne de olsa artık Red'le ilgilenemiyordu. İkisini de zihninde, çok uzaklarda görüyordu. Neyse, en azından bir arada birbirlerine destek oluyorlardı. Öyle olsalar iyi olurdu. Ve bir de Sadie ile Nettles. Hepsi bir arada ve Red'in yokluğunu telafi etsene ne iyi olurdu, çünkü kendi seçimi olsa da Red çok yalnız ve terk edilmiş hissediyordu. Silverback'ten Paradise Circle'a yeni gelmiş yumuşak, sanatçı, küçük oğlan olduğu günlerden beri hiç bu kadar güçsüz ve aciz hissetmemişti.

Sonra şarkının bittiğini fark etti.

Gözleri kocaman açılmış Nea, "Red," dedi. "İyi misin?"

"Çok iyi." İslî gözlüklerini çıkardı ve kırmızı gözlerini kol yenine sakince sildi. "İyi şarkı. Bana evimi hatırlattı."

Red'e göre nazik toplumların bir iyi tarafı, insan bir iki damla gözyaşı dökse kimsenin bir şey dememesiydi. Sadece görmezden gelip işlerine devam ederlerdi.

Şarkıdan sonra Nea onları yemek masasına yönlendirdi. Red'in onayladığı üzere herkes yemeğini masada yiyordu. Dantellilerden birinin dairesinde yemeğe çağrıldığında sadece asiller masada yerd. Diğer herkes yemeğini mutfakta yerd. Ama Nea, ekibine asla hizmetkâr muamelesi etmiyordu. Sorumlu oydu ve bu otoriteyle Red'in bıçak atması kadar rahat baş ediyordu. Ama bununla kimseyi tehdit etmiyor veya onları daha alçak bir konuma getirmeye çalışmıyordu. Red, asillerin olmadığı bir toplumu hayal etmeyi hâlâ başaramıyordu ama son birkaç haftadır Nea'yı izleyince bunun mümkün olduğuna inanmaya başlamıştı.

Nea masanın başında, Prens Leston da son kısmında oturuyordu. Red ve Etcher bir tarafında, Drissa ve Catim diğer tarafındaydı. Masanın ortasında büyük tahta kaşıklarla beraber beş kâse yemek vardı. Ayrıca içinde yumuşak, düz dairesel ekmek yığılı olan geniş bir tabak vardı.

"Bu geleneksel Aukbontar yemeğidir," dedi Nea. "Özel etkinliklerde servis edilir."

"Bu özel bir etkinlik mi?" diye sordu Red.

Nea içtenlikle gülümsedi. “Elbette, böyle şerefli konuklarla.” İçinde ekmek olan tabağı işaret etti. “Bu özel ekmek kısmen, sizin ülkenizde yetişmeyen mısırdan yapılmıştır.”

“Mısır bir tür hububat mı?” diye sordu Leston.

“Aslında bir tür sebze,” dedi Nea. “Neyse ki sizde mısır olmadığını biliyordum ve yanımızda biraz getirdim. Ama yine de büyük bir değişiklik yapmak zorunda kaldım.” Kâselerden, içinde et parçalarıyla kahverengi yahni olan birini gösterdi. “Sizde sığır eti yok, bu yüzden bunu domuz etiyle yaptım.” Biraz huzursuz görünen Catim’e gülücük attı. “İyi olacağından eminim.”

“O halde nasıl...” Leston masaya bakarken biraz kaybolmuş gibi görünüyordu. “Hiç çatal görmüyorum...”

“Bu özel yemek, çatal bıçak kullanmayan göçmen atalarımızdan gelir. O zamanların şerefine geleneksel olarak çatal bıçağı bir kenara bırakır ve atalarımız gibi yeriz.” Düz ekmeğin üst kabuğunu kopardı ve havaya kaldırdı. Sonra tabağının bir kenarına yatırdı. Diğer tarafına her kâsedan kaşıkla azar azar yemek koydu. Ekmeğinden bir parça kopardı ve yemekten biraz almak için kaşık gibi kullanıp ağzına attı. Çiğnerken kapalı dudaklarıyla Prens’e gülümsedi.

Çok etkilenmiş görünen Leston, “Anladım,” dedi.

Nea ona anlayışlı bir bakış attı. “Rahatsız olacaksan sana çatal getirebiliriz. Seni temin ederim ki bundan alınmayız.”

Leston başını iki yana salladı. “Hayır, elbette olmaz. Otantik bir deneyim yaşamak istiyorum.”

Nea başını eğdi. “Pekâlâ, Majesteleri.” Sonra Red’e döndü.

Tabağına kaşık kaşık yemek koymaya çoktan başlayan Red, “Ah, benim çatalsız yemekle sorunum yok,” dedi. “Paradise Circle’dayken bunu hep yapardık. Hatırlatırım, gelenekler yüzünden değil, sadece çatalımız olmadığı için.”

“Fakir miydiniz?” diye sordu Catim.

“Catim!” dedi Nea.

“Aslında biraz hakkı var,” dedi Red. “Aslında sıklıkla tabağımız bile olmazdı.”

“O halde yemeği neyin içine koyardınız?” diye sordu Etcher.

“Şey, balık ekmek ve biraz sebze yiyorsak bunları çubukla batırarak pişirirlerdi, o zaman çubukta yerdik. Yahniyse o zaman yemeği somunun içine kâse gibi koyarlardı. Ekmekten kesilen bir parçayı kaşık gibi kullanıp yahniyi yerdik. Yemek bitince kâseyi de yerdik.”

“Çok işlevsel,” dedi Catim, onaylayarak.

Prens Leston elle yemek konusunda ilk başta çekingendi ama yemek devam ederken daha rahat hale geldi. Boşlukların Etcher sarayda sınırlı yaban hayata ve ulaşabildiği bitkilere dair gözlemlerini anlatarak dolduruyordu. Hatta portakal keşfine ve daha fazlasına nasıl sahip olacağına varana kadar anlattı.

Nea’ya suçlu bir bakış atarak, “Bilim için, elbette,” dedi çabucak.

Catim, Etcher’in afakî monologuna ara sıra laf sokarken Drissa sessiz kalmaktan memnun görünüyordu. Sanki sohbe dikkat etmiyormuş gibi, gözlerinde sık sık uzak bir bakış belirliyordu.

Yemeğin sonuna yaklaşınca Nea, “Sormaktan nefret ediyorum, Majesteleri,” dedi, “ama imparatorla görüşmem konusunda bir ilerleme var mı?”

Leston yüzünü buruşturdu. “Çabalıyorum, Sayın Elçi, ama işler yavaş ilerliyor.” Bir anlık huzursuz sessizlikten sonra, “Kendisi çok yoğun, elbette,” diye ekledi.

Nea her zamanki gibi sakince gülümsedi ama Red içten içe

çığlık attığını hayal etti. Haftalardır bekliyordu ve hiç ilerleme yoktu. Aukbontar kültürüne dair bu akşamki sunum kuşkusuz İmparator için planlanmıştı. Ama İmparator onu göz ardı etmeye devam ederse elinden ne gelirdi?

Tam bu sırada Red önüne gelen fırsatı fark etti. Bir an kullanmakta isteksizdi. Nea'dan hoşlanıyordu. Onu tehlikeye atmak doğru muydu? Yo, diye kendini düzeltti. O zaten tehlikeyeydi. Ama tehlikenin kendilerine gelmesini beklemektense Red, kendi şartları doğrultusunda tehlikeyi üstüne çekecekti. Düdük sorununu da çözer çözmez bu sefer elinde net bir avantaj olacaktı.

Böylece, alçak sesle, "O yaşlı İmparator kimin umurunda," dedi. "*Benim* tanışmak için can attığım kişi İmparatoriçe."

"Bu doğru!" Nea'nın yüzü aydınlandı ve içtenlikle gülümseyerek Prens'e döndü. "İmparatoriçe Majesteleriyle henüz müşerref olmadım."

"Ah... şey..." dedi Leston. "Artık sarayda yaşamıyor. Stonepeak'in kuzeybatı kıyısında Sunset Point'e inzivaya çekildi."

"Buradan uzak mı?" diye sordu Nea.

"At arabasıyla yarım günlük yol," dedi Leston. "Belki biraz daha uzun. Oralar epeyce kırsaldır, bu yüzden yollar çok iyi değil."

"Öyle küçük bir yolculuk çok hoşuma giderdi," dedi Nea. "Biraz açık havadan ve güneş ışığından faydalanırız, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Leston hiç emin görünmeyerek.

"Tabii, İmparatoriçe Majesteleri ziyaretçi kabul etmek istemeyebilir." Red bunu söylerken Prens'in bakışlarını esir aldı. Leston'ın olanların önüne geçmesi için bir fırsattı bu. "Belki yalnız kalmak istiyordur."

Leston'ın yüzü sertleşti. "Hayır, aptal olma. Elçiyle tanışmak isteyeceğinden adım gibi eminim. Bu harika bir fikir." Tekrar Nea'ya döndü. "Seni imparatorluğun annesiyle tanıştırmaktan onur duyarım."

"Harika," dedi Nea.

"Ben de gelebilir miyim?" dedi Etcher. "Yerel bitki ve hayvan örtüsünü çok az gördüm. Geri dönünce raporunu yazacağım bir şeyim neredeyse hiç yok."

"Bence bunu yapmalısın," dedi Nea. Drissa'nın bakışlarının bir anlığına odanın köşesine takıldığını izledi, sonra, "Catim," dedi, "Senin burada Drissa'yla kalman gerek."

"Ya siz?" dedi Catim. "Hayatınıza bir kez kastedildi zaten. Sarayın güvenliğinin dışına çıkar çıkmaz bunu yine yapabilirler."

"Lord Pastinas'ın beni koruyabileceğini ispatladığını inanıyorum." Sonra ona anlamlı bir bakış attı. "Ve burada yapmak istediğimiz şey için Drissa'nın çok önem taşıdığını ikimiz de biliyoruz."

Catim itiraz etmek ister gibi baktı ama sonra derin bir nefes alarak iç çekti. "Evet, elbette haklısınız. Onu güvende tutacağımdan emin olabilirsiniz."

Nea gülümsedi. "Teşekkür ederim, Catim."

"Rixidenteron." Leston'ın ses tonu alışılmadık şekilde sertti.

"Evet, Majesteleri?" dedi Red neşeyle.

"Annemle tanışmana izin verirsem, çok uslu duracağını umuyorum."

Red parlayarak sırıttı. "Babamın pembe penisi üzerine yemin ederim."

13

Silverback tam da Bleak Hope'un hatırladığı gibiydi. Gürültülü, karmaşık, rengârenk ve Paradise Circle'dan biraz daha temiz. Neredeyse her köşede göstericiler duruyordu hatta bazen yer açmak için rekabet ediyorlardı. Müzisyenler, jonglörler, akrobatlar, sihirbazlar –ya da Hope'un adını bile bilmediği şeyler– hepsi de insanın bir sokak sanatçısından normalde bekleyeceğinden çok daha üstün yeteneklere sahipti.

Dar kaldırımlar satıcılarla, tacirlerle, işçilerle ve sanatçılarla tıklım tıklımdı; aynı zamanda Keystown'dan imparatorluk polisleri ve Hollow Falls'tan toprak sahipleri de vardı. Fakir aşağı şehirle zengin yukarı şehir arasındaki tampon bölge olarak iki grubu öyle tuhaf bir karışım haline getiriyordu ki bir şekilde işe yaramakla kalmayıp Hope'a bu insanların arasında gerçek bir diyalog mümkünmüş gibi hissettiriyordu. Zaten sanat da bunun içindir, diye düşündü. Sınıf ve kültür farkını

aşan bir seviyede bağlantı kurmak. İnsanlar arasındaki boşluk arasına köprü kurmanın yolu.

“Kesinlikle hayat dolu,” Alash, Hope’un yanında yürüyordu, cesurca giyinenleri ve cafcacı bezenmiş dükkân vitrinlerini ızlerken gözleri kocaman açılmıştı.

“Buraya daha önce hiç gelmedin mi?” diye sordu Hope.

“Sen ve kuzenim gelmeden önce Hollow Falls’tan hiç ayrılmadım.”

“Hiç mi?”

“Bu o kadar garip değil,” dedi Hope’un öbür tarafındaki Jilly. “İnsanlar kendi türünden pek ayrılmıyor. Ben de buraya hiç gelmedim ve teyzemle yaşamam gerekmeseydi Hammer Point kadar uzağa da hiç gitmezdim. New Laven’da yaşadığın çevre bütün dünyandır.”

Big Sig’le görüşmek üzere Hammer Point’e giderlerken Filler, Nettles ve hatta Red’in ne kadar huzursuz olduklarını hatırladı Hope. Ona o kadar değişik gelmemişti ama diğerleri yabancı bir ülkeye gidiyormuş gibi davranmıştı.

“Ama ben burada Hollow Falls’tan bir sürü insan görüyorum,” Hope lekesiz paltolar ve elbiseler içinde bir grup genç, iyi giyimli, turuncu pudralı dantelliği gösterdi. “Bir tiyatro oyunu veya konser için buraya hiç inmedin mi? Yakın zamanda teyzenin sanat eserlerinin imparatorluğun en iyi bilinen sanat galerilerinden birinde sergilendiğini biliyor muydun?”

“Sanata asla çok ilgi duymadığımı itiraf ediyorum,” dedi Alash süklüm püklüm.

“Sen ve Red birbirinize bu kadar benzer görünürken bu kadar zıt olmanız çok şaşırtıcı,” dedi Hope.

“Korkarım hem sanatsal yetenek, hem de çekicilik konusunda,” dedi Alash hüzünle.

Jilly, Hope’un arkasından eğildi ve şakayla Alash’ın omzunu yumrukladı; sonra çabucak kendi yerine geri döndü. “Hadi ama seni tuz kafa. Ahmaklıkta o kadar kötü değilsin. Sadece özgüven eksikliğin var. Kadınlar popüler erkeklerden hoşlanır, hepsi bu.”

“Sen böyle şeyleri nereden biliyorsun?” diye sordu Hope.

“Ah, kadınlarla erkekler hakkında çok şey biliyorum. Sonuçta ben de neredeyse kadın sayılırım.”

Hope gülümsedi. “Öyle mi?”

“Tabii. Sadie, ilk kanamamı her an geçirebileceğimi söyledi.”

“Ve bunun da seni kadın yapacağına mı inanıyorsun?” diye sordu Hope.

“Başka ne olabilir ki?” dedi Jilly.

“Boyun biraz kısa,” dedi Alash.

“Nettles da kısa,” dedi Jilly. “İkimizi yan yana koyduğunda neredeyse aynı boydayız.”

“Sanırım bu doğru,” dedi Alash. “O, şey... ee... kişiliği yüzünden biraz daha uzun *görünüyor*. Her neyse, onun daha çok kadınsı özellikleri var.”

“Yani kadın olmam için ya daha uzun olmalıyım ya da büyük memelerim olmalı mı diyorsun?”

“Tam değil...” Alash’ın yüzü gittikçe kızarıyordu.

“İşte bak,” dedi Jilly, “*bu*, konuşmayı bırakıp sevimli görünmen gereken nokta.”

“Şimdi de küçük kızlardan akıl öğreniyorum,” diye mınıldandı Alash.

“Ayakkabı zaten ayağındaysa bağla onu,” Jilly atlayıp bir yumruk daha attı.

Alash, acıyan omzunu sıvazlarken, “Bu ne *anlama* geliyor ki?” dedi.

Jilly’nin *Kraken Avcısı*’na geldiğinden beri nasıl değiştiği, Hope’a ilginç geliyordu. Askerî tavırlarının çoğu silinip gitmiş, Hope’a hoşnutlukla Red’i hatırlatan zeki, konuşkan kız açığa çıkmıştı.

Jilly’ye, “Bir kadına dönüşmenin biraz da bedenle ilgisi vardır,” dedi. “Yıllar süren başarı ve başarısızlıklar sonucu ulaşacağın güç ve özgüven durumudur.”

Jilly, “Sen ne zaman kadın oldun?” diye sordu, sonra, “Öğretmenim,” diye ekledi. Hope, Jilly’nin Vinchen eğitiminin ilk aşamalarına başladığı için onun geleneksel hitap şekillerini kullanması gerektiğine karar vermişti.

“Bence süreç hâlâ devam ediyor,” dedi Hope. “Ama belki de kendi yolumu çizmek için gerçek Vinchen yolundan ayrıldığım zaman başlamıştır. Hepimiz hayatımızı belirleyen iyi veya kötü tercihlerle yüzleşiriz.”

“Sizin mürettebata katılmayı seçtiğim gibi mi?” diye sordu Jilly.

Hope, “Diğer seçenek neydi?” diye sordu. “Ölülerle dolu diğer gemide kız olduğun için senden nefret eden tek canlı kişiyle yalnız kalmak mı?” Hope başını iki yana salladı. “Pek seçenek sayılmaz, değil mi?”

“Sanırım değil,” Jilly hüsrana uğramış gibi görünüyordu.

“Büyümek için o kadar acele etme,” dedi Hope. “Benden ve Brigga Lin’den öğren. Eminim ki Alash’ın bile sana öğretebileceği şeyler vardır.”

“Ben mi?” Alash şaşırması görünüyordu.

“Tabii, senin mekanik bilgini kucaklamış bir Vinchen biyo-büyücü düşünsene.”

“Bu hoş bir değişiklik olurdu,” diye kabul etti Alash.

Hope, yine Jilly’ye döndü. “Sana bir şey öğretebilecek herkesten öğrenebileceğin her şeyi öğren. Sonra, kendi kaderinin kontrolünü eline gerçekten alabileceğin gün geldiğinde hazır olacaksın.”

Jilly, yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı.

“Bilirsin,” diye devam etti Hope, “Şu an görmeye gittiğimiz kadının sana öğretebileceği birkaç şey olabilir.”

“Gerçekten mi?”

“Yaşlı Yammy, Red’e çok şey öğretmiş, tekinsiz konuşarak kendini sıkıntıya sokma ve sıkıntıdan kurtarma yeteneği de dâhil.”

“Gelmek üzere miyiz?” Jilly’nin gözleri bir anda hevesle parladı.

“Neredeyse,” dedi Hope.

Ama Madam Destiny’nin Herkese Açık Evi’ne geldiklerinde her tarafı suntalarla kapatılmıştı.

“Garip,” Hope bir zamanlar tabelanın asılı olduğu üst sövedeki kararmış noktaya dikkatle bakarken kaşlarını çattı.

“Belki taşınmıştır?” dedi Alash.

“Olabilir. Ama pek öyleymiş gibi görünmüyor. Burası çok uzun süredir onun dükkânıydı.”

“Belki başına bir şey gelmiştir,” dedi Jilly.

“Ben de bundan endişeleniyorum,” dedi Hope.

“Etrafa bir soralım,” dedi Alash. “Belki komşularından biri neler olduğunu biliyordur.”

Hope onu durduramadan Alash, yakındaki sundurmada duran yaşlı bir adama yaklaştı. Adam pasaklı ve mahmur gözlüydü ve Hope'a göre olup bitenin farkında olan biri değildi.

"Hey, dostum!" dedi Alash.

Adam irkildi ve sanki kendi içine çekildi. "Affınızı dilerim, bayım. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Geç bunları," dedi Alash sabırsızlıkla. "Biz şu dükkânın sahibi olan kadına ne olduğunu bilmek istiyoruz."

"Bununla benim hiç ilgim yok," dedi adam çabucak.

Hope, adama daha fazla endişe vermemek için daha yavaşça yaklaştı. "Yaşlı Yammy'yi tanıyor musun? Ben onun bir dostuyum."

Adam, Hope'a şüpheyle baktı. "Tanıyor olabilirim. Olmayabilirim de."

Hope, Red'in yaptığını gördüğü şekilde bir bozukluğu, ufak bir tebessümle iki parmağının arasında tuttu. "Bu hatırlamana yardım eder mi?"

Adamın yaşlı suratı iki yandan yukarı doğru kıvrılarak kırılsık bir tebessüm halini aldı. "Şimdi konuşmaya başladık, bazen o adı kullanan nazik, samimi birini hatırlıyorum. Kötü kış günlerinde bana yiyecek bir lokma yemek verirdi."

"O halde ona ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir gece birkaç iblis geldi. Beni uykumdan uyandıracak kadar gürültü yaptılar. Onu bir at arabasına koyup götürdüler."

"Neden olduğunu veya nereye götürdüklerini biliyor musun?"

"Emin değilim ama size yardımı olacak birkaç şey daha hatırlayabilirim." Bozukluğa anlamlı bir bakış attı. "Biraz daha zorlarsanız."

Hope, bu sefer tebessüme zahmet etmeden bir bozukluk daha çıkardı.

Adamın yüzü tekrar aydınlandı. “Ah, evet, şey, nedenleri veya nereyeleri tam olarak bilmiyorum ama yolun karşısında yaşayan dostları biliyor olabilirler.”

Sokağın karşısındaki küçük bir tiyatroyu işaret etti. Bina dökülen sıvasıyla hırpani görünüyordu ve rengi atmış bir tabloda şöyle yazıyordu:

Honey Street Oyuncuları Sunar:

Gecelik yeni gösteriler!

Şairane tehlikeler! Trajik terörler! Cümbüşlü romantizm!

Silverback'in parlayan yıldızı,

Luscious Lymestria eşliğinde!

“Arkadaşları... orada mı yaşıyor?” diye sordu Alash.

“Ya da çalışıyor.” Hope bozuklukları yaşlı adama fırlattı. “Teşekkürler moruk. Bu parayla ölene kadar içeyim deme sakın.”

Sokağın karşısına geçerlerken Jilly, “Neden bazen bıçkınların dilini kullanıyorsun, öğretmenim?” diye sordu.

“İyi soru,” dedi Hope. “Pek emin değilim. O anda kullanılacak doğru kelime gibi geldi. Belki çevremde söylendiğini öyle çok duydum ki benim de dilimin bir parçası oldu.”

“Bence bu, gün geçtikçe içine işleyen Dire Bane ruhu,” dedi Jilly.

Hope gülümsedi. “Belki...”

Saat öğleden sonrayı yeni geçmişti, çoğu tiyatronun açılmasından hemen önceydi. Hope elindeki kıskaçla kapıyı tıklattı. Bir an sessizce beklediler ama cevap gelmedi, bu yüzden Hope kapıyı tekrar tıklattı, bu sefer daha yüksek sesle.

Nihayet kapı açılınca uzun boylu bir adam çıktı, gömlek-

sizdi, kıllı kocaman bir göbeği vardı ve başında fok balığının başının üstü gibi görünen tuhaf bir şapka vardı ki bu yüzden iki çift göz tepeden ona bakıyormuş gibiydi.

“Burası üç saat daha açılmayacak,” dedi adam kabaca. “O zaman gelin.” Kapıyı kapatmaya başladı.

Hope çabucak, “Dostum Yaşlı Yammy’yi arıyorum,” dedi. Kapı duraksadı.

“Ona ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Hope.

Kapı yavaşça yeniden açıldı. “Yaşlı Yammy güneyli bir arkadaş olduğundan hiç bahsetmedi,” dedi kıllı adam.

“Onu çok iyi tanımıyorum,” diye itiraf etti Hope. “Ama çok iyi bir dostumun büyütülmesine yardım etti.”

Adamın çalı gibi kaşları havaya kalktı. “Onu büyüttü, ha? Şu iyi dostunun adı ne?”

“Tam adı Rixidenteron, ama çoğunlukla ona...”

“Red!” Adamın tavırları tümünden değişti. Daha dikleşti, sesi artık pürüzlü değil, net ve gürdü. Kalın ve kıllı ellerini Hope’un omuzlarına koydu ve dimdik suratına baktı. “Küçük Rix’i tanıyor musun?”

Hope iç çekti. “Eğer sana borcu varsa eminim bir şekilde halledebiliriz.”

Adam kıkırdadı ve Hope’un omuzlarına hafifçe vurdu, sonra onu serbest bıraktı. “Onu iyi tanıyorsun. Harika! İçeri gel, içeri gel!” Hepsini loş lobiye aldı ve arkalarından kapıyı kapattı.

“Bu, Hollow Falls’tan Alash,” dedi Hope. “Kendisi Red’in kuzenidir.”

Adam yanmakta olan ve eriyip bilet gişesinin pervazına akan bir mumu alıp Alash’ın yüzüne doğru kaldırdı.

“Tüm cehennemlerin laneti, sanki kardeşler gibi! Bunu hemen göremediğime inanmıyorum! Benim kibarlığım nerede kaldı? Ben Büyük ve Gizemli Broomefedies'im!” Hâlâ elinde tuttuğu mumun eriyiğini yere saçarak eğilip reverans yaptı. “Ama çoğu kişi bana Broom der.”

“Bu, Paradise Circle'dan Jilly,” dedi Hope. “Bana da Kapitan Dire Bane diyebilirsin.”

Broom'un gözleri kısıldı. “Dire Bane, öyle mi? Cesur bir lakap.” Ona biraz daha bakmaya devam etti, sonra aniden gülümsedi. “Gelin! Hep beraber Yaşlı Yammy ve Küçük Rix'in sıhhatine içmeliyiz!”

Çift kanatlı büyük bir kapıya yöneldi ve dramatik bir hareketle iterek kanatları açtı. Eğer Red çocukluğunun bir kısmını bu adamla geçirdiyse Hope, göstericilik yeteneğini nereden aldığı anlamaya başlıyordu.

Alash ve Jilly'ye, “Şey,” dedi. “Sanırım yeni bir arkadaş edindik.” Sonra Broom'un peşinden tiyatro salonuna gitti.

Burası, mavi ve yeşil kumaş şeritlerle yapılan çiçeklerle süslenmiş tahta arkalıklı yaklaşık iki yüz sandalyeli mütevazı bir yerdi. Sahne dik bir eğimdeydi ve etrafa saçılmış taşlar mercan kayalıkları gibi görünecek şekilde boyanmıştı. Bir adam mercan dokusu gibi görünmek üzere eski süngerleri boyuyor, diğer iki adam sahnenin sağına soluna biraz daha kumaş şerit asıyordu. Üçü de Broom'daki gibi fok balığı başı şeklinde şapka takıyorlardı.

Broom, yuvarlak göbeğini hafifçe zıplatarak sahneyi işaret etti. “Yeni oyunumuz için denediğimiz yeni sahne tasarımı.”

Etkilenmiş görünen Jilly, “Çok sevimli,” dedi.

“Oyunun adı ne?” diye sordu Alash.

“Ah! Oyunun adı, *Leydi Porsepine’in Tecavüzü ve Alçakça Ölümü*. Ne düşünüyorsunuz?”

“Sanırım oyunun adı bize bilmemiz gereken her şeyi söylüyor,” dedi Hope.

Broom’un neşesi bir anda düştü. “Evet, oyun demeye pek layık olmayan bayağı bir olay.” Kasvetli bir yüz ifadesiyle karnını kaşdı. “Zamane böyle, onları buraya getiren tek şey bu. Size söylüyorum, artık gerçek sahne sanatının değerini bilen kalmadı.” Sonra karnını tokatladı ve gülümsemesi geri geldi. “Ama işler böyle yürüyor. Eski tiyatro ustam da bana aynını söylemişti ve ben de kime el vereceksem ona aynısını söyleyeceğim. Şimdi, haydi içelim!”

Büyük, düz bir tahta plakayı aldı ve sandalye arkalıklarının üstüne koydu. Sonra plakanın üstüne topraktan bir sürahi koydu ve hepsine göz kırptı. “Her zaman bir masa, içkimi koyduğum yerdir, derim!” Sonra tiyatro sandalyelerinden birine oturdu.

Hope ve diğerleri de kendilerini plakanın etrafına sakarca yerleştirdiler.

Broom sürahiyi havaya kaldırdı. “Kötü şansa ve daha iyi günlere!” Bir yudum içip sürahiyi Hope’a uzattı.

“Red’i çok iyi tanıyor gibi görünüyorsun.” Hope kaptan şapkasını masaya koydu, sonra sürahidan bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. İçinde ne olduğuna dair bir fikri yoktu, ama belki bir tür gevşetici veya temizlik solüsyonu olabileceğini düşündü. Sürahiyi Alash’a uzatırken tedbirli olmasını sağlayacağını umduğu bir bakış attı.

“Onu tanımak mı?” diye sordu Broom. “Ondan hiç kurtulamayacağımızı sandığımız zamanlar oldu! Küçükken, belki

üç veya dört yaşında, babası bazen oyunlarımızda rol alırdı. Muhteşem bir oyuncu değildi ama sahnede çok fazla sevimli insan bulunduramazsınız ve o da gördüğüm en yakışıklı adam sayılırdı.” Gözleri uzaklara dalarken iç çekti. “Ve o Gulia... nasıl gerçek bir parti yapılacağını bilirdi...”

Alash nefessiz kalıp öksürmeye başladı. Az önce zehir içtiğinden kuşkulananarak ve her an ölecekmiş gibi elindeki sürahiye bakıyordu. Sürahiyi Broom’a doğru uzattı.

“Hey, ya ben?” diye sordu Jilly.

“Onu beğeneceğinden şüpheliyim,” dedi Hope.

Jilly sürahiyi Alash’ın elinden kaptı. “İmparatorluk donanmasında iki yıl geçirdim. İkinizin toplamından daha çok içebilirim.” Sürahiyi kaldırıp koca bir yudum aldı. Sonra hırıltıyla soluyup gözlerindeki yaşı sildi. “Bu çok kalite bir şey, dostum. Nereden aldın?”

Broom ışıltıyla gülümsedi. “Kilerde kendimiz yapıyoruz.” Bir yudum daha aldı ve o da gözlerini sildi. Hope’a hafif savunmacı bir havayla, “Sanatçı kafası ara sıra budanmak ister,” dedi. “Aksi halde süslemeler ve yapmacıklıklarla ağırlaşır.”

Hope gülümsedi. “Ben şahsen çok sanatçı ruhuna sahip değilim, bu yüzden konu hakkında senin yargına güveneceğim.”

Broom, tebessüme karşılık verdi. Dağınık sakalını kaşıdı. “Şimdi, nerede kalmıştım...”

“Gulia teyzem muhteşem partiler verirdi?” diye sordu Alash.

“Ah, evet. İşte, deyim yerindeyse toplumda onların varlığıyla, Küçük Rix hep ayakaltındaydı. Bir süreliğine tam bir evcil hayvan gibiydi. Oyuncuların onun üstüne nasıl titredi-

ğine inanamazsınız. Sonra tabii, Gulia bazı sorunlar yaşamaya başladı. Ona mercan baharatını bırakmasını söyledim. O şeyin kafatasının içinden beynini yediğini söyledim. Ama nasıldır, bilirsiniz.” Çaresizce omuz silkti. Hope nasıl bir şey olduğunu pek bilmiyordu aslında. Bu, Red’in çocukluğuyla ilgili anlamak için en çok çaba harcadığı şeydi. Annesi aptal bir kadına benzemiyordu. Uyuşturucunun çocuğuna ne yaptığını görmüştü. Neden almaya devam etmişti? Ama Hope bağımlılıkla hiç mücadele etmemişti veya sanatçı aklının karışık kutsallığına sahip olmamıştı. Belki bu, hiç anlamayacağı bir şeydi.

“Her neyse,” dedi Broom, “söylediğime alındı, ailesini de yanına alıp bir hışımla gitti ve bu onları son görüşüm oldu. Yaşlı Yammy’den Küçük Rix’in ebeveynlerinin öldüğünü, kendisinin de kayıplarda olduğunu duydum. Yıllar sonra babası kadar yakışıklı, annesi kadar girişken olarak geri geldi. O sıralar Paradise Circle onun için çok sıcaktı, dolayısıyla Yaşlı Yammy’ye sığınmaya karar verdi. Gün boyunca ondan alabileceği ne varsa öğrenerek yanında kaldı. Ama geceleri buraya gelip yardım ederdi.”

“Oyunlarda rol mü alırdı?” diye sordu Hope.

“Kesinlikle!” dedi Broom. “Sahne için doğuştan yetenekliydi. Çırağım olarak yanımda kalmasını bile istedim, ben bunu yapamayacak kadar yaşlı ve şişman hale geldiğimde yerimi al-sın diye. Ama tabii ki onun daha... tehlikeli arzuları vardı.” Bir yudum daha içti ve yüksek sesle geçirdi. “Ne diyebilirim? Hırsızlıkta tiyatrodan daha çok para var.”

“*Broom, seni lanet olası keçi!*” Kulak tırmalayan bir kadın sesi tüm tiyatroyu çınlattı. Bir dakika sonra uzun, dalgalı saç-

ları olan bir kadın salınarak sahneye geldi. Koca göğüslerini neredeyse hiç kapatmayan siyah kırmızı damalı bir sabahlık giyiyordu.

“Ah, Lymestria!” dedi Broom. “Çok güzel görünüyorsun!”

“Bana yine yağ çekme, seni yaşlı kart horoz.” Lymestria sahnenin ucuna geldi ve yumrukları kalçalarının üstünde, Broom’a dik dik baktı. “Kariyerimi mahvediyorsun!”

“Hay lanet,” diye mırıldandı Broom. Sonra yüksek sesle, “Ne demek istiyorsun, New Laven tiyatrosunun biricik hazinesi?”

“Oynadığım karakterin sahnede bir grup fok balığı tarafından ölene kadar tecavüze uğramasından bahsediyorum! Bu rezalet! Bunu yapmayacağım!”

Broom, Hope’a özür dilercesine gülümsedi. “Bana bir dakika izin verir misin?” Sonra ayağa kalkıp bir koridora girdi. Başındaki fok balığı şapkasını çekip aldı ve bir tutam uzun, kıvrıkcık saçlı olan parlak, kel tepesini açığa çıkardı. “Benim sevgili Lymestria’m, seni temin ederim, bu oyun kariyerini *kurtaracak*.”

Kadın koca göğüslerini iyice açığa çıkaracak şekilde kollarını kavuşturdu. Bu göğüsler Hope’a neredeyse bir tür savunma silahı gibi görünmüştü.

“Benim Arşileydi Ramfist’i oynuyor olmam gerekirdi! Ya da Walta’nın Deli Kadını! *Gerçek* oyunların *gerçek* rolleri!”

Broom sahnenin ucuna uzandı ama üstüne çıkıp kadının yanında durmaktansa aşağıda kalıp saygıyla kadının sabahlığının eteklerini tuttu. “Tamamen aynı fikirdeyim, Silverback’in en parlak ışığı. Hiç kuşkusuz sen çağımızın en büyük oyuncususun ve seninle çalışmak bir ayrıcalıktır.”

Broom, kadının etek uçlarını nazikçe öptü ve kadın biraz yumuşadı. Ama sonra göğüslerini yeni yüksekliklere ulaştırarak derin bir nefes aldı. “Madem öyle, yeteneğime uygun rollerde oynamam gerekmez mi?”

“*Gerekir!*” dedi Broom hararetle. “Sana uyan şekilde kanatlarını özgürce açma fırsatı bulamaman rezalet. Ama...” ağır bir iç geçirdi. “İçinde bulunduğumuz zaman böyle...” Yine iç geçirdi. Bu kadar derin soluyunca adamın başı dönmüş müdür, diye merak etti Hope. “İnsanlar artık klasiklerin değerini bilmiyor. Bugünlerde hiç kimse *Walta'nın Deli Kadını* gibi şaheserleri izlemek için para vermiyor.” Fok balığı şapkasını kaldırıp baktı. “Ah, imparatorluğun cevheri, görmek istedikleri şey işte bu. Ve bu dünyada *benim* her şeyden çok istediğim şey, her gece hayranlarla dolup taşan bir tiyatroya sahip olmak. *Sen* de bunu istemiyor musun?”

“Hayranlarım...” Sesi titreyen kadın ellerini göğüslerinin üzerine koydu. “Onlara... istedikleri şeyi vermeliyim. Değil mi?”

“Bu tamamen senin seçimin, canımın içi.”

“Yıllardır gelen sadık müşterilere,” diye devam etti sesi gittikçe güç kazanarak ve yüz ifadesi gittikçe sertleşerek, “teşekkür olarak.”

“Sen sadece çağımızın en büyük aktrisi değil, aynı zamanda en cömertisin!” dedi Broom.

Kadın yumruklarını yine kalçalarına götürerek yüzünde mağrur bir ifadeyle, “Pekâlâ,” dedi. “Bu pisliği oynayacağım ama *sadece* kısa bir gösterim süresi boyunca. Anlıyor musun? Sonra gerçek bir oyun istiyorum. Canla başla yapacağım bir rol.”

“Kesinlikle, canımın içi! Bu gösteriden sonra her yere peşinden gidecekler!”

Kadın aşağıya doğru adamı işaret etti. “Bu konuda haklı olsan iyi olur.” Sonra sabahlığının eteklerini uçurarak hızla arkasını döndü ve uzun adımlarla sahneden ayrıldı.

Broom fok balığı şapkasını yeniden başına taktı ve yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle uyduruk masaya geri döndü.

“Burada işler hep böyle midir?” diye sordu Hope.

“Genellikle,” dedi Broom. “İç çekmeleri biraz abartmış olabilirim ama Lymestria’yla olunca genelde işler böyle yürüyor.”

“Gerçekten çağın en iyi oyuncusu mu?” diye sordu Alash.

“Kötü değildir.”

“Gerçekten o kadar hayranı var mı?” diye sordu Jilly.

“En azından göğüslerinin var,” dedi Broom. “Şimdi, akşamki gösteri için hazırlık yapmaya başlamalıyım. Buraya neden gelmiştiniz? Muhtemelen Küçük Rix’le ilgili anılarımı dinlemeye değildir.”

“Yaşlı Yammy’ye ne olduğunu bilmek isterdim,” dedi Hope.

“Ah,” dedi Broom. “Korkarım yine Empty Cliffs’e götürüldü. Ama bu sefer geri geleceğinden emin değilim.”

“Empty Cliffs mi?” Jilly’nin yüzünde acı vardı.

“Ne korkunç,” dedi Alash.

“Empty Cliffs nedir?” diye sordu Hope. “Daha önce de bahsedildiğini duydum.”

“Bir hapisane,” dedi Broom. Küçük bir kara parçası, New Laven’ın kuzeydoğu sahilinden suyun üstüne uzanan belki bir millik yer. Neredeyse yarım mil yüksekliğindedir, her yanı sarp uçurumlarla çevrili. En tepesi düz ve mahkûmlar öylece oraya bırakılır, bir şekilde günlük kumanya ulaştırılır. Nasıl olduğunu hiç öğrenmedim.”

“Sanırım öyle bir yerde demir parmaklıklara veya kapılara gerek yoktur,” dedi Hope.

Broom başını salladı. “Eskiden insanlar geri dönerdi. İşledikleri suçun mahiyetine göre orada altı ayla bir yıl arası kalırlardı. Ama yaklaşık beş yıl önce artık kimsenin geri gelmediğini fark ettik.”

“Sence her yıl oraya kaç kişi gönderiliyor?” diye sordu Hope.

Broom sürahidenden uzun bir yudum aldı. “Söylemek zor. Tüm New Laven’dan gönderiliyorlar. Hatta diğer adalardan da. Yüzlercesi, belki?”

“Eğer beş yıldan uzun bir süredir hiç kimse oradan ayrılmadıysa...” dedi Alash. “Şimdiye kadar fazlasıyla kalabalıklaşmış olması gerekmez mi?”

“Sen öyle san,” dedi Broom.

“Tabii onlarla bir şey yapmıyorlarsa,” dedi Hope.

“Biyo-büyücüler mi?” diye sordu Jilly.

Hope, sürahidenden bir yudum daha aldı ve bu sefer yakan his bir şekilde iyi geldi. Broom’a döndü. “Empty Cliffs’te gerçekten bulunduğunu bildiğin bir tanıdığın var mı?”

“Sanırım yedi veya sekiz yıl önce Lymestria oraya gönderilmişti. Daha yeni isim yapmaya başladığı zamanlarda. Bir müşteri kapıyı fazlaca aşındırdı. Zenginliği bilinen göğüsleri gerçekten *hissetmek* istedi. Lymestria böyle durumlar için uyluğunda bağlı tabanca taşır. Uyarmak için ateş etti. Adamın ayağına. Maalesef adam Lord bilmem neymiş ve onu tutuklattı. Empty Cliffs’te bir yıl geçirdi ve dersini aldığından emin olabilirsiniz.”

“Ne dersiymiş bu?” diye sordu Alash.

Broom yüzünü buruşturdu. “Artık uyarı atışlarını kafaya yapıyor.”

“Lymestria ile konuşup orayla ilgili ne hatırladığını görmek istiyorum,” dedi Hope. “Planı, personeli, o tür şeyler. Mümkün olur mu?”

“Olmaması için bir neden görmüyorum. Karşılığında bir şey isteyecektir ama istekleri genellikle makuldür.”

Alash, Hope’a endişeli bir bakış attı. “Sanırım planlarını tahmin edebiliyorum, Kaptan.”

“Yaşlı Yammy bir değil iki kez en çaresiz zamanımda bana yardım etti,” dedi Hope. “Ona borçluyum.”

“Ama öğretmenim,” dedi Jilly. “Daha önce hiç kimse Empty Cliffs’ten kurtarılmadı.”

“O zaman bunun vakti çoktan gelmiş, ne dersin?” diye sordu Hope.

14

Nettles'la beraber Hammer Point'in kırık dökük sokaklarında yürürken Filler alçak sesle, "Burayı hâlâ sevmiyorum," dedi.

Nettles ona yan bir bakış attı. "Onca yerde bulunduktan sonra hâlâ o eski rekabete mi takılıyorsun?"

"Başka yer, başka yerdir." dedi Filler. "Burası, hâlâ burası."

Nettles iç çekti ve üstelemedi. Eskiden o da öyle hissedirdi. Hammer Point'e ait her ne veya kim varsa ona karşı tiksintiye varan derin bir güvensizlik hissi. Etrafına bakınca bunun nasıl başladığını görmek kolaydı. Paradise Circle'ın boyamada ödüllü yoktu ama belli bir hırpani çekiciliği vardı. Hammer sonsuz çete savaşları yüzünden yara izleriyle dolu, iç karartıcı ve uğursuzluk hissi veren bir şeydi.

Circle'ın rıhtım avantajı vardı, bu doğrudu ama asıl avantajı birlik duygusuydu. Rekabete izin vermeyen güçlü çete liderlerinin uzun süredir peş peşe gelmesi sayesinde. Ama sa-

dece bilek gücüyle yönetmezlerdi. Paradise Circle adamları dik başlıydı ve ne kadar kötü olursa olsun basit zorbalıklarla uğraşmazlardı. Son zamanda Ölüsurat Drem'in düşüşü buna mükemmel bir örnekti. Circle halkı yönetimde her kim varsa gerçek bir Circle adamı olduğuna inanmalıydı. İblislere ve her kim yoksun bırakmak istiyorsa onlara karşı Circle'ın ve tüm halkının özgürlüğünü destekleyen birisi.

Her çete lideri Circle'a farklı bir şey getirmişti. Yorey Satin, Nettles'ın zamanından önceydi ama yaşlılardan duyduğu kadarıyla dans salonları ve şişman, zengin dantellilerin her köşede zaman geçirmeleri bakımından altın çağıdı. Ondan sonra Jix the Lift gelmişti. Jix, dans salonlarını pek değerli bulmamıştı ve onları kumarhanelere ve kerhanelere dönüştürmüştü. Dantelliler azaldı ama masalardan ve sırtınızdan, özellikle denizdeki dalgalar kadar sıklıkla gidip gelen denizcilerden kazanılacak yeni para vardı.

Jix zor ve sert bir adamdı, bu doğrudu, centilmen de değildi. Ama gerçek bir adamdı. Nettles'ın anne babası onun için çalışırdı ve onun hizmetindeyken öldürüldüklerinde Nettles'ın ve erkek kardeşi Mick'in uyuyacak bir yatakları, para kazanacak bir işleri olduğundan emin olmuştu. O sıralar hırsızlık yapamayacak, çete elemanı veya fahişe olamayacak kadar küçüktüler, bu yüzden Jix için "kargaşa çıkarırlardı." Bu da halka açık yerde çatışma başlatıp Jix ve adamları bir sonraki köşede her ne suç işliyorsa dikkatleri oradan uzaklaştırmaları demekti. Sıklıkla, Mick ve Nettles, (ya da o zamanlarki adıyla Rose) bir pazar yerinin ortasında veya iblislerin önünde kavgaya karışmış gibi yaparlardı ve insanlar onları ayırıncaya kadar Jix çoktan ganimetini kapıp ortadan kaybolmuş olurdu.

Nettles buna bayılırdı. Sonuçta korkmasına veya misillemeye gerek kalmadan büyük erkek kardeşini yumruklayabiliyor ve hem de bunun için para alıyordu.

Ama Mick, kız kardeşini yumruklamaktan sıkıldı. En sıkı yumruğunu bile savursa Nettles çoğunlukla sırtır ve sanki kışkırtılmış gibi yumrukla karşılık verirdi. Mick kışkırtma aramıyordu. Bir süre sonra diğer çocukları da —etrafta dikilen masum çocukları— kavgaya çekmeye başladı. Durması için çığlık atıp yalvartana kadar acımasızca saldırırdı çocuklara. Hatta bazen Jix'in adamları işin bittiğini ve kalabalığın arasına karışmalarını haber verdiklerinde bile durmazdı. Nettles, Mick'in insanlara eziyet etmekten zevk aldığını o zaman anlamıştı.

Bir keresinde Mick, küçük bir kız çocuğunu pazarın ortasında öyle fena dövmüştü ki iblisler bile göz ardı edememişti. Onu "Deliğe" götürüp sorgulamışlardı. Jix'i ele vermemişti ki hayatını kurtaran bu olmuştu. Ama bu, Mick'in plandan dışarıya çıkmasından memnun olduğu anlamına gelmiyordu. Dolayısıyla Jix onu kargaşa çıkarma işinden aldı ve temizlik işlerine yerleştirdi.

Ama Jix, Nettles'in çalışmaya devam etmesine izin verdi. Nettles bu sayede, fahişe olmadan önce Tosh'la ve henüz burnu yerindeyken Henny'yle tanışmıştı. O üçü gerçek birer kargaşa sanatçısıydı. Rutinlerine başlayınca beş dakikalık kontrollü bir karmaşa yaratır, sonra saniyeler içinde kaybolurlardı. Jix'in en sevdiği tayfa olmuşlardı. Bir keresinde tam Deliğin ön basamaklarında söylentiden ibaret bira vergisi üzerine neredeyse bir ayaklanma başlatıyorlardı. Merkezdeki her iblis kalabalığı sakinleştirmeye çalışmak üzere dışarıya çıkmıştı. Durum öyle

saçma bir hal almıştı ki Henny gülmeye başlamış, Nettles rolüne devam etmesi için onu hayalarından tekmelemek zorunda kalmıştı.

Ama Nettles etrafta tanınmaya başlarken Mick yavaş yavaş bir canavara dönüşüyordu. Belki kız kardeşinin popüleritesini kıskandığındandı. Belki de rıhtım ayaklanmasında ebeveynlerinin ölümüne dövülüşünü izlerken içine atılan bir tohum yeşermeye başlamıştı. Yahut en baştan beri içten içe bir canavardı. Circle'da doğduğunuzda başınıza bu gelirdi. Karanlık sizi öyle erken yakalardı ki aksi halde nasıl biri olurdunuz, söylemek imkânsızdı.

Filler, Nettles'in düşüncelerini bölerek, "Bunu yapmanın doğru olduğundan emin misin, Nettie?" diye sordu.

"Yani Hammer Point'ten biriyle ittifak kurmak mı demek istiyorsun?" diye sordu Nettles.

"Yani Paradise Circle'ın dikkatini çekmek diyorum. Anladım, o senin ağabeyin ve sana korkunç şeyler yaptı. Onun Circle'ın kontrolünü ele aldığını görmek istememeni de anlıyorum. Ama bunu bir başkasının yapmasına yardım edemez miyiz sadece?"

"Kim?" diye sordu Nettles. "Bertie Bull mu? Gander Shane mi?" Başını iki yana salladı. "Bunlar da şov yapan diğer iki adam ama ikisi de Mick'e kafa tutamaz. Şimdiden çok itibar kaybettiler. Eğer Circle'ın kontrolünü Mick'in ele almadığını garantilemek istiyorsam bunu kendim yapmalıyım."

"Ama... yani..." Filler'in tartıştığını görmek tuhaftı. Belli ki ona da tuhaf hissettiriyordu. Kelimeleri bir araya getirmek için çaba sarf ediyordu. "Buraya bunun için gelmedik. Hope'un parasını aldık ve gemilerle, onları yüzdürecek tayfalarla

geri döneceğimizi söyledik. Tüm o küçük kızlara yardım edeceğimizi söyledik.”

Nettles, Filler’in geniş sırtını sıvazladı. “Ve bunu *yapacağız*, dostum. Circle’in yönetimini ele geçireyim, Hope’a istediği kadar gemi ve yiğit adam vereceğiz.”

“Söz mü? Tüm bunlar bittiğinde Hope’a söz verdiğimiz her şeyi yapacak mıyız?”

Filler gerçekten ikna edilmek ister gibi görünüyordu. Belki onun yerine bütün kararları Red’in vermesine alışkındı. Red, sonra da Hope ve şimdi de Nettles. Her zaman birinin onayına ihtiyacı vardı. Nettles da ona bunu verdi.

“Söz veriyorum, Filler. Paradise Circle’ı aldıktan sonra Hope’u, Dawn’s Light’ı veya o küçük kızları unutmayacağız.”

Daha bunu söylerken içinde ufacık bir kuşku parçası kıpırdandı. Fakat Nettles kuşkuya alışkın değildi ve genel prensiple bunu yapabildiği kadar derinlere ittirdi.

Palla’nın üssü, Hammer Point’in kuzeydoğu bölümünde bir dokuma fabrikasıydı. Oraya vardıklarında hava çoktan kararmıştı. Fabrika kapanmış ve görünene göre bütün işçiler gitmişti. Oysa Nettles, en üst katta bir odadan ışık geldiğini görebiliyordu.

Girişteki kapalı, çift kanatlı kalın kapılara yaklaşırlarken “Oraya nasıl çıkacağız?” diye sordu Filler.

“Çıkmayacaksınız,” dedi bir ses. “Bu yüzden ben sizin o koca ve çirkin kafanıza ateş etmeden defolup evinize gidin.”

Nettles karanlıkta gözlerini kıstı ve sesin nereden geldiğini

görmeye çalıştı. “Ben Palla’nın bir arkadaşıyım. Onunla konuşmam lazım.”

“Ben Palla’nın bütün arkadaşlarını tanırım.” Ses öyle tizdi ki ya bir kadın ya da küçük bir oğlan çocuğuna ait olabilirdi. “Sizi buralarda hiç görmedim.”

“O halde Three Cups’ta kopan fırtınada orada değildin,” dedi Nettles. Ses yakından ama biraz yüksekte geliyordu, belki pencerelerden birinde keskin bir nişancı vardı. Ama hangisinde? Burası üç katlı bir binaydı. Tamamen aydınlatılmış olan en üst katı çıkarırsak birinci ve ikinci katlarda beşer tane pencere vardı. Uzun namlulu bir tüfekte iyi bir atış yapmak her iki katın da en ortadaki üç penceresinden mümkündü, bu da toplam altı muhtemel keskin nişancı pozisyonu ederdi. “Neden orada değildin?”

“Bazılarımız geride kalıp fabrikayı korumak zorundaydı.”

“Başka bir deyişle seni geride bıraktılar,” dedi Nettles. “Çamaşırları da yıkamak zorunda kaldın mı? Belki pijamaları çalkalamışsındır?”

“Şu an seni tam iki gözünün ortasından vurabilirim.” Ses öfkeli geliyordu.

“Bu ışıktaki mı? Bundan kuşku duyarım,” dedi Nettles. “Ayrıca, beni vurmaya başarsan da barut alevi yerini belirtir ve yanındaki arkadaşım dostunun vurulmasını hoş karşılamaz.”

“O halde belki önce onu vururum.” Ses gittikçe gerginleşmeye başlamıştı.

Nettles gülümsedi. “Bu büyük hata olur. Çünkü onun nezaketinin zerresi bende yoktur.”

Tepki yoktu.

“Anlaşılan bir açmaza girdik,” dedi Nettles. “Yani sen de

dâhil birkaç kişinin ölmesindense neden gidip Palla'ya Nettles diye birini tanıyıp tanımadığını sormuyorsun? Biz burada sabırla ve uslu uslu seni bekleriz.”

Bir duraksama daha oldu. Sonra ses somurtkanca, “Zaten kapılar kilitli,” dedi. “Ben yokken girmeniz mümkün değil.” Birinci katın pencerelerinden birinde bir kıpırtı oldu ve keskin nişancı gitti.

Bir dakika sonra Filler, “Ya ikinci katta olsa ne olurdu?” dedi. “Sana ateş etseydi ona ulaşmam mümkün olmazdı.”

“O halde öyle olmadığına sevindim,” dedi Nettles.

“Bayağı iyi blöf!”

Nettles memnun memnun sırttı. “Teşekkürler. Hilekâr olan bir tek Red değil, bilirsin.”

Kilidin kımıldayıp kapıların savrulurarak açıldığını duymaları birkaç dakika sürdü. Kapının diğer tarafında on dört yaşlarında bir oğlan çocuğu vardı. Omzundan sarkan uzun namlulu tüfeğin boyu neredeyse çocuğunki kadardı.

Nettles sataşmayla karışık, “Vay canına, şu ufaklığa bak,” dedi. “Böyle sevimli ufak bir şeyi öldürmek zorunda kalmadığıma sevindim.”

Çocuk ona dik dik baktı. “Git başımdan. Palla seni görmek istiyor.” Kapının yanındaki merdivenleri gösterdi.

Nettles yanından geçerken çocuğun başının üstünü okşadı. Çocuk saldırmayı düşünüyor gibi görünüyordu ama sonra temkinle kendisine tepeden bakan Filler'a baktı ve sadece dudaklarını ısırdı. Nettles kendi kendine gülümsedi. Bazı kadınlar, erkeklerin onları hafife almalarından hoşlanmazdı. Nettles ise umursamazdı çünkü koca karınlarına bir bıçak sapladığında yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi çok tatlıydı. Ama tanınmanın

sıkıntısı da buydu. Circle'da artık hiç kimse onun zararsız görünüşüne aldanmıyordu. Bu yüzden yapabiliyorken Hammer Point'te bunun tadını çıkarıyordu.

Filler'in bacağındaki kıskaç, merdiven çıkmasını zorlaştırıyordu, bu yüzden yavaş çıktılar. İlerlerken Nettles aşağıdaki fabrikanın sıra sıra dokuma tezgâhlarının düzenle yerleştirildiği açık geniş zeminine baktı.

"Fabrikada çalışmak gibi normal bir şey yapsan hayat nasıl olurdu, hiç düşündün mü?" diye sordu.

Filler ağırlığını sabırla bir bacağından diğerine aktarırken ve metal bacağını bir sonraki basamağın üstünden savururken, "Pek değil," dedi.

"Sana söyleyeyim, benim de deneme ihtiyacı hissettiğim bir şey değil," dedi Nettles. "Ama aşağıya bakınca bunu ne tür bir insan yapabilir, her gün orada aklını tamamen kaçırmadan nasıl oturur, merak ettim."

O sırada en üst basamağa ulaşmışlardı. Filler nefeslenmek için bir an durdu. Sonra, "Sanırım ihtiyaç duyduğunu elde edemeyen insanlar," dedi.

"Belki doğrudur," dedi Nettles. "Alash'ın yemeğini kazanmak için Paradise Circle sokaklarında dövüştüğünü hayal edemiyorum. Neyse ki dantelli olarak doğmuş."

Filler sırttı ve başını salladı. Gözlerinde, Nettles'ı meraklandıran özlem dolu bir şey vardı.

"Alash gibi bir dantelliyle sevişmek nasıl olurdu, hiç düşündün mü?"

Filler'in tebessümü büyüdü ve bakışlarını çizmelerine indirdi. "Olabilir" Sonra başını kaldırıp Nettles'a baktı. "Senin düşünmediğini söyleme bana."

“Elbette düşündüm. Biriyle beraber olmayalı asırlar oldu ve her gün onun o sevimli yüzünü gören bir kadın belli düşüncelere kolayca kapılabilir.” Yüzünü buruşturdu. “Ama o evlenecek türden birine benziyor ve benim o aptallık hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Ayrıca daha eğlenemeden o yumuşak penisini muhtemelen kökünden kopartırdım.”

Loş koridordan ışık saçan kapı eşiğine doğru yürüdüler. Nettles, karşılama beklediği kadar dostane olmazsa diye zincirli bıçağının kancasını açtı, sonra odaya bir göz attı.

Büyük, kare bir açıklıktı. Bir köşede birkaç adam oturmuş taş oynuyordu. Başka bir köşede başka birkaç adam dokuma kumaş parçalarını katlayıp sandıklara yerleştiriyorlardı. Palla odanın ortasındaki büyük bir masada, önünde açık duran bir kayıt defteri, elinde kuş tüyü kalemiyle oturuyordu. Aukbontarlı birinin koyu tenine sahip olsa da on yılı aşkın süredir Hammer Point’te yaşıyordu ve New Laven’daki herkes gibi ceket ve pantolon giyyordu.

Nettles bir süre içinde odadaki her şeyi aklına kazıdı. Ama sonra Filler’in bacağındaki bağlantı gıcırdadı ve bir anda altı silah Nettles’a döndü.

Palla’ya, “Adamlarının iyi refleksleri var,” dedi.

Palla gülümsedi ve tek eliyle sakinleştirici bir hareket yaptı. “Sorun yok. Rahat olun.”

Adamlar sanki Nettles’la Filler’in orada olduğunu derhal unutmuş gibi hemen yapmakta oldukları işlerine döndü.

Nettles, Palla’ya teşekkür etti ve yavaşça masasına doğru gitti. Zincirli bıçağı ne olur ne olmaz diye hâlâ gevşekçe elinde duruyordu.

“Görüşmeyeli nasılsın, Palla?”

Palla, ellerini havaya kaldırarak omuz silkti. “Biraz iyi, biraz kötü. Hayat bu.” Dilinde hâlâ aksandan izler vardı ki Nettles bunu dinlemeyi hoş buluyordu. Daha önce hayatında trajik bir şekilde yeterince erkek olmadığına dair yaptığı yorumu düşündü ve Palla’dan istediği her şeyi aldıktan sonra bunu da alacağına karar verdi.

“Paradise Circle’ın Briar Rose’unun hoş ziyaretini neye borçluyum?” diye sordu Palla.

Nettles sert sert bakarak başını hafifçe bir yana eğdi. “Bu lakabı bilen çok insan yoktur.”

“Bazı insanlar tanıyorum,” diye itiraf etti Palla. “Ve seninle ilgili, duyduğum bütün takma isimler içinde, en uygunu buymuş gibi geldi bana.”

“Bu, kullanma hakkını kazanman gereken bir takma isim.”

Palla ellerini kule gibi yaptı. “Belki kazanmam için bir yol önerisiyle gelmişsindir?”

“Aslına bakarsan, öyle.” Palla’nın adamlarına bir göz attı. “Burada konuşmamızda sorun var mı?”

“Bunlar benim en iyi ve en sadık adamlarım,” dedi Palla.

“Pekâlâ, Paradise Circle’ı ele geçirmeyi planlıyorum.”

Palla’nın alnı kırıştı. “Öyle mi? Ne ilginç. Ve sen... ne umuyorsun? Son seferki gibi olmasını mı? Adamlarımın ve benim senin yönetimi ele geçirmene yardım etmek için gözü kapalı yürüyerek oraya gelmemizi mi? Çünkü öyleyse söylemeliyim ki...”

“Hayır, elbette değil,” dedi Nettles sesine bir parça sabırsızlık tırmanırken. “Bu çok saçma olurdu. Hepiniz buradan ayrıldığınız anda Sham veya Big Sig sahneye çıkar ve geri dön-

düğünde hiçbir şeyin kalmamış olur. Yani bu durum senin için anlamsız. Ayrıca eğer Circle'ı ele geçireceksem bunu Hammer'dan gelen bir avuç insanla yaptığımda ne tür bir bağlılık bekleyebilirim? Hiç! Yani benim için de anlamsız olur."

Palla etkilenmiş görünüyordu. "Belki ölümcüllük ve güzellik, tek özelliğin değildir."

Nettles, Filler'a döndü. "Araya her zaman iltifat sokuşturmasından hoşlanıyorum."

"Bu, hoş," dedi Filler.

"Yani, hayır," diye devam etti Nettles, "adamlarını ödünç almak istemiyorum. Benim istediğim, kendi adamlarım için silah."

"Ah!" Palla'nın yüz ifadesi hafif acılıydı.

"Bu sorun olur mu? Bedava istemiyorum. Parasını verebilirim."

"Hayır, sorun sadece..." Palla bir an durdu, sonra iç çekti. "Elimiz silah ve mühimmat açısından biraz darda. Şimdilik."

"Ya?"

"Evet,"

"Peki, Hammer Point'te en çok kimde silah var?"

Palla düz bir sesle, "Sharn," dedi.

"Evet..." Nettles parmağını yanağına bastırdı ve aklına bir fikir gelmek üzereymiş gibi yaptı. "Bize Drem ve şu biyo-büyücü konusunda yardım etmemiştin, değil mi?"

"Hayır, etmedi."

"Acaba bundan bir çıkar elde etti mi..."

Palla'nın gözleri kısıldı. "Anladığım kadarıyla bunu zaten biliyordun, ha?"

“Bazı insanlar tanıyorum,” diye itiraf etti Nettles. “Ama doğrulatmak iyi oldu. Duyduğuma göre Sharn son bir yıldır çok fazla silah ediniyormuş. Bu onun için iyi, zira halkının çoğu gizemli bir şekilde yok olmakta. Bu günlerde biraz eleman kıtlığı yaşıyormuş.”

“Bunu fazladan silah telafi eder,” dedi Palla. “Eğer bir sürü ele tabanca verirsen o kadar çok yetenekli dövüşçüye ihtiyaç duymazsın.”

“Ben de öyle düşünüyordum,” dedi Nettles. “Bak, rakibimin adam fazlalığı var, bu yüzden bana da silah gücü lazım.”

“Yani birleşip Sharn’ı indirmemizi, sonra silah zulasını paylaşmamızı mı öneriyorsun?”

“Senin için işler hiç kolay olmadı, Palla,” dedi Nettles. “Sig, Thorn Billy’nin çetesini aldı. Sharn’ın imparatorluk ispiyonculuğu anlaşması var. Senin elinde ne var?”

“Sharn’ın çetesini ve silahlarını ele geçirirsem bu beni Big Sig’le eşit konuma getirir.”

“Öyle olacağını düşünüyorum,” dedi Nettles.

“Çok sayıda silahlı rakip ve elimizde az sayıda adamla gidip Sharn’ın bölgesine saldıramayız.”

“Zaten gidip saldırmak benim tarzım değil,” dedi Nettles. “Ben daha çok sen, ben ve Hope, Three Cups’ta yaptığımıza benzer bir şey düşünüyordum. Ama daha büyük ölçekte.”

“Sessizce içeriye sızmak,” dedi Palla.

“Hepsini teker teker veya küçük gruplar halinde indirmek. Biraz şansla bizim orada olduğumuzu anlayıncaya kadar adam sayısını yarıya indirmiş oluruz.”

“Bu fikri beğendim,” diye kabul etti Palla. “Sence bunu yapacak yetenekte yeterince adamımız var mı?”

“Paradise Circle’daki neredeyse bütün hırsızları adlarıyla tanıyorum. Ve neredeyse hepsi gerek olduğunda bir iki boğaz kesmişlikle tanınırlar.”

Palla bir süre sessiz kaldı. Sonra bir anda sertleşen gözlerle Nettles’a baktı.

“Bunu yapacağız. Tek şartla!”

“Neymiş o?” diye sordu Nettles.

Palla’nın eli, masasına yaslı duran mızrağı boyunca gezdi. “Sharn’ı *ben* öldüreceğim.”

Ertesi gece Nettles ilk toplantısını yaptı. Operasyon merkezi olarak birkaç nedenden ötürü Apple Grove Köşkü’nü seçmişti. Burası civardaki en eski binaydı, New Laven’daki ağaç sayısı bina sayısından fazlayken yapılmıştı, bu yüzden kendine has bir ağırlığı vardı. Aynı zamanda burası, Paradise Circle’ı yönettiği sıralarda Jix the Lift’in üssüydü. Tüm hatalarına rağmen Jix, gerçek bir Circle adamıydı. Bu, insanlara erkek kardeşinin gerçek bir Circle adamı olmadığını hatırlatmanın bir yoluydu. Ayrıca Jix’i çağrıştırdığı için Nettles, Apple Grove Köşkü’nün Mick’in kaçınacağı bir mekân olduğunu biliyordu.

Burayı seçmesinin bir nedeni daha vardı ama bu, kendine bile söylemeyi zor bulduğu bir şeydi. Bodrum kattaki, kör ve ışık saçan balıklarıyla o garip havuz Nettles’a başka hiçbir yerde hissetmediği bir huzur duygusu veriyordu. Beraber oldukları zamanlarda Red’in gösterdiği onca “özel” mekân arasında gerçekten hoşlandığı tek yer burasıydı. O havuzda ona

zamanın dışına çıktığını ve zamanın karanlık bir geleceğe doğru amansız hareketiyle birlikte gelen tüm baskıların ortadan kaybolduğunu hissettiren bir durgunluk vardı. Eğer Paradise Circle'ın tüm kontrolünü ele alma işine gerçekten kalkışacaksa erkek kardeşini yenmenin baş etmesi gereken tek zorluk olmadığını biliyordu. Liderlik her zaman yanında zor seçimler ve zor zamanlar getirirdi. Bunun Hope üzerinde yaptığı ağırlığı şimdiden görebiliyordu. Nettles mahalleyi yönetmenin baskısına göğüs gerecekse havuzun karanlık ve durgun sularının ayaklarının altında olduğunu ve canı her istediğinde orayı ziyaret edebileceğini bilmek istiyordu.

Apple Grove Köşkü'nün geri kalanı lekeli ve ufalanan bir güzelliğe sahipti. Yerler lekeli ahşap kaplıydı, yüzyıllardır çiğnenmekten eskimiş ve aşınmıştı. Rengi solmuş ve soyulmakta olan duvar kâğıtları bilinmeyen sakin ve kırsal bir manzarayı gösteriyordu ve (en azından Nettles'a göre) biraz inanılmazdı. Üç katlı binanın belirgin bir eğimi vardı ve tek bir kapısı bile dik durmuyordu.

Zemin katta bir zamanlar büyük kabul salonu olan yerde Nettles büyük, gürleyen şöminenin yanına oturdu ve Circle'ın her yerinden adamlar gelmeye başlarken bir yandan zincirini parlattı.

Filler zaten oradaydı, elbette, kollarını kavuşturmuş, yüzü kırpışan ateş ışığında yarı gizlenmiş halde Nettles'ın arkasında duruyordu. Yakışıklı Henny ve İkizler ilk gelenlerdi. Ardından rıhtımlardan tanıdığı birileri geldi, Gavish Gray ve en iyi adamı Fisty gibi. Hemen sonrasında Drowned Rat'ten Snakefeet ve Built Slim gibi içkici adamlar girdi içeriye. Filler ve Red'in eski cepçi arkadaşları geldi sonra. Nettles onları o kadar iyi

tanımıyordu ama Moxy Pox, Ladyarch ve Mister Hatbox gibi birkaç ismi biliyordu. Mo bile Tosh ve Misandry'ye o gecelik izin vermişti ki bu Mo'nun, Nettles'in mahalleyi ele geçirme planlarına resmî onay vermeye hiç yapmayacağı kadar yakın bir şeydi.

Neticede sağlam bir tayfaydı. Onların toplanmasını izlerken Nettles'in içine bir rahatlama geldi. Çete lideri olabilecek kadar güçlü olduğunu bilmek bir şeydir. İnsanların sizinle aynı fikirde olduğunu görmeye başlamak da bir başka şeydir. Ama kendi kendine tatmin olmuş bir tebessüm dışında bunu belli etmedi. Ama orada bulunan ve onu iyi tanıyan adamlara göre bu bile histerik bir zevk çılgılığı sayılabilirdi.

Hepsine, "Pekâlâ, o zaman," dedi. "Bazılarınızı iyi tanıyorum, diğerlerinizin ününü biliyorum ve hepinizi gördüğüme çok sevindim."

"Nerelerdeydin, Nettles?" Gavish Gray, imparatorluğun bu kısmının en iyi kaçakçılarından biriydi. Sadie ve Hope gibi numaradan değil, gerçek bir korsandı. Saçları zamanından önce beyazlamıştı ve görünüşü fena sayılmazdı. Gerçi yapışkan mizacı düşünülürse sevişmek için uygun değildi. Bu da onu, Nettles'in tanıdığı en sadık adam yapıyordu.

"Hepiniz Three Cups'ta o biyo-büyücüyü öldüren ve Gunpowder Hall'da herkesin hayatına karşılık kendi özgürlüğünü feda eden Circle kahramanı Bleak Hope'u hatırlarsınız," dedi Nettles. "Filler ve ben onun gemisiyle bütün imparatorluğu dolaşıyorduk. Gittiğimiz her yerde buradakiyle aynı şeyi gördük; iblisler zavallı sıradan halkın üstüne çöküyor, ellerinde ufak tefek ne varsa alıyor ve onları biyo-büyücülerin oyuncacı haline getiriyorlar. Sanki hepimize savaş açmış gibiler ve

Circle'ın da aynı şekilde mücadele etmeye başlamasının an meselesi olduğu kesin. Buraya geri gelip Circle'a liderlik yarışında ahmak erkek kardeşimin rakipsiz olduğunu görünce –ki yönetmek şöyle dursun kendisi burada yaşamaya bile uygun değildir– buna sessiz kalamazdım. Bu yüzden Circle'ın yönetimine ben de talip oluyorum.”

Drowned Rat'te konuştuklarından beri Henny ve İkizler'e onun mahalleyi ele geçireceğine dair söylenti yaydırıyordu, bu yüzden söyledikleri kimse için yeni değildi. Ama yine de sindirilmesi için biraz bekledi.

“Şimdi, Mick sayıca üstün olabilir,” diye devam etti, “ama bizim silahlarımız olacak. Bir sürü silah.”

Gray, “Bu günlerde silah bulmak öyle kolay değil,” dedi. “Nereden alacağız?”

“Tesadüftür ki,” dedi Nettles, “Hammer Point'te bir kadının elinde, kısa süre sonra ihtiyacının kalmayacağı kadar çok sayıda silah varmış. Zira kendisi ölmüş olacak. Ve bu, dostlarım, sizin devreye gireceğiniz nokta.”

—

Hammer Point'e sızma ve biyo-büyücülerle anlaşma yapan birinden birkaç silah çalma fikri oldukça iyi gitti ama Nettles, Palla'nın adamlarıyla çalışmaktan bahsedince öfkeler yükselmeye başladı. Neyse ki Nettles'ta bunu yatıştırmaya yetecek kadar para vardı ve herkes mutlu ayrıldı.

Apple Grove Köşkü çete lideri olmak üzere silahlanan biri için doğru tonu veriyordu ama burası Slice of Heaven kadar rahat değildi ve eğlenceden fena halde yoksundu. Filler, Henny

ve İkizler; ateşin yanında sarhoş olmaktan memnun görünüyordu ama Nettles hiçbir şey yapmadan oturmaktan çok gerilmişti.

Oradakilere, “Ben gidip Circle’da biraz dolaşacağım,” dedi.

“Benim de gelmemi ister misin?” diye sordu Filler.

“Ne, lanet olası bir korumaya ihtiyacım olduğunu falan mı düşünüyorsun?”

Filler omuz silkti, Henny ve İkizler’le beraber içmeye geri döndü.

Nettles, karanlık ve soğuk sokaklara çıktı. Filler’ı terslediğine pişman oldu. Onu koruma içgüdüleri yüzünden suçlamıyordu. Önce Red, sonra da Hope’a göz kulak olmaya alışkındı. İyi kalpli güvenilir eski dost Filler hep vardı. Nettles bile birkaç kez sırtını ona yaslamıştı. Ama yine de bunu alışkanlık haline getirmek istemiyordu. Circle’ın yönetimini ele alacaksa olmazdı. Kendi ayakları üzerinde durmalıydı.

Circle’da geceleri dolaşmayı ne çok sevdiğini unuttuğunu fark etti. Sarı sokak lambaları her şeyi gizemli gösterecek ve ağır anlamlar yükleyecek şekilde gölgeler yaratıyordu. Red onu hep romantik olmamakla suçlardı ama işin aslı öyle değildi. Nettles’in kendi zevkleri vardı; karanlık ve tehlikeli olanı tercih ederdi. Bu ona daha dürüst geliyordu. Çünkü eğer bu sokakların sırları olmasaydı çok kasvetli olurlardı.

“Merhaba, Rose.”

Nettles donakaldı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve ve midesi halat gibi burkuldu.

“Mickey!” Bu söz ağzından sanki lanetliymiş gibi çıkmıştı. Onu takip mi etmişti? Bu karşılaşmanın tesadüfi olduğundan şüpheliydi.

Mick, ara sokağın karanlığından sokak lambasının aydınlığına çıktı. Nettles onu son gördüğünde bir oğlan çocuğuydu. Çok şey değişmişti. Artık Nettles'tan daha uzundu, bu bakımdan babalarına benzemişti. Ayrıca iri yarıydı –hatta tombul-yuvarlak bir suratı ve kalın bir boynu vardı. Ama gözlerindeki o bakış aynıydı. Ya da belki daha kötüydü. Asla tatmin edilemeyecek çaresiz bir açlığın bakışı.

“İyi görünüyorsun, küçük kardeşim,” dedi Mick.

Eli zincirli bıçağının üstünde, “Ne istiyorsun?” diye alçak sesle sordu Nettles.

Mick gülümsedi. “Bazı can sıkıcı söylentiler duydum. Benim Circle yönetimi adaylığıma karşı meydan okumanla ilgili. Bir de kişiliğimle ilgili yaptığın tüm o suçlamalar.”

“Onlar suçlama değil, hatırlatmaydı.”

“Geçmiş geride bırakmanı dilerdim. Beraber çok şey yapabilirdik, sen ve ben. İkimiz omuz omuza tüm bu mahalleyi yönetebilirdik. Bunu aile işi haline getirebilirdik. Annemiz ne kadar gurur duyardı, bir düşün.”

“Sen annemizin gurur duyacağı şeyler yapmayı bırakalı çok uzun zaman oldu,” dedi Nettles.

Mick'in tebessümü soldu. “Beni yargılamak senin için çok kolay. Ben senin gibi görünmüyordum. Senin gibi Jix'in gözüne giremezdim. O senin gibi ufak tefek sevimli birinin tadından hoşlanırdı.”

“Saçmalık. Sen Jix'in gözüne giremedin çünkü cinsî sapığın tekiydin ve hâlâ öyle olduğuna bahse girerim.”

Mick'in yanakları kızarmaya başladı ama sonra yavaşça nefes aldı ve yeniden gülümsedi. “Empty Cliffs'te tam üç yıl geçirdim. Ben artık değiştim, Rose. İyileştim.”

“Cehennem gibisin!” Nettles’ın bir yanı bu işi hemen bitirmek istiyordu. Bıçağını doğrudan etli boynuna saplamak. Ama bu adamdan nefret etmesine rağmen yine de erkek kardeşiydi ve kendi kanından birini öylece öldürmek olabilecek en yanlış şeydi. Böyle bir şeyden geri dönüş olmazdı.

“Erkek kardeşin olarak senden ya bana katılmanı ya da yolumdan çekilmeni istiyorum. Aksi halde ne kadar istemesem de canını yakmak zorunda kalacağım. Ve canını nasıl acıtacağımı herkesten iyi bildiğimi hatırlatmak isterim.”

“Aslında bence bu iddia babama daha uygun.”

“Yaşayan herkesten daha iyi,” diye düzeltti Mick.

Nettles’ın sesi alçaldı. Neredeyse hırıltıya dönüştü. “Uzun süredir yoktun, Mickey. Bu yüzden Circle’da artık işleyişin nasıl olduğunu açıklamama izin ver. Senin gibi hastalıklıları desteklemeyiz. Burada senin yönetebileceğin hiçbir cehennem yok.”

“Aslında son zamanlarda buralarda olmayan *sendin*, bu yüzden *ben* açıklayayım. Tam bir yıl önce Drem sıkı bir yönetim yürütüyordu. Ama ondan sonra işler değişti. Zaman zor ve kötüydü. Bu mahalle beni yine kolları açık halde karşıladı ve midelerinde yemek, geceleri yatacak bir yerleri olduğu sürece işleri nasıl hallettiğimle zerrece ilgilenmiyorlar. Senin sorunun –ya da en azından sorunlarından biri– asla geçmediğin çizgilerinin olması. Asla yapmayacağın şeyler. Paradise Circle insanları üstlerine bu kadar ağırlık bindirecek bir sürü ahlaki değeri olan birini kaldıramayacak kadar çaresiz.”

“Şu an öyle düşünüyor olabilirler ama gerçekte neler yapabildiğini gördüklerinde sana düşman olacaklar, işte gerçek bu.”

Mick'in dudakları bükülüp alaylı bir tebessüm halini aldı. “Birleşen halk” idealleri olan annemden bile daha kötüsün. Ne zaman bu kadar *yumuşak* oldun?”

“Haklısın, Mickey,” dedi Nettles. “Bunu düşünmeye devam etmeni istiyorum. Ben senin narin, yumuşak Rose'unum. Benim yüzünden bir sıkıntı yaşamayacaksın. Son derece güven-desin.”

Mick, uzun bir dakika boyunca Nettles'a baktı. “Sakın seni uyarmaya çalıştığımı unutma. Seni bunun dışında tutmaya çalıştım.” Sonra arkasına dönüp yürümeye başladı.

Nettles, “Hey, Mickey,” diye seslendi.

Tam da zincirin ağırlık bağlanmış tarafı ağzına gireceği sırada arkasına döndü. Küfredip kırık bir diş tükürdü.

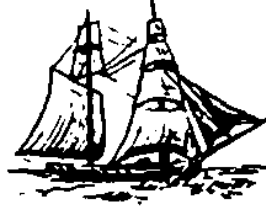
“İşte!” Nettles zincirini yeniden topladı. “Bu da *senin* uyarın. Üzgünüm. Benim kelimelerle aram seninki kadar iyi değil.”

Mick biraz daha kan tükürürken elleri etli pençeler gibi ileriye uzandı. “Seni lanet sürtük, seni...”

“Ne yapacaksın?” Zincirinin bıçaklı ucunu sokak lambasında parlayacak şekilde eline aldı. “Hadi, ağabeyciğim. Empty Cliffs'te geçen üç yılın sana neler öğrettiğini bir görelim.”

Mick'in elleri yumruk halinde sıkıldı. “Göreceksin, tatlı Rose. Çok yakında göreceksin.” Sonra öncekinden çok daha hızlı adımlarla yürüyüp gitti.

15

Progul Bon, karanlık ve yağlı sesiyle, “Elçi nasıl?” diye sordu. O ve Red, imparatorluk kütüphanesinin arka köşesindeki her zamanki masalarında oturuyordu. Çoğu günlerini sessizlik içinde tarih okuyarak geçirirlerdi ama nadiren de olsa Bon, seansa başlamadan önce güncel olaylardan söz açardı.

Red, biyo-büyücünün derin kapüşonunun altındaki gözlerini görebilmeyi diledi. Onu okuyamamaktan hoşlanmıyordu. “Nea’yı umursuyormuş numarası yapma. Senin ve konseyin geri kalanının onun ölmesini istediğini biliyorum.”

“Tam tersine,” dedi Bon. “Nea sarayda kaldığı sürece onun sağlığının çok iyi durumda olmasını dileriz.”

“Bu da demek oluyor ki Aukbontar onu öldürdüğünüzden kuşkulanırsa bir donanmayla gelir ve burayı dağdan söküp atar,” dedi Red.

“Bu bir olasılık,” Progul Bon, sanki bir fikri tartıyormuş

gibi bir an duraksadı. “Tabii, başına saray dışındayken, örneğin Stonepeak’in daha az nüfuslu bir bölgesine yapacağı kısa bir gezide bir iş gelirse... eh, o zaman elçinin yapacağı öyle bir aptallıktan biz sorumlu tutulamayız. Oralarda suçluların ve isyankârların arasında başına her şey gelebilir.”

“Hiç durma ve Brackson’ı gönder,” dedi Red. “Bu sefer onun için hazır olacağım.”

“Evet,” dedi Bon. “Düdüğü bu kadar çabuk kullanması yazık oldu. Ama uygun şekilde cezalandırıldı.”

Red’in midesi düştü. Plan, Brackson’ı saklandığı yerden çıkarıp kullanmaktı. Ama Bon’un “cezalandırma” derken kastettiği daha önce biyo-büyücülerin yaptıklarına benzer bir şeyse Brackson artık kimsenin işine yaramazdı.

“Ama merak etme,” diye devam etti Bon. Sesi neredeyse neşeli geliyordu ki bu onun karakterine uygun değildi. “Bu sefer çok daha yetenekli birini seçtik. Yerel bir efsane olmaya başlamış birini.”

“O Gölge Şeytan mı? Endişelenmedim.” dedi Red, pek hissetmediği bir özgüven sergileyerek. “Sizlerin bana öğrettikleriniz sayesinde sanırım herkesle başa çıkabilirim.”

Progul Bon’un sesindeki neşe silindi. “Eğer elçinin imparatorluk için ne kadar tehlikeli olduğunu hâlâ anlamadıysan benden hiçbir şey öğrenmemişsin demektir. Dostluk ve karşılıklı çıkar vaatleriyle geldiler ama bu paktı büküp kancaya dönüştürecekler ve bizi öyle kötü bir dünyaya çekecekler ki en kötü cehennem bile onun yanında cennet gibi kalır. Dark Mage bunun olacağını gördü.”

“Dark Mage kaypağın tekiydi.”

“Bu onun yanıldığını göstermez.” Progul Bon’un eli ani-

den uzanıp Red'in bileğini kavradı. Soğuk ve nemli bir hissiyatı vardı. Öne doğru eğilip yüzünü yukarı kaldırıncı Red'in dileği gerçekleşti ve biyo-büyücünün gözlerinin içine doğrudan bakabildi. Dileğini geri almak istedi. Biyo-büyücünün erimiş balmumu gibi sarkık bir kaşın altındaki gözleri, doğrudan Red'in göğsüne inip sırtından aşağı soğuk bir ürperti gönderiyormuş gibi görünen, kokuşmuş siyah bir çamur gibi dönüyordu.

Üstüne basa basa, "Nea Omnipora, imparatorluk için büyük bir tehlike ve o ölmeli," dedi.

Red bileğini silkeleyerek yapış yapış tutuştan kurtardı ve ayağına kalktı. "Ben yaşarken olmaz."

Derse daha yeni gelmiş olmasına rağmen Red arkasına dönüp kütüphaneden çıktı. Progul Bon onu durdurmaya çalışmadı.

—

Anlaşılan Prens, canı istediğinde annesinin evine hemen gidemiyordu. Önce bir ulak, İmparatoriçe'nin bir ziyaret için müsait olup olmadığını sormak için gönderiliyordu. Ardından küçük bir hizmetkârlar ordusu kumanya, hediyeler, atlar ve arabaların tedariki için görevlendiriliyordu. Red aynı zamanda ziyarete sadece kendisi, Leston, Nea ve Etcher olarak gideceklerini sanmıştı. Ama görünen o ki saray asillerinin yarısı da onlarla birlikte geliyordu.

Merivale'in gezinin organize edilmesinin birkaç gün süreceğini söylemesinin nedeni buydu.

Yola çıkacakları sabah avluda beklerlerken Prens'e, "Bunun bu kadar... karmaşık olabileceğini düşünmemiştim, Ma-

jesteleri,” dedi. Etraflarında gezici bir sirke yetecek kadar araba, at ve vagon vardı.

Leston ona ümitsizce gülümsedi. “En kötü tarafı da, annem tüm bu şaşaa ve törenden nefret eder. Ama lortlar ve leydiler imparatorluğun annesine saygılarını sunma şansını o kadar nadir yakalıyor ki onları bundan mahrum edersem kaba görüneceğimden korkuyorum.”

Red yine de hazırlıkların bu kadar uzun sürmesine minnettardı çünkü Ifmish düdüğü yaparken bazı zorluklarla karşılaşmıştı. Red, düdüğün hazır olduğu haberini daha bir gece önce almıştı. Şehre giderken yol üstünde dükkâna uğramak zorunda kalmıştı. Sonra da düdüğü denemek ve cebinde taşıdığı pamuk kulak tıkaçlarının sesi etkilerini yok edecek kadar azalttığını doğrulamak için ıssız bir yer bulmak zorundaydı. Nea’ya suikast yapmak için bu sefer Brackson tutulmamış olsa bile biyo-büyücüler onun yerine geçecek kişiye de düdüğü vermiş olmalıydı. Red buna hazır olmalıydı.

Leydi Marivale Hempist’in, “Majesteleri! Lord Pastinas!” diyen hafif ve neşeli sesi geldi. “Sizce de kırsalda yolculuk yapmak için harika bir gün değil mi?”

Red, kadının kendilerine her seferinde nasıl böyle sinsice yaklaştığını hiç bilmiyordu. Arkasına dönünce arabanın pence-resinden neşeyle parlayan gülümseyişini gördü. “Leydim, seni görmek her zamanki gibi bir zevk.”

“Senin gibi yakışıklı iki centilmen görmek günü daha da muhteşem kılıyor,” diye cevap verdi kadın. “Lord Weatherwight kendisini ve karısını ödünç arabaya sığdırmayı başarlarsa yola çıkmak üzere olduğumuzu duydum.”

“Mükemmel,” dedi Prens. “Bu kadar at arabasıyla yavaş bir

yolculuk olacak, o yüzden ne kadar erken yola çıkarsak o kadar iyi olur.”

Hume, Prens’in beyaz ve altın renkli devasa arabasına atları koşmakta olduğu yerden geldi. “Lordum, şu istediğiniz... şeyi almak için Yağmur Kapısı rotasından biraz sapmamız gerekecek.”

“Teşekkürler, Hume,” dedi Red. “Anlaşılan bu araba katarı oldukça yavaş ilerleyecek. Eğer şimdi yola çıkarsam oraya yürüyerek gidebilir ve şehirden ayrılmadan Prens’in arabasını karşılayabilirim.”

“Anlamsız, lordum!” dedi Marivale, gözlerinde bir kıvılcımla. “Seni kendi arabamla götürmekten zevk duyarım.”

Leston, tebessümünü gizlemek için ağzını eliyle örterek öksürdü.

Red, kuşkulu görünmeyen bu teklifi reddetmek için bir bahane bulamadı, dolayısıyla Leydi Merivale’e gösterişli bir şekilde baş eğerek, “Çok nazıksın, leydim,” dedi.

“Harika!” Arabanın kapısını açarken gözleri parlıyordu. “Gidelim o zaman.”

Red, dar arabaya tırmanıp Leydi Merivale’in yanına otururken Prens’in, “Leydim, dostumun bana güven içinde geri döndüğünü görmeyi umuyorum. Lütfen onu alıp Lesser Bas-heta’ya ve evliliğe kaçırma,” diye seslendiğini duydu.

“Onu en kısa zamanda, neredeyse bulduğum gibi teslim edeceğime söz veriyorum.”

Prens’in sesi kırbacın şaklamasıyla ve parke taşlarının üzerinde ilerleyen arabanın tekerlek gıcırtiları arasında boğuldu.

Sarayın bahçe kapısından geçerlerken Leydi Merivale, “Pekâlâ, lordum,” dedi. “Seni nereye götürebilirim?”

“İfmish’in tenekeci dükkânına.”

Hume’un tenekeceiden bahsettiği sırada Merivale’in gitmeye hazır arabasıyla işitme mesafesinde olması garip bir rastlantıydı. Ya da bunun rastlantı olmaması daha olasıydı. O ikisi Red ve Merivale için biraz “baş başa zaman” ayarlamış olabilirler miydi?

Bu da fena sayılmazdı çünkü Red’in ona plandaki değişiklikten bahsetmesi gerekiyordu.

“Bak, beni götürmene minnettarım ama bir sorunumuz var,” dedi.

“Ah, öyle mi? Ne tür bir sorunmuş bu, lordum?”

“Benim... kaynaklarım Brackson’ın resim dışına çıktığını söylediler.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Marivale.

“Sanırım onun yerine onlar için şehirde cinayet işleyen şu Gölge Şeytan’ı gönderecekler.”

“Ama bu harika bir haber!” dedi Merivale.

“Öyle mi?” diye sordu Red.

“Elbette. Eğer şu ‘Gölge Şeytan’ı yakalayabilir ve itirafa zorlayabilirsen biyo-büyücüleri sadece suikast girişimiyle değil onlara karşı konuşan vatandaşları sebepsizce katletmekle de suçlayabilirsin. Sanki planın zannettiğimden daha iyi işliyormuş gibi görünüyor.”

“Ama *senin* arabanda sıkışmış haldeyken Nea’yı şu... canavardan nasıl koruyabilirim?”

Merivale, elleriyle Red’in kolunun üst kısmını tutarak ona doğru eğildi. “*Sıkışmış* kelimesi kulağa ilginç geliyor. Sanki benim merhametime kalmışsın gibi.”

Red, düz bir sesle, “Merivale,” dedi. “Şurada bir dakikalığına ciddi olabilir miyiz?”

Merivale abartılı bir iç çekti. “*Sanırım* seni Prens’in araba-sına geri götürmenin bir yolunu bulabilirim, hele senin şu şeyi alalım da... ne alacaktık?”

“Bir düdük.”

“O kadar mı?” diye sordu Merivale. “Seni ta Coral Lane’deki tenekeciye kadar sadece bir *düdük* için mi götürüyorum?”

Red savunmacı bir sesle, “O *özel* bir düdük,” dedi.

“Neresi özelmiş?”

“Senin endişelenmen gereken bir şey değil,” dedi Red.

Merivale çenesini Red’in omzuna yasladı ve yaramaz bir bakış attı. “Kadınların kontrol edilemez şekilde uyarılmasına yol açan özel bir ses aralığı olduğunu biliyorsundur.”

Red, kendisine çok yakın duran kadının teninin sıcaklığını görmezden gelmeye çalışarak “Bunu şimdi sen uydurdun,” dedi.

“Belki,” dedi Merivale. “Kabul etmelisin ki bu ilginç olurdu.”

“Erkek dengini bulmadığın sürece.”

Kadın öyle yaklaştı ki nefesi Red’in kulağını gıdıklıyordu. “Bulmadığımı kim söylemiş?”

Red, arabanın aşırı küçük olduğuna karar verdi. Pencereden atlamadığı sürece Leydi Hempist’in yaklaşımlarından kaçmanın yolu yoktu. Ve Red kabul etmeliydi ki Hope olmasaydı kaçmayı da istemezdi. Merivale’i tanıdıkça ondan daha çok hoşlanıyordu. Elbette ona güvenmiyordu. Ama her şey farklı olsaydı bundan kaçınmanın bir yolunu bulurdu.

Neyse ki bir an sonra araba yavaşlayıp durdu ve sürücü, “Geldik, leydim,” dedi.

Merivale, “Teşekkür ederim, Lurum,” dedi ve dönüp Red’e şeytanca bir bakış attı. “Pekâlâ, lordum. İnelim mi? Yoksa önce yapmak istediğin başka bir şey mi vardı?”

“Gidelim,” Red arabadan hızla indi ve Leydi Hempist’in arabadan inmesine yardım etmeden önce bir an durup özgür havayı içine çekti. Merivale’in kendisiyle beraber dükkâna gelmeyeceğini ummuştu ama yine, bunu reddetmek için dikkat çekmeyecek bir yöntem bulamamıştı.

İkisi beraber dükkâna girdikleri anda Ifmish onlara doğru seğırtti. “Ah, işte geldiniz, lordum.” Küçük düdüğü uzattı. “Gecikme için çok özür dilerim. Birkaç farklı deneme ve epey teneke zayine mal oldu ama sanırım imparatorlukta bundan daha tiz bir düdük bulamayacağınızı rahatlıkla söyleyebilirim.”

Red, bunun doğru olmadığını ve elindekinin Brackson’ın kullandığı düdükle eşleşmesini umuyordu. “Teşekkürler, dostum”

“Denemek ister miydiniz?” diye sordu Ifmish hevesle.

Red, Merivale’e baktı. Duvarda asılı dekoratif bir eseri inceliyordu ve onlarla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Ama Red onun bu ifadesinin hiçbir anlama gelmediğini bilmeye yetecek kadar ilgili ve ilgisiz numarası yaptığını izlemişti. Düdük işe yararsa ne olurdu? Bir anda bütün denge yitimini nasıl açıklardı?

“Üzgünüm, biraz acelemiz var.” Düdüğü ceketinin cebine attı.

“Evet, elbette, lordum,” dedi Ifmish, biraz hayal kırıklığına uğramış görünerek.

Red, tenekececinin omzunu sıvazladı. “Fırsat bulduğumda işe yarayıp yaramadığını mutlaka sana haber vereceğim.”

“Teşekkür ederim, lordum. Daha zorlu işlere yatırım yaptığımı biliyorsunuz. Kendime engel olamıyorum.”

“Bu hayran olunası bir özellik, adamım,” dedi Red, Merivale’i dükkândan çıkartırken. Merivale, konuşmak için tekrar arabaya binmeyi bekledi ve “Kendine saklamaya çok meraklı olduğun şu düdük olayına burnumu sokmayacağım,” dedi.

“Teşekkür ederim, leydim. Sonuçta bir erkeğin bazı sırları olmalıdır, yoksa tüm gizemli çekiciliğini yitirir.”

Kadın öyle yanaştı ki yanakları neredeyse birbirine dokunuyordu ve yumuşak göğsü Red’in koluna yaslanıyordu. “Korkarım sizin çekiciliğinizin kendi gizemi var, Lord Pastinas. Geleceğin imparatorunun gözdesisin, sıra dışı şekilde yakışıklısın, çarpıcı derecede zekisin –altyapına bakıldığında– ve gelecekteki romantik ilişkilerin hakkında söz sahibi olduğuna dair saf bir inanca sahipsin.”

Belki yine arabaya hapsolmaktan ya da endişelenmesi gereken onca önemli şey varken mahcup flörtleşme oyununu oynamaktan yorulmuştu. Ama tüm bunlara karşı sabrı bir anda buhar olup uçtu. “Bunun büyük bir kısmı iltifat olsa da hakarete uğradığımı söylemek zorundayım.”

Merivale dudaklarını büküp somurttu. “Altyapınla ilgili yorumuma mı kızdın? Onun yerine ‘çarpıcı derecede bilgili’ mi demeliydim?”

“Yo, kökenimle gurur duyuyorum. Beni rahatsız eden, son söylediğin şey.”

“Öyle mi?” Merivale yaramaz yaramaz gülümsedi.

Red, bu tebessüme karşılık vermedi. “Politika hakkında birbirimizle çok açık konuşabildiğimize göre hadi bu konuda da açık olalım. Kalbimin tek bir kadına ait olduğu ve bir başka-

sı olmayacağı konusunda ölümüne ciddiym. Bu konuyla her dalga geçtiğinde bu ona ve benim için yaptıklarına yönelik bir hakarettir. Ve ona hakaret etmek, bana hakaret etmektir.”

Merivale birkaç saniye boyunca duru ama ifadesiz gözlerini Red’e dikti. Sonunda, “Anlıyorum,” dedi. “Yanlış anlama için beni affet, lordum. Büyüdüğüm toplumda aşkın ve evliliğin az da olsa birbiriyle ilgisi vardır. Evlilik temelde politik ve ekonomik bir düzenlemedir. Bu uzak kadına olan sevginin, ikimiz için de hem hoş hem de avantajlı bir evlilik ittifakına girme ihtimalimizi engellediğini tam olarak anlayamadım.”

“Üzgünüm,” dedi Red. “Bunun eğlenceli olacağı konusunda sana katılıyorum. Ama yapamam. Ve onu tekrar *göreceğim*. Bir gün. Buna inanmak zorundayım.”

Merivale başını salladı ve sezdirmeden artık dokunmayacakları şekilde uzaklaştı. Red, bedeninin ıssısının yoksunluğunu itiraf edemeyeceği kadar keskin hissetti.

Bir süre sessizlik içinde gittiler, atların nallarının ve arabanın tekerleklerinin çıkardığı tıkırtılar aniden Red’in kulaklarında çınlamaya başladı.

Gözleri dışarıda akıp gitmekte olan binalara sabitlenmiş olan Merivale, “Sormamda sakınca yoksa, Lord Pastinas,” dedi. “Bu kadını bu kadar çok sevdiğine göre, neden basitçe yanına gitmiyorsun?”

Bunu sormak zorlayıcı olmalıydı. Red, Stonepeak’te en sevdiği insan haline gelen birini kırmaktan hoşlanmıyordu ve dostluklarını kaybediyor olmaktan korkuyordu. Bu yüzden Merivale bu soruyu sorunca ona doğrudan yalan söyleyecek cesareti bulamadı.

“Her hapishanede parmaklık yoktur, Leydi Hempist.”

At arabalarından oluşan ve o sırada şehrin yarısını kat etmiş olan katarın önüne doğru rahatsızlık verecek derecede sessizlik içinde gittiler. Ama Red'in Prens'in arabasına geri dönmek için dürüst bir bahanesi yoktu. Hâlâ hareket eden beyaz altın renkli arabanın yanına çektiklerinde Red başını pencereden uzatıp el salladı. Nea o tarafa yakın oturuyordu ve el sallayarak karşılık verdi.

Red diğer arabaların gürültüsünü bastıracak şekilde, "Arabaya binmek için izin istiyorum, Sayın Elçi!" diye bağırdı.

Nea, "Onlara durmalarını söylemeli miyim?" diye bağıarak cevap verdi.

"Zahmet etme. Kapıyı aç, yeter."

Nea ona tekinsizce baktı ama kapıyı açtı. Red, Leydi Hempist'e döndü. "Merivale, ben..."

"Benim için endişelenme, lordum. Dediğim gibi, bu benim için gönül ilişkisinden çok ilginç bir iş teklifi niteliğindeydi, bu yüzden sen gider gitmez mendilime kapanıp ağlamayacağım." Hafifçe gülümsedi. "Ve emin ol, bu bir tür veda değil. Seninle beraber yapacağımız daha çok şey var."

Red, yapılacak diğer şeylerin neler olduğunu sormak istedi ama şimdilik bunu yapmamaya karar verdi. Bunun yerine aradaki boşluğu atlayarak Prens'in arabasına geçti, Prens'le Nea'nın ayaklarının önüne yuvarlandı. Nea neşeyle güldü. Sonra Prens, ayağa kalkması için Red'e yardım etti.

"Görüyorum ki Leydi Hempist'in pençesinden evlilik yüzüğü takmadan kurtulmuşsun," dedi Leston.

Red yüzünü buruşturdu. “Korkarım bu konuda daha fazla endişelenmeme gerek yok.”

“Onu kıracak bir şey mi yaptın?” diye sordu Prens.

“Ona yakın bir şey. Ona sadece sevdiğim kadınla evleneceğimi söyledim. Anlaşılan bu onun için yeni bir şeymiş.”

“Ah,” dedi Leston alçak sesle.

“Evliliklerin sadece asiller için bir ittifak olduğunu söyledi.”

“Sadece asiller değil,” dedi Nea. “Aukbontar’da asillik olmamasına rağmen evlilikler çoğunlukla politik veya finansal amaçlar içindir. Şahsen benim de aşktan ziyade politik bir ittifak için evlenmem beklenecektir.”

Leston sessizce, “Belki ikisi de olur,” dedi.

Red içten içe utandı. Prens’in ısrarlı konuşmaları gün geçtikçe sakarlaşıp alenileşiyordu. Ama her zamanki gibi Nea bu durumu kusursuzca idare etti. Red’in prova edilmiş diplomatik bir tebessüm olduğunu anladığı bir şekilde gülümsedi ve “Bu nadir ve harika bir armağan olurdu,” dedi. Ne bir evet ne bir hayır. Aukbontar gerçekten de en iyi diplomatını yollamıştı.

Şehrin sokaklarında ilerlerken Red pencereden dışarıya baktı. Prens’in arabası katarın ikinci sırasında, tıka basa askerle donanmış imparatorluk öncü arabasının arkasındaydı. Bu araba doğru atmosferi yaratıyordu ve katarın geçişini izleyen kalabalık sessizdi. İnsanların onu görüp dantelli kategorisine koyma olasılığı Red’i her zamankinden daha çok rahatsız etti. Kendisinin onlardan yana olduğunu göstermek için garip davranmak istiyordu. Ama çoğu zaman olduğu gibi bu tür şeyler geri tepmişti. Hem ayrıca onun asıl amacı Nea’nın güvenliğini sağlamaktı ve dikkati kendi üstüne çekmenin bir faydası olmazdı.

Kısa bir süre sonra Yağmur Kapısı’na vardılar. Şehrin doğu-

su ve batısı dağdaki siyah kayanın aynısından oluşan taşlardan yapılmış altı metrelik duvarlarla kapatılmıştı. O duvarların arasından geçen tek yol batı duvarındaki Yağmur Kapısı ve doğu duvarındaki Rüzgâr Kapısı'ydı. Eskiden güney ucunda şehri rıhtımlar ve ambarlar sisteminden ayıran Gök Gürültüsü Kapısı vardı ama yüzyıllar önce burası, ticareti engelleyen her şeyi ortadan kaldırılması gereken bir şey olarak gören İmparator Bastelinus'un emriyle yıkılmıştı. Şehrin kuzey ucundaki kapı, resmî olarak Şimşek Kapısı adıyla anılırdı ama çoğu insan buraya sadece *saray kapısı* derdi çünkü kapının diğer tarafında olan şey buydu.

Yağmur Kapısı, iki arabanın yan yana geçebileceği kadar genişti. Kapı genelde makara düzeneğiyle indirilip kaldırılan dövme demir bariyerle kapalı tutulurdu. Dark Mage'in ordusu yüzyıllar önce şehri aldığından beri kapıya kimse zarar verememişti. Elbette Red, o zamandan beri kapıya zarar verecek ciddi bir saldırının olmadığından oldukça emindi. Demir kapının durumu çok iyi görünmüyordu. Üzerinde pas lekeleri vardı ve yavaşça kaldırılırken çürümüş metalin çıkardığı gıcırta sesi öyle keskindi ki Red'in kulaklarını tıkamamak için özel bir çaba harcaması gerekti.

Nea, "Red, iyi misin?" diye sordu. "Acı çekiyor gibi görünüyorsun."

"Belki Leydi Hempist'in kalbini kırdığı için pişmanlık duyuyordur." Leston sırttı.

"Onun kalbinden kuşkuluyum," dedi Red. "Politik zafer planları, belki. Ama öyle bile olsa bence en az bir veya iki yedek planı vardır, yani onunla ilgili pek endişelenmiyorum."

Araba kapıdan geçti ve açık kırsala çıktı. Dalga dalga çim

çayırlar Red'in önünde göz alabildiğine uzandı. Burası Red'in daha önce gördüklerinden daha boş bir araziydi ve ona ummadığı bir huzur duygusu vermişti. Aynı zamanda biraz küçük hissettirmişti ama son zamanlarda üstünde hissettiği onca baskıyla, biraz değişik bir bakış açısı hiç de fena olmamıştı.

Nea'ya, "Aukbontar böyle mi görünüyor?" diye sordu.

"Bazı yerleri," Nea'nın gözleri, sanki zihninde canlandırır-
mış gibi uzaklara daldı. "Aukbontar çeşit çeşit arazileri olan
çok büyük bir yer. Bazı yerlerde bundan daha çok kayalık ve
kum var. Çok kurak ve ıssız ama kendince güzel yerler. Di-
ğerlerinde gözün alabildiğine kayalık dağlardan başka hiçbir
şey yok. Başka yerlerdeyse öyle yoğun ormanlar var ki içinde
yürürken güneşi göremezsiniz."

"Ve sen tüm bu yerleri gördün mü?" diye sordu Leston.

Nea gülümsedi. "Temsil ettiğim şeyin her yerini bilmezsem
bir ülkeyi nasıl temsil edebilirim?"

"İyi söz," Leston'ın gözleri hayranlığa çok yakın bir şeyle
parladı.

Red, arkadaşına tokat atmak için karşı konulmaz bir istek
duydu. Prens'in eninde sonunda temsil ediyor olacağı ülkenin
çoğunluğunu görmediğini kesinlikle biliyordu.

Belki Red, Prens'le konuşmalıydı. Ona Nea'yı tuhaf bir
pozisyona soktuğunu ve bu süreçte kendini rezil ettiğini açık-
lamaya çalışmalıydı. Yine de ne kadar mantıklı konuşursa
konuşsun dostunun tepkisinin olumlu olmayacağını bilecek
kadar iyi tanıyordu onu. Genelde prenslerin kendilerine söyle-
neni yapmadıklarından kuşkulanıyordu.

Katar, öğlenin ilk saatlerinde deniz kenarına varıncaya ka-
dar çayırların içinden yavaş yavaş batıya ilerledi. Güneş ışı-

ğının altındaki deniz parlıyor, güçlü deniz esintisiyle benek benek oluyordu. Kıyı hattı üzerinde martılar, deniz kabuğu parçaları ve yosunlar olan kaba kumdan oluşuyordu.

Nea duyulacak şekilde iç geçirdi. “Okyanus manzaralarını çok rahatlatıcı bulurum.”

“Öyle mi?” diye sordu Leston biraz şaşırılmış görünerek.

“Sen bulmaz mısın?” diye sordu Nea.

“Sadece deniz işte,” dedi Leston. “Öyle çok çarpıcı bir tarafı yok.”

“Ah, Majesteleri!” dedi Etcher, acı çekiyormuş gibi. “Aynı fikirde olmamaktan hoşlanmıyorum ama okyanus dünyanın en hayranlık uyandıran harikalarından biridir. Dünyanın daha büyük kısmının karadan daha çok suyla kaplı olduğunu biliyor muydunuz?”

“Ben de durumun bu olduğunu düşünüyordum,” dedi Leston.

“Evet, şey...” Etcher biraz havası sönmüş gibi göründü ama konuşmaya devam etti. “Okyanusun bazı bölgelerinin aşırı derin olduğunu ve henüz en dibe ulaşamadığımızı biliyor muydunuz?”

“*Fırtınalar Kitabı*’nda denizin bazı bölgelerinde dibinin olmadığını yazar,” dedi Leston.

Etcher, “İmkânsız,” dedi, sonra Nea’nın uğursuz bakışları karşısında irkildi. “Yani, ah, bunu mümkün kılacak fiziksel özelliklerin neler olduğunu bilmiyorum.”

Leston güldü. “Anladığım kadarıyla Aukbontar halkı fen bilimlerine çok fazla bel bağlamış.”

“Elbette,” dedi Etcher. “Dinî geleneklerden ve batıl inançlardan çok daha güvenilirdir.”

Nea soğuk bir sesle, “Etcher kendisine söz verilmeden konuştu, Majesteleri,” dedi.

Etcher’in kendini kendi içine kapatması mümkün olsaydı bunu yapardı diye düşündü Red. O anda Nea’dan ödü patlıyor gibi görünüyordu.

“Sorun değil,” dedi Leston. “Genelde biyo-büyücülerin refakatini pek aramam ama onlardan biriyle Etcher’in tartışmasını izlemek çok zevkli olurdu. Her biri kendi üstünlüğünden son derece emin ama bence en iyi seçenek iki felsefenin birleşimidir.” Gözlerini dikip Nea’ya baktı. “Bana katılıyor musun, Sayın Elçi?”

“Elbette, Majesteleri. Her zaman ortak çözümlerden yanayım.”

Leston bu cümlelerin altında yatan gerginliğin farkında değil gibi görünüyordu. Red bir daha baş başa kaldıklarında tepkisi ne olursa olsun Prens’e tüm romantik imalarını yumuşatmasını söylemeye karar verdi. Böyle devam ederse Nea’yı köşeye sıkıştıracak ve bunun sonuçlarından ikisi de hoşlanmayacaktı.

Araba katarı kuzeye döndü ve birkaç saat boyunca kıyı şeridini takip etti. Red bile birbirini her gün gören dört kişi arasında bu kadar uzun sürecek sohbet konusu bulamıyordu, dolayısıyla araba rahat bir sessizliğe bürünmüştü ki Red, dalga dalga kum tepciklerinin ardında yavaş yavaş yükselmeye başlayan büyük bir bina gördü.

“Bu Sunset Point mi?” diye sordu.

Prens, Red’in bakışlarını izledi; sonra başıyla onayladı.

Red, dostuna alaycılıkla gülümsedi. “Annenin inzivaya çekildiğini söylediğinde gözümde canlanan böyle bir şey değildi.”

“Gerçekten mi?” Leston gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu.

Red, bazen Leston'ın ne kadar korunaklı yaşadığını unuttuyordu. Saraya kıyasla Sunset Point'in daha küçük görüneceğini ummuştu. Ama gittikçe büyüyen manzaraya bakarken kafasında canlanan mütevazı kulübeden daha büyük olmakla kalmayıp haşmetli Pastinas Köşkü'nü utandıracak kadar muazzam olduğunu anladı. Sunset Point, dar bir yarımada- nın ucunda kuruluydu. Sadece tek katlıydı ama arazisi yarımada- nın çoğunu kaplıyordu ve evin kendisi devasaydı. Üç tarafını denize uzanan ve evin denizin üzerinde yüzüyormuş gibi gö- rünmesine yol açan geniş bir rıhtım çevreliyordu.

Küçük arabanın içinde Etcher aniden, "Bakın!" diye bağırdı. Heyecanla pencereden dışarıyı işaret ediyordu. "Bir albatros!" Karalama defterini çıkarıp çizim yapmaya başladı.

"Bunlara Aukbontar'da rastlanmaz mı?" diye sordu Red.

"Çok nadir," dedi Nea. "Yılda bir kez güney sahilinde gör- rülürler."

"O kadar mı?" diye sordu Leston.

"Uzun süre önce adını bilmememize rağmen Fırtınalar İm- paratorluğu'nun varlığından böyle haberdar olduk. Tek bildi- ğimiz, güneyden gelen bir kuş varsa oralarda hayat barındıran bir kara parçası var demekti." Hüzünle gülümsedi. "Elbette albatrosun ne kadar uzağa uçabildiğinden habersizdik, bu yüzden bizden ne kadar uzak olduğunuzu anlamamıştık. Yak- laşık yüzyıl boyunca sizin Karanlık Deniz dediğiniz Büyük Güney Deniz'inde araştırma gezileri yaptık. Bazıları hiçbir şey elde edmeden yarı ölü halde geri geldi. Diğerleri geriye bile gelmedi."

"Ne değişti?" diye sordu Red. "Demek istediğim, artık bize ulaşabiliyorsunuz."

“Gemilerimiz gelişti ve yiyecek ve su saklamada ilerlemeler oldu. Artık yiyecek ve suyu bir yıldan uzun süre koruyabilecek saklama yöntemlerimiz var.”

“Gerçekten mi?” Red, Leston’a döndü. “Biz bunu yapabiliyor muyuz?”

Leston başını iki yana salladı.

“Aukbontar’a ulaşmaya *çalıştık* mı hiç?”

“Bildiğim kadarıyla hayır,” dedi Leston. “Babam tahta geçtikten sonra kesinlikle uğraşmadık. Biyo-büyücülerin kendisine söylediklerini kabul etti. Aukbontar tehlikelidir ve uzak durulmalıdır.” Nea’ya özür dilercesine gülümsedi.

“Umarım yakın gelecekte bu yanlış kanıyı düzeltiriz,” dedi Nea.

“Ve elbette,” diye devam etti Leston, “imparatorluğun kuzey sınırlarında kol gezen Guardian var. O şeyin bizi burada tuttuğu kadar Aukbontar’ı da uzakta tutmak için var olduğuna inanıyorum.”

“Yani Guardian gerçek mi?” diye sordu Nea. Ses tonu sıradandı ama Red, altında daha güçlü bir şeyin yattığını sezdi.

“Hadi, ama Sayın Elçi,” dedi Etcher. “Gerçek bir Kraken mi? Bence bu...”

Nea ona kendi dillerinde bir şey söyledi. Ne dediğine dair Red’in hiç fikri yoktu ama ses tonu sertti ve Etcher yine oturduğu yere sindi.

Nea daha yumuşak bir ses tonuyla, “Özür dilerim, Majesteleri,” dedi. “Gördüğün gibi, Etcher’in diğer kültürlere karşı duyarlılığı üzerinde hâlâ çalışıyorum.”

“Hiç sorun değil,” dedi Leston. “Kendi vatandaşlarımız bile kendi gözleriyle görünceye kadar Guardian’ın varlığına inanmakta zorlanıyor.”

“Sen gördün mü?” diye sordu Nea.

Bakışları dışarıya takılmış halde, “Birkaç kez,” dedi Leston alçak sesle. “Suyun dışında hiç görmedim, bu yüzden tam boyutu hakkında bir şey diyemem ama canavarı bir yaratık ve en büyük balinadan daha büyük. Şeytanca bir zekâsı da var. En azından insanların geminin *içinde* olduğunu anlıyor ve bir fındığın kabuğunu kırar gibi gemileri parçalayıp uzun dokun-gaçlarıyla uzanıyor ve bahtsız kurbanlarını tutup onları uçsuz bucaksız gibi görünen ağız boşluğuna tıkıyor.”

Red titredi. “Hikâyeler anlatmakta pek fena değilsin, Majesteleri.”

“Keşke bu kadarla kalsa,” dedi Leston. “Doğruyu söylemek gerekirse onun sularımızdaki varlığından rahatsızım. İmparatorluk donanması denizlerin en güçlüsüymüş gibi davranıyoruz. Ama o biyo-büyücü ürünü iğrenç şeyin karşısında aslında donanmamız bir hiç.”

16

Alash gergince, “Bundan emin miyiz?” diye sordu.

Hope, Luscious Lymestria’nın soyunma odasının kapısını çalmak üzereydi. Eklemleri kirli, çentikli tahta kapıya sadece iki santim kala duraksadı.

“Gergin misin?” diye sordu sesindeki keyfi saklayamayarak. “Karşılaştığımız onca şeyden sonra?”

“Evet, şey, tipik olarak ben topu ateşlemek gibi şeyler için geride kalırken karşılaşma işini *sen* yaparsın.” Zayıfça gülümsedi.

“O *gerçekten* gergin,” dedi Jilly, keyiften çok küçümseyen sesiyle. “Bazen Red’le akraba olduğunuza inanamıyorum.”

Hope, Jilly’ye uzunca baktı. “Bir Vinchen zayıflara karşı anlayış göstermeye çalışır, onları hor görmez.”

Jilly, başını Hope’un ona aldığı çizmelere eğdi. “Özür dilerim, öğretmenim.”

Hope tekrar Alash'a döndü. "Sorun çıkmayacak. Anladığımı kadarıyla Lymestria'nın cephaneliğinde tek bir zorlu silahı var ve aslında memeler seni incitemezler."

"Bayan Hope!" Alash'ın yüzü kızardı.

Hope güldü, sonra kapıyı çaldı. "Bayan Lymestria? Bizler Broomefedies'in dostlarıyız. Sizinle bir dakika konuşabilir miyiz?"

Kapı açılınca sadece önden gevşekçe bağlanmış sabahlığıyla Lymestria belirdi. Anlaşılan sabahlığın altına başka bir şey giymemişti. Kibirle Hope ve Jilly'ye baktı ama Alash'ı görünce yüz ifadesi yumuşadı.

Sonunda, "Sanırım zamanımın birkaç dakikasını ayırabilirim," dedi.

Hope, "Teşekkür ederim, o halde çabuk olacağız," derken şapkasını çıkarıp Lymestria'nın peşinden küçük soyunma odasına girdi. "Yaşlı Yammy'yi tanır mısınız?"

"Herkes tanımaz mı?" Lymestria'nın gözleri Alash'a takılı kalmıştı.

"Duyduğumuz kadarıyla onu Empty Cliffs'e götürmüşler," dedi Hope. "Onu kurtarmak niyetindeyiz."

"Onun için harika bir şey bu," dedi Lymestria sesinde heyecan olmadan. "Orası korkunç bir yer."

"Evet..." dedi Hope ve Lymestria'nın Alash'ın ceket ve kravatını inceleyişini izledi. "Biz, ee, sizin orada bir yıl geçirdiğinizi biliyoruz ve bize içerisi ve savunması hakkında bilgi vereceğinizi umuyoruz."

Lymestria sonunda Hope'a döndü. "Sana orayla ilgili bildiğim her şeyi anlatacağım, *eğer* bu gecelik şunu ödünç almama izin verirsen." Alash'ın yanağından bir makas aldı.

Alash tepki veremeyecek kadar şaşkındı, bu yüzden Hope, “Ödünç almak mı?” diye sordu.

“Bu gece bir parti var ve kolumda bunun gibi yakışıklı görünen bir dantelli ünüm üzerinde harikalar yaratır.”

“Parti mi?” Alash dehşete düşmüş görünüyordu. “Ama ben... partiler hakkında korkuncumdur, anlarsınız. Ben büyük ihtimalle... yani, belki sizin için ideal kavalie değilimdir, Bayan Lymestria.”

“Saçmalık. Çok tatlısın. Belki biraz ince ayar...” Omuzlarına birer elini koydu ve onu alışkın olduğu duruş tarzının dışına itti. Sonra çenesini baş ve işaret parmaklarının arasına aldı ve hafifçe yukarı doğru ittirdi. Son olarak da şakaklarına düşen birkaç tutam saç kulaklarının arkasına ittirdi. “Ama hepsi benim büyücülüğüme kapılmış zengin bir bağışçım olduğunu zannedecek.”

“Aslında onun artık hiç parası yok,” dedi Hope. “Planınızın bir parçası buysa yani.”

“Gerçeğin önemi yok. Partiye onunla gidersem bu konuda konuşmama bile gerek kalmaz. Dedikoducular benim için gerekeni yaparlar.”

“Alash tayfamın son derece kıymetli bir üyesidir,” dedi Hope. “Onu size öylece teslim edemem.”

“Evet, teşekkür ederim, Kaptan!” Alash epey rahatlamış görünüyordu.

“Eğer onu alacaksanız,” diye devam etti Hope, “Benim de gelmem gerekir. Sizin aldatmacanızı sürdürebilmeniz için mesafemi korurum ama onu her an görebilmek konusunda ısrar ediyorum.”

Lymestria bedeni öne doğru çökerek derin bir iç geçirdi. “Pekâlâ. Sen de Broom’la beraber gidebilirsin.”

“Ben ne olacağım?” diye sordu Jilly hevesle.

“Sen gemiye geri döneceksin,” dedi Hope. “Brigga Lin’in sana bir sürü okuma ödevi verdiği inaniyorum.”

Jilly de Lymestria kadar derin bir iç geçirdi. “Evet, öğretmenim.”

—

Hope’un etrafı giysilerle doluydu. Aslında bunlar kostümlerdi, gerçi Hope arada pek fark olduğundan emin değildi. Sonuçta giysilerin çoğu belli bir kimliği veya ittifakı belli etme girişimi değil miydi? Beyaz cübbe veya siyah zırh olsun, gerçekte ne anlama geliyordu?

Tiyatronun altındaki penceresiz odada dikiliyordu. Etrafı tamamen uzun, dayanıklı askılıklar dolusu dizi dizi kostümle doluydu. Biraz küf kokuyordu ve kumaşlardan oluşan duvarlar bütün sesi emiyor, her şeyi kısık ve doğa dışı şekilde sessiz kılıyordu. Garip bir tür merakla etrafındaki kostümlere baktı. Daha önce hiç gerçek bir tiyatro oyunu görmemişti. Tiyatro onun değil, Red’in dünyasıydı. Çok uzak olmayan bir geçmişte tiyatroyu hayatın önemli şeylerinden saptıran önemsiz bir şey olarak görmeye meyilliydi. Ama şimdi etrafındaki cafcacflı cübbelere, haşmetli üniformalara ve soytarı giysilerine bakarken küçüklüğünde annesinin kulağına fısıldadığı eski masalların içine çekiliyormuş gibi hissetti ve nasıl bu kadar taş yürekli hale geldiğini merak etti. Bu kadar duygusuz.

İçinde bir şey değişiyordu. Değişikliğin ne olduğunu veya nereye gittiğini bilmese bile bunu anlıyordu. Sanki hayatının

on yılını sıkılı yumruklarla harcamış ve şimdi kavrayışı yavaş yavaş gevşiyormuş gibi hissediyordu. Bu biraz ürkütücüydü. Ama eski karanlığa, eski öfkeye asılı kalmaktan öyle yorgundu ki... Kesinlikle daha iyi bir şeyler olmalıydı.

“İşte geldik!”

Kendinden çok memnun görünen Broom, askılar dolusu kostümün arasından kendine yol açtı. Elindeki kırmızı kaptan paltosunu uzattı.

“Böyle erkeksi hatlara sahip olduğun için çok şanslısın!” dedi. “Bu sana tam gelecek.”

Hope parlak kırmızı paltoya kuşkuyla bakarken bu yorumu geçiştirdi.

“Ben siyahı tercih ederdim.”

“Cehennemin suları, kızım! Dire Bane soğuk siyah giymez! Eğer bu ismi kullanmayı planlıyorsan ona uygun görünmelisin! Ayrıca bu, şapkandaki kırmızı tüyle uyumlu olacaktır.”

Hope paltoyu gönülsüzce giydi. “Ee?” diye sordu Broom’a.

Broom ellerini sabırsızca Hope’a doğru salladı. “Şunu doğru düzgün ilikle!”

Hope kendine söyleneni yaptı, sonra Broom’a baktı.

“Kendin gör!” Bazı kostümleri kenara itip uzun bir aynayı ortaya çıkarırken sersemlemiş görünüyordu.

Hope paltonun kendisine çok yakıştığını kabul etmeliydi, rahat hareket edebilmesi için omuzlar hafifçe bol, orta kısım dar ve belden aşağısı hafifçe genişliyordu. Hope asla kendini beğenen biri olmamıştı ve aynanın karşısında dikilip kendine bakmak ona aptalca görünürdü. Ama kendisine bakarken biraz gülümsemeden edemedi.

“Gerçekten çok iyi görünüyorum,” diye kabul etti.

“İşte şimdi Dire Bane gibi görünüyorsun!” diye duyurdu Broom. “Ben de kendime uygun bir şeyler bulayım ve partiye hazır olalım.”

Kısa bir süre sonra alacakaranlık düşmeye başladığında Hope, Broom, Alash ve Lymestria tiyatrodan yola çıktılar. Hope ve Broom, Lymestria’nın küçük oyununu bozmamak için bir blok kadar önden Alash’la kol kola yürümesine izin verdiler. Bu durum Hope’un Alash’a göz kulak olmasını kolaylaştırıyordu. Ama Honey Street’ten aşağıya yürümeye başladıklarında gözleri sürekli, yanında yürümekte olan Broom’a kayıyordu.

Broom’un “uygun bir şeyler” derken kastettiği, büyük, mor bir şapka ve pantolon, korsan gemisindeki ikinci kaptanın mutlaka giymesi gerektiğini iddia ettiği siyah deri bir yelekti. Yeleğin altına bir şey giymemişti ve sokak lambalarının altında ilerlerlerken kocaman kıllı göbeğini gururla sergiliyordu.

“Bunun resmî bir etkinlik olmadığı çok açık,” dedi Hope. Broom’un kostümünü göstererek.

Broom kıkırdadı. “Bu söylediğinden, daha önce hiç gerçek bir Silverback partisine katılmadığını anlıyorum?”

“Korkarım öyle,”

“Çekingenlik ve edep pek değer görmez. İmparatorluğun en iyi partileri. Sen sadece içkine dikkat et. Buradaki herkes uyuşturucusuz hayata saygı duymaz veya anlamaz.”

“Ben içki içmeyeceğim,” dedi Hope.

“Çok yazık. Bu partiyi veren kişi Honey Street’in en iyi birasını yapar. Ona sürekli o saçma şiirlerini satmaya çalışmaktan vazgeçip içkisini satmaya başlamasını söylerim.”

“İyi biradan anlıyorsun o halde?” diye sordu Hope.

“Şişman yaşlı bir adam için daha iyi çok az şey var.”

“Ben imparatorluğun en iyi bira imalatçılarının arasında büyüdüm.”

Broom, Hope’a meraklı bir bakış attı. “Kimmiş o?”

“Galemoor’un Vinchen keşişleri.”

Broom karnını kaşdı. “Ah, Galemoor’un ünlü birası. Onu bir keresinde tatmıştım. Yılın en iyi teatral performansının bir tür ödülü olan Boardmaster’ı kazandıktan sonraydı. Tiyatronun ustası o küçük sürahiye Tanrı bilir ne kadar para saymıştı ama hatırladığım kadarıyla tadı sıvı altın gibiydi.” Başını hüzünle iki yana salladı. “Sanırım şimdi çok daha pahalıdır.”

“Nedenmiş?” diye sordu Hope.

“Şey, çünkü Galemoor’da artık bira yapılmıyor.”

Hope gayet emin bir tavırla, “Bence yanılıyor olmalısın,” dedi. “O bira yapımı yüzyıllardır devam ediyor. Manay the True zamanından beri.”

“Tek bildiğim son iki –hatta belki üç– yıldır oradan bir fıçı bile bira çıkmadığı. Duyduğuma göre oraya gitmeye zahmet eden tüccarlar kapılardan geri döndürülüyormuş.”

Vinchen keşişlerinin artık bira yapmıyor olmaları fikri, Hope’un kolayca kabul edeceği bir şey değildi. Her zaman iyi bira yapmanın gururunu ve zevkini yaşarlardı. Bu durum kardeşliğin savaş kadar parçası haline gelmişti. Hurlo’nun ölümüyle Hope, Racklock’un başöğretmen olduğunu varsayıyordu. Ama onun çarpık ruhunun bile Vinchen kardeşliğiyle bütünleşmiş bir şeyi hiçe sayabileceğinden şüpheliydi.

Önlerinden giden Lymestria ve Alash köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Hope, “Gittikleri yol doğru mu?” diye sordu.

Broom başını salladı. "Neredeyse geldik. Erkeğin konusunda endişelenme. Lymestria onun başının derde girmemesini sağlar."

"O benim erkeğim değil. Sadece arkadaşım."

"Öyle mi? Benim hatam. Ama bir erkeğin var, değil mi? Sana ait biri?"

Hope'un düşünceleri derhal Red'e kaydı. Ama belki bu aptalcaydı. Bir yıldır onu görmüyordu. Brigga Lin'in de uyardığı gibi o, bir zamanlar elinden alınan adamdan farklı biri olabilirdi artık. Bu, ondan tamamen vazgeçtiği anlamına gelmiyordu. Ama bu konuyu düşününce onu çok kısa bir süreliğine tanı-mıştı. Tayfasıyla çok daha uzun zaman geçirmişti yani belki bu noktada Alash'ı Red'den çok daha iyi tanıyordu. Ve Red, Hope'un sandığı kişi olsa bile ve *hâlâ* aynı kişiye, belki Hope kadar derin duygular hissetmiyordu. Biyo-büyücüler onu tamamen izole halde tutmadıkları sürece muhtemelen sarayda başka kadınlarla tanışmıştı. Işık saçan, şık ve seçkin kadınlar. Hasar almamış kadınlar. Onu nihayet kurtardığında Red'in kendisini bir dosttan fazla görmemesi olasılığına kendisini hazırlamalıydı. Eğer Red öyle hissederse Hope'un içerlemesi çok tuhaf olurdu. Ama işte...

Broom'a süklüm püklüm gülümsedi. "Bu... biraz karmaşık."

Broom güldü. "Onlardan bende de birkaç tane var."

Tam köşeyi döndükleri sırada Lymestria ve Alash'ın büyük bir binaya girdiklerini gördüler. Giriş meşalelerle aydınlatılmıştı. Elma yeşili pelerin ve iç çamaşırlarından başka hiçbir şey giymemiş bir adam küçük bir davul çalıyordu.

"Davul ne için?" diye sordu Hope.

“Herkesin bu akşamki partinin nerede olduğundan emin olması için.”

“Bu gece Silverback’teki tek parti bu mu?”

“Elbette değil.” Broom ona kocaman sıırttı. “Ama önemli olan tek parti.”

Davul, Hope’a Jilly’nin “üste davul çalma”sını hatırlattı ve bunun tuhaf bir şekilde uygun olduğunu fark etti. Silverback’teki insanlar, donanmanın savaşa düşkün olduğu gibi kutlamaya adanmıştı. Tahminen daha az can kaybıyla.

Yarı çıplak davulcunun yanından geçtiler ve ön kapıya geldiler. Hemen içeride iri yarı iki adam duruyordu ve pek neşeli görünmüyorlardı. Kuşkuyla Hope’a baktıklarında Hope’un eli otomatikman kılıcına uzandı.

Broom alçak sesle, “Fedailer,” dedi. “Endişeye gerek yok.” El salladı ve gülümsedi. “O benimle birlikte, çocuklar.”

İçlerinden biri, “Uzun zamandır görünmüyorsun, Broom,” dedi aniden gülümseyerek.

“İnsanların beni unutmadığından emin olmalıyım,” dedi Broom.

“İçeride sana iyi eğlenceler. Kemancı için üzgünüm.”

Hope, fuayeden geçerlerken Broom’a alçak sesle, “Kemancı için üzgün mü?” diye sordu. Sonra onu duydu. Sanki kemanına bir metal parçasıyla saldırır gibi ses çıkarıyordu. Ve ana salona geldiklerinde tahmininde çok da yanlışmadığını gördü. Kemancının darmadağınık ve kabarık saçları, bir canavara benzeyen sakalı vardı. Köşede oturmuş uzun, paslı bir demir parçasını kemanının tellerine sürtüyor, öyle nahoş bir ses çıkarıyordu ki Hope arka dişlerinde sesin tadını neredeyse alabiliyordu.

Broom asık suratla, “Modern besteciler,” dedi. “Klasiklere

karşı hiç saygı yok. Ama parti hakkında ne düşünüyorsun?" Odanın geri kalanına genişçe işaret etti.

Hope gördüklerine umduğundan daha hazırlıklıydı. Oda insanlarla tıka basa doluydu ama kimse dövüşmüyordu. Hava sıcak ve boğucuydu ama tütsü ve pasta kokularıyla parfümlüydü. İnsanlar sınırsızca içiyordu ve muhtemelen bir tür uyuşturucu kullanıyordu fakat kimse aşırı doz almamış gibiydi ve yerde kusmuk yoktu. İnsanların çoğu giysilerin büyük bölümünden kurtulmuştu ve bazıları öpüşüyordu ancak kimse tamamen çıplak değildi ve cinsel ilişki yaşamıyordu. Başka bir deyişle, Paradise Circle'daki Gunpowder Hall'a kıyasla burası epey uysaldı.

Broom'a "Çok hoş," dedi. "Şimdi, Alash nerede?"

"Şurada," Broom bir köşeyi belirsizce işaret etti. "O iyi."

Hope onun "iyi" olduğunu söylemezdi ama belki bunun nedeni onu Broom'dan daha iyi tanıyor olmasıydı. Şu an, dudaklarında sinsî bir tebessüm olan Lymestria'nın kolu sahiplenici halde onun beline dolanmışken etrafı ilgisini çekmeye çalışan küçük bir grup insanla çevriliydi. Hope, Alash'ın ilgi odağı olmaktan hoşlanmadığını biliyordu ama rahat olmamakla birlikte tehlike içinde de görünmediğini kabul etmeliydi. Belki bu tecrübe onun için öğretici bile olabilirdi.

"Ee?" diye sordu Broom. "Ne yapacağız?"

"Bir gözüm Alash'ta olduğu sürece ne yaptığımızı umursamıyorum," dedi Hope. "Rehber sen ol."

"O halde seni dünyanın en büyük teatral yeteneklerinden bazılarıyla tanıştırmak benim için zevk olacak!"

Gece ilerledikçe Hope, Alash'ın duygularını gittikçe daha çok paylaştı. Broom onu küçük bir grubun yanından diğer kü-

çük grubun yanına götürüyordu ve onu nadir bir merak konusuymuş gibi gösteriyordu.

Hope, yaratıcı sanat ustalarının dünyevî olduklarını düşünüyordu. Bunun nedeni belki icra ettikleri sanatla Vinchen'in büyümesi ve aydınlanmasının merkezi olan meditasyon arasındaki bağlantıydı. Ama aydın sanatsal bireyler için bu grup kesinlikle görgüsüz görünüyordu. Sanki Silverback dışındaki dünya onlara uygun değildi. Paradise Circle'da işlerin nasıl yürüdüğünü sorduğunda çoğu ayaklanmaların olduğundan habersizdi. Stonepeak'ten haber olup olmadığını sorduğunda çoğu ona şaşkınlık içinde bakıp güldü. Sanki onların Stonepeak'te olup bitenle ilgilendikleri veya bildikleri fikri bir şakaydı.

En sonunda Broom onu, "Bununla ilgili bir ya da iki şey duymuş olabilirim," diyen yaşlı bir adamla tanıştırdı. Adamın bir zamanlar çok yakışıklı olduğu belliydi ama yıllar ve sağlıksız seçimler bu yakışıklılığın çoğunu alıp götürmüştü ve geriye soluk bir gölge bırakmıştı. Adamın yüzü sıska ve solgundu ve dudağında acı verici görünen açık bir yara vardı.

"Seni ikimizin de ömründen uzun bir süre sahneye ayak basmış olan Avery Birdhouse ile tanıştırayım," dedi Broom.

Hope ağırbaşlılıkla, "Sizinle tanışmak bir onurdur," dedi. "Ve başkentten duyduklarınızı öğrenmek için can atıyorum."

"Orada Tanrısal Doğacılar diye bilinen bir grupta çalışan birkaç kişi tanıyorum," dedi Avery.

"Kulağa dinsel bir kült gibi geliyor," dedi Broom.

"Daha çok biyo-büyücü karşıtı bir kült," dedi Avery. "Biyo-büyücülerin doğayla sürekli uğraşmalarının imparatorluğun asıl sorunu olduğuna inanıyorlar. Biyo-büyücülerin aşın

güçlendiğini tahmin ediyorlar. İmparator'un kendisinden daha güçlü olduğunu.”

“Herhangi biri imparatorlardan nasıl daha güçlü olabilir?” diye sordu Broom. “Bu hiç mantıklı değil.”

Hope, sarayda geçirdiği kısacık zamanı hatırladı. İmparatorluk saraylılarından kimseye rastlamamıştı. Sanki onların varlığı uygunsuzdu ve Biyo-büyücülük Konseyi dokunulmazlık içinde kendi bildiği gibi davranıyordu.

“Bu Tanrısal Doğacılar, biyo-büyücülerle ilgili ne yapıyorlar?” Hope bir noktada müttefik olabilirler mi diye merak etmişti. “Hiç harekete geçtiler mi?”

“Sanırım bir şeyler yaptılar ama son zamanlarda fazla bir şey yapmaya korkuyorlar. Biyo-büyücülerin yeni bir yaratığı var. Halk ona Gölge Şeytan diyor ve bu yaratık biyo-büyücülerin düşmanlarını gece vakti avlıyor.”

“Gölge Şeytan mı?” Broom ona kuşkulu bir bakış attı. “Onu gören olmuş mu?”

“Duyduğum kadarıyla kimse görmemiş, zira öldürme işini gecenin karanlığında yapıyormuş. Sanki görmek için ışığa ihtiyacı yokmuş gibi. Duyduğuma göre kurbanlarını kesip açıyormuş ama olay yerinde hiç bıçağa rastlanmıyormuş. Tüyler ürpertici, ha?”

“Çok,” dedi Hope. Tabi bunların hepsi tesadüf olabilirdi. Biyo-büyücüler tarafından kontrol edilen, karanlıkta görebilen ve bıçakları seven bir “yaratık.” Ama ya tesadüf değilse? Ya Red'i bir tür öldürme makinesine dönüştürdülerse? Bu durum Brigga Lin'in uyardığından daha kötü olurdu.

“Lymestria ve senin dantelli nereye gitti?” diye sordu Broom.

Hope'un dikkati yeniden etrafına odaklandı. İkisinden birinin izine rastlamak için yoğun kalabalığı taradı. Onları görmediği her an omuzları yavaş yavaş gerildi. Geldiklerinden bu yana ortam daha kalabalıklaşmıştı ve insanlar kemanın kulak tırmalayan gıcirtısını bastırmaya çalışırken konuşmaların uğultusu neredeyse kükremeye dönüşmüştü.

"Kaptan, size bir şey söylemek *zorundayım!*" Alash'ın sesi Hope'un hemen arkasındaydı.

Hope arkasına dönünce Alash'ın kendisine bakan parlak, kocaman gözleriyle karşılaştı, gözbebekleri öyle büyümüştü ki irislerini zor görebiliyordu Hope. Lymestria hâlâ belini tutuyordu, ancak şimdi sahiplenmekten çok gerekliliktenmiş gibi görünüyordu.

"Alash, uyuşturucu mu kullandın?" diye sordu Hope.

"Uyuşturucu mu? Ben mi?" Kıkırdayıp başını sallayan Lymestria'ya döndü. "Anlaşılan kullanmışım. Gerçekten biraz tuhaf hissediyorum. Kötü değil, gerçi. Aslında harika hissediyorum."

Hope, Lymestria'ya baktı. "Ona ne verdin?"

"Sadece bir damla siyah gül, canım." Sesi boğuk çıkıyordu çünkü yüzünü Alash'ın yan tarafına gömmüştü. "Korkunç derecede endişeli görünüyordu, bilirsin. Belli ki kalabalık yüzünden. Tabii kendimi berbat hissettim. Ben de sinirleri için ona biraz bir şey verebilirim diye düşündüm."

"Peki, kendine ne kadar verdin?" diye sordu Broom, bezgince bakarak.

"Bana öyle bakma, Broomie. Kendime bakabilirim," dedi Lymestria, Alash'ın ceketine göz atarken. Tutuşu gevşedikçe Alash'ın yan tarafından aşağı yavaşça kayıyor gibiydi.

“Gerçi bunların hiçbirisi *önemli* değil.” Alash, Hope’a yoğun bir ciddiyetle baktı.

“Öyle mi?” diye sordu Hope. “Önemli *olan* neymiş?”

“Sormana çok sevindim!” Bir an Hope’a sırtarak baktı, sonra ellerini onun omuzlarına koydu. “Önemli olan *sensin*. Sen *muhteşemsin*! Bunu bilmen gerek!”

“Hı-hı...” Hope, Broom’a yandan bir bakış attı. Broom özür diler gibi omuz silkti.

Alash biraz daha yaklaşacak şekilde eğildi ve tam odaklanmayan gözlerle hayran hayran Hope’a baktı. “Senin keskin önsezilerin. Korkusuz liderliğin. İnançlarını sürdürmen ve onlara olan bağlılığın. Cömertliğin ve beklenmeyen nazikliğin. Ve elbette güzelliğinden bahsetmeme gerek bile yok.”

Hope onun sarhoş yaltaklanmasını sevimli mi yoksa sinir bozucu mu bulsun karar veremedi ama sabrını elinden geldiğince topladı. “Alash, sanırım gitme zamanı geldi.”

“Geldi mi?” diye sordu Alash.

Sonra Lymestria yerçekimine karşı sürdürdüğü savaşı kaybetti ve yere düştü.

Broom onu yerden kaldırdı ve omzunun üzerine aldı. Kalçasına bir şaplak atıp Hope’a sırtıttı. “Ben yükümü aldım. Sen de seninkini al da gidelim.”

Hope, Alash’ın ellerini omuzlarından nazikçe indirdi, sonra onu Broom’un peşinden çıkışa yöneltti.

Soğuk gece havasına çıkınca Alash biraz canlanır gibi oldu. “Umarım fazla ileri gitmemişimdir.”

“Sorun değil,”

“Ama bilirsin, birine karşı bütün duygularımı çok nadir ifade ederim. Bu neden genelde bu kadar zordur?”

“Bunu ben de zor bulurum,” dedi Hope.

“Ya karşımızdaki, diyelim ki, romantik duygular beslediğimiz biriye? Öylece söyleriz ve kolay olur diye düşünürsün. Sonuçta sadece kelimeler. Sadece *konusmak*. O kadar korkunç değil.”

“Sanırım değil,” dedi Hope.

“O halde *niye*?” Sanki cevap vermesini bekler gibi kollarını yıldızlı gece göğüne kaldırdı. Sonra kollarını düşürdü ve inledi. “Sanırım Bayan Lin’e âşık olabilirim.”

“Öyle olduğuna çok emindim,” dedi Hope.

“O benim sakar, zayıf ve saf olduğumu düşünüyor.”

“Bunu bilemezsin.”

“Aslında biliyorum. Bana kendisi söyledi.”

Bunu öyle doğal bir gerçekmiş gibi söyledi ki Hope kendini tutamadı. Güldü. Normal şartlar altında Alash muhtemelen incinirdi ve haklı olurdu. Ama hâlâ damarlarında dolaşan siyah gül sayesinde kendi neşeli kahkahasıyla o da Hope’a katıldı.

Hâlâ müzik ve hayat dolu olan Honey Street boyunca biraz yürüdüler. Kahkahaları yavaşça sönüp sessizleşti.

Nihayet Alash, “Yarın bu kadar komik gelmeyecek, değil mi?” diye sordu.

“Hayır,” diye hemfikir oldu Hope. “Muhtemelen gelmeyecek.”

17

Bir gece önce erkek kardeşini görmek Nettles'ı biraz daha bilemişti ki Nettles, Sharn'ı indirirken bunun faydalı olacağını biliyordu. Yine de, diğerlerine karşı daha az nazik olmasına da yol açmıştı. Zaten kendisi hâlihazırda pek nazik biri değildi.

“Benim geride kalmamı istediğine emin misin?” diye sordu, zincirli bıçağından sünger taşıyla bir çentik izini silmeye çalışmasını oturmuş izleyen Filler.

“Aptal olma, Fill. O şöyle etrafta sinsice dolaşamazsın.” Çizmesinin burnuyla Filler'in bacak kancasını dürtükledi.

“Evet, pekâlâ.”

Diğerleri çoktan hazırlanmaya başlamıştı. Bıçaklar bilenir, boğma kabloları sarılır ve atma okları zehre batırılırken oda sessiz, hevesli bir gerilimle doluydu. Onları izlerken Filler'in omuzları sarktı. Nettles, onu geride bıraktıkları için bir nebze suçluluk hissediyordu.

“Üzgünüm, Filler. Öyle olması gerekiyor.”

“Biliyorum,”

“Bak,” Zincirli bıçağını kucağına yerleştirdi ve elini Filler’in omzuna koydu. “Zaten sana burada ihtiyacım var.”

Filler ona bezginlikle baktı. “Bunu öylesine söylüyorsun.”

“Hayır, doğru söylüyorum. Mick’e göz kulak olacak birine ihtiyacım var. Bir planı falan var. Bu gece ben yokken harekete geçmeye kalkabilir, bu yüzden güvenebileceğim birinin ben geri gelir gelmez olup biteni bana anlatması lazım.” Aslında Tosh ve Misandry’yi bu işle görevlendirmişti ama zavallı Filler’in bir şey yapmadan oturmasına izin veremezdi.

“Böyle bir şey mümkün sanırım, değil mi?” diye kabul etti Filler.

“Burada büyük bir operasyon yürütüyoruz, adamım. Aynı anda her yerde bulunamam ve sen benim sağ kolumsun, değil mi?”

“Elbette, Nettie.”

“Bu yüzden, ben burada değilken kontrolün sende olmasına güveniyorum.”

“Bunu yapabilirim.”

“Teşekkürler, Fill. Sana borçluyum.” Filler’in omzunu sıktı ve bıçağı üzerinde çalışmaya geri döndü. İnsanlara bazı şeyler yaptırmak garip bir duyguydu. Red’in bunu yaptığını sayısız kez görmüştü hatta bazen emir alan tarafta kendisi olmuştu. Ama kendisi pek yapmamıştı. Umduğundan daha kolaydı. Bu iyi bir şeydi çünkü eğer Circle’ın yönetimini alacaksa buna alışması gerekliydi.

Güneş batar batmaz Nettles ve ekibi Filler’a hoşça kal deyip Hammer Point’e yollandılar. Toplamda on bir kişiydiler. Önde

Yakışıklı Henny ve İkizler'le beraber Nettles, ardında Gavish Gray, Fisty, Moxy, Pox, Built Slim, Snakefeet, Ladyarch ve Mister Hatbox vardı.

Yolda giderken Three Cups'ın yanından geçtiler. Pencerele-ri ve kapısı, bir cesedin kafası gibi açıktı.

“Buraya kimse taşınmadı mı?” diye sordu Henny.

“Yok. Burada bir biyo-büyücü öldü, biliyorsun.”

“Biliyorum. Adamın başının üst yarısını bizim Bleak Hope uçururken oradaydım.”

“Doğru. İşte, halk da bir biyo-büyücünün öldürüldüğü her-hangi bir yerin en kötü türden hayaletlerle istila edildiğini dü-şünüyor.”

“Bir ton saçmalık,”

“O halde oraya sen taşınmak ister misin?” diye sordu Henny.

“Drem'in yeri olmaz. Yanlış bir hava yaratıyor.”

“İşte, gördün mü? Biyo-büyücü, Drem. Adı veya sebebi ne olursa olsun burası herkesin aklında kötü bir yer tutuyor.”

Önünden geçtikten sonra Nettles, “Yine de burası Red'le ilk karşılaştığım yer, biliyorsun.” dedi. “Bu yüzden sanırım tama-mı kötü anıdan oluşmuyor.”

“Sana sormak istiyordum, Nettie.” Henny kendisine yürek-lendirircesine bakan İkizler'e bir göz attı. Sonra yine Nettles'a döndü. “Duyduğuma göre sen ve Hope, Red'i biyo-büyücüle-rin elinden geri almanın yollarını arıyormuşsunuz. Bu doğru mu? Yani... biyo-büyücülerin eline geçip geri gelen insanlar var mı?”

Nettles bir süre sessizce yürüdü. “Bu konudan Filler'a veya herhangi birine bahsetme. Ama dürüst olmak gerekirse çok emin değilim.”

“O zaman neden son bir yıldır onunla denizlerde dolaşıyor-
sun?” diye sordu Stin.

“*Kraken Hunter*’da Red için seyretmedim. Bunu Hope için
yaptım.”

“Neden?” diye sordu Brimmer. “O Circle’da bile değil.”

“O, Circle’dan daha iyi. Ben de öyleyim diye düşünmüştüm.”

“Ama geri geldin,” diye belirtti Henny.

“Evet. Sanırım yanılmışım.”

“Hangi kısım hakkında?”

Ama Nettles cevap vermedi. İşin aslı, emin değildi. Tek bil-
diği geri döndüğünden beri ne kadar iyi hissettiği idi. Ne kadar
doğru hissettiği idi. Kendi ekibinin başında, her sokağı sanki
kendinden bir parçaymış gibi iyi bilmek. Belki *gerçekten* onun
bir parçasıydı. Tosh’a söylediği gibi daha iyi bir Nettles bul-
mak için bütün imparatorluğun denizlerinde dolaşmıştı. Ancak
eve geri dönünce aradığını gerçekten bulması çok garip değil
miydi?

Pit House adlı bir yerde Palla ve adamlarıyla buluştular.
Nettles, Hammer Point’i çok iyi bilmiyordu, bu yüzden ne um-
ması gerektiğini de bilmiyordu. Anlaşılan Pit House, içeriden
patlamış gibi görünen bir binanın yakılmış temeliydi. Ön ta-
rafının bir kısmı, kapının çerçevesi dâhil, hâlâ ayakta idi, ama
tuğlalar ve kirişler yer yer kararmış ve çatlamıştı. Çatı ve diğer
duvarların hepsi gitmişti. Zeminin büyük bir kısmı da altında-
ki toprak bodrumu ortaya çıkaracak şekilde eksikti ki Nettles,
buranın Pit House* adını bu yüzden aldığını tahmin ediyordu.

* Çukur Ev anlamına gelir.

“Lanet olsun,” diye geveledi Henny. “Böyle bir hasarı ne tür bir bomba verebilir?”

“Bomba değil, ilaç yapımında kullanılan bir laboratuvar.” Palla ve ekibi, Pit House’un iç taraflarından ortaya çıktı. “Kendi mercan baharatını yapmak için bazı şeyleri karıştırmaya çalışan biri. İşler yolunda gitmedi.”

“Tahmin ettim,” dedi Gavish Gray.

İki taraf da şüpheyle gerilmişti. Nettles gerçek anlamda bunun tadını havadan alıyordu. Herkese nasıl olduğunu göstermek için Palla’ya gitti ve onu kendine çekip kabaca kucakladı. “Seni görmek güzel, Palla.”

“Vay, vay,” diye mırıldandı Palla. “Bu benim de sana istediğim gibi hitap edebileceğim anlamına mı geliyor?”

“Zorlama,” Nettles kendi tayfasına döndü. “Hır gürle harcayacak zamanımız yok. Güneş doğuncaya kadar Sharn ve tayfasının indirilmesini ve silahlarıyla cephaneliğinin yarısının ele geçirilmesini istiyorum. Anlaşıldı mı?”

Herkes başını salladı.

“Sharn’ın bölgesi Hammer Point’in uzak doğu kısmı,” dedi Palla. “Her yerde muhafızları var ve hepsi iyi silahlı. Üssü, suyun tam üzerine kurulu bir değirmen.”

“Sen adamlarını kuzeyden ilerlet, ben de güneyden. İlerlerken muhafızları etkisiz hale getiririz, silahlarını toplarız. Değirmende buluştuğumuzda orada karşılaşacağımız dirençle baş edecek kadar silahlanmış oluruz.”

Palla başını salladı. “Sözünü unutma,”

“Pekâlâ,” Nettles kendi ekibine döndü. “Beyaz saçları ve göz bandıyla yaşlı bir kadın olan Sharn’ı kolay tanırırsınız. Kimse ona ateş etmeyecek. O, şehri biyo-büyücülere sattı ve Ham-

mer Point adaletine teslim edilecek. Bizim tek istediğimiz şey silahlar, anlaşıldı mı?”

“Bir sorum var,” dedi Moxy Pox, ses çıkarmaktan çok hırıldayarak. Her zamanki gibi yırtık pırtık kahverengi ve yeşil elbiseler giymişti. Keçeleşmiş gür saçları, gözlerini saklıyordu. “Ganimet toplayabilir miyiz?”

Nettles iç çekti. “Bizi yavaşlatmadığı sürece bence sakıncası yok.”

“Ganimet mi?” diye sordu Palla.

“Muhtemelen bilmek istemezsin,” dedi Nettles.

Nettles ekibini üç grup halinde yola çıkarttı. Henny, İkizler’i ve Ladyarch’ı aldı. Nettles, Gavish Gray’in sağlam adam olduğunu biliyordu; bu yüzden onu Fisty, Built Slim ve Snakefeet’in başına getirdi. Moxy Pox ve Mister Hatbox’ı kendi yanına aldı. Onlara güvenmediğinden değildi ama onlar... özel vakalardı ve masum bir mahallede başıboş bırakmak isteyeceğiniz türden değillerdi.

Nettles ve iki adamı, Sharn’ın bölgesine girdikten kısa bir süre sonra ilk muhafıza rastladılar. Elllerinde bir tüfekte ve yanında altıpatlarla bir sokağın köşesinde bekleyen bir kadındı bu. Çok iyi silahlanmanın esprisinin insanın kendisine gereğinden fazla güvenmesine yol açması olduğuna karar verdi Nettles. Kadın, boğazına bir bıçak dayanıncaya kadar Moxy’yi görmemişti bile. Moxy, tek bir temiz hareketle kadının boğazını kulaktan kulağa kadar açtı. Sonra dehşetten kocaman açılmış gözleriyle kıvranan, mücadele eden, kan fışkırtan kadın

hâlâ hayattayken Moxy budama makasını çıkardı ve kadının el parmaklarından birini kesti.

Nettles tüfekte altıpatları alırken, “Lanet olsun,” dedi. “En azından kadın ölünceye kadar bekleyebilirdin.”

Moxy Poxy, paçavra peleriniyle yüzüne sıçrayan kan lekesini silerken neşeyle sırıttı. “Sadece zamanımı akıllıca kullanıyorum. Ganimetlerin bize zaman kaybettirmemesini söyleyen sendin.”

“Bunun belli bir mantığı var,” Mister Hatbox sade siyah bir palto, beyaz gömlek ve siyah kravat giyyordu. Başındaki siyah şapkanın altındaki donuk ifade hiçbir şeyi açık etmiyordu.

“Sanki biliyormuşsun gibi,” dedi Nettles.

Hatbox endişesizce bakarak omuz silkti.

“Hadi, yolumuza devam edelim,” dedi Nettles.

Bir sonraki muhafızı tüfeği kucağında ikinci kat penceresine oturmuş, bacaklarını pencere pervazından sarkıtmış halde gördüler.

“Benim,” dedi Mister Hatbox.

Geniş bir yay şeklinde hareket etti, sonra muhafızın tam altına gelinceye kadar yandan dolaştı. Birinci katın pencere pervazını basamak olarak kullandı ve adamın ayak bileğine bir iğneyi dikkatle soktu. Zemine doğru bir adım gerileyip hâlâ duygusuz olan yüz ifadesiyle, muhafızın acıyla ulumasını ve aniden kasılmaya başlayan ayağını kavramasını izledi. Muhafız tünediği yerden döşeme taşlarının üstüne düştü ve bir an sonra Mister Hatbox yerinden fırlayıp adamın omuzlarına ve ensesine bir iğne sapladı.

Yakındaki bir arabanın ardından izlerlerken Moxy, “Ah bunu yapmasına bayılıyorum,” diye fısıldadı Nettles’a.

Muhafız olduğu yerde donakalmış gibiydi, yerde yatarken tüm bedeni titriyor, korku dolu gözleri Hatbox'ın bütün hareketlerini takip ediyordu.

“Gördün mü, hareket edemiyorlar ama hâlâ her şeyi görüp hissedebiliyorlar,” dedi Moxy, Nettles’a.

Hatbox, bir sonraki hareketine karar vermeye çalışır gibi muhafızın yanına diz çöküp adama baktı.

“Sebebin sadece iğneler olduğunu sanırdım. Bilirsin, batıracağı özel yerleri bildiğini,” dedi Moxy Pox. “Ve sanırım bu kısmen doğru. Ama istediği etkiyi güvenilir şekilde elde etmek için aynı zamanda iğneleri kendi yaptığı bir zehirle kaplıyor. Öldürücü bir zehir değil, gerçi. Sadece onları hareketsiz tutacak bir şey. Mister H, yaygaradan hoşlanmaz.”

Adamın boğazından küçük sesler kaçtı ama Mister Hatbox tekrar ayağa kalkarken ayağını hareketsiz kalıncaya kadar kasten adamın soluk borusuna bastırırken adam bağıramıyordu.

Moxy Pox kendi burnuna hafifçe vurdu ve Nettles’a göz kırptı. “Gerçek bir sanatkârın işçiliğini izlemek büyük zevk, değil mi?”

Nettles ekip seçimini sorgulamaya başlıyordu. Onun olmadığı bir yıl içinde gittikçe kötüleşmiş gibi görünüyorlardı. Sadist erkek kardeşinin Circle'ın idaresini ele almasına engel olmaya çalışıyordu. Bunu yapmak için öteki sadistleri kullanmak çok doğru görünmüyordu. Hope'un bunu onaylamayacağını biliyordu ve bu onu düşündüğünden daha çok rahatsız ediyordu.

Sharn'ın üssüne yaklaştıkça muhafızlar daha sık ve ikişer, üçer olarak konuşlanmıştı. Bir çift muhafız için Mister Hatbox

basitçe onlara doğru yürümeye başladı. İfadesiz yüzünün, mükemmel kesimli giyiminin ve hareketlerinin sessiz hayaletsi özelliğinin birleşimi iki muhafızın, Moxy ve Nettles'ın yanlarından saldırmamasına yetecek bir süre donakalmasına yol açtı. Üçlü bir grupsa bir ara sokakta birbirlerine öyle yakın duruyorlardı ki Moxy Poxy çatıdan üstlerine atlayıp hepsini aynı anda halledebilirdi.

Moxy, "Bu adamlar pek dikkat etmiyorlar," dedi her birinden birer parmak kesip alırken.

"Belki başarının verdiği rahatlıktır," dedi Mister Hatbox. "Bundan ders almalıyız."

Kanlı parmakları belindeki deri bir keseye tıkan Moxy, "Hakkın var, Mister H," dedi.

"Sen o parmaklarla ne yapacaksın?" diye sordu Nettles.

"Şey, önce kurutacağım ve çürümesinler diye bakım yapacağım. Sonra da bir şeyler yapmakta kullanacağım."

"Bir şeyler mi?"

"Çoğunlukla heykelcik ve takı. Bende sanatçı ruhu var, bilirsin. Silverback'te doğmalıydım."

"Yaptıklarının bazılarını gördüm," dedi Mister Hatbox. "Oldukça seçkin."

"Ve her birinin kendi özel anısı var," dedi Moxy. "İki öldürme birbirine benzemez, bilirsin."

Nettles, Palla'ya ganimetlerin ne olduğunu bilmek isteyeceğini söylediğini hatırladı. Bu parmak olayını duymuştu ama bu kadar girift olduğunu fark etmemişti. Ne kadar... yanlış olduğunu. Ve olayın bu ikisiyle daha da derinleştiğine dair içinde bir his vardı. Onları yanında getirmek kesinlikle bir ha-

taydı. Bu gece için artık çok geçti, ama silah zulasıyla güven içinde Paradise Circle'a döndüklerinde ikisine, hizmetlerine artık ihtiyaç kalmadığını söyleyecekti. Kin tutmayıp incelikle gideceklerini umuyordu. Ne kadar sapkın olurlarsa olsunlar, sırf çalışma yöntemlerini beğenmediniz diye kendi ekibinizin üyelerini öldürmek Circle'da hoş karşılanmazdı.

Arkalarında tuhaf ve doğranmış cesetlerden oluşan bir iz bırakarak Sharn'ın üssüne doğru ilerlemeye devam ettiler. Nettles, sağlam midesi olduğu için kendisiyle gurur duyardı ama değirmene geldiklerinde biraz midesi bulanıyordu.

Palla ve ekibi çoktan gelmiş bekliyordu, Gavish Gray ve grubu da öyle. Birazdan da Henny ve grubu geldi.

Nettles, "Ön tarafta muhafız yok," diye gözlemde bulundu.

"Neden kendi tayfasını o kadar seyrek dağıtıp ön kapıya birini bile koymuyor?" diye sordu Henny. "Hiç mantıklı değil."

"Biyo-büyücülerle işbirliği yapmak da mantıksız ama o öyle yaptı," dedi Palla.

Yol boyunca topladıkları tüfekleri ve altıpatlıkları adamlara dağıttılar.

"Sadece kapıyı mı kıracağız?" diye sordu Gavish.

"Ben kapıyı biraz daha sessizce açabilirim," dedi Mister Hatbox.

Nettles, Hatbox'ın kilit açmada neredeyse Red kadar iyi olduğunu öğrenince gözü korktu. Onun gibi bir adamın kilitli her kapıdan geçebiliyor olması aklına yatmamıştı.

Kapı açılınca içeride biraz dirençle karşılaştılar. Bir iki adamı görür görmez indirdiler. Diğer birkaç tanesi kendilerine mutfakta siper almayı başardı. Sharn, merdivenlerden ikişer

ikişer inip geldiğinde Built Slim kapıda patlatmak üzere bir patlayıcı hazırlıyordu.

“Yeter!” diye bağırdı Sharn.

Gavish silahını içgüdüsel olarak ona çevirdi ama Nettles yana doğru silaha vurdu.

“Hareketlerinize dikkat edin,” diye gürledi. “Burada misafiriz.”

Palla, Nettles’a kısa bir baş hareketiyle teşekkür etti, sonra mızrağını ellerinin arasında gevşekçe tutarak öne çıktı.

“Sharn,”

“Palla!” Sharn şaşırılmış görünmüyordu. “Bunun benim yargılanmam olduğunu tahmin etmiştim. Hep sen olacağını umdum. Sig dayanılmaz derecede kendini beğenmiş olabiliyor. İşbirliği yaparsam adamlarımın geri kalanlarını serbest bırakacağına güvenebilir miyim?”

“Onlara kendi ekibimde yer bile teklif ederim,” dedi Palla.

“Çok hoş bir davranış, bunun için minnet duyarım. Onlar yanlış bir şey yapmadı. Bütün suç benim. Şimdi, bu işi nasıl yapmak istersin?”

Palla mızrağını havaya kaldırdı. “Kazanmak isterim. Birebir dövüş.”

“Sportmence bir davranış. Beni kolayca vurup öldürebilirsin.” Sırtındaki kınılardan iki kısa kılıç çekip çıkardı.

“Ama başlamadan önce nedenini bilmeliyim,” dedi Palla.

Sharn hüznüyle gülümsedi. “Neyin nedenini?”

“Neden biyo-büyücülerle işbirliği yaptın?”

“Drem’le ilgili şeyden uzak durursam mahallenin yönetimini almam için silah yardımı yapmayı önerdiler. Hayır dedim.

Sonra kız kardeşimi aldılar. Drem’le ilgili şeyden uzak durur-
sam onu öldürmeyeceklerini söylediler. Ama aynı zamanda de-
neyleri için her ay onlara bir kişi vermek zorundaydım.” İnce
ağzında acı bir sırıtış belirdi.

“Sözlerini tuttular mı?” diye sordu Palla.

Sırıtış solup gitti. “Sanırım yaptılar. Bana yine silah ver-
diler. Kız kardeşimi de verdiler. Hatta canlı olarak.” Başını
iki yana salladı ve sırıtış geri geldi. “Ama bir şekilde... büt-
tün kemiklerini ve derisini almışlardı, işte. Sadece damarlar,
sinirler ve tel tel kas parçasıyla bir arada duran, eve arabayla
getirdikleri cam kabın içindeki bir tür sıvıda yüzen bir tutam
iç organdan ibaretti. Kalbinin ve akciğerlerinin hâlâ çalıştığını
görebiliyordunuz. Siz hareket ettikçe gözleri sizi takip ediyor-
du. Bana onun beslenmesi için sıvının içine katacağım solüs-
yonu nasıl hazırlayacağımı öğrettiler. Bu halde bir ömür boyu
yaşayabileceğini söylediler.”

Başını eğip bir süre ince kılıçlarına baktı.

“Bunun bir yaşam türü olmadığına karar verdim, bu yüzden
kılıcımı tam kalbine sapladım ve onlara anlaşmamızın bozul-
duğunu söyledim. Onlar da benim yardımım olsun, olmasın
insanları alacaklarını söyledi.”

“Bu yüzden muhafızların o kadar seyrekti,” dedi Nettles.
“Onları kendini korumak için kullanmıyordun. İnsanlarını ko-
ruyordun.”

Sharn bir an ona baktı, sonra yine Palla’ya döndü. “Yine
Circle’ın adamlarıyla mı birleşiyorsun?”

Palla, “Zaman değişiyor,” dedi.

“Ufukta kötü şeyler var, Sharn,” dedi Nettles. “Mahalleler

arası rekabeti hoş gösteren şeyler. Sana söylüyorum, biyo-büyücüler daha yeni başlıyor, inan.”

“Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bunu görecektedir kadar yaşama-yacağım,” dedi Sharn. “Hadi, Palla. Şu işi halledelim.”

Palla alçak sesle, “Bundan hiç zevk almıyorum,” dedi. “Özellikle detayları öğrendikten sonra. Ama Hammer’ın adaleti yerini bulmalı.”

Sharn, yaşlı bir kadına göre Nettles’in umduğundan daha hızlıydı. Başının üstünde iki kılıçla öyle hızlı geldi ki Palla onu durduracak fırsatı zor buldu. Yaşamamakla ilgili söylediği şeye rağmen dövüşmeye kararlı görünüyordu. Hatta Palla’nın gardını geçen hatırı sayılır birkaç darbesi de oldu. Sadece birkaç dakika sonra Palla’nın dengi olmadığı anlaşıldı. Palla’nın mızrağının tahtası, ince dal gibi etrafta çevirebileceği kadar esnekti ama Sharn’ın bir kolunu kırıp elindeki kılıcı şangırtıyla yere düşürmeye yetecek kadar güçlüydü. Adamın çalışmasını izlemek gerçek bir şerefti. Nadir bulunan bir zarafet ve gücün birleşimiydi. Mızrağı çeviriyordu. Onun çevresinde kendi bedenini döndürüyordu. Bazen altına saklanıyordu. Sanki o ve mızrağı bir dansta eşti. Nettles’in şimdiye kadar silahıyla bütünleştiğini gördüğü tek insan Hope ve kılıcıydı.

Palla son darbesini indirdiğinde bu, mızrak ucunu Sharn’ın bedeninden temiz bir şekilde geçirip sırtından 30 cm dışarıya çıkmasına yetecek kadar güçlüydü. Sharn, göğsüne giren mızrak sapını tuttu ve titredi. Sonra çöktü, mızraktan yavaşça kaydı ve yere düştü.

Odadaki gerçekten adam olan herkes bir anlığına sessizlik ve saygı içinde bekledi. Bu ölümde bir güç vardı. Asalet. Nett-

les, kendi vakti geldiğinde sonunun böyle olmasını istediğine karar verdi. Temiz, cesur ve saygı duyduğu birinin elinden.

Nettles ve ekibi, yelken bezi rulolarına tıka basa doldurulmuş halde, bir müfreze imparatorluk askerine yetecek kadar silah ve cephaneliği sürükleye sürükleye Paradise Circle'a geri döndüklerinde güneş, evlerin çatılarının üstünden yükselmeye yeni başlamıştı.

“İlk zafer,” dedi Henny. “Nasıl hissediyorsun?”

“Muhteşem!” Mister Hatbox ve Moxy Poxy'ye bir bakış attı. “Belki bir sonraki büyük adımdan önce birkaç değişiklik gerekir ama genel olarak düşündüğüm gibi gitti.”

“Bence sen *busun*,” dedi Brimmer. “Circle'a göz kulak olacak tam bir çete lideri.”

“Teşekkürler, Brim.”

“Bence de,” dedi Stin. “Aynısını söyleyecektim. Sadece henüz fırsatım olmadı.”

Nettles sırıttı. “Fark ettim. Şimdi, acele edelim. Bu silahlar güven içinde köşke depolanmadıkça bunu gerçek anlamda kutlayıp zafer olarak göremem.”

“Sence Filler kıskanacak mı?” diye sordu Henny.

“Onu geride bıraktığım için kötü hissettim ama yapacak bir şey yoktu. Onun o bacağı, daha biz Hammer Point'e gelmeden duyulurdu. Belki ona ilk toplanan silahları verirsem biraz daha iyi hissettirebilir.”

“Sanırım öyle,” dedi Henny.

Geceleyin Apple Grove Köşkü’nde karanlık, ağır bir hava olurdu. Ancak Paradise Circle’ın nazik sabah ışığında köşkün eski ihtişamından esintiler görebilirdiniz. İki sütun ön girişi çevreliyor ve ikinci kat balkonunu destekliyordu. Binanın iki yanı bir zamanlar bahçe olan çamur ve otların şeritleriyle püskül püsküldü. İkinci katın üstünde köşk, ilk iki katın sadece yarısı büyüklüğünde bir üçüncü kata uzanıyordu. Çatının her köşesinden ağzı korkunç dişlerini ortaya çıkaracak şekilde geriye doğru çekilmiş taş bir ayıbalığı uzanıyordu. Yaşına rağmen veya belki yaşı nedeniyle Apple Grove Köşkü’nün Circle’ın en iyi binası olduğu tartışma götürürdü. En azından Nettles her zaman öyle düşünürdü. Ama o sabah köşkün gözündeki imajı sonsuza dek lekелendi.

Filler uzun, kalın bir zincirle öndeki iki sütun arasında gerilmişti. Üzeri kesikler, çürükler ve kurumuş kanla kaplıydı. Metal bacağı gitmişti ve hasarlı bacağı tuhaf bir açıyla duruyordu. Saçları bölge bölge yanıktı ve siyah, yanık kafatası görünüyordu. Ve karnının alt kısmında içinden kan ve sperm olduğu neredeyse kesin olan bir sıvının sızdığı büzüşmüş bir kesik vardı.

Belki ölmüş olması büyük bir nimetti.

“Ah, Tanrım!” dedi Henny fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. “Aman Tanrım, Filler...”

Nettles dünyadaki en iyi dostlarından birinin soyulmuş ve istismar edilmiş cesedine bakakaldı. İçinde bir şeyler hissetti... teslimiyet.

Öyle uzun süredir ve öyle zorlu mücadele ediyordu ki Nett-

les ismini neden aldığını neredeyse unutmuştu. Aslında Rose ismiyle doğmuştu. Ve kişiliği oluşmaya başlar başlamaz Briar Rose takma adını almıştı. Hoş isim ama dokunaklı değil. Annesi onu Jix the Lift'le böyle tanıştırmıştı. Biraz daha büyüünce babası ona dokunmaya çalışmak gibi bir hata etmişti. Olayın sonunda cinsel organının birkaç santim ötesinde kasığına saplanmış bir çatal vardı. O tarihten sonra babası kendini, annesini dövmek ve Jix için haraç toplamak gibi daha güvenli eylemlerle sınırlandırmıştı.

“Onu aşağı indirin,” dedi sessizce.

Henny ve İkizler, sütunlara doğru seğirtti ve zinciri gevşetmeye başladı. Filler'in bedenini ön basamaklara nazikçe yatırırken Nettles seyretti. Öyle dikkatli davranmaları gerçekten aptalcaydı. Sanki onu nasıl tuttuklarını hissedebilirmiş gibi. Filler artık hiçbir şey hissedemezdi.

Rıhtım ayaklanmaları sırasında babasının dövülerek öldürülmesini izlerken Nettles pek bir şey hissetmemişti. Sonuçta yanlış tarafı seçmişti. O ve Jix'in adamlarının geri kalanı haksız bir “vergi” toplamaya çalışıyordu. Liman işçileri zaten yeterince fakirdi ve nihayet bundan bıkmıştı. Bu yüzden karşı çıkmışlardı. Son derece mantıklıydı. Sonra Nettles'ın annesi de işin içine karışmıştı. O sadece herkesi sakinleştirmeye ve beraber çalışmaya sevk etmeye çalışıyordu, her zamanki gibi. Ama bunun için çok geçti. Böylece annesi, Circle'daki her gerçek adamın sürekli dostluk olarak bildiği karanlık öfke tarafından yutulmuştu. Nettles birinin annesinin kafasına tekme atışını izlerken ağlamak istemişti. Ama bunu yapamadığını şaşırarak fark etmişti. Bunun nedeni acaba babası için ağlamayı

reddetmesi mi diye merak etmişti. Öte yandan Mick, saatler boyunca ağlamıştı.

Nettles adını yıllar sonra, Slice of Heaven'da çalışmaya başlayınca almıştı. Şimdiye kadar büyüdüğü ortama en yakın şey buydu ve ayrılmayı hiç istememişti. Dolayısıyla Mo onu orada çalışmaya devam etmek istiyorsa sivri dikenlerini kibarlaştırması gerektiği konusunda bilgilendirince kendini yeniden keşfetmeye karar verdi. Nettles* hâlâ acı vericiydi ama sivri dikenler kadar acıtmıyordu. Üstelik yeni bir isim alırsa ve farklı davranmaya başlarsa farklı biri haline geleceğine gerçekten inanıyordu. Belki hemen değil ama eninde sonunda. Hope'la beraber denizlerde seyrederken *gerçekten* değiştiğini bile düşünüyordu.

Ama Circle ona aslında kim olduğunu hatırlatmakta hiç gecikmemişti ve kendisi bununla savaşmaktan aşırı yorulmuştu. Herkesin kendisinden olmasını beklediği insan olmaya çalışmaktan. Hope, Red, Mo, hepsi. Ama insanlar gerçekten değişmezdi. Her zaman eski halleri geri gelirdi, hem de eskisinden kötü halde.

Filler'in bedeninin yanında diz çöktü. Çürüklerine ve yaralanmış yüzüne dokundu. Asla çok yakışıklı biri olmamıştı ama güvенеbileceğinizi hissettiren bir yüze sahipti. İyi kalpli güvenilir eski dost Filler. Asla mesele çıkarmazdı. Ona ihtiyaç duyduğunuzda seve seve gelirdi, istemediğinizde geride kalırdı. Nettles onu geride bıraktığı için mi ölmüştü?

Hayır, elbette değil. Nettles onu *korumak* için geride bırakmıştı. Bu konuda Nettles'in bir suçu varsa eline fırsat geç-

* Isırgan otu anlamına geldiğini hatırlatalım.

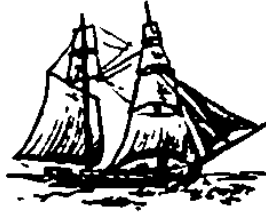
mişken o sefil ağabeyini öldürmemiş olmasıydı. Bu tamamen düzeltmeyi planladığı bir hataydı. Zira bu büyüklükte bir haksızlığa verilecek tek bir tepki vardı. Ve bu, Nettles'ın geri dönebileceği bir şey değildi. İstemiyordu da. Olduğu kişiden kaçmaktan yorulmuştu.

“Onu içeriye getirin, temizleyin ve üzerine kıyafet giydirin.”

Ekibi dediklerini yapmak için seğirtirken Moxy Pox ve Mister Hatbox'a döndü. “Siz ikiniz. Benimle gelin.”

Moxy Pox ve Mister Hatbox birbirlerine ciddi bir bakış attı, sonra Filler'in cesedinin yanından geçip köşke giren Nettles'ın peşinden gitti.

18

Görünürde Sunset Point varken bile araba katarının İmparatoriçe Pysetcha'nın "inziva" evinin ön kapısına varmasına daha saatler vardı. O sırada prenlere yaraşır bir karşılama ekibi hazırlanmıştı. Leston'ın at arabası öne geçti ve süslü, yüksek, tahta takın altından geçip avluya girdi. Eve doğru giden kumlu patıkaya yavaş yavaş döndüklerinde Red her iki yanda toplanmış küçük hizmetkâr ordusuna baktı, hepsi de at arabası geçerken şık giysiler içinde pür dikkat dikiliyordu. Bir kenarda davul, trompet ve küçük bir korodan oluşan bando vardı. Sanki Prens, bir kahraman olarak savaştan evine dönüyormuş gibi zafer dolu bir marş çalıyorlardı.

"Bayağı iyi bir karşılama," dedi Red, Leston'a.

"Sanırım biraz aşırıya kaçmış," dedi Leston süklüm püklüm.

Patika, evi çevreleyen yüksek tahta güvertede sona eriyordu. Soluk lavanta rengi elbisesi olan bir kadın, güvertede durmuş onları bekliyordu. Yaşlıcaydı, belki ellilerinde ama Red'in

dengini daha önce sarayda bile görmediği asil bir güzelliği vardı. Konukların yaklaşmasını izlerken kahverengi gri saçları sert deniz rüzgârıyla dalgalanıyordu.

Red, “Tahminimce o senin annen,” dedi Leston’a.

Leston gülümsedi ve gözleri kadına sabitlenmiş olarak başını olumlu anlamda salladı.

“İmparatoriçe Pysetcha’nın görkemi saraydaki herkesi geride bırakır,” dedi Nea.

“Senin onunla tanışmanı dört gözle bekliyorum,” dedi Leston.

“Hey, ya *ben* ne olacağım?” siye sordu Red, incinmiş gibi yaparak.

Leston ona burukça gülümsedi. “Bence ‘derinden endişeli’ senin için daha uygun olur. Annem tatlı ve düşünceli bir kadındır, senin sık sık saygısızca ve uçar yorumlarına alışkın değildir.”

Red sırtıttı. “Onunla kendi annemmiş gibi konuşacağıma yemin ederim.”

“Senin annen bir fahişeyle evli, karşıt kültürden Bohem bir ressam ve uyuşturucu bağımlısı biri değil miydi?”

“Yani diyorsun ki seksten, sanattan ve uyuşturucudan bahsetmemeliyim, ha?” diye sordu Red. “Denerim ama ilginç bir sohbet için geriye pek bir şey kalmıyor, değil mi?”

Leston iç geçirdi. “Bütün ciddiyetimle, lütfen bir kerecik olsun uslu davran.”

“Endişe etme, Majesteleri. Lord Pastinas’ın uslu davrandığından bizzat *kendim* emin olacağım,” dedi Nea.

“Öyle mi?” diye sordu Red. “Peki, bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?”

“Belki bilmiyorsun ama ayakkabılarımın burun uçları çelikle güçlendirilmiştir. Uygunsuz bir şey söyleyecek olursan kavalkemiğini sinsice tekmelerim.”

“Ama Sayın Elçi, bu çok acıtır!” dedi Red.

Nea küstahça gülümsedi. “O halde uslu dur, dostum Red.”

Prens’in arabası patikanın sonuna varır varmaz bütün katar durduğu için tekerleklerin tıkırtısı yavaşça soldu.

Leston arabadan inerken “Herkes en iyi gülümsemesini takınsın,” dedi. Red onu hiç o kadar gergin görmemişti. Annesini memnun etmede çok mu çaresizdi?

Red, Leston ve Nea’nın peşinden İmparatoriçe’ye yaklaştı. Memnun etmesi özellikle zor birine benzemiyordu ama anneyele oğul birbirine kavuşurken kucaklaşmak için acele etmedi. Leston güverteye vardığında aralarında birkaç adımlık mesafe bırakarak durdu.

İmparatoriçe, rüzgârda kolayca taşınan zengin ve dinç sesiyle, “Hoş geldin, oğlum,” dedi. Diğer lortlar ve leydiler arabalarında bekliyordu ama Red, herkesin onu rahatça duyabildiğinden emindi.

“Majesteleri,” Leston derin bir baş selamı verdi. “Hâlâ imparatorluğun en parlak cevherisiniz.”

Tüm bunlar Red’in umduğundan çok daha resmî ve mesafeliydi. Dantelli ebeveynler ve çocukları arasında bu normal selamlama mıydı, yoksa Leston ve annesine özel bir şey miydi? Red yan gözle Nea’ya bir bakış attı ama her zamanki gibi duygu ve düşünceleri becerikli diplomat maskesinin altına gizlenmişti. Bu davranışı kendisine açıklamak üzere keşke Merivale orada olsaydı diye düşündü.

Leston, resmî bir ses tonuyla, “Majesteleri,” diye devam etti. “Sizi Aukbontar Elçisi Nea Omnipora ile tanıştırmaktan onur duyarım.”

O ikisinin iyi geçinmesi konusunda Leston’ın çaresizliğinin tadını alabiliyordu Red. Ama bu durumla baş edebilecek bin varsa onun da Nea olduğundan emindi.

Nea, “Fırtınalar İmparatorluğu’nun cevheriyle şahsen tanışmanın zevki ölçülemeyecek derecede heyecan verici,” dedi. “Majesteleri, korkarım dilinize olan eksik hâkimiyetim varlığınız karşısında hissettiğim huşu duygusunu tarif etmemi imkânsız kılıyor.”

“Ah, emin değilim,” dedi İmparatoriçe Pysetcha, gözlerinde minik bir haylazlık belirtisiyle. “Bence gayet iyi gidiyorsunuz.”

“Teşekkür ederim, Majesteleri.”

İmparatoriçe, yüz ifadesi yine ciddileşerek tekrar oğluna döndü. “Diğer eşlikçilerinizle de tanışıp bu akşam yemekte hepsiyle sohbet etmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Bu arada ben geri kalan konuklarımızı karşılarken belki odalarınıza yerleşip yorgunluğunuzu atmak istersiniz.”

Leston annesine acılı bir bakış attı. “Böyle büyük bir maiyetle geldiğim için özür dilerim, Majesteleri. İdare edilebilir bir sayıda tutabilmek için elimden geleni yaptım.”

İmparatoriçe gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Bu kadar çok lordu ve leydiyi mütevazı evimde ağırlamak benim için hem görev hem de bir ayrıcalıktır. Şimdi, eğer izin verirseniz başlamam gerek, yoksa korkarım yemeğe kadar yetiştiremeyeceğim.”

Beyaz takım elbiseli bir adam bir adım öne çıktı. “Majesteleri ve eşlikçileri benimle gelirlerse, lütfen.”

İmparatoriçe kendisini görmek için Sunset Point’e gelen her bir lord ve leydiyi tek tek selamlamak üzere geride kalırken Prens ve dostları beyaz giysili adamı takip etti.

Evin iç tarafı açıklığı ve asgari düzeyde dekoruyla Red’e Merivale’in dairesini hatırlattı. Ama Merivale’in evi sert açılar ve geometrik şekillerden oluşurken İmparatoriçe’nin evi kıvrımlı ve yumuşak akıcı hatlardan oluşarak tüm alan odadan odaya bağlantılıymış gibi hissettiriyordu. Her odada yarı şeffaf camlardan oluşan, menekşe rengi, nane rengi veya lavanta rengi tonlarında tavan penceresi vardı ve odaya o renk tonunu yansıtıyordu.

Beyazlı adam onları renkli labirent içinde birkaç dönemeçten geçirip evin uzak köşesine götürdü. Bu uçtaki odaların deniz gören pencereleri ve suyun üstüne uzanan tahta güverteye açılan kapıları vardı.

“İşte daireniz, Majesteleri.” Adam, üç odanın en büyüğünü işaret etti.

“Teşekkür ederim, Kurdem,” dedi Leston.

Kurdem, “Baylar,” dedi Red ve Etcher’e. “Sizin odanız sol tarafta. Ve madam.” Başıyla Nea’ya işaret etti. “Sizinki de sağda.”

Nea odaya bir göz attı. “Burada iki yatak var. Odayı biriyle mi paylaşacağım?”

“En içten özürlerimi kabul edin, Sayın Elçi. Mütevazı evimizde bu kadar çok konuk olunca herkesi yerleştirebilmek için bu gerekebilir.

“Hiç sorun değil,” Nea ona parlak, diplomatik bir şekilde gülümsedi. “Sadece merak etmiştim.”

Leston, Kurdem’e doğru eğildi ve bir şey fısıldadı. Gelişmiş işitme yeteneğiyle Red istese söyleneni duyabilirdi ama bunu yapmak nedense yanlış görünmüştü. Eğer kulak kabartmanın kötü bir şey olduğunu düşünüyorsa Red, gerçekten yeteneğini yitiriyor demekti.

“Nasıl isterseniz, Majesteleri. Şimdi, izin verirsiniz bavullarınızın bir an evvel getirilmesini sağlayacağım.”

“Teşekkür ederim, Kurdem,” dedi Leston.

“Ah, bir şey daha,” dedi Kurdem. “Majestelerine tam günbatımında güverteye çıkıp İmparatoriçe Majestelerinin buraya neden bilgece o adı verdiğini bizzat deneyimlemek isteyebileceğini hatırlatmama gerek yoktur, sanırım.”

“Teşekkür ederim, Kurdem,” dedi Nea. “Bunu mutlaka yapacağım.”

Kurdem başını salladı ve evin ön tarafına geri yollandı.

—

Red bir yerlere sıvışıp düdüğüyle pamuklu kulak tıkaçlarını deneyebileceği bir yer aramak için bir bahane bulabileceğini umuyordu. Bavulu sadece birkaç dakika sonra geldi. Red eşyalarını hemen boşalttı ama sıvışamadan önce çok fazla eşyası olan Etcher’e yardım işine sürüklendi.

Yatağının altına bir dizi küçük boş kafes yerleştirmeye çalışırken “Tüm bunlar da ne?” diye sordu Red.

Gardırobun içine birkaç boş tuval tıktırmaya çalışırken, “Burada kaldığımız sırada bazı yerel vahşi yaşam formuna

rastlamayı umuyorum,” dedi Etcher. “Sence pervazlardaki fok heykelleri bu bölgede yaygın oldukları anlamına mı geliyor?”

Red büyük tahta bir sandığı Etcher’in yatağının altına sürüklerken, “Muhtemelen hayır,” dedi. “Bir sebepten o heykelleri birçok dantellinin evinde görürsün. En azından buralarda fazla fok balığı olmadığını *umuyorum*. Duyduğuma göre gulyabani köpekbalıkları kadar kötü ve onlardan çok daha zekilermiş.”

Etcher yelken bezinden doksan santimlik çuvalı yere koydu ve içinden ufak ilginç tahta mekanizmalar çıkarmaya başladı, her birini dikkatle inceliyordu. “O halde sen bir tanesini bizzat görmedin, ha?”

“Ben daha çok bir şehir çocuğuyum, dostum. Doğa ve ben birbirimizden uzak durmaya çalışıyoruz. Ama bir keresinde gülerken fok balığı gibi ses çıkaran birini tanımıştım.” Red bazı havlama sesleri çıkardı. “Belki adam kısmen fok balığıydı?”

Etcher sanki Red’in şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışırmış gibi kuşkuyla ona baktı. “Biyo-büyücülerin insanlarla hayvanları birleştirebildiğini *duymuştum*.”

Red’in tebessümü yok oldu. “Evet. Bir keresinde bunu ben de görmüştüm.”

“Gerçekten mi?” Etcher elindeki aletleri yere bırakıp bir defter çıkardı. Red’in yatağının kenarına oturdu ve kalemmini deftere hevesle yerleştirdi. “Bana her şeyi anlatmalısın.”

“Adam, en iyi dostum Hope’un beraber denizcilik yaptığı biriydi. Adı Ranking’ti. Kaptanlarını öldürdü, bu yüzden Hope onun kolunu kesti.”

Etcher’in gözleri kocaman açıldı. “Bir arkadaşın bunu mu yaptı?”

“Kaptanı koruyacağına yemin etmişti. Kendisi bir Vinchen ve onlar ettikleri yemini her şeyin üstünde tutarlar.”

“Vinchen... Onları duymuştum. Dinî bir tarikat, değil mi?”

“Öyle mi?” Red onların sadece savaşçı olduklarını biliyordu ama dinî tarikat olmaları çok mantıklıydı. Hope’un prensiplerine bağlılığında biraz dindarlık esintisi vardı. Ayrıca tüm o bekâret zırvası. “Sanırım olabilir. Her neyse, sonrasında biraz acelemiz vardı, bu yüzden Ranking’e ne olduğunu bilmiyorduk. Ben onun tavernanın zemininde kanamadan öldüğünü düşünmüştüm.”

“Bunu çok sıradanmış gibi söylüyorsun,” dedi Etcher. “O tür şeyler burada çok sık yaşanır mı?”

“Burada mı? Hayır. Paradise Circle’da o kadar sıktır ki hakkında uzun uzun düşünmezsin.”

“Ama şu Ranking. Kanamadan ölmedi mi?”

“Eminim bunu çok isterdi. Çünkü birkaç hafta sonra yine gördüğümüzde bir biyo-büyücü onu ele almıştı ve artık insan bile denmeyecek haldeydi.”

Etcher, kurşun kalemyle not defterine hafifçe vurdu. “Onu yapabildiğin kadar detaylı anlat.”

“Neden bu kadar ilgileniyorsun?”

“Şaka mı yapıyorsun?” Etcher’in gözleri büyüdü. “Bilimle ilgili bildiğimiz her şeyle ters düşüyor. Sizin imparatorluğunuzda size sıradan gibi görünen şeyler bizim doğanın kanunları olduğuna inandığımız her şeye karşı. Sadece bizim gözümüzden kaçan bazı şeyler mi vardı? Yoksa yüzyıllardır tamamen yanılıyor muyduk?” Boş defter sayfasına bakarak başını iki yana salladı. “Bu aykırılıkları olabildiğince bilmeli ve anlamalıyım. Eğer elde edebilirsem eve dönerken kanıt gö-

türmeliyim ki bilim kurulunu bildiğimiz her şeyi tekrar gözden geçirmemiz gerektiğine ikna edebileyim.”

“Yani böyle şeylerin Aukbontar’da hiç olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordu Red. “Sadece bizim imparatorluğumuzda mı oluyor?”

“Şey, hayır,” diye itiraf etti Etcher. “Haevanton’dan gelen ziyaretçilerden de benzer rahatsız edici söylentiler duyduk... Ama oradan gelen her habere karşı kuşkuluyum.”

“Haevanton mı? Orası da neresi?”

“Haevanton Triumvirate? Daha önce duymadın mı?”

“Orası... başka bir ülke falan mı?” Red, Nea’nın Aukbontar’ın kuzeyinde olduğunu söylediği Mavokadia’yı düşündü. Dahası da mı vardı?

“Teknik olarak tek hükümet altında birleşmiş üç ülke. Ayrıca ikimizin de ülkesinin doğusunda, Trajik Deniz’in ötesinde.”

“Trajik Deniz mi?” Red şimdi tamamen kayıp hissediyordu.

“Özür dilerim,” dedi Etcher. “Resmî adı Durgun Deniz ama herkes ona Trajik Deniz der çünkü orayı geçen hemen hiç kimse geri dönmez. Artık güney deniz geçidini biliyor olmamıza rağmen bu daha az sorun olur.” Kalemini çenesine hafifçe vurdu. “Elbette Fırtınalar İmparatorluğu’yla bir pakt imzaladığımızı varsayarsak.”

Red, Etcher’in anlattıklarının çok azını kavradığını biliyordu ama bu son kısım Nea’nın bir tür diplomatik hedefi gibi görünüyordu. Henüz Red ve Leston’la paylaşmadığı bir hedef.

“Şu Haevanton denen yerin imparatorlukla ne ilgisi var?” diye sordu sesini sıradan tutarak. Hatta neredeyse ilgisiz görünüyordu.

“Ah!” Etcher bir anda paniklemiş gibi göründü.

“Ah mı?” diye sordu Red.

“Belki bu konuda konuşmamalıyım...”

“Sorun değil, dostum,” dedi Red sakince. “Sen ve ben eski dostuz. Senin için isteyeceğim son şey başının Nea’yla derde girmesi.”

“Tüm bunları çok zorlayıcı buluyorum,” dedi Etcher hüznle. “Ben diplomat değil, bilim adamıyım. *Bütün* bilginin tek bir ülke değil tüm insanlık ırkının iyiliği için paylaşılması gerektiğine inanırım.”

“Daha fazla hemfikir olamazdım, Etch. Hepimiz bu çürümüş yaşlı dünyada birlikteyiz, değil mi?”

“Kesinlikle öyle düşünüyorum!”

“Ama patrona itaat etmek zorundasın, değil mi? Bu çok sinir bozucu. Yani ne zaman bir bilgi kısıntısını tartışmak istersen ama bütün dünyaya söyleyemezsen bana gelebilirsin ve ben de sırrını güvenle saklarım.”

“Teşekkür ederim, Red. Çok cömertsin,” dedi Etcher samimiyetle.

Red, neden Etcher’in güvenini kazanmaya çalıştığını bilmiyordu ama Nea’dan ne kadar hoşlansa da bir anda başta düşündüğünden daha hilekâr olabileceği hissine kapılmıştı.

“Sorun değil, dostum. Biz emir kulları birbirimize bağlı olmalıyız. Büyük işlerle ilgili patronlar endişelensin, değil mi?”

“Keşke buraya sadece araştırma odaklı bir görevle gelmiş olsaydım,” diye itiraf etti Etcher. “Politika başımı ağrıtıyor. Ama bu kadar yolu gelmenin maliyeti sadece bir araştırma gezisini meşru kılamayacak kadar yüksek. Büyük Kongre... çok yönlü yaklaşımdan yana.”

“Sen de onun yerine Nea’nın diplomatik görevinin yanında kendine yer buldun,” dedi Red. “Çok akıllıca.”

“Öyle olduğunu umalım,” dedi Etcher. “Müzakerelerde işler yolunda gitmezse, belki de...”

Donup kaldı, gözleri Red’in arkasındaki güverteye açılan kapıya sabitlenmişti.

Red arkasına dönünce kendilerine gülümseyen Nea’yı gördü, batmakta olan güneşin son ışıkları silüetine vuruyordu.

“Baylar, neredeyse günbatımı oldu. Kurdem bunu özellikle belirtmişti, bu yüzden kaçırmamalıyız.”

“Elbette, Sayın Elçi!” Etcher suçlu suçlu bakarak ayağa fırladı. “Bunu sabırsızlıkla bekliyordum.”

Red kastî bir sakinlikle ayağa kalktı ve Nea’ya gülümsedi. “Güzel bir günbatımına bayılırım.” Elbette bu bir yalandı. Güneşe doğrudan bakmak gözlerini acıtıyordu, koyu renkli gözlük camlarıyla bile. Ama eğer Nea ondan bazı sırlar saklıyorsa o da ondan sır saklayacaktı.

Red, Etcher’in peşinden, üç odayı birleştiren güverteye çıktı. Leston’ı tırabzana yaslanmış halde gördü, su hattının hemen üstünde asılı duran ateş topunu izliyordu. Sıvı yakut dalgaları denizin üzerine yayılırken güneş, kararmakta olan gökyüzüne kırmızı çizgiler gönderiyordu. Gerçekten çok güzeldi. Red’in hassas gözleri için çok sancılı ve korkunçtu ama şanlı bir vahşiliği vardı. Tırabzanda Leston’ın yanında bir yer aldı ve ikisi günbatımını bir süre izledi. Red bunun ardından bir süre gözünün önünde benekler göreceğini biliyordu ama buna değdi.

Tanıdık bir ses, “Araya girmemi bağışlamanızı gerçekten umarım, Majesteleri ve lordum,” dedi. “Ama Elçi tarafından hemen gelip günbatımını izlemem emredildi.”

Red sese doğru döndü. Gözünün önünde uçuşan benekler yüzünü görmesine engel oluyordu ama buna ihtiyacı yoktu.

“Leydi Hempist, hoş varlığın asla araya girme değildir,” dedi Red kuru bir sesle. “Seni evin bu tarafına getiren nedir?”

Majesteleri Prens, benim Sayın Elçi Omnipora’nın oda arkadaşı olmamı rica etmiş,” dedi.

“Öyle mi?” Red, benekler tepkiyi görmesine engel olsa da Leston’a anlamlı bir bakış attı.

“Leydi Hempist ve Elçi Omnipora son zamanlarda çok yakın dost oldu.” Prens’in sesinde az bir miktar savunmacılık vardı.

“Gerçekten,” dedi Red.

“Gerçekten de öyle olduk,” dedi Merivale.

Asılı duran benekler Red’in Merivale’in yüz ifadesini görmesini hâlâ engelliyordu ama sesinde sataşan bir ton hissetti.

Kendisi de aynı şekilde, “Ne kadar keyif verici,” dedi, bir yandan bu yeni arkadaşlığın ne kadar özgün olduğunu merak ederek.

“Evet,” dedi Leston. “Bu yüzden ben de düşündüm ki Elçi odasını biriyle paylaşıyorsa bu bir yabancından ziyade bir arkadaş olmalı. Bana katılıyor musunuz?”

“Son derece mantıklı,” dedi Merivale.

“Ve tabii ki yemekte annemle birlikte bize eşlik ediyor olacak,” dedi Leston.

“Doğal olarak,” dedi Red sesinin neşeli çıkması için kendini zorlayarak.

Merivale de aynı ses tonuyla “Bunu sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi.

“Umarım,” dedi Prens, “siz ikiniz aranızda her ne varsa çözersiniz.”

“Bu imparatorluk emri mi?” diye sordu Merivale.

Leston bir süre düşündü. “Evet, aslına bakarsanız, öyle.”

—

Resmî akşam yemeği odası evin ortasındaydı. Red’in anladığı kadarıyla burası aynı zamanda evin en büyük odasıydı. Odadan çok ziyafet salonuna benziyordu ve içeride yedi yuvarlak masa vardı. Masaların altısı zemin seviyesinde eşit aralıklarla yerleştirilmişti. Yedinci masa tüm lortlar ve leydiler yemek yerken başlarını kaldırıp imparatorluğun cevherinin ışık saçan güzelliğini hayranlıkla izleyebilsinler diye yükseltilmiş bir platform üzerindeydi.

Ve İmparatoriçe *gerçekten* ışık saçıyordu. Red masaya otururken onun sıcak ve cömert, aynı zamanda göz korkutucu olan varlığıyla yine çarpılmıştı. İmparatoriçe, saraydaki o altın renkli cüppeler içinde kırık dökük yaşlı adama göre kesinlikle daha ihtişamlı görünüyordu. Konuştuğu herkes üzerinde neredeyse saygı dolu bir huşu duygusu uyandırıyordu. Bunun kendisi için bile geçerli olduğunu Red itiraf etmeliydi.

“Peki, merak uyandıracak derecede hoş gözlere sahip olan bu adam kim?” diye sordu bakışlarını ilk kez doğrudan Red’e dikerek.

İmparatoriçe’nin sağında oturan Prens, “Bu benim sevgili dostum, Lord Rixidenteron Pastinas,” dedi.

“Gerçekten mi?” İmparatoriçe cam bir kadehten bir yudum şarap içti. “Önceki Lord Pastinas’ı hatırlıyorum.” Bunu söylerken onunla ilgili fikirlerine dair hiç renk vermedi.

“Merhum büyükbabam, Majesteleri.” Red bir hizmetkârın kendisine sunduğu şarabı başını teşekkür anlamında sallayarak kabul etti. “Yaklaşık dokuz ay önce vefat etti.”

“Başınız sağ olsun.”

“Pek kayıp sayılmaz, Majesteleri.” Red, dürüst davranarak kumar oynuyordu ama içgüdüleri doğruysa bu, işe yarayacaktı. “Onu pek tanımazdım ve tanıdığım kadarıyla da pek sevmezdim.”

Leston elindeki şarabı bırakırken, “Umarım Lord Pastinas’ı mazur görürsünüz,” dedi çabucak. “Onun yetiştiriliş tarzı... alışılmadıktır.”

“Hiç de değil,” dedi Pysetcha. Red o pırltının İmparatoriçe’nin gözüne geri döndüğünü görünce rahatladı. “Biraz içtenlik, tazeleyicidir. Ayrıca arkadaş edindiğini gördüğüme sevindim, Leston. Alışılmadık olsalar bile.”

“Teşekkür ederim, Majesteleri.” Leston’ın yüzü kızardı ve kadehini, baygınlıktan kurtulmaya çalışan bir adam gibi kavradı. Red geldiklerinden beri İmparatoriçe’nin Leston’a söylediği en içten şeyin bu olduğunu fark etti.

İmparatoriçe başıyla Merivale’e işaret etti. “Leydi Hempist’i çok iyi tanıyorum. Eminim aile servetinizi aktif olarak giysiler üzerinde tüketiyorsunuzdur, leydim?”

Merivale zarafetle gülümsedi ve şerefine kadeh kaldırırmış gibi bardağını kaldırdı. “Majesteleri beni gerçekten iyi tanıyor. Ancak son zamanlarda aile servetimi harcayacak yeni bir şey buldum.”

“Peki, anlatın bana, neymiş bu?”

“Kitaplar, Majesteleri. Son zamanlarda ünlü Ön Tutkulu ressam Leydi Gulia Pastinas’a ait çok ilgi çekici bir biyografi

aldım.” Red’e döndü. “Neden sizin onunla ilgili olduğunuzu düşünüyorum, Lord Pastinas?”

“Annemdir,” Red sesindeki gerginliği saklayamıyordu. Anlaşılan Merivale onunla flört edemiyorsa onun yerine dalaşacaktı. Kısa bir süre önce sokakta karşılaştıklarında kendisine göstermekte çekingence davrandığı kitabın bu olup olmadığını merak etti.

“Ah! Oğlumun alışılmadık yetiştiriliş derken kastettiği bu olmalı,” dedi İmparatoriçe Pysetcha.

“Kısmen, Majesteleri.” Red, altyapısını hayatı boyunca gururla taşımıştı, saraydayken bile. Ama İmparatoriçe’nin hükümler bakışları altında ilk kez bir utanç kıpırtısı hissetti. Bu yüzden ayrıntılara inmek veya o büyük hikâyelerinden birine dönüştürmek yerine orada bırakmaya karar verdi.

Belli ki Merivale’in başka fikirleri vardı. “Çok dokunaklı bir anlatı, Majesteleri,” dedi kaygısızca, sanki bu Red’in hayatının bir kısmı değil, öylesine bir hikâyeymiş gibi. “İnsanın Silverback sanatçısından bekleyeceği gibi acılarla ve trajediyle dolu. Ve Thoriston Baggelworthy adlı yazar, New Laven argosuna dair çok eğlenceli bir eklenti bile koymuş. ‘Lanet derecede doğru’ ya da ‘yan yollar kadar basit’ gibi büyüleyici küçük ifadeler var.”

“Ne kadar eğlenceli,” dedi İmparatoriçe Pysetcha. “Lord Pastinas, siz bu halk ağzına aşına mısınız?”

“Bu benim gençliğimin lisanı, Majesteleri.” Büyük bir yudum şarap aldı.

“Artık genç olmayan biri gibi konuşuyorsunuz, lordum. Ama gözlerim beni yanıltmıyorsa yirmiden fazla olamazsınız.”

“Benim geldiğim yerde gençlik ve masumiyet hemen yiti-

rilir, Majesteleri.” Red, Merivale’in bu iğneleyiciliğinden kaçmanın, önüne çıkmanın tek yolu olduğuna karar verdi. “Biri New Laven’in aşağı mahalle varoşlarında büyütüldüyse.”

Masada bir anlığına mutlak sessizlik oldu. Red, İmparatoriçe’nin yüz ifadesini hiç okuyamıyordu ve acaba fazla dobra mı olduğunu merak ediyordu. Kesin olarak bildiği tek şey, dantellilerin fakir ve acı çekenlerin hatırlatılmasından hoşlanmadığıydı. Hizmetkârlar yemeğin birçok aşamasının ilkinin, tabakların üstü çocukken bir haftada gördüğü yiyeceğin toplamından daha yığılı halde getirirken, belki onları rahatsız edenin kendi utançları olduğunu düşündü. Normal şartlar altında bu tecrübeyi korumalı bir dantelliye anlatmaktan memnuniyet duyardı. Ama İmparatoriçe’nin öyle hissetmesini istemedi. Sırf Leston ve Nea’nın başına dert açacağından değil. Kendisinin de İmparatoriçe tarafından en az Prens kadar onaylanmaya muhtaç olduğunu hissettiğinden. Onu kızdırdı veya üzdüyse kendisi de sofradan ayrılmak zorunda kalabilirdi.

Ama sonra İmparatoriçe gülümsedi ve Red’in üzerine güneş doğmuş gibiydi, hatta daha iyiydi, çünkü bu, Red’in gözlerini acıtmıyordu.

“O halde oğlum o kadar mütevazı bir altyapıdan kalkıp ta İmparatoriçe’nin yemek masasına kadar gelebilen son derece akıllı ve becerikli bir arkadaş seçmiş.”

Red, İmparatoriçe’nin tebessümüne kendi minnet dolu tebessümüyle karşılık verdi. “İşin içinde benim payıma düşen, şanstın fazlası olabilir, Majesteleri.”

“Her şekilde buraya hoş geldiniz,” dedi İmparatoriçe Pysetcha. Sonra bakışlarını Nea’ya çevirdi. “İmparatorluğumuzda azınlığın çok şeye, çoğunluğunsa çok az şeye sahip olmasını

çok rahatsız edici buluyorum. Bu durum sizin ülkenizde de rahatsızlık yaratıyor mu, Sayın Elçi?”

“Bir yere kadar, Majesteleri,” dedi Nea. “Gerçi bizde bu kadar sert bir sınıf sistemi yoktur. Bütün vatandaşlara kendi değerlerini göstermeleri için eşit fırsat verilir.”

“Ne büyüleyici bir toplum olmalı,” dedi İmparatoriçe. “Bir dahaki sefere bu konuda daha fazlasını dinlemeliyim. Ama şimdi, ziyaretinizin zevkini neye borçlu olduğumuzu daha çok merak ediyorum.”

“Aukbontar Büyük Kongresi’ni temsilen, yüzyıllar süren kopukluktan sonra halklarımız arasında karşılıklı çıkar sağlayan bir ittifakla Karanlık Deniz’in genişliği boyunca köprü kurabiliriz umuduyla geldim.”

“Çok ilginç,” dedi İmparatoriçe. “Peki, bu ittifakta aradığınız şey tam olarak nedir?”

“Oh!” Nea afallamış göründü. “Şey...”

Red de İmparatoriçe’nin dürüstlüğüne şaşırılmıştı. Bu akşam yemeğinin ve muhtemelen bütün gezinin çekici sevimlilikler ve boş konuşmalardan ibaret olacağını düşünmüştü. Ama İmparatoriçe bu soruyla sohbetin tonunu tamamen değiştirmişti.

Fakat Nea çabucak toparladı. “İmparatorluğunuzda, bizim Aukbontar’da çok az veya hiç denecek kadar bilgimizin olduğu çok sayıda zenginlik mevcut.”

“Ne gibi?” diye sordu İmparatoriçe. “Bu ittifak paktında tek bir şey isteyebilecek olsanız, bu ne olurdu?”

Nea kafasında birkaç seçeneği tartar gibi görünüyordu. Sonunda, “Biyo-büyücülükle ilgili teorik ve uygulamalı tam bir anlayış.”

Red'in tahmin edebileceği onca şeyin arasında listede bu madde yoktu. Red, Nea'nın kendisine biyo-büyücülüğün tamamen bir batıl bilim olduğuna inandığını söylediğini kesin olarak hatırlıyordu. Masadakilere çabuk bir bakış atınca tek şaşıranın kendisi olmadığını gördü.

Ancak İmparatoriçe şaşırmış görünmüyordu. "Anlıyorum. Peki bu son derece hassas ve karmaşık bilgiye karşılık ne önermeye hazırsınız?"

Nea bir anlık tereddüt etti, sonra utangaçça gülümsedi. "Özür dilerim, Majesteleri. Ben bunun pakt görüşmesi yerine sosyal bir ziyaret olacağını düşünmüştüm, bu yüzden tam ekibimi ve sunum malzemelerimi getirmedim. Korkarım ki sadece kelimeler bunu hakkıyla yerine getiremez."

İmparatoriçe masaya doğru eğildi ve Nea'nın elinin üstüne hafifçe vurdu. "Sevgili Elçi, baştaki varsayımınız oldukça doğrudu. Bu *gerçekten* sosyal bir ziyaret. Ben sadece yeni şeyler öğrenmeye can atan meraklı bir kadını. Ancak... malzeme yoksunluğunuza rağmen anlamama yardım etmeniz için elinizden geleni yapmanızı istiyorum. Sonuçta benim fikrimin sarayda hâlâ az da olsa geçerliliği olduğuna inanıyorum?"

"Mutlaka öyledir, Majesteleri." Merivale salondaki, doğrudan İmparatoriçe'ye bakmamak için ellerinden geleni yapan, diyarın en iyi lortları ve leydileriyle dolu diğer altı masaya başıyla işaret etti.

"Benim için zevk olur, Majesteleri," dedi Nea. "Biz biyo-büyücülük hakkında, nasıl veya neden işlediğine dair hiçbir şey bilmezken diğer bilimlerde sizin imparatorluğunuzun keşfettiğinden çok daha fazla yol kat ettik. Özellikle buhar gücüyle çalışan motor, çok kullanabileceğinizi düşündüğümüz bir şey."

“Anlatın, nedir bu buhar gücüyle çalışan motor?” diye sordu imparatoriçe.

“Neredeyse sınırsız kullanım alanları olan mekanik bir araç. Arabalarınızı çekebilir, değirmenlerinizi çalıştırır, topraklarınızda hatta gemilerinizde kullanabilirsiniz.”

Red birden, “Karanlık Deniz’i böyle geçtiniz,” diye patladı. “Geminiz rüzgâr yerine bu motorlardan biriyle hareket ediyordu.”

Nea başını Red’e doğru eğdi. “Evet, Lord Pastinas. Rüzgâr tahmin edilemez, özellikle o büyük okyanusun ortasındayken. Buharlı motor geliştirilmeden önce Karanlık Deniz boyunca yolculuk tehlikeliydi ve gemiler çoğunlukla kayboluyordu. Ama şimdi güvenle geçebiliriz çünkü çevre koşullarına bağımlı değiliz.”

“Yani bize o buharlı motorlarınızdan birini mi vereceksiniz?” diye sordu İmparatoriçe.

“Daha iyisi, Majesteleri,” dedi Nea. “En yetenekli vatandaşlarınızdan oluşan bir ekibe sadece buharlı motorun nasıl kullanılacağını değil, nasıl yapılacağını ve tamir edileceğini de öğreteceğiz. İyi niyet göstergesi olarak yanımda o motorlardan birini ve uyarlaması, çalıştırması ve gerekirse onarması için bir makinist getirdim.” Tekrar utangaçça gülümsedi. “Maalesef her ikisi de sarayda kaldı.”

“Drissa’nın olaydaki rolü bu mu?” diye sordu Leston. “Onun sınırlı dil bilgisine bakınca merak ettim.”

“Sizin dilinizi öğrenmek için çok çabalıyor,” diye kabul etti Nea. “Ama kendisi Aukbontar’ın en yetenekli genç makinistidir.”

“İlginç bir öneriniz var, Sayın Elçi Omnipora,” dedi İmparatoriçe Pysetcha. “Eşyaların değil bilginin değiş tokuşu.”

Böyle söylenince Red, Nea’nın, Haevanton Triumvirate’nin –her ne demekse– varlığı gibi başka bilgileri paylaşmakta neden o kadar gönülsüz davrandığını anlayabiliyordu. Bu bağlamda bilgi, çok değerli bir emtiaydı. Belli bilgileri şeytani planlar uğruna değil de akıllıca iş hamleleri için saklıyor olabilirdi. Eğer imparator pazarlık esnasında zorluk çıkarırsa teklifi daha çekici hale getirmek için belki sakladığı bilgileri kullanabilirdi.

“Çok doğru ifade ettiniz, Majesteleri,” dedi Nea.

“Bunu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim, Sayın Elçi. Bunu kocama ve onun... danışmanlarına sunarken size şans dilerim.” İmparatoriçe şarabından bir yudum aldı ve yüz ifadesinde bir anlığına acı belirdi. Bu Red’in aniden İmparatoriçe’nin saraydan ayrılmayı neden seçtiğini merak etmesine yol açtı. Belki biyo-büyücülerin kocası üzerindeki kontrolünden haberdardı ve onlardan kaçınmaya özen göstermeyi seçmişti.

Red’in merak ettiği bir diğer şey, Nea’nın Büyük Kongresi’nin biyo-büyücülüğü neden öğrenmek istediğiydi. Bu düşünce teninin karıncalanmasına yol açıyordu. Belki ne istediklerini tam olarak anlamamışlardı. Keşke Nea’ya işin içyüzünü gösterebilseydi. Onların gizemli büyücüler veya kutsal adamlar değil de kendi güçleri ve istediklerini elde etmek için doğayı çarpıtan insanlar, kendilerinin de çarpıtılanlar olduklarını gösterebilseydi.

Aynı gece ilerleyen saatlerde Red, “Eh, işler daha kötü gidebilirdi,” dedi Leston’a, beraber odalarının arkasındaki güvertenin tırabzanına yaslanmış, yıldızların aydınlattığı denizi seyredelerken.

“Doğru,” dedi Prens. “Ama Merivale’i merak ediyorum. Sanki evlilikle ilgili yaklaşımlarını geri çevirdiğin için sana karşı kin besliyor gibi görünüyordu.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” dedi Red, duygusuzca.

“Onun hakkında biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Anneme karşı daha uygun davranacağını umuyordum.”

“Ben o kadar emin değilim. Bana annen tam da öyle davranmasını bekliyormuş gibi geldi.” Red omuz silkti. “Her şekilde başa çıktım ve diyebilirim ki annenle aram gayet iyi.”

“Şükür ki onunla Nea’nın da arası iyi gibi görünüyor.” Yüzüne aptalca bir sırıtış yayılmaya başladı. “O beklenmedik baskıyı idare ederken sence de harika değil miydi?”

Red onun bir anlığına anın tadını çıkarmasına izin verdi. Sonra, “Biliyorsun, Nea anlaşma yapmak için burada,” dedi.

“Elbette,”

“Ona vurulman sadece karmaşık olan durumu daha da karmaşıktırır.”

“Ne demek istediğini bilmiyorum,” Prens yaslandığı tırabzandan yüzü gergin halde doğruldu.

“Hadi ama Leston, biz dostuz, sen ve ben, o yüzden açık konuşalım. Ona vurulduğun gün gibi aşikâr.”

Prens bir an durdu, sonra yine tırabzana çöktü. “Sence o da aynını hissediyor mudur?”

“Bence şu anda bunu *yapamaz*,” dedi Red, elinden geldi-

ğince nazikçe. “Bunu başarabilmesi için ülkesi ona güveniyor. Politika oyunlardan çok farklı değildir, gerçekten, şu an istese bile sana karşı bir şey hissedemeyeceğini biliyorum çünkü aynı tarafta değilsiniz. Sana olan duygularının onu etkilemesine izin verirse bu, paktı da etkileyebilir. Ya her şeyi batırırsa ve sana hayır demek istemediği için bize yapabileceğinden daha iyi şartlar sunarsa? Onun Aukbontar’a geri dönüp Büyük Kongre tarafından cezalandırılmasını ister miydin? Nea için bunu ister miydin?”

“Elbette hayır!”

“O halde biraz yavaşla, dostum. En azından şimdilik. Belki her şey yoluna girince ona kur yapmaya başlayabilirsin. Lanet olsun, o zaman sana yardım bile ederim.”

“Yapar mısın?” Leston hevesle baktı. “Birine karşı daha önce hiç böyle hissetmemiştim, bu yüzden ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum.”

“Gerçekten bilmiyorsun,” diye kabul etti Red.

“Hey!”

“Tam da bu yüzden çekici fırlama olman için sana etkisi kanıtlanmış uzmanlığımı öneriyorum. Ama *sadece* pakt imzalandıktan veya terk edildikten sonra. Anlaştık mı?”

Leston iç çekti. “Elbette haklısın,” Elini Red’in omzuna koydu. “Teşekkür ederim. Benim için çok iyi bir dostsun. Ve Nea için.”

—

Red o gün karşısına çıkan çeşitli saray entrikalarını ele alış biçiminden memnundu ve bu oyunun nasıl oynanacağını gerçekten öğrendiğini düşünüyordu. Ama şimdi herkes odasına

çekildiğine ve Etcher yan tarafındaki yatakta çoktan horlamaya başladığına göre nihayet düdüğünü ve kulak tıkaçlarını deneme vakti gelmiş demektir.

Önce düdüğün bir etkisinin olup olmadığına bakacaktı. Yatağının tepesine oturdu ve cebine uzandı.

Göğsü sarsıldı. Düdük gitmişti.

Cebini dikkatle kontrol ederken sakın kalmaya çalıştı. Cebinin köşesinde daha önce fark etmediği küçük bir delik vardı. Düdük bir yerlerde düşmüş olmalıydı. Belki Etcher'in araştırma malzemelerini yerleştirmesine yardım ederken olmuştu? Hemen yere çöküp kafesleri çekti. Hiçbirinin içine düşmemişti. Emekleyerek yatağın altına girdi ama orada da yoktu. Panik omurgasından yukarıya doğru tırmanmaya başlarken tuvalleri kenara çekerek gardırobun içine baktı.

Etcher uykulu bir sesle, "Lord Pastinas?" diye sordu.

Red, gardırobun önünde donakaldı.

"Her şey yolunda mı?"

Red kendini yutkunmaya zorladı. Elinden geldiğince sakın ve durağan bir sesle, "Her şey yolunda, eski dostum," dedi. "Sadece gece için hazırlanıyordum."

Red isteksizce yatağına döndü. Gözleri görmeden tavana dikili halde sırtüstü uzandı. O düdük her yerde olabilirdi, gerçekten. Merivale'in arabasında, Prens'in arabasında, arabasıyla bu oda arasındaki herhangi bir yerde, hatta yemek salonunda. Bu yerlerden herhangi birinde cebinden kayıp düşmüş olabilirdi. Lanet olsun, batan güneşin acı veren pırıltısını seyrederken tırabzanlara yaslandığı sırada aşağıda gelip giden dalgalara bile düşmüş olabilirdi. O sırada düşmüş olsa kesinlikle duyamaz veya göremezdi.

Pamuk kulak tıkaçları hâlâ duruyordu. Onların işe yaraması için dua etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Yatakta uzanırken tıkaçları elinde sıkı sıkı tuttu. Elbette henüz takamazdı. Her şeyi duyabiliyor olmalıydı. Şu “Gölge Şeytan” bile dikkatinden kaçacak kadar sessiz olamazdı. Ammon Set ile birlikte Red’in dinleme yeteneklerini geliştirirkenki o acı dolu dersleri düşünürken kendine acı dolu kısa bir tebessüm izni verdi. Biyo-büyücülerin kendi öğrettiklerini onlara karşı kullanmanın verdiği tatmin duygusu paniğinin bir kısmını yatıştırmıştı.

Hâlâ gergindi ama bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Gece nöbeti devam ederken bu gerginlik onu uyanık tutuyordu.

Yine de bir süredir ilk kez suya bu kadar yakın uyuyordu. Açık pencereden, kumun üstünde kayan dalgaların çıkardığı yavaş tıslama sesini dinlemenin ne kadar sakinleştirici olduğunu unutmuştu. Saatler hızla gelip geçti ve gecenin bir yerinde uykuya teslim oldu.

Zihninde bir ses, yağlı, karanlık sulardan yüzeye çıkarmış gibi yükseldi. Ses, ısrarla, *Nea Omnipora imparatorluk için büyük bir tehdittir ve ölmelidir*, diye fısıldıyordu.

Red oturdu ve etrafına bakındı. Bilmediği bir yerdeydi ve rüyalarda hep olduğu gibi, nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Alışkın olduğu giysilerini bulamadı, bu yüzden onlar olmadan gitmek zorundaydı. En azından küçük bir sandığın içinde birkaç atma bıçağı vardı. Tek ihtiyacı olan buydu.

Bir kapıdan soğuk gece havasına çıktı. Etrafta başkalarının da olduğunu biliyordu. Ama yoluna çıkmadıkları sürece henüz onları öldürmesine izin yoktu. Sadece Nea.

Dikkatle ilerledi, pürüzsüz tahta güvertede çıplak ayakları hiç ses çıkarmıyordu. Sol tarafında okyanus vardı. Sağ tara-

ındaysa bir tür binanın dış duvarı vardı. Birkaç uzun adımdan sonra bir kapıya geldi. İçeride hiç ışık yoktu ama onun ışığa ihtiyacı yoktu. Öldürmesine *asla* izin verilmeyeceği söylenen kişiyi gördü.

Bir sonraki kapıya gelinceye kadar duvar boyunca ilerlemeye devam etti. Pencereden içeriyi gözetledi ve onu yatakta, güvende olduğunu düşündüğü için rahatça uyurken gördü. Ölüm karşısında kimse gerçek anlamda güvende değildi.

Kapıyı yavaşça açtı ve içeriye süzüldü. Göğsünün üstündeki battaniyenin hafifçe yükselip alçalışını seyretti. Yüzü tatlı ve masum görünüyordu ama böyle detaylar onda pek ilgi uyandırmıyordu.

Atma bıçağını havaya kaldırıncaya çelik, pencereden dökülen soluk ay ışığında parladı. Bir an soğuk, kusursuz güzelliğini takdir etmek için durdu. Bileğinin küçük bir hareketiyle bu insan imparatorluk için bir tehlike olmayı bırakacaktı. Ölüm tarafından bir hayat daha alınmış olacaktı.

Sonra kulak tırmalayıcı bir ses havayı yırttı. Tıpkı büyük bir iğneyi kulağına saplamışlar gibiydi. Ayağının altındaki zemin öyle dönüyordu ki ne tarafın yukarısı olduğunu bilmiyordu. Geriye doğru hareket etmeye çalıştı ama kendini yere çarparken buldu.

Yerde yatarken o cırtlak ses, ezmeye çalışmış gibi üzerinde ağırlık yapmaya devam ediyordu. Görüşü gidip geliyordu. Bilincini yitirmeden önce gördüğü son şey diğer yatağın üzerindeki kadındı. Küçük, gümüş bir düdüğü üflüyordu ve gözlerinde bıçak kadar ölümcül, soğuk, çeliksi bakış vardı.

19

Brice Vaderton belki yirminci kez, “Bu doğru, size söylüyorum,” dedi. “Dire Bane yeniden doğdu!”

“Doğru. Bir *kadın*, o kadar,” dedi uzun boylu, saçsız, sırık gibi bir adam olan Kismet Pete. Küçüklüğünde geçirdiği bir hastalık yüzünden kaşları ve kirpikleri dâhil bedenindeki bütün tüyler dökülmüştü ve bir daha yerine gelmemişti.

Vaderton neden insanlara anlatmaya çalıştığını artık bilmiyordu. Kimse ona inanmıyordu. Hatta çoğu, yakın zamana kadar imparatorluk firkateynine komuta eden en genç kaptan olduğuna bile inanmıyordu. Kesinlikle artık bir kaptana benzemiyordu. Saçları keçeleşmiş ve karmakarışık olmuştu. İmparatorluk askerlerinden oluşan bir birlik uzun sorgulama sırasında onu dövdükleri için yüzü şiş ve morluklar içindeydi. Vaderton, Progul Bon’a her şeyi isteyerek anlatmıştı ama anlaşılan bu onu tatmin etmemişti. Dayaklardan sonra Vaderton’ı gerçekle-

ri söylemesi için biyo-büyücülük kullanarak da zorlamıştı. Vaderton, biyo-büyücüye bazı çocukluk korkularını, öğrenciyken âşık olduğu kızı ve kazara beraber yaptıkları bebeği anlatmıştı. Hatta denizcilik kariyerinin sona ermesinden korktuğunu bile itiraf etmişti. Progul Bon buna gülmüş ve ona sadece denizcilik kariyeri değil özgür bir insan olarak hayatının da sona erdiğini söylemişti. Sonra biyo-büyücü gitmiş ve kısa süre sonra askerler Vaderton'ı buraya, Empty Cliffs'e getirmişti.

"Bak, Vade," dedi Kismet Pete. "Sana inanmak *istemediğimden* değil." O ve Vaderton birkaç diğer mahkûmla beraber kaya parçasının, Empty Cliffs'in rüzgâr tarafından durmaksızın dövülen tepesinin koruduğu, rüzgâr almayan tarafında oturuyorlardı. "Lanet olsun, eğer Dire Bane bize geri dönseydi ona katılmak için ön sırada olurum. Ama eğer imparatorluk gemileri senin dediğin gibi ele geçiriliyorsa bunu *duyardık*. Bütün imparatorluk bunu konuşuyor olurdu."

Bisküvi Bill adında başka bir mahkûm, "Hakkı var," dedi. "İki hafta öncesine kadar bir imparatorluk gemisinde seyrediyordum. Dire Bane geri dönse mürettebat arasında bu uzun uzun konuşulurdu ama ben bir şey duymadım."

"Çünkü örtbas ediyorlar," dedi Vaderton. "Beni buraya bu yüzden koydular. Kimseye anlatamayayım diye."

"Belki de dediğin gibi seni buraya bütün mürettebatını kaybettiğin için koymuşlardır." Bill destek için diğerlerine baktı ve onlar da başlarıyla onayladı.

"Hayır, donanma böyle yürütülmez," dedi Vaderton. "Beni disipline ediyor olsalardı imparatorluk hapishanesine koyarlardı, buraya, bu... *biyo-büyücü ağılına* değil."

Bu söz hepsini susturdu. Bir ya da iki hafta içinde bir biyo-büyücünün bir iblis birliğiyle gelip birini götüreceğini kimse hatırlamak istemiyordu. İlk gecesinde Vaderton, yaşlı bir kadının götürülüşünü izlemişti. Kadın çığlıklar atıp kendisini oracıkta öldürmeleri için yalvarmıştı. Askerlerden biri tüfeğinin kabzasıyla kadının başına vurup onu bayıltmış ve sonra yük asansörüne taşımışlardı. Vaderton'ın bildiği kadıyla Empty Cliffs'ten iki çıkış yolu vardı. Biyo-büyücüler veya ölüm. Çoğu gece kenardan ta aşağıdaki sulara bakıp kendini aşağıya atarak kendi işini bitirmenin daha iyi olup olmayacağını düşünmüştü. Biyo-büyücülerin deneyi olmaktansa ölümün bir merhamet olduğunu birçoklarından daha iyi biliyordu. Ama Tanrı yardımcısı olsun, ölmeye henüz hazır değildi.

Biyo-büyücülerden bahsetmek bir sohbetin canlılığını öldürmenin en hızlı yolu olduğu için diğer mahkûmlar kendi kendilerine mırıldana mırıldana ve biyo-büyücülerini savacağı gibi aptalca inançları olan bir takım el kol hareketleri yapa yapa oradan uzaklaşmaya başladılar. Vaderton orada, asla dinmeyen sert, soğuk rüzgârdan korunan yerde kaldı. Empty Cliffs'te yaşamamanın en zor yanı buydu. Başiboş gezen suçluların yarattığı karmaşa, can sıkıklığı veya yavan, tatsız yemekler değildi. Rüzgârdı. Rüzgârdan sesinizi duymaları için bağıarak konuşmanız gerekirdi. Derinizi, gözlerinizi, boğazınızı kuruturdu, yağmur yağıncaya kadar. O zaman da kemiklerinize kadar üşürdünüz. Adada sığınacak bir yer de yoktu. Sadece iri kayalar ve seyrek olan bodur fundalar. Neyse ki çimen vardı ve yerdeki toprağın yüzünüze uçmasını engelliyordu. Ama o kaddı. Uzakta New Laven, model kopya veya üzerinde topog-

rafik özellikler bulunan harita gibi uzanıyordu. Bazı zamanlar güzel görünüyordu ve Vaderton orayı saatlerce seyrediyordu. Ama bazen de ona sadece Empty Cliffs'in çaresizliğini hatırlatmak için oradaymış gibi geliyordu.

Yaşlı Yammy, Vaderton'ın yanına çökerken, "O adamlara aldırma," dedi. "Yakında hepsi doğru söylediğini öğrenecek."

Vaderton ona bezgince gülümsedi. "Benimle eğlenmene gerek yok, Bayan Yammy." Kadının kendisine neden nazik davrandığını bilmiyordu. Geldiği günden beri kadın hep onu destekliyordu. Narin bir kadındı; her zaman kalın, yün bir atkıya sarınıyordu. Vaderton'la yaşıt görünüyordu ama bir sebepten herkes ona *Yaşlı Yammy* diyordu. Empty Cliffs'in en saygın insanlarından biriydi. Gerçek suçlular –katiller, tecavüzcüler ve sadistler– bile onun karşısında saygı konusunda çok dikkatliydi. Bunun nedeni hakkında Vaderton'ın hiçbir fikri yoktu ama buna minnettardı. Fark ettiği kadıyla kadın belki de hayatını kurtaran ikinci dişiydi.

"Seninle eğlenmiyorum, Kaptan. Moralini yüksek tutuyorum." dedi Yammy. "Arada büyük fark var."

"Buna neden zahmet ettiğini bilmiyorum, Bayan Yammy."

"Çünkü *ben*, sende henüz olmayan bir şeye sahibim." Gözünde sanki daha çok soru sormaya teşvik eder gibi bir pırıltı vardı.

"Öyle mi? Peki, neymiş o?"

"Umut!" Sonra şaka yapmış gibi güldü. Empty Cliffs'in en nazik insanı olmanın yanı sıra muhtemelen en tuhafıydı da. Mahkûmlar arasındaki söylentilere göre bir tür büyü yapabiliyordu. Bu söylentileri yalanlayacak hiçbir şey yapmamıştı ve

aslında sık sık geleceği görebildiğine dair imalarda bulunuyordu. Vaderton gördüğü onca şeyden sonra böyle şeyleri elinden kaçırmaması gerektiğini biliyordu.

Yine de birilerinin onları buradan kurtaracağı iddialarını, Vaderton'ın saflık limitini zorluyordu. Ne de olsa Empty Cliffs'in dimdik yüzüne tırmanabilecek bir şey yoktu ve çıkılıp inilecek tek bir yol daha vardı: adanın ortasındaki büyük demir asansör. Adanın ortasına açılmış büyük delikten deniz seviyesine kadar inip çıkıyordu. Asansör, yer seviyesinden yönetiliyordu ve sürekli ağır koruma altındaydı. Kumanya getirmek için günde bir kez yukarı çıkıyordu ve haftada bir gece de biyo-büyücüler birini almaya geliyordu. Deniz seviyesinden asansöre ulaşmak için kişinin küçük bir kayıkla adaya anakaradan yaklaşması lazımdı. Kayık, kürekle çekilmeliydi, çünkü kayalıkların yan tarafından asansöre gelen tünel, yelken direğinin sığmayacağı kadar dardı. Uzun bir tüneldi, biyo-büyücülükle iyice aydınlatılmıştı ve diğer ucunda toplanmış birkaç asker vardı. İstenmeyen bir sandal tünele girecek olsa öyle yavaş ilerlerdi ki sandaldaki insanlar askerler tarafından hiç acele etmeden tek tek avlanabilir, sandalın öbür uca ulaşması tehlikesi doğmadan da işleri biterdi. Bu tuzak oraya gelen bütün mahkûmlara, kurtarılma şanslarının ne kadar düşük olduğunu görsünler diye büyük bir şov halinde gösteriyorlardı.

“Biri *gerçekten* bizi kurtaracak olsa bile,” dedi Yammy’ye, “bu sadece bir mucize sayesinde olabilir. Öyleyken bile ne yapacağım? Denizcilik kariyerim sona erdi. Öyle hain birinin liderliğinde yeniden denizlere açılacağımdan değil. Ama onun

yerine ne yapacağım? Bir geminin kaptanı olmayacaksam kim olacağım?”

Yammy, Vaderton'ın rüzgârla kavrulmuş elini kendi eldivenli eliyle sıvazladı. “Yine kaptan olacaksın, sadece farklı bir bandıra altında. Seni temin ederim.”

—

Günler birbirine karışırken Vaderton için zaman sürünerek geçiyordu. Kaç gün olduğunun hesabını yitirmişti. Haftalar, kesinlikle. Aylar? Belki. Bu tür şeyleri gittikçe daha az önemsedğini fark etti. Bütün hayatını cep saatiyle geçiren biri için çok önemli bir şeyini bırakabilmesi çok ilginçti. Ya da olduğunu *sandığı* kişi için. Ama bu günlerde Vaderton'ın emin olduğu bir şey varsa doğru şartlar altında bir insanın çok farklı şekillerde değişebileceğiydi.

Ya da yanlış şartlar altında.

Yerde kıvranmakta olan bir çocuğa baktı. Bu çocuk Vader-ton geldiğinde bu kayalıklardaydı. Vaderton'ın aklında kalmıştı çünkü bir yıl önce Paradise Circle'daki ayaklanmada top atışları sırasında iki bacağını da yitirmişti. Kayalıklarda dolaşan söylentiye göre çocuk bacaklarını yitirdikten sonra bomba yapımına ilgi duymaya başlamış ve Paradise Circle Polis Merkezi'yle beraber kendisini havaya uçurmaya çalışmıştı. Sonuçta berbat bir bomba yapıcısı olduğu ortaya çıkmış ve hiç kimse yaralanmamıştı, kendisi bile. Yine de onu Empty Cliffs'e getirmişlerdi.

Bundan bir hafta önce Vaderton, biyo-büyücülerin bu ço-

cuğu götürdüklerini görmüştü. Şimdi geri gelmişti. Vaderton daha önce hiç kimsenin geri geldiğini görmemişti ama Bisküvi Bill ara sıra geri döndüklerini iddia etmişti. Ve geri dönüşler asla hoş değildi.

Çocuğun artık bacakları vardı ama kokuya, sarkmaya ve iğrenç ete bakılırsa bunlar ölü bir adamın bacaklarıydı.

Bazen Vaderton, Empty Cliffs'teki varlığının sadece olayları akışına bırakma egzersizi olduğunu hissediyordu. Sadece zamanı, gururunu veya umudu değil. Bir zamanlar olduğu adamın tamamı şu an ona eski bir anı gibi görünüyordu. Kimdi o adam? Bir biyo-büyücünün gözüne girdiği için kendini özel zanneden adam? "Gerçek gücün" adamı tarafından seçilmiş. Onlardan hâlâ ödü patlıyordu, elbette. Ama bu dehşetle beraber gelen garip bir tür gurur vardı. Bedelini neredeyse hiç düşünmemişti.

Şimdiyse başka bir şey düşünemiyordu. Başka bir şey düşünmemeyi *istiyordu*. Kendini çocuğun yüzüne kazılı olan acıya bakmaya zorladı. Sert soluk alıp verişleri dinlemeye. Çürüme kokusunu solumaya. Biyo-büyücülerin gücünün gerçekte ne getirdiğini anlamaya: zalimlik ve çılgınlık.

Bir cesedin bacaklarını bu çocuğa nakletmenin ne gibi bir mantığı olabilirdi? Sonra da onu öylece buraya atıvermenin? Görünene göre çocuk bacakları kırırdatabiliyordu ama bacaklar çocuğun ağırlığını kaldıramayacak kadar çürümüştü. Gerçekten tek hissettiği bacakların yavaşça parçalara ayrıldığıydı, böylece ikinci çift bacağı da kaybetmiş oldu.

Çocuk geri geldiği ilk gecede insanlara kendisini öldürmeleri için yalvarmıştı. Ama herkes fazlasıyla korkmuştu. Sanki

biyo-büyücülük, çocuğun geri gelirken kendisiyle beraber getirdiği bir hastalıkmiş gibi. Hiç kimse onu acısından kurtarmaya yeltenmeyince kendisini kayalıkların kenarına doğru sürüklemeye başlamıştı. Vaderton, bu kadar acı çeken birini seyretmenin ıstırapı korkusunu bastırıncaya kadar sadece bir süre izlemeye katlanabildi.

“Ne yapacaksın, Vade?” diye alçak sesle sordu Kismet Pete.

Vaderton sert bir ifadeyle, “Şimdiye kadar çoktan yapmış olmamız gerekeni,” dedi. Diz çöküp çocuğu yerden aldı. Ağırlığı neredeyse yok gibiydi.

“Ruhun katillere ayrılmış cehenneme gidecek,” dedi Pete endişeyle. “Onları istedikleri için öldürsen bile. Benim yaşlı hep böyle söylerdi.”

“Zaten ondan daha kötü bir cehenneme gideceğim,” dedi Vaderton. “Biyo-büyücülere yardım edenler için özel ayrılmış cehenneme.”

Yavaş yavaş kuzeydeki kayalığa ilerledi. Kimse onu durdurmadı. Aslında yolunda duranlar önünden çekildiler ve o geçerken başlarını saygıyla öne eğdiler.

Vaderton kenara geldiğinde çocuğu yukarıya kaldırdı. “İstedğin bu mu?”

“Lütfen...” diye fısıldadı çocuk. “Beni... beni fırlatabilir misin? Kayalıklara çarpmayayım diye? Ben sadece... ben sadece denizi istiyorum.”

Vaderton başını salladı. Duruş açısını genişletti. Çocuğu ne kadar uzağa fırlatabileceğini bilmiyordu. Kayalardan kurtarabilecek miydi, emin değildi. Sonra omzunda bir el hissetti. Dönünce tüysüz suratı ciddi olan Kismet Pete’i gördü.

“Pekâlâ, eğer yapacaksan doğru yapalım, anlaştık mı?”

Vaderton başını salladı.

Çocuğu aralarına aldılar ve açık gökyüzüne doğru beraber savurdular.

Belki Vaderton’ın hayal gücüydü ama çocuğun düşmeden bir salise önce rahatlamayla iç geçirdiğini duyduğunu sandı.

—

Pete’le beraber çocuğu kayalıklardan attıkları günden sonra insanlar Vaderton’a farklı davranmaya başladılar. Başka şartlar altında böyle bir davranış nefrete yol açardı. Ama Empty Cliffs’te hükümet destekli sadistler tarafından avlanan bir grup suçlunun ve katilin arasında böyle bir hareket asil ve nazikti. O günden sonra insanlar onu dinlemeye ona saygı duymaya başladılar. Bir savaş gemisinin kaptanıyken komuta ettiklerinin sadakatiyle değildi bu ama zaten dönüştüğü adam öyle sorgusuz bir itaati kabul etmezdi. Şimdi artık ona sundukları kaba elli saygıya ve hoyrat dostluğa değer veriyordu.

Ama daha da fazlası, Vaderton’ın kendisi hakkında iyi düşünmesinin diğer herkesten daha fazla anlamı olduğunu düşündüğü özel biri vardı.

En sevdiği kayanın korunaklı tarafında Yaşlı Yammy’nin yanına çökerken “Senin cadı olduğunu söylüyorlar,” dedi Vaderton.

“Öyle mi?” Endişeliden çok eğlenmiş görünüyordu. “Peki, sen ne düşünüyorsun?”

“Bir şeyi sırf imkânsız görünüyor diye reddetmeyecek kadar çok tuhaf şeylere tanık oldum bu dünyada.”

“Çok bilgece bir yaşam şekli.”

Kısa bir süre konuşmadan oturdular. Gerçek sessizlik değildi, elbette, zira hiç dinmeyen rüzgârın sürekli uğultusu vardı. Ama rahatlatıcı bir sessizlikti. Söyleyecek şeyleri asla tükenmemişti ama konuşmak için dünyanın bütün zamanı onlarınmış gibi, bir şey söylemek için aceleleri yoktu. Vaderton’ın aklındaki sorunun yolunu bulup dudaklarından çıkması biraz zaman aldı.

“Neden sana *Yaşlı Yammy* diyorlar?”

“Çünkü benim adım bu.”

“Ama sen yaşlı değilsin.”

“Değil miyim?”

Kendisine karşı çekingen davranıp davranmadığını anlamaya çalışarak gözlerini kısıp kadına baktı. “Yaşlı görünmüyorsun.”

“Sence kaç yaşında görünüyorum?” Gözlerinde haylaz bir bakış vardı ve Vaderton’ın kendisiyle ya dalga geçtiğini ya da flört ettiğini düşünmeye başlıyordu. Muhtemelen ikisi de.

“Bu bir centilmene sorulacak adil bir soru değil.”

“Empty Cliffs’te geçirdiğin onca zaman boyunca tutundğun tek şey bu mu?”

“Kesinlikle,” dedi Vaderton. “Bir hanımefendiye hak ettiği nezaketi göstermesem annem mezarında ters dönerdi.”

“Ben bir hanımefendi değilim ve büyük bir nezaketi hak ettiğimden emin değilim.”

“Her iki konuda da fikrine katılmazsam umarım beni affedersin.”

O zaman Yammy ona sıcacık gülümsedi ve Vaderton, her

gün böyle tebessüm eden bir yüze baktığı sürece Empty Cliffs'te bir ömür boyu yaşayabileceğini düşündü.

“Seninle aynı yaşta olduğumuzu söylesem bana inanır mıydın?” diye sordu Yammy.

Vaderton bunu bir an düşündü. “Belki benden biraz daha gençsindir.”

Taşların üstündeki su gibi hafif ama candan bir sesle güldü. “Çok cesurca, yine de güvenli bir cevap.”

Vaderton, sanki bir şekilde azarlanmış gibi yanaklarının kızardığını hissetti. “Anlaşılan hep güvenli seçimler yapıyorum. Caiz bir seçim, sanırım.”

“O halde dönüp dolaşıp hapiste son bulman bence çok komik.”

“Öyle,” Aniden güldü. O delice kahkaha onu hiç bırakmamıştı ama kendisinin bir parçası olarak kabullendiğinden beri eskisi kadar baskın değildi. Geldiği kadar çabuk kayboluyordu. “Bilirsin, denizciliğin her zaman bir şeylerin arayışı olduğunu hayal ederdim. Ama denizlere açılmanın bir şeylerden kaçmak olduğunu anlamam için zorla bir yerde sabit tutulmam gerekiyormuş.”

“Kendinden mi?” diye bir öneride bulundu Yammy.

“İnsan kendinden nasıl kaçabilir?”

“Kaçamazsın,” dedi Yammy. “Ama iyi bir insanın kötü seçimler yaptığını kabul etmesi zordur. Dolayısıyla kabul etmek-tense kaçarsın.”

“Sence hangi kötü seçimden kaçıyorum?” diye sordu dikkatle. Empty Cliffs'teki hiç kimseye biyo-büyücü Fitmol Bet için çalıştığı zamanlardan bahsetmemişti. Ama Yammy'nin gerçekten sihirli güçleri varsa şimdiye kadar bunu bir şekilde sezmiş olmalıydı.

Yammy tekrar gülümsedi ama bu seferki biraz hüzünle gölgelenmişti. “Sana bir şey göstermek istiyorum.” Ayağa kalktı ve uzun pelerinindeki tozu silkeledi.

Kayalıkların üstünden geçip güney falezlerine gelinceye kadar Vaderton bir şey demeden Yammy’nin peşinden gitti. Uçsuz bucaksız boşluğa bakmak eskiden onda rahatsızlık veren bir kıvrınma hissi uyandırırdu. Ama son zamanlarda kayalıklardan fırlattıkları o ölü bacaklı çocuğun rahatlamayla koyuverdiği sessiz iç çekişi düşünmekten kendini alamıyordu.

“Şu gemiyi tanıyor musun?” diye sordu Yammy.

Vaderton aşağıdaki geniş okyanusa ve uzaktaki New Laven’a baktı. Açıklarda demirlemiş halde, dengeli iki küçük direkli, hayatı boyunca unutmayacağı brik duruyordu.

“*Kraken Avcısı*,” dedi Vaderton. “Ama Dire Bane’in buraya gelme amacı ne olabilir ki?”

“Neden olacak, bizi kurtarmak için, elbette. Dire Bane adını alan birinin amacı her zaman bu olmuştur.”

“Neden biz?”

“Belki kendini bana karşı bir şekilde borçlu hissediyordur. Ya da bana ihtiyacı vardır. Muhtemelen ikisi de. En azından bu nedenle buraya geldiğini *sanıyor*. Ama bir nedeni de, henüz bilmesede, sana da ihtiyacı olduğu için.”

“Bana mı? Buna çok zor inanırım.”

“Önünde büyük bir mücadele onu bekliyor. Bunlardan biriyle tek başına yüzleşemez bile. Bunun için davasına sadık, güvenilir kaptanlara ihtiyacı olacak.”

“Peki, ne davasıymış bu?”

“İmparatorluğu biyo-büyücülerin kiskacından ve bize yapmak üzere oldukları şeyden kurtarmak.”

Yammy elini Vaderton'ın koluna koydu. Adam, ince yün kol yeninden kadının elinin sert, sonsuz rüzgâra rağmen sıcaklığını hissetti. "Seni tanıyorum, Brice Vaderton. Zannettiğinden daha iyi. Ona olan hayat borcunu ödemenin bir yolunu arıyorsun. Aynı zamanda biyo-büyücülere yardımda sana düşen rolü telafi etmeyi arzuluyorsun. Ve sana olacakları söylediğim zaman bence Dire Bane'e sadakatini isteyerek beyan etmekle kalmayıp bunu yıllardır hissetmediğin bir tutku ve içtenlikle yapacaksın."

20

Kraken Avcısı, New Laven açıklarında zincirlemiş halde duruyor, huzursuz denizlerin hareketiyle yavaşça yukarı aşağı sallanıyordu. Güney tarafında ana adanın, balıkçı köyleriyle kırsal uzantısı vardı. Kuzey tarafta Empty Cliffs'in düz, dikey suratı yükseliyordu. Gün ortasıydı ve güneş tam tepede parlıyordu ama ışıkları gri, bulutlu gökte soluyor, çok az sıcaklık sağlıyordu.

Hope ve küçük mürettebatı *Kraken Avcısı*'nin yemekhanesinde oturmuş, Broom'un o sabah Silverback'ten ayrılırken Hope'a zorla kabul ettirdiği yiyeceği yiyorlardı. Pirinç, taze soğan, supya ve doğranmış deniz yosunundan oluşan gemi yemeklerine pek uygun olmayan zengin, doyurucu bir yemektir; bu yüzden Lymestria'nın verdiği bilgiler ışığında Empty Cliffs'e girmek için plan yaparken bu ikramın tadını çıkarıyorlardı.

Hope, Brigga Lin'e, "Falezlerin batı tarafında su seviyesinde bir açıklık var," dedi. "Adanın ortasına açılan bir tünel. Tü-

nelin sonunda bizi falezlerin içinden geçirip tepeye çıkaracak asansör barındıran bir mağara var.”

“Yani gemiyle öylece içeriye mi gireceğiz?”

“Tünel bunun için çok alçak,” dedi Hope. “Tünel boyunca kürek çekebileceğimiz filika veya sandal gibi küçük bir tekneye ihtiyacımız olacak. Ama mağarada asansörü korumak için topla ve tüfekte donatılmış birkaç imparatorluk polisi olduğunu biliyoruz.”

“Onları görebilecek miyim?” diye sordu Brigga Lin.

“Muhtemelen önceden değil.” Yemeğin tadını çıkarmayan tek kişi Alash’tı. Solgun görünüyordu ve gözlerinin etrafında koyu renk halkalar vardı. Brigga Lin’in akşamdan kalmalığı için hazırladığı tedavi edici karışımı yudumlarken elleri hafifçe titriyordu. Şurubun tadını alınca yüzünü buruşturdu ve “Tünelin içi bir tür fosforlu mantar veya yosunla iyice aydınlatılmış ama gardiyan istasyonu çok az aydınlık,” dedi. “Tünel boyunca kürek çekmenin aldığı sürenin size ateş etmek için onlara tanıyacağı fırsat düşünülmüş, çok iyi nişancı olmasalar bile.”

“Hem öyle küçük bir sandalı nereden bulacağız?” diye sordu Finn.

“Balıkçı köylerinin birinden bir tane çalabiliriz,” dedi Sadie.

“O zavallı insanların daha fazla zorluk yaşamasına gerek yok,” dedi Hope. Ona çocukluğunun köyünü öyle çok hatırlıyorlardı ki böyle bir şeyi düşünemezdi bile.

“Ya tünel boyunca suyun altından yüzersek?” diye sordu Brigga Lin. “O zaman geldiğimizi göremezler.”

“Tünel kabaca çeyrek mil uzunluğunda,” dedi Hope. “Hiçbirimizin nefesini o kadar uzun süre tutabileceğini sanmıyorum.”

“Tutmak zorunda kalmazsak?” diye bastırdı Brigga Lin.

“Bir tür uzun soluklu dalış için dalgıç hücresi geliştirmeyi düşündüm,” dedi Alash. “Ama prototip oluşturmam ve gönül rahatlığıyla kullanıma izin vermeden önce deneme yapmam haftalar sürer.”

“Böyle bir zamanımız yok,” dedi Hope. “Empty Cliffs’teki mahkûmların biyo-büyücülere verildiğine dair söylentiler dolaşıyor. Yaşlı Yammy’yi ne zaman alacaklarını bilmemizin imkânı yok.”

“Yani hâlâ orada olup olmadığını bile bilmiyoruz,” dedi Sadie.

“Doğru,” diye kabul etti Hope. “Ama denemek zorundayız. Sadece onun iyiliği için değil, mahkûm olan ve Dawn’s Light’ta inşa edilmekte olan ölümler ordusunun bir parçası olmayı bekleyen herkes için.”

Finn’in gözleri kocaman açıldı. “Hepsini serbest bırakmayı mı kastediyorsun?”

“Elbette,” dedi Hope. “Onları orada öylece bırakamayız.”

“Hepsiyle ne yapacağız?” diye sordu Finn.

“Sanırım yakındaki bir sahile bırakırız ve ne isterlerse onu yaparlar,” dedi Hope.

“Ya da onları bize katılmaya davet ederiz,” dedi Sadie.

“Bizimle beraber Dawn’s Light’a gelmelerini mi kastediyorsun?” diye sordu Hope.

“Neden olmasın?” diye sordu Sadie. “Çoğu sefil kayalıklardan kurtulduğuna çok minnettar olacak, ne istersen seve seve yaparlar. Büyük olasılıkla çoğu gemide ne yapılması gerektiğini çoktan biliyor olacak. Geri kalanlarını sen ve Finn, Nettles bizimle iletişim kurmadan önce kalan zamanda eğitirsiniz.”

“Sanırım bu kulağa mantıklı geliyor...” dedi Hope.

“Hope, bu çok iyi bir fikir,” dedi Alash. “Mümkün mertebe herkese ihtiyacımız olacak, değil mi?”

“Bana onlardan faydalanıyoruz gibi görünüyor,” dedi Hope.

“Başta onları oradan kurtarmanın bir yolunu bulamazsak iki türlü de fark etmeyecek,” dedi Finn.

“Ben bir yol buldum bile,” dedi Brigga Lin.

“Öyle mi?” diye sordu Hope.

“Çok basit. Tünel boyunca suyun altından görünmeden gidebilmemiz için hepimize geçici solungaç vereceğim.”

“Solungaç mı?” Alash’ın rengi attı.

Diğerleri birbirine rahatsız bakışlar attı.

“Bir avuç bebek gibi davranmayı bırakın,” dedi Brigga Lin.

“Hiçbirinize hayvansı bir yan eklemeyeceğim. Susal doğa zaten içimizde pasif olarak mevcut. Öyle basit bir süreç ki şeytan bunu Jilly’ye yaptırmamı söylüyor.”

“Ben mi?” Jilly’nin gözleri endişeyle kocaman açıldı.

“Belki Jilly’nin ilk denemesini geri kalanımız için daha az... riskli şeylere saklamalıyız,” diye önerdi Hope.

“Bu yüzden *şeytan diyor* dedim. Çok basit bir dönüştürmeye bu kadar baskı yüklemek, yeni başlayan biri için sorunlu olabilir.”

“O halde, içimizden iki kişiye solungaç vereceksin,” dedi Hope. “Tünel boyunca askerlerin bizi göremeyeceği şekilde suyun altından yüzeceğiz. Sonra tünelin sonuna varacağız ve sen solungaçları ortadan kaldıracaksın ki askerleri hazırlıksız yakalayalım ve asansörün kontrolünü ele geçirelim.”

“Aynen öyle,” dedi Brigga Lin.

“Ben de gelemey miyim,” dedi Jilly. “Nettles ve Filler bu-

rada değilken eminim yardımına ihtiyacın olacaktır. Dövüşte iyiyimdir. *Haftalardır* bıçağımla yakın dövüş çalışıyorum.”

Hope, Brigga Lin’e baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Senin ustan üstüne titremiş miydi?”

“Biz onlara öğretmen deriz. Ama hayır, yapmadı.”

“Benimki de yapmadı. O zaman biz niye onun üstüne bu kadar titreyelim? Gitmek isterse hayatını riske atmak onun seçimi olur ve buna saygı duymalıyız.”

Hope, Jilly’ye tekrar döndü. “Yüzebilir misin?”

“Donanmada iki yıl geçirdim, elbette yüzebilirim,” dedi Jilly kibirli bir havayla.

“İyi yüzebilir misin?” diye sordu Brigga Lin.

“İddiaya girerim ki senden iyi yüzerim,” dedi Jilly.

Brigga Lin gülümsedi. “Göreceğiz.”

—

Kısa bir süre sonra güvertede tekrar toplandıklarında, “Giy-siler suda size ağırlık yapar,” dedi Alash. Yüzerken mümkün olduğunca az giyinmelisiniz.”

“Yaşlı Yammy’yi iç çamaşırlarımla kurtarmak istemem,” dedi Hope.

“Ama mürettebata eleman alırken işe yarayabilir,” dedi Sadie. “Seninkiler gibi bir çift bacağın peşinden gidecek bir sürü erkek tanıyorum. Daha büyük memelerin olsa çok daha fazlasını peşinden sürükleyeceğin kesin.”

“Teşekkür ederim, Sadie.” Hope ona utandırıcı bir bakış attı. “Sendeki şu yılların tecrübesine minnettarım. Uzun, uzun yılların...”

“Oha!” Sadie dirseğiyle Finn’i dürtükledi ve sırtıttı. “Bunun nihayet dişleri uzuyor!”

“Devam etmeme izin verirsiniz,” dedi Alash, “sanırım giysilerinizi yanınızda götürmenizin ve az çok kuru tutmanızın bir yolunu buldum.” Yandaki küçük, açık bir fiçıya hafifçe vurdu. “Giysilerinizi bu varile koyacağız ve kapağını ziftle mühürleyeceğiz. Dibini kırma taşla ağırlaştırdım, böylece tahtanın ve içinde sıkışan havanın su yüzüne çıkma etkisini yok edeceğimi umuyorum. Etrafına bir ip bağlarız, böylece yüzerken arkanızdan çekebilirsiniz. Mağaraya varınca varili kırıp açarsınız.”

“Çok düşüncelisin, Alash,” dedi Brigga Lin. “Tuzlu su cübemi muhtemelen mahvedecektir.”

“Ben bu mantoyu daha yeni almıştım.” Hope, Broom’un alması için ısrar ettiği kırmızı denizci mantosuna baktı.

“Güzel giysilerin sorunu bu.” Jilly yelken bezinden golf pantolonunu ve kaba pamuktan gömleğini çekiştirdi. “Benim sorunum olmayacak.”

Hope mantosunu ve gömleğini sıyırdı, sonra deri pantolonuyla çizmelerinin tokasını çözdü. Sonunda güvertede ince pamuktan halterci atleti ve baksırıyla kaldı. Zayıf New Laven güneşi, deniz esintisinin soğuğunu anca kıracak kadar bir sıcaklık yayıyordu. Hope’un cildindeki tüyler ürperdi ama titremedi. Güney denizlerinin kadını soğuğa karşı gerilmezdi, aksine onu canlandırıp güçlendirmesine izin verirdi.

Giysilerini elinden geldiğince sıkıca varile tıktı, sonra Brigga Lin’e döndü. “Pekâlâ, yapacak mısın...”

Brigga Lin çıplaktı. Güvertede duruşunda bir şey vardı, tamamen utanmasız, aynı anda hem garip hem hayran olunası.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Brigga Lin.

“Bakıyorum Alash’ın mümkün olduğunca az giyinme önerisini tam anlamıyla uygulamışsın,” dedi Hope. Sonra Alash’a döndü. “Öyle değil mi?”

Alash’ın yüzü kıpkırmızıydı ve Hope’un konuşma girişimi olarak algıladığı birtakım küçük sesler çıkarıyordu.

Brigga ellerini çıplak kalçalarına koyarak “Onun nesi var?” diye sordu.

“Sanırım bu onun bir kadını doğal haliyle ilk görüşü olabilir,” dedi Sadie sırtarak.

Brigga Lin incinmiş gibi baktı. “Yani bende yanlış bir şey yok, değil mi?” Alash’ın her açıdan bakabildiğinden emin olacak şekilde kendi etrafında döndü. “Sanırım mükemmel bir iş çıkarmışım.”

“Aynen öyle olmuş, Bayan Lin.” Kayıp Finn kocaman sırıttı.

“Tamam, yeterince baktın, seni yaşlı serseri!” dedi Sadie.

“Değeri bilinmeyen güzellik, bir trajedidir.” dedi Finn, müteedeyyin bir ifade takınarak. “*Fırtınalar Kitabı* tam da bunu söyler.”

“Sen nereden bileceksin? Okumayı bile bilmiyorsun!” dedi Sadie.

“Eminim içinde bir yerlerde mutlaka vardır.”

“Sanırım biz... tam bir çıplaklık beklemiyorduk,” dedi Hope, Brigga Lin’e.

“Siz Vinchenlar çok tutucusunuz. Sadece bir insan bedeni.” Brigga Lin bir anlığına eleştirir gibi gözlerini kısıp Hope’a baktı. “Biliyor musun... belki Sadie göğüslerin konusunda haklıdır. İstersen bu konuda bir şey yapabilirim.”

“Dövüşürken bana engel olurlar,” dedi Hope terslenerek. “Şimdi, şuna devam edebilir miyiz?”

“Elbette,” Brigga Lin cüppesini katladı, sonra kuşkuyla küçük fiçıya baktı. “Çok kırışacak. Belki yanıma almamalıyım.”

“Mükemmel işe alma stratejisi,” dedi Sadie.

“Koy şunu fiçıya,” dedi Hope.

Brigga Lin iç çekti ve cüppesini fiçıya tıktırdı. Sonra Alash’a döndü. “Artık mühürleyebilirsin.”

Kapağı fiçıya bastırarak kapatırken ve yoğun siyah ziftle mühürlerken Alash’ın elleri yine titriyordu. Hope bu seferkinin akşamdan kalmışlıkla ilgili olmadığından emindi.

“Teşekkürler, Alash,” dedi nazikçe.

Alash başını salladı ve bir adım geriye çekildi.

“Her seferinde bir kişiye yapabilirim. O halde ilk kim geliyor?” diye sordu Brigga Lin.

“Önce ben,” dedi Hope.

Brigga Lin soğuk parmak uçlarını Hope’un boynuna koydu. Bir an birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, sonra Brigga Lin el sanatını inceleyen birinin tarafsız havasıyla geri çekildi. Bir an sonra Hope, boynunun iki yanındaki solungaçlar yırtılıp açılırken keskin bir acı hissetti. Akciğerleri de dönüşmeye başlayınca garip bir burkulma hissi de yaşadı.

Bir anda boğulur gibi hissetti. Nefes almak için ağzını kocaman açtı ama rahatlamadı.

“Suya!” dedi Brigga Lin.

Hope başıyla onayladı ve geminin kenarından suya balıklama daldı. Bedenindeki her güdü suyun içinde nefes almaya çalışmasıyla savaşıyordu. İlk nefesini almak için iradesini kullanması gerekti. Deniz suyu içinden geçti ve göğsündeki hararetli paniği yatıştırdı.

Etrafını incelerken yavaş, kararlı nefesler almaya odak-

lanmayı sürdürdü. Altındaki deniz zemini puslu, dengesiz bir gölgeydi, kayalarla ve akıntıyla yavaş yavaş sallanan deniz yosunuyla kaplıydı. Hope orada kalmayı sürdürdüğü sürece gittikçe sakinleşti. Denizin altında daha önce, manastırdarken bile, bilmediği bir sessizlik vardı. Tamamen ağırlıksızlık hissi bu sessizlikle birleşince nadir bir huzur duygusuna dönüştü. Akıntının kendisini götürdüğü yere gitmekten memnun bir denizanası gibiydi.

Sonra yukarıda bir suya çarpma sesi oluştu ve Jilly yanına geldi. Suyun altında nefes almak için aynı içgüdüsel isteksizliği paylaşmıyor gibiydi. Heyecan içinde Hope'a gülümsedi ve konuştu ama sözleri anlaşılmayacak kadar karmaşıktı.

Hope kendi kulaklarını işaret etti ve omuz silkti.

Jilly hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama başını salladı.

Jilly suyun zeminine doğru yüzerken sonra da geminin alt tarafını incelerken Hope olduğu yerde bekledi.

Son olarak Brigga Lin zarif bir giriş yaptı. İnce figürü dibe neredeyse bıçak gibi saplanırken uzun siyah saçları ardından bir yol gibi sürükleniyordu.

Küçük fıçı suya yüksek bir çarpma sesiyle düştü, sonra tepesi suyun üstüne çıkmaya ramak kalacak şekilde yukarı tırmandı.

Hope, fıçıya bağlı ipi yakaladı ve Brigga Lin'le Jilly'ye işaret etti. Sonra üçü birlikte Empty Cliffs'in uzakta beliren karanlık temeline doğru yüzmeye başladılar.

Kayalıklara doğru yüzmeye başladıkları için Hope artık daha önceki sessiz huzurun tadını almıyordu. Onun yerine dikkatini dövüşe hazırlanmaya yönlendirmişti ve duyuları olası

tehlike kaynaklarına odaklanmıştı. Görüş mesafesi sınırlıydı. Altı metreden ötesini detaylı göremiyordu. Onun ötesindeki şekiller puslu ve belirsizdi. İşitme de engellenmişti. Ses epey mesafe kat ederken detaylar çarpıtılmıştı.

Ama koku duyusu her zamankinden daha fazla bilgi taşıyordu. Başta anlamlandırmakta zorluk yaşadığı dokular akını gibiydi. Hurlo'nun kendisine sesler için öğrettiği yöntemle gözlerini kapatıp odaklandı. Yavaş yavaş çeşitli içerikleri ayırt etmeye başladı. Geminin tahtasının kokusunu alıyordu. Yanında asılı duran kılıcın metal tadını. Deniz yosununun zengin sebzemsi aromasını. Kendisine yakın mesafede yüzmekte olan Jilly ve Brigga Lin'in kokusunu bile alabiliyordu.

Araya yeni bir koku yavaşça karışmaya başladı. Bu aşına olduğu bir koku değildi ama ona ıslak bir köpeği hatırlatıyordu. Empty Cliffs'e yaklaştıkça koku güçlendi. Kokunun Hope'a gard aldırان yırtıcı bir yanı vardı. Brigga Lin ve Jilly'ye seslenmeye çalıştı ama onu duyamayacak kadar önde yüzüyorlardı. Hope onlardan daha yavaş yüzüyordu, çünkü tek eli vardı. Ayrıca o ikisi iyi yüzme konusunda böbürleniyorlardı ve Hope, kimin daha hızlı yüzdüğünü görmek için yarışıyor olabileceklerinden şüphelendi.

Hope midye kabuğuyla kaplı bir kayanın detaylarını görebildiğinde Empty Cliffs'e epey yaklaşmışlardı. Kayanın yüzeyi boyunca düzensiz aralıklarla bir insanın ya da daha büyük bir şeyin sığabileceği genişlikte garip delikler vardı.

İşte onları o zaman gördü; her iki yandan hızla hareket eden karanlık şekiller Jilly ve Brigga Lin'in üstüne geliyordu. Altı taneydiler, her biri üç buçuk metre uzunluğunda ve kabaca yarım ton ağırlığındaydı. Bir fok sürüsü.

Hope, fok balıklarının her zaman şişman, hantal şeyler olarak düşünürdü ama anlaşılan bunlar daha sıcak iklimlere uyum sağlamak üzere biyo-büyücüler tarafından uyarlanmıştı. Masmavi avlarına doğru kurşun hızıyla ilerliyorlardı.

Hope arkadaşlarını uyarmak için elinden geldiğince yüksek sesle bir kez daha çığlık attı ama hiçbirisi yavaşlamadı veya başını çevirip bakmadı.

Sonra fok balığının kokusu keskinleşti. Döndüğü anda birinin, arkasından üstüne doğru geldiğini gördü. Belli ki sarsak, tek elli yüzüşü onu en zayıf olarak gösteriyordu, bu yüzden ilk saldırı onaydı. Fok balığının ağzı açılıp her biri iki buçuk santim uzunluğundaki sivri dişleri ortaya çıkarken siyah soğuk gözleri parladı. Hope kolundaki kıskaçla fokun burnuna vurmayı denedi ama su altında yakın dövüşe alışkın değildi. Fok balığı onun sakar darbesini kolayca savuşturdu ve hızla altına doğru daldı. Sonra düzgünce salto yapıp yukarıya doğru geldi. Hope'un ayağında çizmeleri olsaydı ayaklarını korurdu. Belki foku tekmeyle bile uzaklaştırabilirdi. Ama dizlerinden aşağısı çıplaktı. Fok balığı ayak bileğini ısırdı ve bırakmadı. Onun yerine başını öne arkaya sallamaya başladı.

Kan, metalik ve acı aromasıyla suya yayılmaya başladı. Bu koku Jilly ve Brigga Lin'e hemen ulaşacak kadar hızlı yayılan bir kokuydu, kokuyu iyi biliyorlardı. Derhal tepki verdiler,

Jilly hiç düşünmeden en yakın fok darbesinden hemen önce bıçağını çekti. Bir kenara çekilecek zamanı zor buldu ve bıçağını fokun tüylü boynunun yan tarafına sapladı.

Elbette Brigga Lin'in hiç silahı yoktu. Fok saldırısından önceki anları kendi bedenini uyarlamak için kullandı. Ön kolunu kaldırdı ve fok balığı dişlerini Brigga Lin'in etine batırdı. Ama

sonra kadının derisinden zehirli iğneler çıkarken titredi. Fok balığı onu serbest bırakıp kasılmaya ve kıvranmaya başladı. Sürünün geri kalanı bunu görünce Brigga Lin'den köşe bucak kaçmaya başladı ve bu ona kolundaki ısırığı iyileştirecek zaman kazandırdı.

Fokun dişleri başını iki yana sallamaya devam ettikçe bilek kemiğini kazımişti. Hope kendini kurtarmaya çalışmaktansa acıya karşı dişlerini sıkı, fiçıya bağlı olan ipi çekti ve fok balığının boynuna doladı. Çok sert çekti ama fokun boynunun yağlı esnekliği, soluk borusunu ezmesine engel oluyordu. Fok en azından ayak bileğini serbest bıraktı. Sürünün geri kalanının korumalı alanına geri yüzdü ama ip hâlâ boynundaydı. Hope bekledi ve fokun onu arkadaşlarının yanına doğru sürüklemesine izin verdi. Ayak bileğinden kandan bir kurdele gibi iz çıkıyordu. İpin diğer ucunda duran fiçı, foku yavaşlatıp Hope'a dizleriyle ipe asılıp fokun arkasından yavaşça yaklaşarak kılıcının ucunu ensesinin arkasına saplayacak fırsatı verdi.

Fokun ölümüyle kılıçtan yukarıya ve Hope'un koluna bir acı dalgası yükseldi. Hayvan Hope'u öldürmeye çalışsa da masum bir hayvanın kaybı, daha önce hissettiklerinden çok daha büyük bir acı vermişti. Ayak parmaklarından beynine kadar yükselen bir ateş dalgası gibiydi.

Arkadaşlarına yardım etmek üzere döndüğünde kendini daha fazlasına hazırladı. Ama neyse ki buna gerek kalmamıştı. Brigga Lin, Jilly'ye de zehirli dikenlerden vermişti ve foklar onlardan uzak duruyordu.

Brigga Lin, Hope'a doğru yüzdü ve kanayan yırtık ayak bileğini işaret etti. Bir dakika sonra yaralar kapanırken Hope, hafifletici bir rahatlama hissetti.

Üçü beraber bu sefer birbirlerine yakın durarak Empty Cliffs'e doğru yüzmeye devam etti. Geri kalan fok balıkları, yakınlarında pusudaydı ama yaklaşmadılar.

Tünel girişine geldiklerinde Brigga Lin, önce Jilly'deki sonra da kendisindeki zehirli dikenleri kaldırdı. Serbest bıraktığında su yüzüne çıkma eğilimi olan fiçıyı dibe doğru çektiler ve açıklığa doğru yüzmeye devam ettiler.

Lymestria, tünelin aydınlatması konusunda haklıydı. Hope suyun üstüyle ilgili pek fazla detay göremiyordu ama başının üstünden suya soluk bir fosfor ışığı süzülüyordu. Tünelin dibi ve yanları pürüzsüzdü ve alet kullanarak kazıldığı belliydi.

Tünelin öbür ucuna varmaları çeyrek saat sürdü. Yaklaşık altı metre kala Hope, Jilly ve Brigga Lin'e kendisinin ortayı, onların ise kanatları alacaklarını işaret etti. Ama Brigga Lin başını iki yana salladı ve kendisinin ortayı almak istediğini belirtti. Hope başıyla onayladı. Beraber öyle çok dövüşmüşlerdi ki ortağının aklında bir plan olduğundan kuşkusu yoktu.

Hope tünelin sağ tarafını, Jilly de sol tarafını aldı. Sona yaklaştıkça su daha da bulanıklaşıyordu. Hope suyu kirleten bir şey olduğundan şüphelendi. Belki barut kalıntısı veya firdöndü toptan sızan yağ. Kıyı boyunca düzenli aralıklarla yerleşmiş bir dizi karanlık şekil dışında neyle karşı karşıya olduklarını henüz ayırt edemiyordu.

Sonunda o kadar yaklaştılar ki bulanık su bile ifşa edebildi. Hope elindeki ipi bıraktı ve fiçı on fit arkalarında suyun yüzeyine doğru sürüklendi. Bağırışlar ve tüfek atışlarını duymaz diğer ikisine işaret verdi ve dik kıyı yatağına doğru hızla yüzdüler.

Su hattına vardıklarında Brigga Lin, solungaçları kapatma

vaktinin geldiğini göstermek için dudaklarına dokundu. Önce kendi solungacını kapattı, sonra sırayla Hope ve Jilly'ye doğru işaret etti.

Hope, boynundaki solungaçların kapandığını hissetti, sonra nefesini tutmanın verdiği tanıdık basıncı. Sudan çıkıncaya kadar nefes almaması gerektiğini kendisine hatırlatmalıydı.

Hope, Brigga Lin'in sudan çıkmakta olduğunu görünce şaşırıldı. Ortada olduğu için onun son çıkması gerekiyordu. Belki bu, planının bir parçasıydı ya da belki sadece nefesini daha fazla tutamadığıındandı. Ne olursa olsun, Hope kendini çabucak sudan yukarıya çekti.

Sudan havaya geçiş, durumu değerlendirmesinin normalden daha uzun zaman almasına yol açtı.

Neyse ki Brigga Lin, askerlerin karşısına uzun siyah saçlarından omuzlarına ve karnına sular sızdıran çırılçıplak bir güzellik olarak çıkarak Hope'a ihtiyacı olan zamanı kazandırmıştı.

İçlerinden biri neredeyse histerik bir sesle "Ateş etmeyin!" diye bağırdı.

"Bu da kim böyle?"

"Cennetten bir armağan!"

"Cehennemden gelen akıl çelen!"

"Lanet olsun size, o zaman hiçbir şey alamazsınız!"

Her birinin başında ikişer adam olan iki firdöndü top ve alçak hendeklerde oturan üç keskin nişancı vardı. Hope kendini toplar toplamaz soğuk havayı ıslak iç çamaşırlarında hissederek hızla hareket etti. Keskin nişancıların ikisini ve topçuların bir çiftini daha saldırı altında olduklarını anlamalarına bile fırsat vermeden öldürdü. Hareket ederken havanın sağladığı di-

rençsizliğin tadını çıkarıyor, gerçek olduğundan kuşku duysa da daha önce hiç olmadığı kadar hızlı hissediyordu. Altıpatlarına davranmakta olan iki topçuyu da öldürdü. Onlar ölürken şehvet bulaşmış panikleri Hope'un kolundan yukarıya tırmandı. Son keskin nişancı Jilly'nin bıçağına düştü.

Hope, hâlâ ihtişamla ve utanmazlıkla cırılçıplak duran Brigga Lin'e döndü.

"Planın *bu* muydu?"

Brigga Lin omuz silkti. "Erkekler aptal hayvanlar olabiliyor."

Hope ve Brigga Lin'in giysilerini barındıran fiçıyı çektiler ve kırıp açtılar.

Omuzdaki siyah noktayı göstermek için beyaz cüppesini havaya kaldırarak, "Zift lekesi," dedi Brigga Lin eleştirel bir sesle. "Ve düşündüğüm gibi, kırıksıklıklar."

"Keşke ben de giysilerimi fiçıya koysaydım." Jilly gömleğindeki ve golf pantolonundaki zehirli dikenlerden kalan birçok delikten birine parmağını soktu.

"Sana yeni giysiler alırsın," diye teminat verdi Hope, kendi mantosunu giyerken.

"Bu asansör olmalı, öğretmenim." Jilly mağaranın arkasındaki duvarda duran metal kafesi işaret etti. Kabaca iki buçuk metre yüksekliğinde ve bir buçuk metre genişliğindeydi, ön tarafın neredeyse tamamını kaplayan bir kapısı vardı. Tepesine kalın bir halat takılıydı ve tepedeki karanlığa doğru uzanıyordu. Kablodan örülmüş ince metal tellerden oluşuyordu. Hope ona doğru gidip dikkatle inceledi.

"Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

"Biyo-büyücülükle değil," dedi Brigga Lin, cüppesini giymeyi tamamlarken. "Metalin içine canlı güç aşlamak neredey-

se imkânsız. Aslında bunu yapmanın yöntemleri yüzyıl kadar önce kayboldu. Senin kılıcını bu kadar özel kılan şey bu.”

“Yani biyo-büyücülerin sadece yaşayan şeylerle çalışabildikleri doğru mu?” diye sordu Hope. “O zaman sen silahların patlamasını nasıl sağlıyorsun?”

“Barut da dâhil, neredeyse her şeyin yakınlarında mikroskopik canlılar olur,” dedi Brigga Lin. “Ben sadece o organizmaların patlamasını sağlıyorum.”

“Ama ben bir şey yapmak için onları görmem gerektiğini sanıyordum,” dedi Jilly. “O kadar küçük şeyleri nasıl görebiliyorsun?”

Brigga Lin, ince siyah kaşını yay gibi kaldırdı. “*Biyo-büyücülük Uygulamaları* kitabının beşinci bölümünü okumadın mı daha?”

“Ah, şey, başladım,” dedi Jilly. “Ama takip etmesi gerçekten zor. Aklım sürekli başka şeylere kayıyor.”

“Evrenin birbirine kökten bağlantılılığını kavramanın kolay olacağını mı sandın?”

“Şey, hayır, üstat ama...”

“Gemiye döndüğümüz zaman o bölümü baştan sona okumanı istiyorum ve seni iyice sorguya tutacağımdan emin olabilirsin.”

Jilly’nin süngüsü düşmüş gibiydi ama başını saygıyla eğdi. “Evet, Üstat.”

Hope, biyo-büyücülerin “üstat” unvanını kullanmalarından hoşlanmıyordu. Bu küçükken ona işkence eden Vinchen çırağı zalim Crunta’yı hatırlatıyordu. Hurlo’nun kendisine *öğretmen* diye hitap edilmesini tercih etmesine memnundu. Yine de Brigga Lin’i, Jilly’yi her iki gelenekte ortaklaşa eğitmek gibi radi-

kal fikre kendisi davet etmişti ve Brigga Lin'in hangi kısımları uygulayacağını belirleyip seçemezdi.

Metal asansörü inceledi. "Bir tür makara sistemiyle yükselip alçalıyormuş gibi duruyor."

"Çalıştırabilir miyiz?" diye sordu Brigga Lin.

"Evet, ama anlaşılan birimizin onu çalıştırmak için aşağıda kalması gerekiyor." Asansörün yanında duran bir zile hafifçe vurdu. İnce bir ip, kabloyla birlikte yukarıdaki karanlığa doğru uzanıyordu. "Sanırım aşağıya inmek istediğimizi gösteren işaret bu olacak."

"O halde beni yanınızda getirdiğinize memnun musunuz?" diye sordu Jilly. "Aksi halde birinizin geride kalması gerekecekti."

"Çok doğru," dedi Brigga Lin. "Yukarıda suçlular tarafından nasıl karşılanacağımızı bilmiyoruz. İşler çirkinleşebilir."

"Bizim de büyük ihtimalle suçlular olarak görüldüğümüzün farkındasındır," dedi Hope.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Brigga Lin ilgisizce.

Metal kafese girdiler ve kapıyı kapattılar. Jilly, büyük bir levyeyi çevirmeye başladı. Kafes titredi, sonra yavaşça yukarıdaki karanlığa doğru yükselmeye başladı.

Onlar yukarı çıkarken Brigga Lin, "Bu mahkûmları davan için işe alıp almayacağına karar verdin mi?" diye sordu.

Hope bir an sessizdi. Bu fikirle ilgili onu hâlâ rahatsız eden bir şey vardı ama şimdi o tereddüde güvenmiyordu. Zayıflık. Korku. Azim yoksunluğu. Eğer herkesin kendisinden beklediği gibi bir Dire Bane olacaksa içinde bu tür şeylerin yeşermesine izin vermemeliydi. Ne kadar acıtırsa acıtsın, onları kesip atmalıydı.

“Onlara kendilerinden daha büyük bir şeyin parçası olma fırsatını vereceğim,” dedi en sonunda.

Brigga Lin onaylarcasına başını salladı. “Şimdi anlamaya başlıyorsun.”

Birazdan tepeye vardılar. Asansörün tavanı kalın metal bir kapağa çarptı, asansör yükselmeye devam ettikçe kapak açıldı. Sonunda asansör sarsılarak durdu. Empty Cliffs’e gelmişlerdi.

Hope, kılıcındaki mengeneyi kilitledi ve kendini hazırladı. Düşman tavırlı gardiyanlar, düşman tavırlı mahkûmlar ya da belki hiç kimse tarafından karşılanmak dâhil, birkaç senaryo düşünmüştü. Ama asansörden indiklerinde onları karşılayan şey, bunların hiçbiri değildi.

Empty Cliffs düz, çoğu çorak kayaların uzandığı, alçak fundaların ve aşınmış büyük kayaların olduğu bir yerdi. Etraflarını Hope’un gözlerini yaşartan ciyak ciyak bir rüzgâr sarıyordu. Görüşünü netleştirip karşısında neyin durduğunu görmesi bir dakika sürdü.

Eski bir pelerine sarılı halde Yaşlı Yammy, sanki gelmelerini bekliyor gibi dikiliyordu. Hemen yanında *Guardian*’ın kaptanı Brice Vaderton vardı. Hoş beyaz-altın renkli bir üniforma yerine sadece yeşil bir palto giyiyordu, saçları karmakarışık ve gür, siyah bir sakal bırakmaya başlamıştı ama kesinlikle oydu. Kaptan ve Yaşlı Yammy’nin arkasında erkekler ve kadınlardan oluşan aç, yorgun ama azimli görünen büyük bir kalabalık vardı. Hepsinin üzerinde garip bir beklenti havası asılıydı.

“İnsanlığın önderi Dire Bane,” dedi Yaşlı Yammy. “Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim. Minnetimin bir göstergesi olarak, biyo-büyücülerin zalim baskısı ve korkusunu

kendileri ve ailelerinin üzerinden nihayet atabilmek için seni takip etmeye gönüllü küçük bir grup topladım.”

Vaderton bir dizinin üstüne çöktü. “Geçmişte düşman olsak bile ne kadar dar kafalı düşündüğümü şimdi görüyorum. Dire Bane, hayatımı kurtardın. Sana yalvarırım bu cömertliğin karşılığını ödemem için emrin altında hizmet etmeme izin ver.”

Hope önündeki kalabalığa bakarken kendini yine suyun içinde yüzüyormuş gibi hissetti. Gerçek maksadı böyle büyük ölçekte bir isyan değildi. O sadece biyo-büyücüleri Red’i salıvermelerine yetecek kadar sarsmak istiyordu. Ama sanki bütün dünya bu rolü ona teslim ediyor gibiydi. Nereye dönse insanlar kendilerine liderlik etmesi için ondan medet umuyordu. Hope, Dire Bane adını almıştı ve onlar da Dire Bane’i istiyordu. Hatta belki Dire Bane’e *ihtiyaçları* vardı. Onları yok saysa vicdanı rahat eder miydi? Belki Vinchen tevazusunu bir yana atıp içinde var olduğunu bildiği gücü ve kuvveti tüm varlığıyla kucaklamanın zamanı gelmişti.

Çıglıklar atan sonu gelmez rüzgârı bastırıp herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, “Hepiniz şunu anlamalısınız ki uğruna savaştığınız şey benim şahsım değildir,” dedi. “Kendiniz için de savaşmayacaksınız. Zengin ve asillerle sınırlı olmayan, *bütün* kullarını içeren imparatorluğun iyiliği için savaşacağız. Önümüzde karanlık zamanlar var, sakın yanılmayın. Ama eğer bana katılırsanız cesaret ve azimle, o karanlık günlerle doğrudan yüzleşeceğiz. Ve işimiz bittiğinde imparatorluk *hepimiz* için daha iyi bir yer olacak. Buna yemin ediyor musunuz?”

“Ediyorum,” dedi Yaşlı Yammy.

“Ben de ediyorum,” dedi Vaderton.

Bütün gruptan “Ben de ediyorum,” sesleri yankılandı.

Hope yeni adamlarını incelerken göğsünün derinliklerinde tuhaf bir heyecan hissetti. Garip şekilde hoş, coşkulu bir duygu. Bunun zafer coşkusu olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Kendine engel olamadan, yüzünde bir sırıtış peydahlandı.

“O halde onlara cehennemi gösterelim!” diye bağırdı ve yeni özgür kalmış mahkûmlar sevinçle bağrıştılar.

21

Nettles önünde yatan Filler'in bedenine baktı. Temizlenmiş, giydirilmişti ve şu anda Apple Grove Köşkü'nün küçük bir odasında, bir masanın üzerinde uzanmış yatıyordu. Perdeler çekiliydi ve odadaki tek ışık, Filler'in üstünde asılı duran fenerden geliyordu. Karanlıktaki bedeni boşlukta yüzer gibi görünüyordu.

Nettles etrafa Circle'ın bütün gerçek erkeklerinin isterlerse gelip saygılarını sunabilecekleri haberini yaymıştı. Gün boyu gelenler ve sonsuz afallama, üzüntü ve öfke silsilesi hakim olmuştu. Bazıları çiçek bırakmıştı; bazıları da içki. Hatta bazıları metal eşyalar bırakmıştı, muhtemelen Filler'in onlar için yaptığı şeyler. Ne kadar sessiz ve alçakgönüllü olsa da Filler çok tanınıyor ve seviliyordu. Circle'da işlerin nasıl yürüdüğünü bütün kibriyle görmezden gelen Mick, çok büyük bir hata yapmıştı.

İnsanlar saygılarını sunmaya geldiklerinde Nettles orada değildi. Cesedin yanında Yakışıklı Henny beklemiş ve gelenleri Nettles adına karşılamıştı çünkü Nettles olacakları planlamakla çok meşguldü. Ama şimdi, Nettles öcünü almaya başlamadan önce kendisine son bir kez Filler'la baş başa zaman ayırmıştı ve anıların istediği gibi baskın yapmasına izin vermişti.

Onunla ilk karşılaştığı zamanı hatırladı, Red'le beraberdiler ve Three Cups'ın açılış gecesi Ölüsurat Drem'i soyma girişimlerinde yakalanmışlardı. O zamanlar Filler, Red'in oda arkadaşındı ve Red'le Nettles mahremiyet içinde sevişebilsinler diye Henny'nin evinde kalmaya gönüllü olmuştu.

Kıymetli zincirli bıçağını tasarlayıp yapmak ve bükmek için Filler'la beraber geçirdikleri saatleri hatırladı. O zincirli bıçak konusunda Nettles çok titiz, Filler'sa çok sabırlıydı. Şimdi o zincirli bıçağı, bağlantı yerleri avuçlarına batacak şekilde sımsıkı elinde tutuyordu.

Filler'ın Red ve Nettles arasında barıştırmacı olduğu tüm zamanları hatırladı. O olmasaydı Red ve Nettles muhtemelen arkadaş kalmazlardı.

Bir de Red'in onlara geldiği, kendisiyle Hammer Point'e gelmeleri ve Big Sig'in göstereceği şeyi görmeleri için yalvardığı zaman vardı. Onlarla gitmesi için Nettles'ı ikna eden Filler olmuştu. Ağzı iyi laf yaptığından değil, Red'e en azından bir şans vermezse bir daha o büyük, dürüst gözlere bakamayacağından kabul etmişti.

Ondan daha sadık bir dost tanımamıştı. Sanki yüzünün her çizgisini ezberlemeye çalışır gibi baktı Filler'ın yüzüne. Sonraki olacıklarda bocalamamak için her detayı beynine kazıdı.

Yavaş yavaş, odada bir başkasının varlığını hissetti. Arkasına dönünce köşede duran Mister Hatbox'ı gördü. Siyah silindir şapkasını saygıyla elinde tutuyordu. Koyu renk, dikkatle yağlanmış saçları soluk fener ışığında parlıyordu ve yüz ifadesi her zamanki gibi duygusuzdu.

“Evet?” diye sordu Nettles.

“Hazırsınız,” dedi Mister Hatbox.

Nettles başıyla onayladı ve Filler'a geri döndü. Eğilip soğuk, geniş alnından öptü. “En azından evine döndün, dostum,” diye fısıldadı.

*Her şeyin kasvetli ve nemli olduğu,
Güneşin kendini hiç göstermediği yer.
Ama orası yine de benim evim.
Tanrı Circle'ı kutsasın!*

Doğrulup geri çekildi ve gözyaşlarına engel olmaya çalışarak masanın kenarını sıkıca tuttu. Bir daha asla gözyaşı olmayacaktı.

“Bunu onun yanına bırakmayacağıma söz veriyorum, Fill.”

Nettles dönüp peşinde saygılı bir mesafede Mister Hatbox'la odadan çıktı.

Gavish Gray, karanlık koridorda onu bekliyordu. Zamanından önce kırılmış saçlarının altındaki yüzü endişeli görünüyordu.

“Selam, Nettles. Birkaç gün beklemek istemediğinden emin misin? Bilirsin, için biraz soğursa buna başlamadan önce kafan daha yerinde olur.”

Nettles bir anlığına onu süzdü. Gray'i uzun süredir tanırdı.

Güney tarafında Slice of Heaven'da bulduğu işe başlamasında ona yardım eden kişi Gray'di. Kaçakçıların ve korsanların alışkın oldukları gibi denizde çok zaman geçirmişti. Ama her seferinde geri dönüp onu aramıştı. Eğer Nettles evlenecek türden biri olsaydı, Gray onun listesinde epey yukarıda olurdu. En üstte değil, gerçi. Ama epeyce yukarıda.

“Akıllıca konuştun, Gavish.” Elini onun omzuna koydu. “Sen mantıklı bir adamsın ve benim iyiliğimi düşündüğünü biliyorum. Sorun şu ki Filler'a yapılanların hiçbir mantığı yok. Ve ta içimde bir şey var ki misilleme yapmamı arzu ediyor.”

—

Eşek Bray adında, Hasta Mick'in adamı olduğu bilinen biri vardı. Drowned Rat'teydi ve deli gibi içiyordu. Belki suçlu bir vicdanı susturmak için, belki sadece içmeyi sevdiği için. Şöyle ya da böyle, adam nefes alamamaya ve kan tükürmeye başladı. Yavaş bir ölümdü ama tavernada kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar sessizdi. Daha sonra meraklı biri, Bray'in masrafasında küçük metal parçaları buldu. Birileri öylesine, kadın barmen Prin'i ağlamaktan gözleri şişmiş halde gördüğünü ve Prin'in Filler'a vurgun olduğunun içine doğduğunu belirtti.

After Atticus adında başka bir adam, sevişmek için Slice of Heaven'a gitti. Aleti kadının ağzında dikilirken arkadan Misesandry geldi ve adamı misinayla boğazladı. Mo'nun tek tepkisi, kendi pisliklerini temizlemelerini söylemek oldu.

Tüm Paradise Circle'da Hasta Mick için çalıştığı bilinen adamlar ölmeye başladı. Asılmalar, boğulmalar ve yangın, genel sebeplerin birkaçıydı. Hiçbiri hızlı veya acısız değildi.

Ceset sayısı, imparatorluk askerlerinin dikkatini çekecek kadar çok sayıda ve göz önündeydi. Ama onlar davanın üstüne gitmekle ilgilenmiyor gibiydi. Onlar bile bu sefer olaya karışmamaları gerektiğini bilecek kadar Paradise Circle'ın adalet sistemini anlıyordu.

Akıllı adamlar, Mick'i terk ettiklerini beyan etmeye başladı. Kısa bir süre sonra onu kalabalıklar halinde terk etmeye başladılar. Mick, güç gösterisi için bir şey yapmalıydı yoksa daha fazlasını kaybedecekti. Bu yüzden geriye kalan ve yaklaşık kırk güçlü adamdan oluşan tayfasını topladı ve Apple Grove Köşkü'ne doğru yürüdü. Belki Three Cups'taki baskınla ilgili hikâyeleri duymuştu ve kendisi de benzer bir heyecanı yakalayacağını hayal etmişti.

Ama yürüyüşe hiç kimse katılmadı. Kimse izlemeye bile gelmedi. Aslında Mick daha önce sokakları hiç bu kadar boş görmemişti.

Apple Grove Köşkü'nün görüş alanına girip de pencerelerden kurşun yağmuru dökülmeye başlayınca bunun nedenini anladı. İlk beş dakikada sekiz adamını yitirdi. Silahlar yeniden yüklenirken biraz ara oluştu ve Mick, adamlarını saldırmaya teşvik etti. Ama Nettles adamlarına soluklanmadan tüfek doldurmak konusunda talim yaptırmış olmalıydı çünkü bir dakikadan kısa bir sürede yeniden ateş etmeye başladılar. İki veya üç turdan sonra adamlar her yönden bastırdı. Mick kaçarken yanında on taneden daha az adam vardı.

Paradise Circle'ın kontrolü için yapılan mücadelede kimin kazanmakta olduğu epey netti. Asıl amacın bu olmadığı da oldukça netti. Çünkü baskından sağ kurtulanların sonu hep ölüm oluyordu.

Sonunda Mick ve geri kalan adamları Gunpowder Hall'da saklandı. Burası Paradise Circle'in en büyük binasıydı ve herkes tarafından güvenli ev veya sığınak olarak bilinirdi. Mick yine mahalleye o kadar hâkim olmadığını gösterdi. Çünkü Gunpowder Hall, sadece gerçek Circle adamları için bir cennetti.

Yine de Gunpowder Hall'da sıradan bir gün gibiydi. Sıra sıra banklarda ve masalarda toplanan insanlar kumar oynuyor; uyuşturucu, soygun ve suikast anlaşmaları yapıyordu. Açık alanlarda parası yeten fahişeler için çadırlar, parası yetmeyenlere de saman döşekler vardı. Bütün mekân bağırışlar ve kahkahalarla, zevk ve acı inlemeleriyle, insanların kirdığı şeylerle, başlayan ve biten hayatlarla doluydu. Her şey sıradandı.

Mick ve adamları odanın ortasındaki bir masada toplanmıştı. Bu durumda kimse yanlarına sinsice yaklaşamayacağı için bu akıllıca bir fikirdi. Elbette salondaki kalabalık yoğundu ve insanlar sürekli koşuşturuyordu ama kimse *tehlikeli* değildi. Sadece yaşlılar, çocuklar, ayyaşlar ve parfümlü fahişeler. Ve bu da Mick'in üçüncü ve son hatasıydı. Çünkü Paradise Circle'da herkesin tehlikeli olduğunu o bile biliyor olmalıydı.

Yani Mick ve arkadaşları, gözlerini binanın girişinden hiç ayırmadan gergin gergin oturmuş maşrapalarla bira içiyordu. Belki büyük bir silahlı çatışma için Nettles ve adamlarının hınçla ön kapıdan içeriye daleceklerini sanıyorlardı. Ne de olsa barut sıkıntısı çekmediklerini zor yoldan öğrenmişti.

Ama Mick'in düşündüğü şey buysa kız kardeşini Paradise Circle'ı tanıdığından çok daha az tanıyor demektir.

Gün ilerledikçe Mick ve tayfasının üstüne tuhaf bir yorgunluk çöktü. Gözlerini odaklamanın gittikçe zorlaştığını fark et-

tiler. Kolları bacakları ağır gelmeye başladı. Ağızları kurudu ve kavrulan dillerini birayla ıslatmaya çalıştıkça belirtiler daha güçlendi.

Siyah gül, her uygulama şekli açısından lanetli bir tür uyuşturucuydu. Bir bardak içkiye konulan üç damlalık büyük doz, adamı dakikalar içinde devirip saatlerce bilinçsiz yatırırdı. Bu uyuşturucu ummayan konukları tayfaya ihtiyacı olan gemi kaptanlarına satan ucuz otellerde çok işe yarıyordu. İçkiye katılan iki damlalık orta doz, içen kişinin iriliğine ve narkotik toleransına göre bilinç kaybıyla biten veya bitmeyen bir sarhoşluk hali yaratıyordu. Her türlü, benzersiz acı tatlı kokusu, Paradise Circle'ın şerbetçiotu dolu en iyi birasından alınan bir yudumda bile fark edilecek kadar güçlü olurdu.

Ama siyah gül sisteminizde uzun süre kalırdı. Kişi sadece yarım damla alırsa kokusu fark edilmezdi. Bu dozdan tek bir kullanım kullanıcı üzerinde önemsiz bir etki yapardı. Ama bu doz saatler boyunca birçok kez alınırsa toplam etki en büyük köstebek faresini bile nihayetinde devirirdi (biyo-büyücü Fitmol Bet tarafından on yıl önce incelenip belgelenmiş bir gerçek).

Hasta Mick, yapısı dirençli, iri yarı bir adamdı. Alkolden daha az etkilenirdi. Bu yüzden etrafındaki adamları kendinden geçmeye başladığında endişelenmekten çok, sinirlenmişti. Asıl onları uyandırmaya çalışıp da suratlarına attığı sert tokat işe yaramayınca endişelenmeye başladı.

Kendisi tam bir aptal değildi, bu yüzden elindeki masrapayı hemen masaya koydu. Ama nasıl olduysa masayı ıskaladı ve biranın hepsi kucağına döküldü. Mick ayağa kalktı ve ayaklarının altındaki dünya hiç hoşuna gitmeyen bir şekilde sallandı. İşte o zaman durumun ne kadar kötü olduğunu anladı.

Görüşü karardı ve bilincini yitirmeden önce gördüğü son şey, yüzü fırtına bulutu kadar karanlık bir suratla kendisine doğru gelen kız kardeşiydi.

Hasret ve korku karışımıyla, “Rose...” diye fısıldadı.

—

Mick küçük, sıcak bir yerde uyandı. Duvarlar deriden yapılmıştı ve üzerinden düzgünce sıralanmış aletler ve silahlar sarkıyordu. Ilık toprağın üzerinde kolları ve bacakları açık halde kazığa bağlanmıştı. Başını kaldırıncı öbür uçta kaynayan bir demirci ocağı gördü. Karmakarışık saçlı ve uzun, paçavra perlerinli bir kadın ateşi karıştırıyordu. Turuncu alev, kadının pislikten çizgi çizgi olmuş yüzünde titreşiyordu. Hemen yanında simsiyah takım elbiseli ve silindir şapkalı bir adam duruyordu. Adam, eldivenli bir elinde tuttuğu bir çift uzun saplı kısıkcacın parlayan ucuna ifadesiz bir suratla bakıyordu.

“Uyandı.”

Mick, kimin konuştuğunu göremiyordu ama buna ihtiyacı yoktu.

“Rose,” diye inledi. “Hadi, kardeşim, beni yeterince korkuttun. Şaka bitti.”

Nettles bir adımla görüş alanına girdi, ocağın ışığı kalın kirpiklerinde, düzgün ve yüksek elmacık kemiklerinde ve koyu renk boyalı dudaklarında oynuyordu. Mick, yeni bir korkuyla karışık o eski hasreti yine hissetti.

Ama Nettles ona bakmıyordu. Onun yerine elindeki uzun, ince zincire bakıyordu. Birkaç hafta önce Mick’e bununla vurmuştu. Zincirin temiz ve cilalı ucunda bir bıçak takılıydı ve

ateşin ışıĒı metalin üzerinde parlakça yansiyordu. Nettles eşyalarına her zaman dikkat ederdi.

“Uzman değilim ama bedeninde gördüğün tek ölümcül yara karnında penisin için açtığın delikti.” Nettles’in ses tonunda korkutucu bir ılım vardı. Sanki Mick’in kahvaltıda ne yediğini sorguluyor gibiydi. “Bu yüzden onu öldürmeden önce mi, öldürdükten sonra mı eğlendiğini merak ediyorum. Eskiden öldükten hemen sonra olurdu ama kim bilir? O zamandan beri ikimiz de değiştik, doğru değil mi, Mick?”

“Sen o kadar değişmedin, Rose!” Özgüvenle konuşmaya çalışıyordu. Kontrollü. “Kendi erkek kardeşini böyle öldürmeyeceksin.”

Nihayet o zaman Nettles ona baktı ve gözlerinde acımaya benzer bir şey vardı. Ama sesi mesafesini korudu. Kibrini. “Bu doğru, Mick. Seni öldürmeyeceğim. Bana bunun için yalvardığında bile.”

“İşte hazırız!” Paçavralı kadın ocağın içinden büyük bir el testeresini çıkarırken sırtıttı. Metal dişler neredeyse beyaz parlıyordu. “Hepsi emrine amade.”

Nettles büyülenmiş halde testereye baktı. “Sana bir itirafta bulunabilir miyim, ağabeyciğim? Bu, Filler’in öcü olarak başladı. Sanırım bir Vinchen’la takılmak bana da bir şeyler bulaştırdı. Ama belki yeterince değil. Zira birazdan yapacağım şey, öç almanın epey ötesine geçecek. Vinchen olan dostum bunu onaylamazdı. Filler da öyle. Sanırım bu biraz gülünç. Yani beni bunu yapmaktan alıkoyacak tek insanın, senin öldürdüğün kişi olması.”

“Üzgünüm!” diye yakardı Mick. “Onun senin için bu kadar önemli olduğunun farkında değildim!”

Nettles başını iki yana salladı. “Hâlâ anlamıyorsun. Bu artık onunla ilgili değil. Birazdan olacaklar sadece kendim için. Tahminimce *gerçek* ben için. Bunca zamandır içeride saklanan, dışarıya çıkmak için bir sebep bekleyen ben. Sana, itiraf etmek istemediğim kadar çok benzeyen ben.”

Elinde tuttuğu zincire baktı. “Bunu benim için Filler yapmıştı. Ve bu günden itibaren onu hak etmiyorum.” Zinciri duvara sabitlenmiş mandallardan birine astı. “Zaten bu iş için doğru alet değildi.” Sonra ısıdan hâlâ parlayan testereyi paçavralı kadından aldı ve Mick’e doğru yürüdü.

“Lütfen, Rose...” Mick’in yüzü çarpılmıştı ve öyle korkuyordu ki ağzından kelimeleri zor çıkarabiliyordu. “Lütfen, Paradise Circle’ı alabilirsin. Ben gideceğim. Seni derhal terk edeceğim ve bir daha beni hiç görmeyeceksin.”

“Babamın anneme tecavüz ettiği o zamanları hatırlıyor musun?” Artık o kadar yakındı ki Mick ısıtılmış testerenin cızırtısını duyabiliyordu. “*Senin bana tecavüz ettiğin zamanı hatırlıyor musun?*”

“Sadece bir kere!” dedi acı acı bağırarak. “Bir daha hiç yapmadım!”

“Elbette yapmadın. Çünkü o zaman nihayet Jix’e gittim ve senin nasıl bir canavar olduğunu anlattım.” Sanki bir şey düşünüyormuş gibi bir an duraksadı. “Belki bunun için sana teşekkür etmeliyim.”

Mick’in göğsünde minik bir umut ışığı çiçek açtı. “Elbette!”

Nettles başını iki yana salladı. “Yooo! Hiç sanmıyorum!”

Gunpowder Hall’un dışındaki çadırdan gelen çığlık sesleri çok uzun sürdü. Ama hiç kimse oraya yaklaşacak kadar aptal değildi. İblisler bile.

Hasta Mick, Paradise Circle'in merkezinde polis garnizonu olan ve yerel dilde "Delik" denilen yerin dışına terk edilmişti. Çırılçıplaktı. Kolları dirseklerinden, bacakları da dizlerinden kesilmişti. Kanamadan ölmemesi için dört uzvu da dikkatle dağlanmıştı ve enfeksiyon riskini azaltmak için bandaja sarılmıştı. Kor sıcağı pense kullanılarak dili kopartılmıştı. Göğsüne *adalet* kelimesi kazılmıştı.

Garnizonun ön basamaklarında yatmış, kontrolsüzce titreyerek boşluğa bakıyordu. İblisler onu oradan almakta hiç acele etmedi.

Ölüsurat Drem kendi egemenliğine, Jix the Lift'in kendi iç organlarında boğulmuş haldeki cesedinin bulunmasıyla sonuçlanan bir dizi cinayetle başlamıştı. Ondan önce Jix the Lift kendi egemenliğine Yorey Satin'i kendi viski fiçisinde boğarak başlamıştı.

Mick'in başına gelenlerin haberi yayılınca mahallenin her gerçek adamı bunun bir deklarasyon olduğunu anlamıştı.

Paradise Circle'da Black Rose* devri başlamıştı.

* Siyah Gül anlamına gelir. Aynı zamanda bu kitapta anılan bir uyuşturucunun da adıdır.

22

Leydi Merivale Hempist, Lord Rixidenteron Pastinas'ın yerde yatan bilinçsiz şekline bakıyordu. Koyulaştırılmış gözlüklerini veya büyüleyici sırtışını takınmamıştı. Elindeki ilginç çift taraflı atma silahını hâlâ tutuyor olmasa neredeyse masum görünüyordu.

Merivale bir gün önce ondan aşırıldığı düdüğü çalınca Red, düşmeden önce tökezleyip Nea'nın giysileri ve kişisel eşyalarıyla dolu büyük sandığa çarpmıştı. Bu gürültü Nea'yı uyanırmıştı ve şimdi de yarı anlaşılır ama ısrarlı sorularla Merivale'in kulaklarını aşındırıyordu. Merivale onu görmezden gelip bir düdüğe bir Rixidenteron'a bakmaya devam etti. Merivale'in şu an düşünmekte olduğu şey Nea'nın sorularının hepsinden çok daha ilginçti. Red neden kendisine zarar verdiğini bildiği bir şeyi özellikle yaratmıştı? Düdüğü onun üzerinde kullanmadan önce, Nea ve Hume aracılığıyla öğrendiklerinin

birleşimini temel alarak yaptığı şeyin bu olduğunu biliyordu. Onun bu ilginç seçimi, bir süredir düşünmekte olduğu bir şeydi ancak henüz cevap olarak tatminkâr bir bilgi alamamıştı. Lord Pastinas bu sır sayesinde hâlâ hayattaydı, en azından şimdilik. Merivale, tüm geçerli gerçeklere tamamen hâkim olmadıkça geri dönülmez kararlar veren biri değildi.

Beyaz geceliği çıplak bacaklarında dalgalanarak Leston odaya daldı. “Burada neler oluyor böyle?”

Nea’nın soruları rahatlıkla göz ardı edilebilirdi ama Prens’ten gelen sorular cevaplanmalıydı. Ancak yine de az önce neler olduğunu anlamak için ihtiyacı olan şeylerin çoğunu anlatacak yetki onda değildi. Onu nihayet saflarına katmak için bu yeterince ikna edici bir mantık olabilirdi.

“Korkarım bu sefer detayları söyleyemem, Majesteleri,” dedi sakince. “Bunun için içten özürlerimi sunarım. Sadece Elçi’nin hayatı tehlikedeydi, diyebilirim. Ben o tehlikeyi bertaraf ettim, en azından geçici olarak.”

“Kim tarafından tehlikedeydi?”

Marivale başıyla, yerde bilinçsiz yatan Lord Pastinas’ı işaret etti.

“Yo, bu doğru olamaz. Bir hata veya yanlış anlama olmalı.” Leston’ın gözleri kısıldı. “Hem detayları söyleyemem derken ne demek istiyorsun? Kimin emriyle?”

Nihayet doğru soru. “Yetkisi sizi aşan kişi, Majesteleri.”

“Ama babam yıllardır neredeyse kimseyle konuşmadı,” diye itiraz etti Leston.

“Bu doğru, Majesteleri.”

Gözleri bir an kocaman açıldı, sonra kısıldı. “Annem!” Topuklarının üstünde arkasını dönüp odadan çıktı.

Merivale, Nea'ya döndü. “Eğer izin verirsiniz, Sayın Elçi.”
“Leydi Hempist!”

Merivale bir kez daha Nea'yı göz ardı etti ve Hume'un kendisini sabırla beklemekte olduğu koridora çıktı. “Lütfen Lord Pastinas'ın güvenliğini sağlamanın bir yolunu bul. Korkarım uyandığında kiminle karşılaşacağımız belli değil.”

“Emredersiniz, leydim.”

Merivale, Leston'ın peşinden koridorda yürümeye başladı.

“Leydi Hempist, lütfen bekleyin!” Nea koridora çıkmıştı. Üzerinde gaz lambasıyla aydınlatılmış koridorda kıvrak bedeninin hatlarını ortaya çıkaracak kadar şeffaf, sarı, uzun bir gecelik vardı. Onun saraya biraz Aukbontar modası getirmesini umuyordu Merivale. Elbette siyasi gerginlikler hafiflemeye başlar başlamaz.

“Evet, Sayın Elçi?”

“Burada ne oldu?”

“Korkarım bu bir iç mesele, Sayın Elçi. Umarım anlarsınız.”

“Ama tehlikede olan *benim* hayatım.”

“İçten özürlerimle,” dedi Merivale. “Yine de hayatınızı kurtaranın ben olduğumu belirtmek zorundayım. Şimdi eğer nezaket gösterip kısa bir süreliğine bana izin verirsiniz aradığınız cevapların en azından bir kısmını size getirmek için özenle çalışacağıma sizi temin ederim. Şimdi, korkarım gerçekten gitmeliyim.”

Baş selamı verdi ve peşinden bakakalan elçinin yanından ayrıldı. Bazı şeyler hızla açığa çıkıyordu. Elçi ve Prens gizli görevini öğrenmişti. Artık sarayda dolaplar çeviren basit bir leydi olduğuna inanmayacaklardı. Merivale, bu kanıya verilecek uygun tepkinin muhtemelen utanç, öfke hatta panik oldu-

ğunu düşündü. Ama hissettiği tek şey sessiz bir keyifti, tıpkı karanlık bir sır fokurdayarak su yüzüne çıktığında hissettiği türden.

Leston'ı İmparatoriçe'nin odasının kapısında buldu. Kurdem yüzünde hem üzgün hem de kararlı bir ifadeyle Leston'ın yolunu kapatıyordu.

"Hepsini boş ver, Kurdem, onu hemen görmeliyim!" dedi Leston.

"Korkarım İmparatoriçe uyuyor ve rahatsız edilemez," dedi Kurdem.

Merivale ikisinin arasındaki boşluğa girdi. "Şimdi, Kurdem, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Vakit gece yarısını daha yeni geçti. İmparatoriçe gecede birkaç saatten fazla asla uyumaz. Onun uyuması için vakit henüz çok erken."

"Leydi Hempist..." Kurdem tereddütlü görünüyordu.

Merivale'in ihtiyacı olan tek açıklık buydu. "Hadi, ama! Sonuçta istenmeyen bir şey olursa bütün sorumluluğu ben alıyorum."

Kurdem bir an dudaklarını sımsıkı kapadı, sonra başıyla onayladı. "Nasıl isterseniz, leydim." Kapıyı açtı ve kenara çekildi.

"Şimdi, Majesteleri," diye konuşmaya başladı Merivale. "Size şunu öneririm ki sakın..."

Ama Leston çoktan yanından hızla geçip içeriye girmişti.

Merivale, Kurdem'e yılgınlıkla gülümsedi. "Düşünmeden hareket etmesi büyüleyiciliğinin bir parçası. Bana böyle söylendi." Sonra onun peşinden gitti.

İmparatoriçe Pysetcha'yı önünde yığılı bir tomar kâğıtla büyük bir yazı masasının başında buldular. Leston'ın ayak sesleri

odada duyulur duyulmaz İmparatoriçe kâğıtları düzgünce topladı ve arkasına dönmeden masasındaki bir çekmeceye koydu.

“Bak, Kurdem,” dedi arkasına dönmeye başlarken. “Senden istediğim şey...” Karşısında oğlu ve Merivale’in durduğunu görünce cümlesinin gerisini getirmedi. Ama hiç şaşkınlık da göstermedi. “İyi akşamlar, Leston. Oldukça geç oldu. Uyanık olduğunu gördüğüme şaşırdım.” Merivale’e baş selamı verdi. “Size de iyi akşamlar, Leydi Hempist.”

Merivale, geceliğiyle reverans yaptı ama Leston bu tür saygı gösterileri için çok telaşlıydı.

“Benden sakladığın sırlar var, anne!” dedi.

“Evet, canım, anne babalar bunu yapar.”

“Ben artık çocuk değilim.”

“Öyle mi?” diye sordu İmparatoriçe. “Peki, yaş dışında buna inanmana yol açan nedir?”

“Ne?” Birden donakalmıştı. “Şey...”

“Sana söyleyebileceğim kadarıyla, imparatorluğun yönetilmesiyle ilgili yetişkin meselelerine ilgi duyduğunu gösterecek çok az şey yaptın.”

“Ama Majesteleri,” diye nazikçe çıkıştı Merivale. “Aukbontar elçisiyle yaptığı cesur ittifaka ne diyeceksiniz?”

Pysetcha burnunu çekti. “Onu tanıştırdığı sırada yüzüne bir kez bakmak bunun ilerlemeci bir siyasi stratejiden çok liseli çocuk hayranlığı yüzünden olduğunu anlamaya yeterdi.”

“Ama bir erkeği para ve seks dışında ne motive eder, Majesteleri?” diye sordu Merivale. “Onlar basit istekleri olan, basit yaratıklar.”

“Saçma, Merivale,” dedi Pysetcha. “Sadakat, onur ve haklılık duygusu onları da en az kadınlar kadar kolay motive eder.”

“Benim tecrübem bu yönde değil, Majesteleri,” dedi Merivale neşeyle. “Ama elbette her şeyde olduğu gibi bu konuda da sizin bilgeliğinize saygı göstereceğim.”

“Öyle mi?” İmparatoriçe’nin sesine tehlikeli bir keskinlik geldi. “O halde bu yüzden mi oğlumun güvenliğiyle ilgili isteğimi görmezden gelip onu buraya getirdin?”

“Bunu gerekli kıldığına inandığım bir olay oldu, Majesteleri.”

“Ne gibi?”

“Gölge Şeytan kendini ifşa etti.”

“Ve?” Pysetcha dikkatle ona bakıyordu.

“Aynen korktuğumuz gibi, Majesteleri.”

İmparatoriçe’nin sakin yüz ifadesi gerçekten acı dolu bir bakışla bozuldu. “Bunu duyduğuma çok üzıldüm.”

Bu konuşmalar boyunca Prens iki kadına da gittikçe öfkeye dönüşen kafa karışıklığıyla bakıyordu. “İkinizden biri bana neler olduğunu söyler mi, lütfen?”

Merivale bir kaşını kaldırıp Pysetcha’ya soru sorar gibi baktı. İmparatoriçe bu bakışa bir an karşılık verdi, sonra oğluna baktı.

“Bazı şeyleri seni korumak için sakladım. Ama şimdi görülüyor ki cahilliğinin gerçekleri bilmenden daha tehlikeli hal aldığı bir aşamaya geliyoruz.”

“Saraydan bu kadar uzaktayken ne tür tehlikeli bir bilgiye sahip olabilirsin?” diye sordu Leston.

“İnsanlar politikanın stresini kaldıramadığım için saraydan uzak durduğumu düşünüyor. Böyle düşünmelerine izin veriyorum çünkü bu daha avantajlı. Buraya gelmemin asıl sebebi biyo-büyücülerin dikkatle izleyen gözlerinden uzakta çalışmak.”

“Biyo-büyücülerden korkuyor musun?” Leston gerçekten şaşırılmış görünüyordu. “Yani, ürkütücüler, evet. Özellikle şu Chiffet Mek. Ve Lord Pastinas’tan öğrendiğime göre ağza alınmayacak şeyler yapıyorlarmış. Ama sonuçta yine de bize *hizmet* ediyorlar.”

İmparatoriçe başını iki yana salladı. “Onlar sadece *imparatora* hizmet ederler, ne olursa olsun. Uzun zaman önce imparator bana âşık olduğunda benden bir oğlu olabilsin diye biyo-büyücülere kendisini gençleştirmelerini emretti. Bunun ona ne yapacağını biliyorlardı. O şekilde ömrünün uzunluğuyla oynarlarsa sonuçta neye dönüşeceğini. Ama biyo-büyücüler uzun zaman önce karanlık çalışmaları sırasında kendilerininkini terk ettikleri için ahlaki sınırları açısından imparatora güveniyorlar. Bu yüzden imparatorun emrini sorgulamadılar, kendi sağlığını ve imparatorluğun iyiliğini tehlikeye atsa bile. Artık imparator kayıp ve kırılgan bir şey ve onun yönlendirmesi olmaksızın biyo-büyücüler, Dark Mage zamanında olduklarından daha cesur ve pervasızlar; daha paranoyak ve güce karşı açlar.”

“Bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim,” diye kabul etti Leston. “Ama tüm bunların Rixidenteron’la ne ilgisi var?”

“Leydi Hempist, ben şu evrak işlerini yaparken onu siz bilgilendirirseniz. Korkarım bekletemem.” Sonra kâğıt yığınını çekmecesinden çıkardı ve yine çalışmaya başladı.

Merivale, “Henüz bütün gerçeklere hâkim değiliz, Majesteleri,” dedi Prens’e. “Ama *gerçekten* bildiğimiz şey, Rixidenteron’u Pastinas mülkünün yasal varisi yapanların Biyo-büyücülük Konseyi olduğu. Sonra büyükbabası şüpheli koşullarda öldü. Bu benim dikkatimi çekti. Rixidenteron’un saraya gelişinden beri düzenli aralıklarla konseyin çeşitli üyeleriyle görü-

şüyor. Ardından size yaklaşmanın yolunu bulmasını izledikten sonra size karşı bir komplodan şüphelenmeye başladım. Bu noktada direkt olarak işe karıştım.”

“Yani tüm o evlilik ısrarların numara mıydı?” diye sordu Leston.

“Lord Pastinas’la flörtleşmek son yıllarda bana verilen görevlerden hoşuma gideni ve daha yakın bir ilişki gelişecek olursa itirazım olmazdı. Ama onunla evlenmeye niyetim olmadığını söylerken doğru söylüyorsunuz.”

“Ama... biyo-büyücülerin beni öldürmek isteyebileceklerini söyledin? Bu biraz ani değişiklik gibi görünüyor.”

“Şey, başta onu izleme görevini Hume’a verdim ve...”

“Bekle, Hume senin için mi çalışıyor?”

“İmparatoriçe Majesteleri için.” Merivale hâlâ kâğıt yığınına dikkatle çalışmakta olan İmparatoriçe’yi başıyla işaret etti.

Prens, kafasında bir şeyi netleştirmeye çalışır gibi başını iki yana salladı, sonra Merivale’e geri döndü. “Devam et.”

“Teşekkür ederim, Majesteleri. Hume bana Lord Pastinas’ın bazı geceler yatağında olmadığını ve şafak söktükten hemen sonra geri döndüğünü, tekrar uykuya dalmadan önce sersem gibi ve aşırı yorgun olduğunu rapor etti. Bu olayları takip etmeye başlayınca şehirde gerçekleşmeye başlayan bir dizi hunharca cinayetle denk geldiklerini fark ettim. Gölge Şeytan adıyla bilinen cinayetler. Tüm kurbanlar sıradan halktı. Zanaatkârlar, çiftçiler, bar sahipleri. Aralarındaki tek ortak yön, beraber çalıştığım Tanrısal Doğacılar adındaki bir organizasyonun üyesi olmaları.”

“Sıradan halka ait bir organizasyon mu?” diye sordu Leston. “Lonca gibi mi?”

“Daha çok politik bir hareket gibi,” dedi Merivale. “Biyo-büyücülerin doğayı aşırı derecede saptırdığına ve İmparator Martarkis’in onları durduramayacak kadar yaşlı olduğuna inanıyorlar. Tanrısal Doğacılar’ın amacı, var olan imparatoru biyo-büyücüleri ait oldukları yere koyacak ahlaki cesarete sahip olduğunu düşündükleri biriyle değiştirmek.”

“İmparatorluk tahtına ihanet edenlerle işbirliği mi yapıyorsunuz?” diye sordu Leston.

“Sanırım öyle,” Merivale omuz silkti. “Gerçi onlar tam anlamıyla vatan haini değillerdi çünkü tahta en layık kişinin siz olduğunuzu düşünüyorlardı. Onlara göre babanızın egemenliği biyo-büyücüler tarafından doğaüstü şekilde uzatılmıştı ve sizin tahta geçme zamanınız gelmişti.”

“Yani babamın tahttan çekilmesini mi istiyorlardı?”

“Saf olma, oğlum,” dedi Pysetcha, kâğıtlarını bir kenara koyarak. “Biyo-büyücüler böyle bir şeye asla izin vermez. Güçlerine ve deneylerini canlarının çektiği gibi yürütme serbestliklerine aşırı düşkün hale geldiler. Şu anki statükoyu ellerinden geldiğince uzun süre koruyacaklardır.”

“Peki, bu süre ne kadar?” diye sordu Leston. “Babamı ne kadar hayatta tutabilirler?”

Merivale ısrarla gözlerinin içine baktı. “Hiç bilmiyoruz, Majesteleri.”

“O halde...” Leston bakışlarını Merivale’den annesine çevirdi, sonra yine Merivale’e döndü. “Bu insanlar, bu Tanrısal Doğacılar, ben tahta geçebileyim diye babama suikast yapmak istiyorlar.”

“Bu en kestirme seçenek olurdu, Majesteleri,” dedi Merivale.

Sanki acı içindeymiş gibi Leston'ın alnı kırıştı. "O zaman babamı korumak için Rixidenteron geceleri kaçıp kaçıp onları mı öldürüyordu?"

"Başta öyle sandım," dedi Merivale. "Ama biyo-büyücü-lerin her zaman yaptığı gibi işin aslı çok daha karmaşıktı. Anlarsınız, Lord Pastinas'ı daha iyi tanıdıkça onun baskı altında çalıştığından şüphelenmeye başladım. Onun üzerinde belli bir yaptırımları olup olmadığını merak ettim. Ve bence bu *gerçekten* doğru. Ama şimdi ondan da karmaşık olduğunu düşünüyorum. Çünkü ya Lord Pastinas şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha iyi aptal rolü yapıyor ya da gece ne yaptığını gerçekten bilmiyor."

"Sence biyo-büyücüler bir şekilde uykusunda onu kontrol mü ediyor?"

"Bu sadece bir teori," dedi Merivale. "Nea bana Call to Arms Oteli'nde karşılaştıkları suikastın detaylarını ve özellikle Brackson denen bir adamla Lord Pastinas arasında geçen konuşmayı anlattığında bu teoriyi düşünmeye başladım. Bu konuşma sırasında Brackson, biyo-büyücülerle çalıştığını itiraf etmiş ve onların Rixidenteron'un üzerinde düşündüğünden daha fazla kontrol sahibi olduklarını ima etmiş. Sonra bu Brackson bir düdük çalmış, Nea sesini duymamış ama Rixidenteron dizlerinin üstüne düşmüş. En azından son detay artık doğrulanmış oldu, zira Rixidenteron'u o şekilde durdurup elçinin hayatını kurtardım."

Leston artık şakaklarını ovuyordu. "Yani Nea'yla olan arkadaşlığınız da mı numara?"

Merivale iç çekti ve ona sabırla gülümsedi. "Majesteleri, benim İmparatoriçe Majestelerinin hizmetinde bir baş casus

olduğumun şimdiye kadar dikkatinizden kaçmış olduğunu umuyorum; çok prestijli bir merteye olmadığını eklemeliyim. İnsanlara karşı sık sık baskı için kullanılabilecek arkadaş veya âşık gibi lükslerim yoktur. Sizin Leydi Merivale olarak tanıdığınız kadın sadece görüntüden ibaret. Sarayın içinde rahatça çalışmama izin veren bir performans da diyebilirsiniz.”

“Yani aslında Leydi Hempist değil misiniz?”

“Ah, öyleyim,” dedi Merivale. “Ama *asıl* Leydi Hempist masum bakışlı, evlilik meraklısı dolapçı biri değil. Asıl ben buyum.”

“Ve bunun için minnettar olmalısın,” dedi Pysetcha. “Leydi Hempist baş imparatorluk casusu olarak geçirdiği kısacık sürede senin hayatını ve benimkini defalarca kurtardı.”

O sırada artık Leston, kayıp küçük bir çocuk gibi görünmeye başlamıştı. “Sen, annem, en iyi dostum. Hiçbiriniz olduğunu düşündüğüm kişi değilmişsiniz.”

“Nea’nın da tamamen dürüst olmadığına bahse girerim.”

Merivale sert oynamayı seviyordu. Ara sıra insanların ne kadar kırılgan olduklarını unutuyordu. Ama şu an o anlardan biri değildi. Nea’nın Prens’i kandırabiliyor olduğunu söylerken bu, Prens’in akıl durumunu görmek için yaptığı hesaplı bir hareketti. İnanmamak ona güvenmediğini gösterirdi. Kızgınlık ona inandığını ama çok âşık olduğu için bu söylediğini kabul etmek istemediğini gösterirdi. Hemen kabullenmenin en istenen ama en olasılıkdışı davranış olduğunu biliyordu. Ama ikinci en istenen sonucun gerçekleşmesinden memnundu: acı-nası boyun eğme.

Prens Leston ağlamaya başladı.

“Korkarım onu kırmış olabilirim, Majesteleri,” dedi sesinde

hiç pişmanlık olmadan. “Anlaşılan haklıymışsınız. Acı gerçeklerle baş edecek kadar olgun değilmiş.”

Bu söz onu aniden durdurdu. Gözyaşları dinene kadar dudaklarını ısırarak önce Merivale’e sonra Pysetcha’ya baktı.

“Ee, oğlum?” diye sordu İmparatoriçe. “Kendine acıyarak ağlayacak mısın? Yoksa arkadaşına yardım etmek için elinden geleni yapacak mısın?”

“Ona yardım etmek mi?” diye sordu Leston. “Nasıl?”

“Onu sorgularız,” dedi Merivale. “Eğer, tepkilerine bakarak gerçekten biyo-büyücülerin kurbanı olduğunu belirleyebilirsem, o zaman üstündeki kontrollerini kırmaya çalışırız.”

“Ya kıramazsak?”

“O zaman belli ki onu öldürmek zorunda kalırsınız,” dedi Merivale düz bir sesle.

Bu, istenen etkiyi yarattı. Prens’in rengi attı. “İş oraya varmayacak. Onu *mutlaka* kurtaracağız.”

“O halde bir an önce çalışmaya başlamamızı öneririm, Majesteleri,” dedi Merivale kesin bir sesle. “Hume onu zincirlemiş olmalı, dolayısıyla bilinci yerine gelince eğer hâlâ *bizim* Rixidenteron’umuzsa oldukça akli karışık ve kızgın olacaktır.”

“Evet, elbette.” Leston gitmek üzere arkasını döndü, sonra durup yine döndü. İmparatoriçe’ye baş selamı verdi. “Majesteleri.”

“İyi şanslar, oğlum,” dedi Pysetcha. “Dostunu kurtarmanızı *gerçekten* isterim. Ve yakında daha fazla konuşacağımıza söz veriyorum.”

Leston çıkar çıkmaz İmparatoriçe, Merivale’e döndü. “Beni asla hayal kırıklığına uğratmıyorsunuz, Leydi Hempist.”

Merivale reverans yaptı. “Yeteneklerimi takdir eden birine hizmet etmek tatmin edici.”

“Sanırım şimdilik ancak bu kadarını kaldırabilir,” dedi İmparatoriçe.

“Evet, bence geri kalanını anlatmadan önce biraz beklememiz gerekecek,” diye hemfikir oldu Merivale.

—

Sancı verici güneş ışıkları Red’in göz kapaklarını delip geçti ve onu şok etkisiyle uyandırdı. Yüzünü buruşturdu ve ışıktan uzaklaşmaya çalıştı. İşte o zaman bir şeylere zincirlenmiş olduğunu fark etti.

“Lanet olsun!”

Yüzündeki esintiye bakılırsa dışarıdaydı. Altındaki tahta plakaları hissedebiliyordu. Deniz kokusu suyun yanında olduğunu bildiriyordu. Uykusunda tutsak alınıp bir yere mi taşınmıştı? Bu imkânsız görünüyordu. Hafif uyku Paradise Circle’da hayatta kalma özelliği idi. Bir yıllık saray hayatı onu *bu kadar* mı yumuşatmıştı. Bu mümkün müydü?

Kendini aydınlığa karşı gözlerini açmaya zorladı. Bu çok acı vericiydi ama önünde beliren beş figürü ayırt edebiliyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu.

“Bak, Rixidenteron.” Bu, Leston’ın sesiydi. Bir şeyden çok endişe duyuyor gibiydi. “Biliyorum, bu biraz...”

Sonra Merivale’in sesi araya girdi, bıçak kadar keskindi. “Biyo-büyücülerle çalışıyorsun.”

Bunu anladığını bilmeliydi. Bu bir bakıma rahatlatıcıydı. “Başka şansım yoktu. Gerçekten. Onların beni onlar için bir tür silah olarak eğitmelerine izin verirsem Hope’un peşinden gitmeyeceklerine söz verdiler. Buna bu yüzden katlanıyordum.

İşleri onların aleyhine çevirmenin bir yolunu buluncaya kadar uygun zamanı bekliyordum.”

“Buna inanamıyorum...” Leston’ın sesi dehşete düşmüş gibiydi.

“Bakın, bunun berbat bir durum olduğunu biliyorum ve size söyleyemediğim için özür dilerim. Ama kimseyi gerçek anlamda incitmedim.”

“Neredeyse Nea’yı öldürüyordun,” diye patladı Prens.

Red omurgasında buz gibi bir burkulma hissetti. “Sen neden bahsediyorsun? Nea’ya *asla* zarar vermem.”

“Dün gece gizlice odama girdin,” dedi Nea. Red güneşin parlaklığında Nea’nın yüz ifadesini tam olarak çıkaramıyordu ama sesi kulağa gergin geliyordu. Sanki ondan korkuyormuş gibiydi. “Elinde bu... bıçaklar vardı ve bakışlarında insanlık yoktu. Leydi Hempist orada olmasaydı...”

Red başını iki yana salladı. “Hayır, öyle olmuş olamaz.” Ama sesinde kararlılık yoktu. Anılar dalga dalga su yüzüne çıkıyordu, sanki belirsizce hatırlanan kâbuslar gibi.

“Üzgünüm, Rixidenteron.” Bu sefer Merivale’in sesi biraz daha nazikti. Ama fazla değil. “Gölge Şeytan *sensin*.”

“Ne?” Red’in midesi bulanıyordu.

“Tüm o masum insanları öldüren kişi sensin.”

“Hayır. Ah, Tanrım...”

Red, Tanrı’ya inanmadığını düşünmekten hoşlanırdı. Ama içinin derinlerinde bir yerde inanırdı. Bazen hayatını anlamlandırmanın tek yolu, ona hükmeden acımasız, kaprisli bir gücün olmasıydı. Saraya ilk geldiği sırada Ammon Set’in kendisine söylediği bir şeyi hatırladı. Onunla işleri bittiğinde artık bir şahıs olmayacağını söylemişlerdi.

“Bu nasıl... mümkün olabilir?”

“Kesin olarak bilebilmem için biraz daha bilgi toplamam lazım,” dedi Merivale. “Ama bilincin yerindeyken sana bir hedef verdiklerinden şüpheleniyorum. Belki tetikleyici olarak kullandıkları bir ifade vardır. Sonra, o gece uyuduğunda Gölge Şeytan iş başına geçiyor.”

Red kendinden çok emindi oysa. Hayatı boyunca bütün sorunlardan sıyrıldığı şekilde biyo-büyücülerin elinden kurtulacağına çok güveniyordu. Düdüğü bile keşfetmişti, o da bir başka engel gibi görünüyordu. Kaçışını belirlemek için çözmesi gereken bir bilmece. Artık bunca süredir onunla alay ettiklerini anlıyordu. Kaçış yoktu çünkü onu çoktan çarpıtmışlar, ona doğadışı bir şey yapmışlardı. Onu da *kendilerinden biri* haline getirmişlerdi.

“Tek yapmanız gereken... beni öldürmek,” dedi.

“Hadi, Lord Pastinas.” Merivale’in sesi eski şakacılığına birazcık dönmüştü. “Ben oldukça akıllıyım, bilirsin. Senin de işbirliğiyle biraz daha kabul edilebilir bir çözüm bulabilirim.”

—

Bütün geceyi uyanık geçirdikleri için hepsi gün boyu sessizdi; bütün olup bitenler sırasında uyuduğu belli olan ve Sunset Point’e özgü vahşi yaşamı görmeye karar veren Etcher dışında. Merivale de onunla gitmeye can atıyordu. Hâlâ Nea’yla ve Aukbontar’la ilgili edinilmesi gereken çok bilgi vardı. Etcher kolay lokma gibi görünüyordu. Ama bir gece önce hiç uyumamıştı ve bir sonraki gece de uyumaya niyeti yoktu. Dolayısıyla bu seferki fırsatın kaçmasına izin verdi ve onun yerine daha çok ihtiyacı olan gündüz uykusuna yattı.

Karanlık çöküp de insanlar erkenden yatma hazırlıklarına başlayınca Merivale, Nea'nın odasının iki kapısına da muhafızlar yerleştirdi. Etcher'i elçinin yanındaki kendi yatağına yatırdı. Bu gece uygunluğu dert etmeyecekti çünkü Gölge Şeytan'ı izleyecek birileri olsun istiyordu.

Rixidenteron gün boyunca durgundu, neredeyse hiç konuşmadı. Biyo-büyücüler konseyinin kuklası olduğunuzu öğrenmenin şoku kolay atlatacağınız bir şey değildi kuşkusuz. Bakmadığını düşündüğü zamanlarda Merivale'e kaçamak bakışlar atıyordu. Elbette Merivale her an ona bakıyordu. Yan görüşlerini fiziksel sınırdan geliştirmişti, dolayısıyla kişi tam arkasında olmadığı sürece sadece genel şekliyle kalmayıp en azından yüz ifadesiyle ilgili bir fikir bile edinebiliyordu. Hayatını birden fazla durumda kurtaran şey bu yetenektir.

Nihayet yatma vakti geldi ve garip bir korku duygusu odada asılı kaldı. Merivale yatağının üstünde oturdu, eteklerini düzeltti ve beklemeye başladı.

Red yorganının altına girerken ona bir bakış attı. "Bütün gece beni mi izleyeceksin?"

"Evet," dedi Merivale. "Gölge Şeytan'ın yeniden belirip belirmeyeceğini merak ediyorum, zira dün gece görevini yerine getiremedi."

Bir anlığına sessizdiler.

"Hep biliyordun, değil mi?" diye sordu Red.

"Şüpheleniyordum."

"Yani suikastçıyı saklandığı yerden çıkarıp biyo-büyücülere karşı ifade vermeye zorlama fikrinin tamamı sadece dalavere miydi?"

Merivale, Red'e sitem dolu bir bakış attı. "Duyargalarını

onlarca yıl boyunca tahta sardıktan sonra biyo-büyücülerin güçlerini ellerinden almanın bu kadar kolay olacağına gerçekten inandın mı? Sıradan halkın ve başka ülkeden birinin cinayet suçunu onlara yükleyerek?”

Red iç çekti. “Sanırım öyle düşünmek biraz aptallıktı. O halde dalavere neden?”

“Senin nasıl tepki vereceğini görmek için. Çünkü senin Gölge Şeytan olduğundan epeyce emin olmakla birlikte bunu senin bilip bilmediğini belirlemem gerekiyordu. Sen bir düşman mıydın, kurban mı?”

“Peki, ya şimdi?”

“Bu noktada senin biyo-büyücülük kurbanı olduğundan çok eminim. Ama henüz tam değil. Gölge Şeytan’la tanışmak beni öyle veya böyle ikna edecek.”

“Geri gelirse ne yapacaksın?”

Merivale elindeki gümüş düdüğü havaya kaldırdı.

Red ona bezgince gülümsedi. “Dün arabadayken cebimi kestin ve oradan aşırdın. Bana asılıyormuş gibi görüldüğün sırada.”

“*Asılmak* kelimesi cinsel olarak etkilenmek anlamına geliyor, değil mi?”

“Sanırım bunu Thoriston’ın kitabından öğrendin.”

“Evet. Ve seni temin ederim, senden etkilenmem numara değildi. Özellikle her zamanki hedeflerimle kıyaslandığında.”

“Bu da çoğunlukla yaramaz yaşlı bunakları manipüle ettiğin anlamına mı geliyor?” diye sordu Red.

Merivale başını salladı. “Eğer seni rahatlatacaksa seninle flörtleşmek sadece zevkli değildi, aynı zamanda seni manipüle etmek için gerçekten aklımı kullanmak zorunda kaldım. Nor-

malde sadece birkaç akıllı nükte ve göğüs çatalından anlık bir görüntü yeterli olur.”

“Şaşırmadım. Nükte de göğüs çatalı da kulağa çok iyi geliyor.”

“Farklı şartlar altında belki göğüs çatalımın güzelliğini daha çok araştırmam için seni davet ederdim,” dedi Merivale. “Ama korkarım sen ve ben bu akşam başka işlerle meşgulüz.”

“Sen çok özel bir kadınsın, Leydi Hempist.” Bir nebze eski flörtçü çapkının ses tonu karıştı ama öyle yapaydı ki büyüleyicilikten çok, zavalılıcıydı.

“Bu gerçeği fark etmene sevindim, Lord Pastinas. Şimdi, uykuya dalma nezaketini gösterirsen işe başlayabiliriz.”

Rixidenteron başını olur anlamında salladı, yatağının yanındaki küçük gaz lambasını söndürdü ve başını yastığına koydu.

Birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. Sonra yeniden doğruldu. “Sen beni böyle seyrederken gevşemek biraz zor.”

“Uyurken sana şarkı söylememi ister misin?” diye sordu Merivale.

“Gerçekten mi?” Loş ışıktaki Red’in yüz ifadesini göremiyordu ama sesi kulağa şaşırmış gibi geliyordu.

“Gerçekten,” dedi.

“Elbette. Yardımcı olabilir.”

“Pekâlâ. Yat ve gözlerini kapat bakalım.”

Red söyleneni yapar yapmaz Merivale, hafif, hareketli sesiyle söylemeye başladı:

Lesser Basheta’nın bir kızı vardı,

Güzelliği güneş gibi parlardı.

Greater Basheta’dan bir oğlana âşıktı

Kendisine tek aşkı olacağının sözünü veren.

*Ama sonra bir gün bir fırtına koptu,
Ve kızın canı sevgilisi savaşa çağırıldı.
Onu bekleyeceğine dair yemin etti,
Ve deniz kıyısında nöbet tuttu.*

*Karanlık bütün diyarlara yayıldı,
Ve denizde ölüm azamet kazandı.
Kızın sabırla beklediği sahilin kumları
Akan kanları içine çekti.*

*En sonunda kızın sevgilisi ona geri geldi,
Artık bir çocuk değil, adamdı.
Kızı öptü ve onunla evlendi.
Kız karanlığın neşeye dönüştüğünü sandı.*

*Ama savaş onu sert ve zalim yapmıştı.
Kızın hayatında artık mutlu günler yoktu.
O yüzden dikkatli dinle, seni aptal:
Karanlık geldi mi asla gitmez.*

Bu şarkıyı Merivale küçük bir kızken oda hizmetçisi ona söylerdi ve Merivale, verdiği derse her zaman dikkat ederdi. Şimdi bile, kendi dengine en yakın olabilecek bu uyuyan adamın şeklini oturmuş seyrederken içinde kıvılcımlanan arzusun sıcaklığını hissetti. O ateşe boyun eğmek veya baskılamaktansa dikkatle inceledi, sanki biri zehirli bir böcek örneğini inceler, kendisini sokmamasına özen gösterip güzel renklerine ve zarif tasarımına dikkat ederken yapabileceği gibi.

Rixidenteron'a göz kulak olurken şarkının melodisi zihninde devam etti. Sonra, gece yarısını biraz geçerken Red kıpırdanmaya başladı. Merivale üzerine yavaş yavaş yayılmaya başlayan uyuşukluğu atmak için kendisini sertçe çimdikledi ve Red'i dikkatle izledi.

Red aniden kalkıp oturdu. Gözleri hemen Merivale'e takıldı, onu bir gece önceden hatırladığı anlaşıyordu.

"Sen....," diye tısladı Gölge Şeytan.

Merivale düdüğü öttürdü ve Red'in gözleri ters döndü. Ama bu sefer Merivale, Red kendinden geçmeden düdük çalmayı bıraktı. Red hâlâ kıpırdayamaz haldeyken Merivale yatağının altına sakladığı zinciri çıkardı ve onu yatağa zincirledi. Sonra kendi yatağına dönüp bekledi.

Red kendine gelince zincirleri asıldı ve anlamsızca homurdandı. Birkaç dakika sonra vazgeçti. Adamın her şeyi farklıydı. Hareketleri. Homurtularının sert gıcırıltıları. Görüntüsü bile sanki yüz kasları başka bir şekle çarpıtılmış gibi farklıydı.

"Demek," dedi Merivale sonunda. "Geri geldin."

Red zımpara gibi bir sesle, "Elbette," dedi. "Birini öldürmem için izin verildi. Bunu yapıncaya kadar geri gelmeye devam edeceğim."

"Sana bu izni kim verdi?"

"Beni yapanlar. İsimleri önemsiz."

"Önemli olan ne?"

"Önemli olan tek şey ölüm. Sonsuza dek süren tek şey odur."

"Elçi dışında herhangi birini öldürmene izin verildi mi?"

"Bu hedefle arama doğrudan kim girerse."

"Benim gibi."

Red o zaman ona baktı ve gözlerinde açlık, öfke veya kötülük yoktu. Aslında hiçbir şey yoktu. Sanki kırmızı çerçeveli bir boşluğa bakar gibiydi.

“Evet,” dedi Red. “Seni öldüreceğim.”

Merivale, Red’in gözleri ters dönüp kendinden geçinceye kadar düdüğü öttürdü. Yüzünün o tanıdık Lord Pastinas’a geri dönüşünü izledi.

Düşüncelere dalmış olarak düdüğe baktı. Her adamın bir düdüğü olsa yıllar önce evliliği düşünebilirdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Asla zarar vermeye niyetim yoktu. En karanlık zamanımda bile yaptığım şeyin büyük çoğunluğun iyiliği için olduğumu düşünürdüm. Ama karanlığın sorunu da buradadır. Etrafı görmeyi zorlaştırır.

- gizli Dark Mage yazıtlarından

23

Brice Vaderton'ın *Kraken Avcısı* için söyleyebileceği en iyi şey, “kontrollü kargaşa” idi. Fakat tam tersine daha kötü olmamasına şaşırılmıştı. Empty Cliffs'ten gelen minnet dolu elli sığınmacı vardı, hiçbirisi uslu insanlar değildi ve hepsi yirmi kişilik mürettebat için tasarlanmış iki direkli brike istiflenmişti.

Güvertedeki, hep birlikte kıpırdanan, yıkanmamış kalabalığı incelerken, “Sanırım şimdi tam bir korsan gemisi oldu,” dedi Kaptan Bane'e.

Hope başını salladı. “Gerçek korsanlarla ilk karşılaşmam, belki sekiz kişilik mürettebat kapasitesi olan ve üzerinde en az otuz adam bulunan küçük, tek direkli bir şalopaydı. Taktikleri mümkün olduğunca çabuk yaklaşıp ganimeti sırf sayılarıyla şaşkına çevirmektir.”

“Kötü bir strateji değil,” dedi Vaderton. “Ama öyle aşırı yüklenmiş bir gemi, insanların işsiz kalmasına neden olur. Ve o boş insanlar da haylazlık peşine düşer.”

“Bizim tayfamız boş durmayacak, Bay Vaderton,” dedi Bane.

“Öyle mi? Burada bir süre daha demirli bekleyebileceğimizi söylediğinizi sanmıştım. Paradise Circle’da gemi ve mürettebat toplayan adamlarınız yok mu?”

“Evet,” dedi Bane. “Bu size bu tayfanın arasındaki acemileri iyi birer denizci yapmak için bolca zaman verecektir.”

“Ben mi?” diye sordu Vaderton.

“Yeteneğinize layık bir görev ortaya çıkıncaya kadar sizi *Kraken Avcısı*’nın tayfa başı olarak ilan ediyorum.”

Vaderton, Bane’in kendisinden ne istediğini bilip bilmediğinden emin olmak için uzun uzun ona baktı. Dudaklarının kenarını yukarı doğru çeken hafif bir gülümseme gördüğünü sandı ve bildiğine karar verdi.

Sonunda, “Emredersiniz, Kaptan,” dedi.

Bane’in tebessümü koca bir sırtışa dönüştü. “İşsiz ellerden kaçınmak lazım, Bay Vaderton. Sizinkiler de dâhil.”

Vaderton pişman pişman gülümsedi. “Ben de öyle dedim, değil mi?”

Kaptan Bane genellikle sessiz bir özgüvenle, sakın bir varlık göstererek dolaşırdı ama muzip bir mizah duygusu şaşırtıcı anlarda su üstüne çıkardı. Eskiden olsa Vaderton bu özelliği bir kaptanda zevksiz bulurdu. Ama şimdi Bane’den böyle bir tepki alabildiği için kendinden aşırı derecede memnundu. Her şeyin başı olan insanın da nihayetinde bir insan olduğunu görmenin rahatlatıcı olduğunu fark etmişti.

Böylece Vaderton, Kaptan Dire Bane’in emri altında, kendi insanlığını önde tutma niyetiyle ilk görevine başlamış oldu. Ama eski alışkanlıklardan umduğundan daha zor vazgeçili-

yordu ve Empty Cliffs'ten gelenlerin çoğu denizcilik ve deniz konusunda ne yazık ki tecrübesizdi. Çoğu camadan düğümü bile atamıyordu ve yükseğe tırmanma fikri ödlerini patlatıyordu. İlk günün sonunda emirler yağdırarak herhangi bir denizci tayfa başı kadar kötü havlıyordu ve güvertenin bir yerlerinde bir kırbaç bulup bulamayacağını merak ediyordu.

Neyse ki onu kontrol altında tutacak dostları vardı. Kismet Pete ve Bisküvi Bill deneyimli denizcilerdi ve Vaderton'ı ihtiyacı olduğunda rahatlatmak için sırtını sıvazlayacak kadar iyi tanıyorlardı. Bane'in dümencisi, Paradise Circle adamı, tek gözlü Kayıp Finn adlı adam da kolay heyecanlanmayan, istikrar sağlayan biriydi. Sartiyelerin ve serenlerin arasında korkusuzca çalışıp didinerek daha korkak mürettebat üyelerini teşvik eden Jilly (ona Jillen dememek için çabalaması gerekti) de oradaydı. Ama hayal kırıklığı ve öfke, durumu olumsuz etkileyip Vaderton gerçek anlamda çaresiz hissetmeye başladığında onu tekrar kendine getiren kişi Yammy oluyordu.

Vaderton'ın artık kendi kaptan kabini yoktu, elbette. Mürettebatın geri kalanıyla beraber ranzada yatıyordu. Bu yüzden kendini onları boğuyormuş gibi hissettiğinde çoğunun cesaret edemeyeceği birkaç yerden birine gidiyordu: yukarıya.

Bir gece o ve Yammy, ön yelken sereninin yanındaki küçük platformda otururken "Hepsini boğ gitsin, umutsuz vakalar," diye hırlamıştı elindeki içki kadehinin içine doğru. Burası güverteden bir basamak yukarıda olan tek yerdi ama bu bile yeni mürettebatın çoğunu caydırmak için yeterliydi.

"O halde onlara vermen gereken şey umut," dedi Yammy. "Tıpkı benim sana verdiğim gibi."

"Onları yetenekleriyle ilgili şımartmayı veya kandırmayı reddediyorum," dedi Vaderton.

“Buna gerek yok. Bu insanlar çok iyi olmadıklarını biliyor. Bunu yeterince açık ifade ettin.” Ona sert bir bakış attı ve yine kabuğuna çekildi. Yammy asla gerçek öfke göstermezdi ama yapsa çok korkunç olacağını anlıyordu Vaderton. “*Senin* hepsini iyi birer denizciye dönüştürecek kadar iyi bir denizci olduğunu göster onlara. Hepsinden de öte, onlardan kolay kolay vazgeçmeyeceğine ikna et onları.”

“Görevimden vazgeçmek mi? Nefes aldığım sürece olmaz.”

“Ama bunu onlar bilmiyor,” dedi Yammy. “Bu insanlardan öyle çok vazgeçilmiş ki şimdi de beklentileri bu.”

Vaderton içkisinden bir yudum daha alırken bunu bir düşündü. “Böyle yaşamak çok kötü.”

“O halde onlara daha iyi yaşamamanın bir yolunu göster.”

Hope, Vaderton’a yeni mürettebat yetiştirme görevini ilk verdiğinde onu dikkatle izlemişti. Onurlu ve cesur olsa da donanma geçmişinin onu çok sert ve dar görüşlü yaptığından endişeleniyordu.

Korkuları temelsiz değildi. Vaderton’ın detaylara çok takıntılı dikkatine sahip olmayan herkese karşı çabuk sinirleniyordu. Ama Yaşlı Yammy her zaman yakınında oluyordu. Belli bir düğümün karmaşıklığını anlamakta zorluk çeken zavallı bir tayfa elemanına kontrolsüzce bağırmaya başladığını gördüğü anda Yammy oradan geçiyor ve Vaderton’ın kulağına bir şey fısıldıyordu. Vaderton bir an duruyor, derin bir nefes alıyor ve çok daha büyük bir sabırla anlatmaya devam ediyordu. Bu nazik düzeltmelerle geçen bir haftadan sonra Vaderton’ın yaklaşım-

ları yumuşadı ve sonunda, yönergeleri kesinlikle gevşemese de en azından bir hata yaptıklarında onlara lanet okumuyordu.

Hope ve Yammy kış güvertesinde durmuş, Vaderton ana güvertede bir grup yeni denizciye halat donanımının daha ince noktalarını açıklarken izliyordu.

“Onun üzerindeki etkin inanılmaz,” dedi Hope.

Yaşlı Yammy gülümsedi. “Onu ara sıra nazikçe yüreklendirdim ama asıl işi o yapıyordu. İnsanlar ellerinden değerli bir şey alındığında çok büyük değişimler geçirebilirler. Bazıları kayıpları yüzünden sert ve kötü olur. Bazıları da çektikleri acının kendilerini eğitmesine, büyümelerine yardım etmesine izin verir.”

Hope’un eli kendiliğinden ön koluna uzandı. Parmakları mengenenin soğuk metaline dokundu.

Yammy başıyla Hope’un protezine işaret etti. “Sen bunu çoğundan daha iyi bilirsin.”

“Bu seçimi şimdiye kadar birkaç defa yaptım sanırım.”

Bir süre daha sessizlik içinde Vaderton’ın işe yeni alınanlarla çalışmasını izlediler.

“Red’in başına gelecekleri biliyor muydun?” diye sordu Hope. “Biyo-büyücülerin eline geçeceğini?”

Yaşlı Yammy başını iki yana salladı. “O kadar ileriye görmeye çalıştığımda pek o kadar net veya kesin olmaz. Onu son gördüğümde benim onu uzun bir süre boyunca görmeme engel olacak bir seçim yapacağını hissetmiştim.”

“Bana bakınca ne görüyorsun?” diye sordu Hope.

Yammy gülümsedi. “Tam potansiyelinin farkına varmaya yeni başlamış, kararlı bir genç kadın görüyorum.”

“Ne potansiyeli?”

“Emin değilim,” diye itiraf etti Yammy. “Ama öğrenmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Pekâlâ,” Gözlerinde bir pırıltı olan Sadie uzun adımlarla onlara doğru geldi. “Anlaşılan geminin bilge kadını olarak kendime bir rakip bulmuşum.”

“Endişelenme, seni yaşlı keçi,” dedi Yammy sevgiyle. “Çok yakında kendi yoluma koyulacağım.”

“Ah, öyle mi?” Sadie gözlerini kıstı.

Hope, “Seni bertaraf etmesine izin verme,” dedi Yammy’ye. “Bizimle istediğin kadar yolculuk edebilirsin.”

“İnsan yardım etmek *zorunda* hissedeceğini bile düşünebilir,” dedi Sadie. “Onu ve diğer herkesi bizim kurtardığımız düşünülünce.”

“Size ıslah olmuş bir deniz kaptanı ve onunla gemiyi yürütmeye yetecek kadar tayfa verdim,” diye belirtti Yammy. “Ayrıca... gelecek mücadelelerde işinize yarayacak başka fikirlerim var. Belki sizin henüz göz önünde bulundurmadığınız şeyler.”

“Bu kadar gizemli konuşunca ondan nefret ediyorum, Kaptan,” dedi Sadie. “Onu denize atma izni istiyorum.”

Hope tebessümünü bastıramadı. “İzin isteği reddedildi.”

Sadie iç çekti. “Sanırım onu sadece defetmek zorunda kalacağım o halde.” Yammy’ye pis pis baktı. “Peki, o denizci adamla henüz birlikte olmadın mı?”

Yaşlı Yammy gözlerini devirdi. “Hayır, Sadie.”

“Neden yapmadın? Şu Empty Cliffs’te yapacak çok şey olmasa gerek. Hem onun dar kısa denizci pantolonuyla orada dolaştığını gördüm. Hiç de fena görünmüyor. Sakın senin böyle şeyler için fazla *yaşlı* olmandan dolayı olmasın?”

Yaşlı Yammy ona düz bir bakış attı. “Şu an bu konuda ısrar edersen korkarım başka arkadaşlar bulmak zorunda kalacağım.”

Hope çabucak, “Bunu yapmana gerek yok,” dedi.

“Zaten şu an Sadie’nin akıl hocalığına daha çok ihtiyacın var,” dedi Yammy. “Bizim zamanımız gelecek.”

Hope ve Sadie, Yaşlı Yammy’nin pruvanın altındaki güverteye doğru gidişini izledi.

“Heh!” dedi Sadie alçak sesle. “Bu raundu ben kazandım.”

“Bu bir yarış değil,” dedi Hope.

“Kesinlikle öyle, kızım. Uzun süredir öyleydi.”

—

Brigga Lin geminin en önünde, gerçek anlamda cıvadradan eğilmiş halde herkesten mümkün mertebe uzakta duruyordu. Etrafta bu kadar çok insan bulunmasına alışkın değildi. Özellikle onları öldürmüyorsa. Hava onların feromon ve diğer kokularıyla doymuş haldeydi. Sanki havada onların duygularının tadını alabiliyor gibiydi. Bazıları ekşi veya acıydı, bazıları baharatlı, bazıları tatlı. Bunların hepsi, Brigga Lin’in istediğinden fazlaydı.

“Endişelenme,” Yaşlı Yammy ona doğru geldi. “Alışırsın.”

“Ne demek istiyorsun?” Hope, bu kadına güveniyor olabildi ama Brigga Lin henüz karar vermemişti.

“Tüm bu uyarıcılar,” Yammy ellerini sallayarak etrafını gösterdi. “Tüm bu insanlar. İzin verirsen yorucu olabilirler.”

“Sen nereden bileceksin?”

“Çünkü beni de rahatsız ediyor.”

“Birbirimize benzediğimizi mi söylüyorsun?” diye sordu Brigga Lin dikkatle.

Yaşlı Yammy başını iki yana salladı. “Benzer mi? Pek değil. Uzun süredir senin gibi birinin olduğunu düşünmüyorum. Ama örtüşen özelliklerimiz var.”

“Ne gibi?”

“Benim tamamen içine büründüğüm algının sadece kenarlarını duyumsuyorsun.”

Brigga Lin’in gözleri kocaman açıldı. “Daha fazlası mı var diyorsun?”

Yammy başını salladı. “Ama onu senin yaptığın gibi doğrudan etkileyemem. Bu senin biyo-büyücülük eğitimin. Benim insanların kan büyüğü dediği şeye ya da bitki ve ilaçlara başvurmam gerekir. Bunların hiçbirisi senin yaptığın şey kadar etkili değil.”

“Ama yine de,” dedi Brigga Lin. “Algılayabildiğin şey nedir?”

“Tam olarak açıklaması zor. Senin de yapmaya başladığın gibi her şeyin birbiriyle ilintisini algılıyorum. Biraz daha güçlü ama benim bu konuda çok daha fazla pratiğim var. Ayrıca bu ilintiyi sadece şimdi olduğu gibi değil, eskiden olduğu ve gelecekte olabileceği gibi hissediyorum.”

“Geçmiş ve gelecek mi?” diye sordu Brigga Lin bir adım yaklaşarak. “Olacakları tahmin edebiliyor musun?”

“Bir yere kadar.”

“Acaba...” Brigga Lin yutkundu, potansiyeli düşünürken ağzı bir anda kurumuştı. “Bunu yapmayı bana da öğretebilir misin?”

Yammy’nin gözleri kısıldı. “Algı kapılarını iyice açtığın zaman onları bir daha kapatamazsın. Sonunun ne olacağının

garantisi olmaksızın bilinmezliğe uzanıyor olacaksın. Sonuçlar şu anki amaçlarıyla pekâlâ çelişebilir.”

“Karanlıklara her zaman cesaretle uzanmışımdır,” dedi Brigga Lin. “Şimdi durmakta bir neden göremiyorum.” Yaşlı Yammy’ye derin bir reverans yaptı. “Lütfen beni öğrencin olarak eğit.”

Yaşlı Yammy, gözlerinde bir anda beliren hevesle kocaman gülümsedi. “Bunu istemeni, bu gemiye bindiğim andan beri bekliyorum.”

Vaderton, Finn ve Hope, mürettebatı denize açılmadan veya gerçek bir savaşa katılmadan önce denizci olsunlar diye ellerinden geldiğince çok talim yaptırıp eğitmeye devam etti. Buna topları ateşlemeden nişan almak ve doldurmak da dâhildi.

İkisi beraber mürettebatın Vaderton’ın emriyle her şeyi tekrar tekrar yapışını izlerken Alash belli bir somurtkanlıkla Hope’a, “Bunun neden gerekli olduğunu anlamıyorum,” dedi.

“Çünkü çok yakında Nettles bizimle iletişim kurup Paradise Circle’ı her kim yönetiyorsa onu bize gemi vermeye ikna ettiğini söyleyecek. Ve o gemilerde senin ateşleme sisteminden olmayacak. Saldırı sırasında o topları hâlâ sen idare ediyor olacaksın ama bu mürettebatın diğer gemiler için hazır olmalarına ihtiyacımız var.”

“Sanırım,” dedi Alash gönülsüzce.

Aynı gün ilerleyen saatlerde Hope, Vaderton ve Finn’le beraber durmuş; tayfanın ön ve ana yelkenlerini tekrar tekrar indirip kaldırmasını izliyordu.

“Biraz daha iyi görünmeye başladı,” dedi Finn.

“Eskisinden daha iyiler,” dedi Hope, “ama keşke onları daha gerçek şartlar altında sınavabilseydik.”

“Yakında onu da yapacaklar,” dedi Vaderton. “Yılın bu zamanı burayla Dawn’s Light arasındaki deniz fırtınalıdır. Bari yapabilirken kendilerine olan güveni biraz güçlendirelim.”

“Evet,” dedi Finn. “Deniz bu güveni ellerinden alıp yerle bir etmeden.”

İki adam birbirlerine sırttı.

Hope başını iki yana salladı. “Bir çift tuzlu yaşlı bunaksınız.”

“Yaşlı mı?” Vaderton yüzünü ekşitti. Eli, Hope’un eskisinden biraz daha geride olduğunu tahmin ettiği saç hattına uzandı.

“Endişelenme, adamım.” Finn, Vaderton’ın omzuna hafifçe vurdu. “Yaşlı Yammy hâlâ senden uzun yıllar önde.”

“Gerçekten *o kadar* yaşlı olamaz,” dedi Vaderton sert bir sesle. Sonra emin olmayan gözlerle onlara baktı. “Olabilir mi?”

“Biyo-büyücülerin neler yapabildiğini gördün,” dedi Hope. “Sence onun kapasitesi daha mı düşük?”

“Şey, hayır. Ama...” Vaderton, sanki Yammy’nin duymasından endişelenir gibi etrafına bir bakış attı. Tam olarak yersiz bir korku değil, diye düşündü Hope. Vaderton her neredeyse Yaşlı Yammy hemen yakınında belirliyordu. Ama gittikçe seyrekleşmişti, zira şu sıralar Brigga Lin’e kol kanat germiştir.

“Sana bir fikir versin diye,” dedi Finn. “Sadie bana Yammy’nin yirmi yıl önce ilk kez karşılaştıklarında da tam olarak böyle görüldüğünü söyledi. O zamandan beri fazladan tek bir tel saçı bile beyazlamamış.” Hope’a sırttı. “Belki bu yüzden Brigga Lin son zamanlarda onunla bu kadar çok zaman geçiriyordur. Onun yaşlanmayan güzelliğinin sırlarını öğrenmek için.”

“Bence bundan daha fazlası var,” dedi Hope.

Finn’in tebessümü soldu. “Sence Görü’yü nasıl kullanacağını mı öğreniyor?”

“Belki,”

“Affınıza sığınıyorum ve ikinizin dost olduğunuzu biliyorum ama sizce de bir tür... huysuzluğu olan bir kadın, gelecekte görmek isteyeceğimiz birisi midir?”

Hope güldü. “Belki bu ona daha geniş, daha nazik bir bakış açısı verecektir.”

“Ya da belki o da Dark Mage gibi aklını yitirir,” dedi Vaderton.

Hope ona sert bir bakış attı. “Bu bir şaka konusu değil.”

Vaderton, Hope’un bakışıyla irkilmedi. “Bütün saygımla, Kaptan, şaka yapmıyordum.”

~

—

Günler gelip geçti ve mürettebat huzursuzlanmaya başladı. Hope’un hesabına göre Dawn’s Light’a son gidişlerinden bu yana neredeyse bir ay geçmişti. Bu da masum kız çocuklarından oluşan aylık teslimat, kıyım için varmak üzere demekti. Ama Nettles ve Filler’dan hâlâ haber yoktu. Birkaç gün daha haber gelmezse onları kontrol etmeye gitmeye karar verdi Hope. Nettles gemileri almayı başaramazsa ne yaparlardı?

Ertesi akşam Jilly, ön babafingo sereninde tünediği yerden bağırdı. Paradise Circle’da eski tapınağın çan kulesinde bir fener yanıp sönmüştü. Hope ve Nettles bunu işaret olarak kabul etmişlerdi, çünkü hem orası New Laven’ın en yüksek yeri idi hem de Hope, Nettles ve Filler ilk kez orada omuz omuza çar-

pışmıştı. Hope, çan kulesinin tepesinde göz kırpan minik ışığı dürbününden görür görmez dostlarını yeniden görecek olmanın heyecanı içinde dalga dalga yükseldi.

Sıkı bir tebessümle Vaderton'a döndü. "Bay Vaderton, gün doğmadan önce Paradise Circle'a yanaştığımızı görmek istiyorum, lütfen."

"Emredersin, Kaptan." Vaderton ustalıkla ana güverteye çıktı ve "Dinleyin, denizin bebekleri!" diye bağırdı. "Bu talim değildir! Herkes işbaşına, yelken   maya hazırlanın!"

Hope, çoktan d mene sarılmış kendisine beklentiyle bakmakta olan Finn'e döndü. "Bay Finn, yolu bildiğine inanıyorum."

"Aynen  yle, Kaptan." Finn dümeni sancak tarafına doğru fı döndürdü.

Hafif, elverişli bir rüzgâr vardı ve New Laven'ın güney sahilini dolaşırken hızla yol aldılar. Gece yarısını biraz geçe rıhtıma geldiler. Gemiye limana bağlar bağlamaz Hope küpeşteye atladı ve Nettles ve Filler'ı görmek için rıhtımı taradı. Onları görmedi ki bu anlamlıydı. Sonuçta geç bir saatti. Muhtemelen güneş doğduktan sonra geleceklerdi.

Ama sonra küçük, siyah bir at arabasının sürücü koltuğunda oturan Yakışıklı Henny'yi gördü. İşlerin ters gittiğini ve o ikisinin arabada saklanıyor olduklarını düşündü.

Henny ona el salladı. "Selam olsun! Artık Kaptan Bane oldu, değil mi?"

" yle," diye bağırarak cevap verdi Hope.

"Adın ne olursa olsun, Paradise Circle'a tekrar hoş geldin."

"Teşekkürler, Henny." Hope herkesin önünde bunu sormanın bir yolunu bulmaya çalışarak bir an duraksadı. "*Onlar ne redeler?*"

“Apple Grove Köşkü. Sizi oraya götürmeye geldim.” Bunu söylerken Henny’nin sesinde tuhaf bir ton vardı. Sanki söyleyecekleri bundan ibaret değilmiş gibi. Belki geri kalanını arabaya bindiklerinde söyleyecekti.

“Anladım,” Hope, bir sorun beklemesi gerekip gerekmediğini hâlâ ayırt edemiyordu. İşlerin bir şekilde ters gittiğini düşünmek en güvenlisi olacaktı. “Arabaya benimle beraber kaç kişi binebilir?”

Henny omuz silkti. “Sanırım sen de dâhil içeriye üç veya dört kişi sığar.”

“Birkaç dakikaya inmiş oluruz.” Hope tekrar güverteye indi.

“Elbette ben de seninle geleceğim,” dedi Sadie. “Mahallenin o cerahatli sürtüğünü beklediğimden daha çok özledim. Sırf oradan neden ayrıldığımı hatırlamak için bile olsa onu yeniden görmek güzel olacak. Hem ayrıca iyi ünüm daha çok adamı işe almamıza yardımcı olabilir.”

Hope başıyla onayladı. “Teşekkür ederim,”

“Ben de gelebilir miyim, öğretmenim?” Jilly iskalaryalardan inip Hope’un yanına atladı. “Koca beş yıldır Circle’ı görmedimdi.”

“Brigga Lin, kelime seçiminle ilgili ne derdi?” diye sordu Hope.

“Ne zamandır orayı *görmedim*,” dedi hemen Jilly.

“Sanırım gelebilirsin,” dedi Hope. “Brigga Lin’in de gelmesini isteyeceğim.”

“Sence sorun mu var?” Jilly’nin eli hevesle bıçağına gitti.

“Bir savaşçı bela aramaz,” dedi Hope.

Jilly başını öne eğdi. “Evet, öğretmenim.”

“Endişelenme, Küçük Bee.” Sadie, küçük kızın, uzayıp oğlansı denizci kesiminden keçeleşmiş paspasa dönüşen saçlarını karıştırdı. “Yanımızdan ayrılmazsan bela aramana gerek kalmaz. Bela bir şekilde her zaman bizi bulur. Öyle değil mi, Kaptan?”

“Cesur kararların yanlarında mücadele getirmek gibi bir eğilimleri vardır,” dedi Hope.

“Ah, o yüzden mi?” Sadie ciddiymiş gibi numara yaparak başını salladı.

Hope gülümsedi. “Burada bekleyin, ben gidip Brigga Lin’i bulacağım.”

Çabucak güvertenin altına indi ve saçsız tayfa elemanı Kismet Pete’i subay serdümeninin dışında beklerken buldu.

Kismet, Hope’u görür görmez, “Özür dilerim, Kaptan,” dedi. “Yaşlı Yammy size üzgün olduğunu ama o ve Brigga Lin’in rahatsız edilmemeleri gereken bir şeyin ortasında olduklarını söylememi istedi.” Başını geriye çevirip kapıya gerginlikle baktı, sonra daha sessizce, “Bence bir tür *sihir* yapıyorlar, Kaptan,” dedi.

“O halde benim geleceğimi biliyordu, ha?” diye sordu Hope.

“Öyle görünüyor, efendim.”

Hope, işin içinde Yammy olduğu sürece tesadüf diye bir şey olmadığına karar verdi. Anlaşılan bu, Yammy’nin Hope’tan onlar olmadan yapmasını istediği bir şeydi.

Hope, güvertede bekleyen Jilly ve Sadie’nin yanına döndü. “Pekâlâ, gidelim,”

“Brigga Lin yok mu?”

Hope başını iki yana salladı. “Bay Finn, geminin komutası sende.”

Dümenden, “Emredersin, Kaptan,” diye seslendi Finn.

“Bay Vaderton,”

“Evet, Kaptan?”

“Ben işaret verir vermez ayrılmaya hazır olmamızı istiyorum. Ne olur ne olmaz diye.”

“Emredersiniz, efendim.”

Hope şapkasını başına taktı ve paltosunun etekleri bacaklarının etrafında uçuşa uçuşa inme plaklarının üstünden hızla yürüyerek iskeleye indi. Sadie ve Jilly hemen ardından geliyordu.

Hope arabaya yaklaştıkça biraz şaşırarak çok hoş olduğunu gördü. Gümüş rengi kenarlıkları olan siyah lake tahtaydı. Kapıyı açınca minderlerin yumuşak deri kaplı olduğunu gördü. Nettles ve Filler’in arabayı çalıp çalmadığını merak etti. Ya da belki şimdiki çete liderinden ödünç almışlardı. Bu da her şeyin yolunda gittiğini gösterirdi. O zaman onu alması için neden kendileri gelmektense Henny’yi göndermişlerdi?

Hope ve Sadie oturaklarına yerleşti. Jilly de peşlerinden arabaya çıkmaya başlayınca Hope onu durdurdu.

“Sen arabaya binmiyorsun.”

“Neden?” diye sordu Jilly.

“Apple Grove Köşkü’nün yerini hatırlıyor musun?”

“Sanırım...”

“İyi. Sen çatıların tepelerinden geleceksin. Tırmanma yeteneklerini başka bir mecraya uygulayabiliyor musun, görelim bakalım.”

Sadie kıkırdadı ama bir şey demedi.

Jilly itiraz etmek istermiş gibi göründü ama başını eğinceye kadar Hope ona bakmayı sürdürdü. “Evet, öğretmenim.”

“Ve acele et. Bizi bekletme.”

Jilly yüzünü buruşturdu. “Evet, öğretmenim.” İskelenin tahta plakalarına geri indi, çabucak en yakın binaya gitti ve derhal yan taraftan yukarı tırmandı.

“Hazırsınız, Henny,” diye seslendi Hope ön tarafa.

Henny cevap vermeksizin kırbacı atın sırtında şaklattı ve araba Paradise Circle’in kasvetli, dar sokaklarında ilerlemeye başladı.

Hope ve Sadie soğuk karşılanmalarına şaşırılmış halde birbirlerine bir bakış attı.

Paradise Circle hiç değişmemişti ama yine de Hope’un bu-
raya ilk geldiği zamankinden çok farklı hissettiriyordu. Daha
önce bu sokaklara sert, yargılayıcı gözlerle bakmıştı. Sanki
kendisi işleri yürütmenin “doğru” yolunun sırtına ermişti de
burada yaşayan insanlar her şeyi “yanlış” yapıyorlardı. Bu ar-
tık ona yabancı bir fikirdi. O yüksek kibirli seviyeye Vinchen
eğitimiyle getirildiğini düşünüyordu. Dünyanın sadece doğru
ve yanlış, iyi ve kötü ikilisinden oluştuğu fikriydi bu. Bu fikir
Carmichael’la beraber denizde iki yıl geçirdiği sırada aşınma-
ya başlamıştı ama dünyanın o kadar basit olmadığını gerçekten
anlamaya bu sokaklardayken başlamıştı.

“Geri dönmek güzel,” dedi.

Sadie pencereden döndü ve Hope, yaşlı kadının gözlerinde-
ki yaşları görünce şaşırdı. “Aynen öyle, kızım.”

Yanlarından geçen binaları seyrederken araba tekerleklerini
çıkardığı tıkırtı hariç sessizce ilerlediler.

“Sence tüm bunlar ne demek?” Sadie başıyla arabayı ve
Henny’yi işaret etti.

Hope konuşmalarının ne kadarını Henny'nin duyduğundan veya bunun önemli olup olmadığından emin değildi. "Bilmiyorum. Ama Jilly'nin bu eğitimi aldığına memnunum. Her ihtimale karşı." Eğer bu bir tür tuzaksa Jilly dışarıda olacaktı ve gidip Finn'e haber verebilecekti.

"Ah!" Sadie anlayışla gülümsedi. "Sürekli daha da zekileşiyorsun."

Hope omuz silkti. "İyi öğretmenlerim var."

Araba, oyunlardan çok komik ve alaycı gösteriler sergileyen pis, kaotik bir tiyatro olan Rag and Boards'un yanından geçti. Red, sonradan çok geniş yelpazeli bir ayaklanmaya dönüşen şeyin fitilini burada ateşlemişti. Hope ve Nettles sahnede onun yanındaydı ve Filler sahne arkasında uçma iplerini yönetiyordu.

Rag and Boards'taki o "performanstan" önce Apple Grove Köşkü'nün su altındaki o garip bodrumunda planlarını yapmışlardı. Köşk görüş alanına girerken Hope, dış tarafının oldukça değişmiş olduğunu fark etti. Bütün balkonlar ve denizliklere yeni bir kat boya çekilmişti. Perdeler onarılmış veya değiştirilmişti. Çamurlu ot öbekleri temizlenmiş, yerine çiçekler dikilmişti. Vakit neredeyse sabah olmuştu ve şafak öncesi ışığında her şey tuhaf ve parlak görünüyordu.

"Jix the Lift'in burada yaşadığından beri buranın bu kadar güzel görüldüğünü görmemiştim," dedi Sadie.

Araba köşkün önünde durdu. Henny dolaşp onlar için arabanın kapısını açtı.

“Black Rose gelir gelmez onu görmenizi istedi. Saatin kaç olduğu fark etmez,” dedi.

“Black Rose mu?” diye sordu Hope. “Circle’ın yeni çete lideri o mu?”

“Öyle,” Henny yine bir şey saklıyor gibi görünüyordu. “En iyisi içeri girin.”

Hope ve Sadie bir kez daha huzursuzca bakiştılar, sonra köşke döndüler.

“Buradayım! Gelebildim!” Jilly yalpalayarak yanlarına geldi.

Hope onu potansiyel ölüm riski olan bu yere getirmektense kendisi ondan önce gelmek istiyordu. Ama kıza bakınca biraz gülümsemekten kendini alamadı. Jilly soluk soluğaydı, yüzü kızarmıştı ve terliyordu. Kolları ve bacakları kesik ve sıyrıklarla doluydu ve yine çıplak olan ayakları kan revan içindeydi. Ama yüzünde çılgınca bir gülümseme vardı. “Başardım!”

“Aferin,” dedi Hope. Sonra dönüp köşkün girişine baktı. “Şimdi şu Black Rose kimmiş ve dostlarımıza ne yapmış bir bakalım.”

Henny onları bekleme salonuna, oradan da mumla aydınlatılmış loş koridora götürdü. Hope daha önce sadece bodrum katını görmüştü ve eski binanın ihtişamlı zarafetine büyülen-di. İncelikle oyulmuş süpürgelikler ve kapılar vardı. Tavanda okyanus hayatına dair freskler vardı. Foklarla olan meşgaleyi biraz sinir bozucu buldu ama bir fok sürüsünün saldırısına uğramadan önce onları biraz büyüleyici bulduğunu hatırladı.

Koridorun sonunda büyük, süslü bir kapı vardı. Henny kapıyı açtı ve onlara ardındaki büyükçe görüşme salonuna girmelerini işaret etti. Muhtemelen burası bir zamanlar partilere ev sahipliği yapmıştı ama şimdi karanlık ve çoğunlukla çıplaktı.

Tek ışık arka duvarda gürleyen şömineden geliyordu. Ateşin önünde onlara dönük duran ve tahta benzeyen yüksek arkalı bir sandalye vardı. Sandalyenin bir yanı eski pelerinli ve uzun, keçeleşmiş saçları olan bir kadının, öbür yanıysa özenli siyah takım elbise giyen silindirik şapkalı uzun boylu, zayıf bir adamın nezaretindeydi. Sandalyede oturan kişiyi Hope derhal tanıdı ama yine de tanıdığından emin değildi.

“Nettles?”

“Artık Black Rose.” Nettles’in sesi mesafeliydi. “Sen yeni bir ad aldın, ben de alabilirim diye düşündüm. Gerçi Rose, doğduğumda bana verilen addı, bu yüzden belki o kadar da yeni değildir.”

“Şu an Paradise Circle’ı yöneten *sen* misin?” diye sordu Sadie.

“Ya öyle olacaktı ya da daha kötü birinin yönetmesine izin verecektim.”

Nettles’in sesinde Hope’u endişelendiren bir teslimiyet vardı. “Bence sen Circle’ı yönetmek için harika birisin,” dedi cesaret verici olduğunu umduğu bir sesle.

“Öyle mi düşünüyorsun?” Nettles bir an hafif şaşırılmış gibi baktı, sonra yine mesafeli görünüşüne geri döndü. “Elbette. Çünkü henüz bilmiyorsun.”

“Neyi bilmiyoruz?” diye sordu Hope.

“Filler öldü,” Nettles bunu donuk bir sesle söylemişti. Sanki başka birinin söylediği bir şeyin yankısı gibi. Bir nedenden bu durum Hope’u daha derinden sarstı. Sanki karnına gerçekten keskin ve soğuk bir bıçak saplanmış gibi. Sonra ağzında gerçekten kan tadı olduğunu fark etti çünkü deriyi yırtacak kadar sert şekilde dudağını ısırılmıştı. Keskin demir tadı ağzını doldurdu ve acı biraz rahatlık sağladı ama yeterli değildi.

Boğuk bir sesle, “Nasıl?” diye sordu.

“Ölünceye kadar erkek kardeşimin işkencesine maruz kalarak.” Nettles’in sesi hâlâ mesafeliydi. Neredeyse dümdüz. Hope onun şokta olabileceğini düşündü. Kendisi Filler’ı ne kadar sevse de Nettles’in daha çok sevdiğini biliyordu. Neredeyse Red’in sevdiği kadar.

Red’in adını düşünmek, bir bıçak darbesi daha indirdi. Zavallı Red. Bunu öğrendiğinde mahvolacaktı. Hope, onun suratını çarpıtan acı ifadesini zihninde canlandırdı.

“Nerede...” Hope boğazını temizledi. “Erkek kardeşin şimdi nerede?” Göğsünde eski bir intikam duygusu kabarıyordu. Belki böyle şeyleri zannettiği kadar geride bırakamamıştı.

“Hiç bilmiyorum,” Nettles’in eli yan tarafına uzandı. Hope, bıçaklı zincirin artık olmadığını ve yanında sandalyesine yaslı halde büyük bir kemik testeresi olduğunu fark etti. “Ama artık kimseye zarar veremeyecek. Kollarını ve bacaklarını kesip ayırdım. Ve dilini de kopardım, gerçi bunun nedeni daha çok onu dinlemekten yorulmuş olmamdı.”

Hope, Nettles’in öyle sakince söylediklerinin büyüklüğünü kavramaya çalışırken nefes alabilmek için çabalamak zorunda kaldı. “Sen... ona işkence edip uzuvlarını mı kestin?” Dehşet duygusunu sesinden uzaklaştırmaya çalışıyordu ama başarılı olamıyordu. “Ve onu bu acısından kurtarmadın bile?”

“Kendi kardeşini öldüremezsin,” dedi Nettles. “Bazı şeyler yapılmaz işte.”

“Nettie, ben...”

“Nettles öldü. O, Filler’la beraber öldü.” Paradise Circle’in çete lideri öne doğru eğildi ve kemik testeresinin dişlerine hafifçe dokundu. “Ya da belki baştan beri hiç var olmamıştı. İyi

biriymiş gibi rol yapan uydurulmuş birinin öylesine uydurulmuş adıydı. Ama gördüğün gibi, saçmalıktan ibaretti. Kötülükten sadece kötülük gelebilir. Ve benim de geldiğim yer orası. Büyüyüp de bunu kabul etmem biraz zaman aldı. Ben Black Rose'um. Burası benim Circle'ım. Ve buradan bir daha asla ayrılmıyorum.”

Hope, küçüklüğünde Hurlo'nun kendisine karanlığın karanlığı doğurduğunu söylediğini hatırladı. Ama bunu değiştirilemez bir kader olarak görmektense büyük bir zorlama olarak önüne koymuştu. Nettles'ın içine gömüldüğü karanlık her neyse ondan geri gelmesinin mümkün olup olmadığından emin değildi. Ama en azından şimdilik, arkadaşının bu zorluğa hazır olmadığı belliydi.

“Artık durum bu mu?” diye sordu nihayet.

“Öyle,” diye onayladı Black Rose.

Sanki iki kişi birbirini tanıımıyormuş gibi boşluğun karşısından bakiştılar. Ve belki artık tanıımıyorlardı. Hope ve Nettles eskiden arkadaştılar. Ama Dire Bane ve Black Rose... birbirlerinin nesiydi?

“Ama mücadelen konusunda endişelenme,” dedi Black Rose. “Bütün Paradise Circle'ı yönetmenin iyi tarafı, artık bir sürü gemimin olması. Gerçi yetecek kadar adam yok. Bulduğum yere gelmek için birkaç kişiyi öldürmem gerekti, bu yüzden şu sıralar adam kıtlığı çekiyorum.”

“Bizim adamlarımız var,” dedi Hope. “Empty Cliffs'i boşalttık ve içlerinden bazıları benim tayfama katılmak istedi.”

Black Rose'un ağzı kıvrılıp tebessüme benzer bir şeye dönüştü. “Elbette yaptınız. Gün geçtikçe daha çok insanların şampiyonuna dönüşüyorsunuz. Aramızda bazı şeyler değişmiş

olabilir ama seninle bir geçmişimiz var ve ben bunu unutmaya-
cağım. Hem ölülerden oluşan lanet bir ordunun Paradise Circle
sokaklarına yürümesini de istemiyorum. Bu yüzden sana elim-
den geldiği kadarını vereceğim. Ayrıca bunun için Filler'a söz
verdim.”

Hope bir süre ona baktı, içinde çatışan bir sürü duygu vardı.

“Bir filo kazandım ama dostlarımı kayıp mı ettim?” diye
sordu.

Black Rose başıyla onayladı. “Olan aynen bu. Bu dünyada
hiçbir şey bedava değildir, Dire Bane. Bunu şimdiye kadar öğ-
renmiş olman lazım.”

“Bu kaybı kolaylaştırmıyor,” dedi alçak sesle. Sonra yavaş-
ça arkasını dönüp peşinden sessizce gelen Jilly ve Sadie'yle
beraber odadan çıktı.

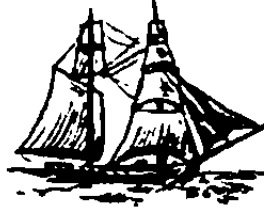
Hope, Sadie ve Jilly sabah güneşine çıktıklarında Yakışıklı
Henny arabanın yanında onları bekliyordu. Gerginlikle ağırlı-
ğını bir ayağından diğerine aktararak bir süre dikildi, gözleri
sürekli etrafı tarıyordu. Sonra aniden Hope'un gözlerinin içine
baktı. “Onun delikten içeriye çok fazla düşmesine izin verme-
yeceğim.”

Hope ona yorgunca gülümsedi ve başını salladı. “Teşekkür
ederim, Henny.”

“Sizi rıhtıma geri götürebilir miyim?”

Hope başıyla onayladı. “Bizi bu yola çıkaran kişi Nettles'tı.
Şimdi Filler'ın ve kendisinin feda edilmesinin boşa olmadığın-
dan emin olmalıyız.”

24

Merivale deniz seyahatinden, gemilerden ve onunla ilgili her şeyden tiksiniyordu. Karadan çok sudan oluşan bir imparatorlukta böyle bir yaklaşımın vatanını sevmezliğin sınırına dayandığının farkındaydı, bu yüzden kimseye anlatmazdı. Ama daracık kabinlerden, bayat balık ve zift kokusundan ve ayaklarının altında dünyanın mide bulandırıcı şekilde sallanıp durmasından nefret ederdi. Alt tabakadan biri deniz tutmasına teslim olabilirdi ama Leydi Merivale Hempist asla nahoş görünür şekilde kusmazdı, bedeni bunu yapmak için onu ne kadar zorlarsa zorlasın.

Tek rahatlık mümkün olduğunca en yukarıda, açık havada kalmaktı. Asil doğumlu leydilerin bir gemide genelde yapacakları bir şey değildi bu ama imparatoriçenin şahsi yatı *Great Endeavor*'ın mürettebatı onun tuhaflıklarına alışkındı. Hatta Beverman adında yaşlı bir denizci olan kaptan, açık deniz ha-

vasında üşütmesin diye ona fok kürkünden bir pelerin bile temin etmişti. Şu an kürke sıkıca sarınmış, alçak bir bulut kümesinin ardından ara sıra görünen erken sabah güneşinin hafifçe aydınlattığı köpüklü gri denizi izliyordu.

“Sizce Lesser Basheta’ya varmamız daha kaç gün sürer, Kaptan?”

Beverman bir eli dümendeyken diğeriyle çalı gibi beyaz sakalını kaşıdı. “İki gün daha, leydim. Kötü havaya rastlarsak üç.”

“Anladım,” Bu tek direkli yatlar acı verecek kadar yavaştı ama daha büyük bir şey çok dikkat çekmişti. Bu aşamada, taşıdıkları şey veya niyetlerinden biyo-büyücülerin haberinin olmaması hayati önem taşıyordu.

“Dönüş yolculuğu bu kadar kötü olmaz, leydim,” dedi kaptan. “Bu yönde giderken ters akıntıyla mücadele ediyoruz. Geri dönerken akıntı bize yardımcı olacak.”

“Bunu bilmek güzel,” dedi Merivale. “Dönüşte acele etmemiz gerekebilir.”

“Dediğiniz gibi, leydim.” Kaptan gözlerini denizden ayırmadan başını salladı. Sonra Merivale yan gözle, kaptanın kendisine endişeli bir bakış attığını gördü. “Eh, konuğumuzun... yolculuğu nasıl gidiyor?”

“İki gündür bir kabine kilitlenmiş birinden beklenebileceği kadar iyi gidiyor.”

“Ve siz onun... güvenli olduğundan emin misiniz, leydim?”

Merivale bakışlarını doğrudan kaptana dikti. “Sizin bu okyanusun güvenli olduğundan emin olduğunuz kadar eminim, Kaptan. Siz kendi işinize bakın, ben de kendiminkine.”

Kaptan ırkildi. “Başüstüne, leydim.”

Aynı sabah ilerleyen saatlerde Merivale, Hume’a bir tepsiye yiyecek doldurttu. Onunla beraber alt güvertedeki kabinlere indi. Yatın pek büyük bir kargo bölmesi yoktu çünkü o alanın büyük kısmı gerektiğinde imparatoriçe konuklarıyla beraber uzun ve zevkli seyahatlere çıkabilsin veya eyaletleri ziyaret edebilsin diye küçük kabinlere bölünmüştü.

Doğal olarak Merivale, imparatoriçenin kendisine ait olan en büyük kabini almıştı. İkinci en büyük kabin Rixidenteron’a verilmişti. Stonepeak’ten ayrılmadan önce kapıya kilit taktırmıştı ama bu aslında formaliteydi. Red’in istese kilidi açabileceğinden Merivale’in hiç şüphesi yoktu. Ama iyi niyet göstergesi olarak gün içinde Red’i yatağa zincirlemiyordu ve Red de kabinden çıkmaya çalışmıyordu. Ancak geceleri onu zincirlemenin akıllıca olacağına ikisi de hemfikir di.

Red’in gün içinde kabinde dolaşma özgürlüğüne rağmen Merivale, Lesser Basheta’ya giderken dört günün geçirileceği daha nahoş bir yol düşünemiyordu. Öldükten sonra kendisini bekleyen cehennemin de böyle bir şey olabileceğini düşünüyordu. Bu kabindeki Merivale’in kendisi olsaydı şimdiye kadar çoktan katil modunda olurdu. Ama Hume ve o kabin kapısına geldiklerinde kapının diğer tarafından kahkaha sesleri duyunca şaşırdı.

Kapıyı tıklattı. “Lord Pastinas, her şey yolunda mı? Histerin mi tuttu?”

“Yo, yo, Merivale. Ben iyiyim. İçeri gel.” Sesinde hâlâ biraz neşe tonu vardı.

Merivale, onun durumundaki bir adamı güldürecek kadar komik ne var diye görmek için merakla kapıyı açtı. Red’i elinde Thoriston Baggelworthy’nin yazdığı Leydi Gulia Pastinas biyografisiyle dar ranzasına uzanmış halde buldu.

“Seni güldüren şey bu mu?” Başıyla kitabı işaret etti. “Ben onun oldukça kalp kırıcı olduğunu düşünmüştüm.”

Rixidenteron kitabı bir kenara koydu ve Hume’un getirdiği tepsiyi aldı. “Teşekkürler, Humey, eski dostum.”

Hume hafif bir baş selamı verdi ve kabinden çıktı.

“Kesinlikle trajik bir öykü gibi yazılmış,” diye kabul etti gözünde haylazlık pırıltısıyla Merivale’e dönen Red. “Bunun nedeni belki ona bunu benim anlatmış olmamdır.” Sonra yemeye başladı.

Merivale kuru kuru, “Bunu annenin hayat gerçeklerinin şövalyesi olduğun şeklinde mi anlamalıyım?” diye sordu.

“Ne diyebilirim?” Bir lokma salamura balık aldı ve bir süre dalgın dalgın çiğnedi. “O sırada henüz çocuk olan birinden olaylara ilişkin öznel bir şey alan ve böyle bir kaynağı doğrulamak veya desteklemek için uğraşmayan herkes, kandırılmayı hak eder.”

“Neden ona sadece olan biteni anlatmadın?”

“Çünkü gerçekler *bana ait*.” Salamura balığını Merivale’e doğru salladı. “Ebeveynlerimden elimde kalan tek şey bu ve dünyanın bunu elimden almasına izin vermeden önce dünyanın bütün cehennemleri üstüme olsun. Hele ki bedavaysa.”

“Bu yüzden mi gülüyordun?” diye sordu Merivale. “Aldatmacan yanına kaldı diye mi?”

Rixidenteron koca bir ekmek parçasını ağzına tıkarken başını iki yana salladı. Ekmeği çiğnerken kitabı kaldırdı. Yuttuktan sonra, “Son bölümde Thoriston’ın Paradise Circle’daki insanların nasıl konuştuklarını anlamaya çalıştığı kısma gülüyordum.”

“O kadar mı yanlış?”

“Anlamı doğru anlasa bile orijinle ilgili teorileri tam bir hayal ürünü. En iyi yanı da şu, bunların benimle hiç ilgisi yok. Hepsini kendisi yapmış.”

“Anladığım kadarıyla Bay Baggelworthy’yi pek önemse-miyorsun?”

“Daha önce bana bir nebze yardımı oldu ve en azından alt sınıfa biraz ilgi duyuyor. Yani fena biri değil, sanırım. Bir dantelliye göre yani.”

“Peki, ben?” diye sordu Merivale. “Alt sınıfa ilgi duymayan bir dantelli miyim?”

Rixidenteron’un tebessümü soldu. “Artık seninle ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Emin ol ki bu duygu karşılıklı.”

Red bir süre sessizlik içinde yemek yedi. “Sen gerçekten... şu arkadaşının beni iyileştirebileceğinden emin misin? Ya da beni azat edebileceğinden? Veya adına ne dersek?”

“Bu alanda tam bilgi sahibi değilim,” dedi Merivale. “Ama Casasha biyo-büyücülerin sana taktıkları kancayı çıkaramasa da en azından anlamamıza ve belki kontrol etmemize yardım edecektir.”

Rixidenteron'un yüz ifadesi tatsızlaştı. "Ondan kurtulmayı tercih ederdim."

Merivale elinden geldiğince nazik bir sesle, "Bu anlaşılabilir bir şey," dedi. "Ama bu seçenek bize açık olmayabilir."

Rixidenteron moral bozukluğuyla bıçağını tabağındaki yemeğe batırdı, mizahtan hiç eser kalmamıştı. "Evet. Sanırım kendimi buna hazırlamalıyım. İdare etmeyi öğrenmem gereken lanet bir hastalıkmiş gibi."

"Üzgünüm. Gerçekten," dedi Merivale alçak sesle. "Umarım üzerine bu sıkıntıları alarak kurtardığın kadın buna değiyordur."

Sanki iştahı da neşesiyle beraber kaçıp gitmiş gibi Rixidenteron bir şey demeden yemeğini tepsinin içinde iteklemeye devam etti.

—

Merivale bir süre daha Rixidenteron'a eşlik etti ama sadece kısa bir süreliğine dayanabildi. Sonra güvertede dümenin yanındaki her zamanki yerine geri döndü. Bu arada kaptan pruva-pupa hattında fenerlerin yakılması emrini vermişti.

Merivale, Lesser Basheta'ya kadar hiç durmadan yol alacaklarını söylediğinde bu, kaptanın hiç hoşuna gitmemişti. Merivale iki tam vardiya olabilsin diye yeterince denizciyi bile işe almıştı. Elbette bu, küçük tekneyi daha da kalabalıklaştırmıştı. Ama Merivale, potansiyel olarak bu kadar tehlikeli birini gerektiğinden uzun süre tekne de tutmanın riskleri konusunda daha endişeliydi. Kaptan gece yolculuğunu sadece fenerleri yakmaları şartıyla kabul etmişti. Merivale bunun

açık sularda korsanların tekneyi görmelerini çok kolaylaştıracığından korkuyordu ama o noktada Beverman asla geri adım atmamıştı.

“Çok kullanılan bu sularda geceleyin korsan saldırısından çok, ticaret gemisine çarpma tehlikesi daha yüksek,” demişti.

Merivale, adamın haklı olduğunu kabul etmeliydi. Yolculuklarının büyük bölümünü geçirecekleri Stonepeak ve New Laven arasındaki mesafe, imparatorluğun en yoğun kullanılan kesimiydi. Akli başında olan hiçbir korsan kaptanı buna kalkışmazdı.

Ama burası lanet olası okyanustu ve Merivale, hiç yara almadan geçip gitmelerine izin vermeyeceğini bilmeliydi. Çünkü bu kısımda korsanlar saldırmaya cesaret edemeyebilirlerdi ama karanlıktaki parlak ışığa çekilen tek tehlikeli canlı onlar değildi.

Merivale, dirsekleri iskele tarafının en yüksek ucuna yaslı halde karanlık denize bakıyordu. Önünde uzanan mide bulandırıcı, değişken eylemsizlikten çok korkuyordu; bu yüzden henüz yatmaya gitmemişti. Manzarayı birazcık güzelleştirecek en azından biraz yıldız ışığı olsa diye diliyordu ama bir küme bulut, yıldızları perdeliyordu ve sadece ayın solgun dış hatları görölüyordu.

Tekne gövdesinin iskele tarafında tekneyi sarsan donuk bir çarpma sesi oldu.

Gece vardiyası boyunca dümende duran ikinci kaptan Tybel’e, “O neydi?” diye sordu.

Tybel, Merivale’den pek büyük değildi ve Beverman kadar bilgili görünmüyordu. “Ben... emin değilim, leydim. Grafikle-

re göre önümüzde uzun mesafeler boyunca resif yok, bu yüzden neye çarpmış olabileceğimizi bilmiyorum.” Denizcilerden birine başıyla işaret etti. “Mavic, git bir kontrol et. Tekne gövdesinde hasar veya yapışmış bir şey olmadığından emin ol.” Merivale’e geri döndü. “Belki sadece suda yüzen bir enkaz parçasına çarpmışsındır.”

Mavic karanlıkta gözlerini kısarak iskele tarafından eğildi.

Paltosunu ve şapkasını geceliğinin üstüne geçirmiş halde güverteye çıkan Kaptan, “Burada neler oluyor?” diye sordu,

“Bir şey bize çarptı, Kaptan. Mavic hasarı kontrol ediyor.” Tybel hâlâ kenardan aşağıya eğilmiş olan Mavic’i işaret etti.

Sonra fener ışığında mor-gri derisi parlayarak bir goblin köpekbalığı sudan fırladı. İğne gibi dişleri uzanıp burun hizasının önüne geçti, kocaman açıldı ve Mavic’in başını tutup çevirerek tek ısırtıkta kopardıktan sonra yine suya daldı.

Başsız beden seğirip ardından ileri doğru atılırken hepsi bir an şok içinde bakakaldılar.

Kaptan bedene doğru atılırken, “Suya düşmesine izin vermeyin!” diye bağırdı. Ama başsız beden yüksek bir çarpma sesiyle denize düşerken herkes sessiz bir dehşet içinde izledi.

“O kadar çok kan bütün sürüyü üstümüze çeker!” dedi kaptan.

“Ben fazla tehlike görmüyorum,” dedi Merivale. “Teknenin kenarından eğilmediğimiz sürece bize ulaşamazlar.”

“Ne kadar büyüdüklerine bağlı,” dedi Kaptan suratsızca.

“Gittikçe büyüyorlar mı?” Merivale’in gözleri büyüdü. O goblin köpekbalığı rahat üç metreden uzundu. “Bundan ne kadar daha büyük?”

Kaptan pruvadan kışa kadar baktı, sonra Merivale'e döndü. "Bu gemiden daha büyük." Ellerini ağzına kaldırdı ve "Tüm personel!" diye bağırdı, "Bütün mürettebatı uyandırın! Bu bölgeyle aramızdaki mesafeyi mümkün olduğunca açacağız. Bütün yelkenler fora ve flock yelkenini yükseltin. İhtiyacımız olmayan her şeyi denize atın!"

Gemi bir anda hareketlendi. İki vardiyanın tayfası da aynı anda işbaşındaydı, iki kat işgücüyle çalışıyor, birbirlerine engel olmamakta da zorlanıyorlardı. Merivale ayakaltında olması ve denizcilerin işlerini yapmalarına izin vermesi gerektiğinin farkındaydı ama erkeklerle dopdolu olmayan tek yer güvertenin altıydı.

Aşağıya inerken bile denize atılmak üzere yemek pişirme gereçlerini veya tabak çanağı taşıyan denizcilerin geçmelerine izin vermek için koridor duvarlarına yaslanmak zorunda kalıyordu.

Kendi kabinine gitme niyetindeydi ama son anda fikir değiştirip Rixidenteron'un kabinine yöneldi. Kapıyı açmadan önce bir an içeridekinin şu anda Rixidenteron olmayacağını hatırladı. Gölge Şeytan olacaktı.

Red, ranzasına zincirlenmiş halde yatarken, "Bir terslik var," diye gözlemde bulundu.

Merivale üstlerindeki güverteden gelen panik halindeki bağıışıları ve tökezleyen ayak seslerini dinledi. "Gerçekten mi? Sende bu izlenimi yaratan nedir?"

Ama Gölge Şeytan mizaha dayanıklı görünüyordu. "Mürettebat bir anda çıldırdı ve düzensizleşti, sen de korku kokuyorsun."

Merivale acı bir sesle, “*Elbette*, korkunun kokusunu alabiliyorsun,” dedi. Korkuyla bir sorunu yoktu. Hayatta kalmaya yardım eden yararlı bir duyguydu korku. Ama korkusunun göründüğünü bilirken göğüsleri görünse hissedeceğinden daha açıkta hissediyordu. Sonuçta göğüslerinin bir çekiciliği vardı. Oysa korku hiç de güzel değildi.

Tekne gövdesinde yeni bir donuk çarpma sesi oldu. Bu seferki daha yüksek sesliydi, gerçi Merivale bunun nedeninin içinde bulundukları kabinin deniz seviyesinde olmasından kaynaklandığını düşündü. Ne olursa olsun ayaklarının altında ki zemin sarsıldı ve Merivale kendini sağlama almak zorunda kaldı. Küçük portala bir göz attı ama karanlıkta geminin fenerinin aydınlığında parlayan izinde sıçrayan suların serpintisinden başka bir şey görmedi.

Sonra portal karanlıklaştı. Bir goblin köpekbالیğının dişleri camı sıyrırken Merivale içgüdüyle başını geri çekti.

Gölge Şeytan, “Oradan uzak durmalısın,” dedi sakince. “Yoksa daha fazlasını üstüne çekersin ve eninde sonunda içeriye girerler.”

“Portaldan mı?”

Şeytan, zincirlerinin altında sadece sakarca omuz silkti.

“Neler olduğunu bilmem lazım. Pencereden bile bakamazken bunu nasıl yapacağım?” dedi Merivale.

“Neler olduğunu bilmek mi istiyorsun?” Kulağını geminin duvarına yaslayabilmek için zincirlerinin içinde yalpaladı. Gözlerini kapatıp uzun süre dinledi. “Suyun içinde birkaç büyük şekil var. Kaç tane olduklarını tam olarak söyleyemem

çünkü çok hızlı hareket ediyorlar. Ama en az beş tane olduklarını tahmin ediyorum.”

Merivale bunun korkusunu artırmak için yapılan bir hareket mi, yoksa hareketin titreşimlerini bu kadar net gerçekten duyabiliyor mu, emin değildi.

“İçlerinde bir tanesi gelmekte olanlardan daha yavaş ve daha büyük. Kanımca sürü lideri.”

Korku boğazını sıkarken Merivale kendi kendine bunların hepsinin onu paniğe sevk etmek için tasarlanmış bir numara olabileceğini hatırlatıyordu.

“Geliyor,” dedi Red.

Ama numara yapmıyor olma olasılığı da vardı. “Gidip Kaptan’ı uyarmalıyım.”

Merivale kabin kapısına doğru bir adım attı ama sonra Red, “Çok geç,” dedi.

Gemiye bir şey öyle sert çarptı ki Merivale’i odanın öbür tarafına fırlattı. Merivale’in dizleri ranzanın kenarına çarptı ve şeytanın zincirli bedeninin üstüne düştü. Bir an orada yatıp şeytanın gözlerinin içine baktı. Bu kadar kırmızı bir şeyin bu kadar soğuk görüneceğine inanmazdı.

Kabinin dışında bir, hayır, iki denizcinin çığlık attığını duydu. Darbeyle denize düşmüşlerdi ve daha küçük goblin köpekbalıkları tarafından parçalanıyorlardı.

Kulağı hâlâ teknenin duvarına yaslı olan şeytan, “Uzaklaşıyor,” dedi.

Merivale tekrar ayağa kalkarken, “Gidiyor mu?” diye sordu.

“Hayır, son saldırısı için mesafeyi açıyor.”

“Son mu?”

“Darbeye bakılırsa sürü lideri bu yatın belini ağzına alacak ve gemi parçalanıncaya kadar çenesinin sıra dışı rotasyonunu kullanarak sağa sola çarpmaya yetecek kadar büyük.”

Merivale nihayet sakinleşti. En kötüsü gelmişti ve nihayet bilinmeyen denklemden çıkaracaktı. Şimdi tüm faktörleri keşfetmeli ve son hesabını yapmalıydı.

Kabinin kapısını açtı. Koridorda iki asker vardı. Birinin kafasındaki yara kanıyordu. Darbe sırasında bir yere çarpmış olmalıydı. Diğer asker onu bandajlamaya çalışıyordu ama elleri öyle titriyordu ki bir türlü bağlayamıyordu. Merivale dirsek darbesiyle adamı bir kenara itti ve güverteye çıkmadan önce çabucak düğümü bitirdi.

Yukarıda tam bir keşmekeş vardı. Birkaç denizci bir şeyleri kurtarmak için etrafta koşturuyordu ama diğerleri şoktan donakalmıştı ve sadece uzakta onlara doğru yavaşça kavis çizerken iki yanındaki su tabakalarını kesen iri yarı şekle bakıyorlardı. Kaptan, tayfasına darbeye hazırlanmaları için bağıyordu ama kıpırdamadılar. Yan taraflardan orta büyüklükte goblin köpekbalıkları kendilerini havaya fırlatmaya, mürettebat üyelerini yakalamak için uzanmaya devam ediyorlardı. Ve Merivale uzakta, dönüşünü tamamlayan ve yine onlara doğru gelmeye başlayan sürü liderinin koyu mor yüzgecini görebiliyordu.

“Ne kadar kötü, Kaptan?” diye seslendi.

Beverman’ın gözleri öyle büyümüştü ki kafatasından fırlamaya hazır görünüyorlardı. “Ne kadar mı kötü?” diye cırladı. “Ne kadar *kötü*? Hepimiz ölüyoruz! Bu kadar kötü!”

Merivale geminin hasarıyla ilgili durum raporu istiyordu

ama belli ki o noktayı çoktan geçmişlerdi. Kaptan ve tayfa-
nın büyük bir bölümü artık işe yaramazdı. Bu onlara kıymetli
birkaç seçenek bırakıyordu ve bunlardan sadece birinin başan
şansı yüksekti.

Merivale aceleyle güvertenin altında hâlâ zincirlerinin içi-
de sakince ama aynı zamanda işin bu noktaya geleceğini sanki
biliyormuş gibi kendinden memnun uzanan Gölge Şeytan'ın
kabinine gitti.

“Onu öldürebilir misin?” diye sordu.

“Her şeyi öldürebilirim,” dedi şeytan.

“Seni serbest bırakırsam beni veya bu gemideki herhangi
birini öldürmeyeceğine dair imparatorun hizmetkârı olarak şe-
refin üzerine yemin eder misin?”

“Beni serbest bırakırsan bu gece sadece goblin köpekbalık-
larını öldüreceğime yemin ederim.”

Merivale ona inandığından emin değildi ama başarma şansı
buna yakın olan başka bir seçenek de düşünemiyordu. Dödü-
ğü dişlerinin arasına sıkıştırdı ve Gölge Şeytan'ın zincirlerini
çözdü.

Red silkinerek kendini zincirlerden kurtardı ve yavaşça, gü-
venli bir şekilde ayağa kalktı. Bir an birbirlerine baktılar. Meri-
vale, garip bir tarafsızlıkla, Red onu öldürmeden önce düdüğü
çalacak zamanı bulabilir miydi diye merak etti.

Ama sonra Red, “Kullanabileceğim her silahı istiyorum,”
dedi. “Tabanca, bıçak, mızrak. Elinizde ne varsa.”

Merivale düdüğü dişlerinin arasında tutmaya devam ede-
rek ona koridora girmesini işaret etti. Kabinden çıktıklarında
birkaç kapı ötedeki kendi kabinini işaret etti. Şeytan kapıyı

açınca tam olarak gülümsemedi ama kendi seyahat sandığını görünce gözlerinin kenarı keyifle kırıştı. Sandığını açtı ve bir altıpatlarla atma bıçaklarının birkaç tanesini aldı. Sonra Merivale'e döndü.

“Büyük olanı için mızrak veya kargı var mı?”

Merivale yukarıdaki güverteyi işaret etti. Orada bir tane gördüğünden emindi.

Red başını salladı ve ikisi beraber tekrar koridora girdiler. Merivale, şeytanı kendinden önce yukarı çıkardı. Onu görünce Kaptan'ın tepkisinin ne olacağını merak ediyordu ama kendisi güverteye vardığında Kaptan'ın bunu neredeyse fark etmediğini gördü.

Ağızındaki düdüğü çıkardı ve Kaptan'a bağırdı. “Bize mızrak lazım!”

Kaptan anlamaz gözlerle ona baktı.

“Bir tane buldum,” dedi Gölge Şeytan, bir ucu sivri olan uzun demir bir çubuğu yukarı kaldırarak.

Denizcilerden biri, “İşte yine geliyor!” diye çığlık attı. “Sıkı durun!”

Merivale de dâhil diğer herkes tutunacak bir şey arayıp kendilerini güverteye atarken Gölge Şeytan çabucak direğe tırmanıp en tepesine tehlikeli bir şekilde tünedi.

Darbeden birkaç saniye önce dev köpekbalığı ağzını açtı ve tekneyi yan tarafından kavradı. Köpekbalığı tekneyi çarpmanın momentumuyla yan tarafa doğru sürüklerken insanlar sıkı tutunmalarına rağmen denize uçtu. Köpekbalığı gövdeyi daha derin ısırırken gök gürültüsü gibi bir ses çıktı. Sonra tam Gölge Şeytan'ın tarif ettiği gibi tekneyi çevirmeye başladı. Tahtere-

valli gibi ileri geri sallayarak geminin önce pruvasını, sonra da kıçını suyun yüzeyine hızla çarptı. Gerilim altındaki gövde inledi ve daha çok insan denize düşüp daha küçük köpekbalıklarına yem oldu.

Merivale başını yukarı kaldırıncı Gölge Şeytan'ın hâlâ direğin tepesine bir şekilde tutunmuş, altındaki dev köpekbalığını izlediğini gördü. Köpekbalığı bir an dinlenmek için durdu ve tam o sırada şeytan doğrudan üstüne atladı ve elindeki mızrağı kafasına sapladı.

Şeytan ayaklarını köpekbalığının kafasına yerleştirdi ve köpekbalığının kaygan, mor derisinden kaymamak için sapladığı mızrağı kullandı. Dev köpekbalığı sarsıldı, sonra tekneyi bırakıp dibe batmaya başladı.

Deniz, Red'in ayak bileklerinden yükselmeye başlarken birkaç küçük köpekbalığı ona doğru sıçradı. Ama atma bıçaklarını köpekbalıklarının boğazlarına atınca hepsi geriye düştü.

Batmakta olan dev köpekbalığı yüzünden tekne sürüklenmeye başlamıştı. Gölge Şeytan birkaç adım geriledi, sonra ileri doğru koşup mızrağı kaldıraç olarak kullandı ve ölü dev tamamen batmadan önce aradaki boşluğu atlayarak geçti. Tek eliyle küpeşteyi yakalarken öbür eliyle diğer küçük köpekbalıklarının suratına ateş ediyordu. Tam kendisine doğru atlayan birine daha ateş etti, sonra kendisini güverteye çekti.

Hayatta kalan mürettebat bu adamın kim olduğunu merak ederken ve aynı zamanda hayatlarını kurtardığının farkına varırlarken bir anlık sessizlik oldu. Yüzlerinde rahatlamayla gelen bir tebessümle birbirlerine baktılar ve sevinçle bağırmaya başladılar.

Şeytan altıpatlarının kalan dört kurşun yuvasını boşaltarak Merivale düdüğü ağızına götürünceye kadar Kaptan'ı ve diğer üç mürettebatı öldürürken sevinç çılgınları yarıda kesildi.

Boş silahını güverteye fırlatarak “Ben ölümüm,” dedi. “Ve ölümün şerefi yoktur.”

Sonra Merivale düdüğü çaldı ve şeytan yere düştü.

25

Çoğunun Dire Bane adıyla çağırdığı Bleak Hope muhteşem mavi göğe ve önünde sonsuzluğa uzanan pırıltılı yeşil denize baktı. Serbest kalan birkaç sarışın saç tutamı, rüzgârla şapkanın altında kalan ensesini dövüyor ve kırmızı kaptan paltosu çırpınıyordu. Havada ısırın bir soğuk vardı ama güneş bu yükseklikte pek rastlanmayan bir ılıkılık ve cömertlikle üzerine ışıldıyordu.

“Denizde olmak için iyi bir gün, Kaptan,” dedi *Kraken Avcısı*’nın dümenindeki Kayıp Finn.

“Öyle, Bay Finn.” Arkasına döndü ve dümen suyunu takip eden üç gemiye baktı.

İki direkli brik olan, büyüklük ve ateş gücü bakımından *Kraken Avcısı*’ndan üstün *Glorybound*’u Vaderton’a vermişti. Yaşlı Yammy, New Laven’da kalmıştı ama Hope artık Vader-ton’a güvenebileceğini biliyordu. Politik ve sosyal değerlerinin

örtüştüğü konusunda pek emin değildi ama onun kendinden daha önemli ve daha büyük bir şeyin parçası olmaya ihtiyaç duyan bir adam olduğunu biliyordu ve bu çok iyi anladığı bir durumdu. Büyücülüğün elinden masumları kurtarmak Vader-ton'a göre Hope'un emrinde seyretmek için yeterli bir nedendi.

Rolling Lightning hız ve büyük ihtimalle kaçakçılık için yapılmış daha küçük, tek direkli bir guletti ama yakın dövüş için birkaç firdöndü topu vardı. Onun kaptanı Gavish Gray'di. Gray'in *Rolling Lightning*'in kaptanlığını yapması Black Rose'un gemileri verirken tek şartıydı. Hope, Gray'le konuşmuştu ve adam sağlam, güvenilir biri gibi duruyordu. Bir korsandı ama son derece profesyonel biriydi. Hayatının büyük bir bölümünü denizlerde geçirmişti ve gemi işlerinden çok iyi anlıyordu, bu yüzden Hope onun yeterliliği konusunda endişeli değildi. O sadece bağlılığının bozulmamasını umuyordu; onun davasına veya liderliğine olmasa da en azından Black Rose'un ona ödediği paraya sadık kalmasını.

Üçüncü gemi *Devil's Your Own* adında yaramaz, vur-kaç korsanlığına uygun olduğu çok net, küçük bir şalopaydı. Gövdesi öyle çok yama görmüştü ki Hope orijinal ahşabından kalıp kalmadığını merak ediyordu. Ama öyle küçük bir gemiden beklenmeyecek sayıda firdöndü topuyla doluydu ve buruna mostralık yerine monte edilmiş kötücül görünümlü, çift çatallı koçbaşı vardı. Hope onun kaptanlığını Finn'in yapmasını istemişti ama Finn, emirler yağdırmaya uygun biri olmadığını söyleyerek görevden muaf tutulmak istemişti. Hope onun sessiz, dalgın hareketlerinin pek emirci bir varlık oluşturmadığını kabul etmek zorunda kalmıştı. Biraz düşündükten sonra

bu işi Sadie'ye vermişti. Bu, Finn'i memnun etmiş; Sadie'yi keyiflendirmişti. Ve Hope bu konuyu düşündükçe *Devil's Your Own*'un yaşlı bir kadın için mükemmel olduğunu fark etmişti.

"Filonu mu gözden geçiriyorsun, Kaptan?" diye sordu Brigga Lin, her zamanki beyaz kapüşonlu elbisesiyle kış güvertesine çıkarken.

"Teknik olarak konuşursak senin artık Amiral Bane olman gerekmiyor mu?" diye sordu Alash, Brigga Lin'in peşinden gelerek.

"Dört geminin bir filo ettiğinden emin değilim." Hope, Brigga Lin'e döndü. "Yaşlı Yammy bizimle gelmemeyi seçtiği için üzgünüm."

"Ben de öyle. Ama o, şiddete pek meraklı değil ve sonunda bize bu savaşta bedenen bulunmasından daha çok faydası dokunacak bir şey yapması gerektiğini söyledi."

"Doğal olarak o konuda korkunç derecede sinsî ve gizemliydi."

Brigga Lin gülümsedi. "Elbette öyleydi. Bunun gerekli olduğunu bile sanmıyorum. Bunu yapmaktan hoşlanıyor, o kadar."

"Gelecekte senin de bu kadar huysuz olmanı beklemeli miyim?"

Brigga Lin bir kaşını yay gibi kaldırdı. "Ah, bence ben zaten yeterince huysuz biriyim."

Alt güverteden Jilly çıktı, karışık saçları her zamankinden daha fenaydı. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı ve yanlarına doğru kollarıyla bacaklarını sürükleye sürükleye yürüyordu.

“Dokuzuncu bölümü bitirdin mi?” diye sordu ona Brigga Lin.

“Evet, üstat,” dedi Jilly uykulu uykulu.

“Her an düşüverecekmişsin gibi görünüyorsun,” diye gözlemine belirtti Hope.

“Öyle hissediyorum, öğretmenim,” dedi Jilly.

“Seni neyin uyandıracağını biliyorum,” dedi Hope neşeyle.
“Ana direğe on kez tırman ve in. Sana saat tutacağım.”

Jilly, süngüsü düşmüş gibi görünüyordu ama başını salladı.
“Evet, öğretmenim.”

Jilly direğe tırmanmaya başlarken Brigga Lin, Hope’a döndü. “Huysuzluktan bahsetmişken...”

“Bununla baş edebilir,” dedi Hope.

Jilly’nin en tepeye tırmanışını, sonra sadece kendini dengelemek için halatları ara sıra kullanarak bir serenden diğerine geçişini izlediler.

“Bir gün inanılmaz hale gelecek,” dedi Hope alçak sesle.

“Evet,” dedi Brigga Lin. “O gün gelmeden ölmemesine gayret edelim.”

“Aklında belli bir şey var mı?”

“Evet. Hem bize savaşta faydası dokunacak hem de onu en kötüsünden uzak tutacak bir şey.”

“Dinliyorum,” dedi Hope.

—

Kaptan Brice Vaderton, mütevazı üssündeki küçük masada oturuyordu. *Guardian*’daki ferah kabininin yanına bile yaklaşamazdı ama kendinden daha önce hiç olmadığı kadar

memnundu. Ve elinde tüy kalemle masada oturmasına rağmen bu sefer titiz günlükler tutmuyordu. Onun yerine bir mektup yazıyordu:

Sevgili Yammy,

Bana bir kez daha kaptan olacağımı söyledin ve işte, umabileceğimin çok ötesinde, yine kaptan paltosu ve şapkası içindeyim. Haklı olduğundan başka ne diyebilirim? Ayrıca sadece benimle ilgili değil. Dire Bane konusunda da haklıydın. Biz yelken açmadan önce onun New Laven rıhtımında filoya hitabını kaçırmak zorunda kalmana üzüldüm. Bence çok dokunaklıydı, sana burada tarif etmeye çalışacağım. Umarım korkunç yazarlığım, sana iletmeyi çok istediğim ilhamın değerini azaltmaz.

Dört geminin de mürettebatı rıhtımda toplandı, hepsi de emrinde seyretmeye yemin ettiğimiz kadının konuşmasını umutla bekleyen neredeyse altmış kadın ve erkek. Konuşma zamanı gelince Kraken Avcısı'nın civadrasına çıkıp istikrarsız tüneğinde senin ve benim sokakta duracağımız rahatlıkla ayağa kalktı.

Onunla ilgili biraz betimleme yapmadan duramazsam umarım beni bağışlarsın, canım. Erkeklerde de kadınlarda da hiç görmediğim kadar esnek. Eksik elinin verdiği kusur sadece benzersiz zarafetini vurgulamaya yarıyor. Saçı ve cildi öyle ürkütücü derecede solgun ki akla imparatorluğu birleştirme arayışındaki İmparator Cremalton'ın çağırdığı meleksi savaşçıları anlatan o eski hikâyeleri getiriyor. Zarif boynu ve ince yüz hatları, Güney Adaları'nın kaba köy halkından olduğuna inanmayı zorlaştırıyor. Yine de tüm bu hoş detaylar, gözlerine kıyasla çok

önemsiz kalıyor. O gözler bana, çok uzun zaman önce henüz küçük bir çocukken okyanusun uçsuz bucaksız ihtişamına ilk kez bakıp kendimi onun koyu renkli gizemlerini öğrenmeye adamaya karar verdiğim günü hatırlatıyor. Onun gözlerine bakınca hissettiğim şey buydu.

Bizi bekleyen tehlikelerden bahsetti. Algılaması neredeyse imkânsız dehşetler. Büyücülükle yaratılmış ve sadece bir değil bir grup biyo-büyücü tarafından idare edilen ölü çocuklardan oluşmuş bir ordu? Böyle bir tiksinti karşısında aklım tutuldu ve korkar hale geldim. Ama cesaretimin geri gelmesi için o dipsiz mavi gözlere bakmam yeterliydi.

O konuşmadan sonra kararlılığım daha da güçlendi. Eskiden onca yıllık hizmetimden sonra donanmanın bana nasıl ihanet ettiğini düşünüyorum. Empty Cliffs'te geçen o ayları ve biyo-büyücü deneylerinin o zavallı kurbanlarını düşünüyorum. Ve kendim öyle bir biyo-büyücü zalimliğine alet olurken işlediğim suçları düşünüyorum... Kendime bu kadar kötü davranmayıp affetmeye çalışmamı söylediğini biliyorum. Ama gelmekte olan savaştaki kararlılığımı güçlendirecekse bu yakıcı utancı ve pişmanlığı geçmiş günahlarımı telafi etmekte kullanacağım ve başkalarının benim yaptıklarımı yapmalarına engel olacağım.

Bu çaba içindeyken ölürsem tek pişmanlığım o güzel yüzüne doya doya bir kez daha bakamamak olacaktır. Dire Bane'i gerçekten çok sevsem de bu bir askerin imparatoruna duyduğu sevgi gibi saygı dolu bir mesafedendir. Ama sana olan sevgim, daha önce hiç tatmadığım türden. Senin yakınında olmak, aramızdaki bu korkunç mesafeyi bir an önce kapatmak için can

atıyorum. Tüm bunlarda senin kendi rolün olduğunu biliyorum ve benim kıt havsalam ne olduğunu algılayamaz bile. Ama her gece, sonunda tüm bu kâbusu atlatıp bu sayede şimdikinden daha iyi biri olmak için dua ediyorum. Senin sevgini ve şefkatinini hak eden biri.

Son nefesine kadar senin olan,

Brice

Vaderton elindeki tüy kalemi bıraktı ve son sayfayı dikkatle kuruttu. Sonra iç geçirip sandalyesinde arkasına yaslandı.

Kapısı saygıyla tıklatıldı.

“Evet, içeri girin,” dedi Vaderton.

Kapıyı Bisküvi Bill açtı. “*Kraken Avcısı* filoya işaret veriyor, Kaptan. Sanırım Breaks’e yaklaşıyoruz.”

“Teşekkür ederim, Bill.” Vaderton sandalyesinden kalktı. “Bunun için dümeni kendim devralmak istiyorum.”

Kaptan Gavish Gray tam bir aptaldı. Kendisi bunu çok iyi biliyordu. Tek yapması gereken, sadece gece baskınları ve kaçakçılık için uygun olan guletini eski deniz subayları, eski Vinchen, eski biyo-büyücüler ve eski mahkûmlardan oluşan bir savaş filosunda kullanmayı, imparatorluğun en tehlikeli sularından biri olarak bilinen Breaks yoluyla, yürüyen cesetlerin

yaşadığı bildirilen bir adaya götürmeyi içeren mevcut durumunu değerlendirmektir. Neden evet demişti ki?

Cevabı tabii ki biliyordu. Çünkü Nettles –Black Rose–bunu onun için yapmasını istemişti. Ve Gavish Gray’le ilgili aptal olduğunun dışında söyleyebileceğiniz bir şey varsa on dört yaşında o kadına rastladığından beri ona asla hayır diemediği idi.

Gavish Gray o sırada gemiler arasındaydı, yeni bir tayfa buluncaya kadar rıhtımda kıt kanaat geçiniyordu. Tabii o zamanlar kızın adına Black Rose değil, Nettles deniyordu ve Slice of Heaven’ın güvenlikçisi olarak işe yeni başlamıştı. Ters düşülmemesi gereken biri olarak kendine çoktan bir parça ün edinmişti. Gray onunla flört etmeye çalışıyordu ve Nettles, onun denizci olduğunu öğreninceye kadar hiç pas vermemişti. Öğrendiği zaman ona potansiyel olarak kazançlı bir işte yer almak isteyip istemediğini sormuştu. İkisi baş başa verip Slice of Heaven’ı tayfa satan bir yer olarak kullanma planını geliştirmişlerdi. Nettles genelev tarafındaki işleri hallederken Gray de kaptanlarla anlaşma yapıyordu. Kısa zamanda Gray’in kendi küçük gemisini almaya yetecek kadar para kazanmışlar ve Gray macera ve servet aramaya gitmişti. Hayatının en büyük hatasıydı. Nefes kesici maceralarını (biraz süslemeli) anlatarak Nettles’in ayaklarını yerden kesme hayalleriyle geri döndüğünde onun Red’le ilişkisi olduğunu görmüştü. O ser-seri çocuk öyle dünya dışı bir sevimliliğe sahipti ki Gavish, hiç şansının olmadığını biliyordu. Alı al, moru mor, yeniden yelken açmıştı ve bu seferki yaklaşık iki yıllıktı. Geri geldiğinde Nettles’in artık Red’le beraber olmadığını öğrenmişti.

Aslında Red, bir Vinchen, üstüne üstlük bir Güneyli kadına abayı yakmıştı. Gavish bunun kendisi için bir şans olduğunu düşünmüştü. O ve Nettles beraber olmaya başlamışlardı ve her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Ama sonra, Drem'in kendilerini biyo-büyücülere sattığını mahalle öğrenince kıyamet koptu ve Paradise Circle'da tam bir ayaklanma çıktı. Gavish, gemisinin güvenliğinde çılgınlığın durulmasını beklemişti. Sonra işler yatışmaya başlayınca Nettles ortadan kayboldu. Tosh, Nettles'ın, Red ve o Güneyli Vinchen'a yardım etmek için Sadie ve Filler'la beraber gittiğini söylemişti. İşte o zaman Gavish bir daha kaçmamaya ve saklanmamaya karar vermişti. New Laven kıyıları boyunca kaçakçılık yapılacak ne varsa yaparak beklemişti. Nasılsa sonunda geri dönecekti. Onun gibi bir kadın asla Circle'dan bir daha dönmek üzere ayrılmazdı. Ve beklendiği gibi bir yıl sonra Nettles, intikamla geri dönmüştü. Gavish, bu sefer onu kaybetmeyeceğine yemin etmişti.

Ama işte buradaydı, imparatorluğun yarısına gelmiş, bir başkasının cehenneminde yutulmak üzereydi, her nasılsa korku salan korsan Dire Bane haline gelen aynı Güneyli Vinchen'ın liderliğinde ilerliyordu çünkü Black Rose ondan bir iyilik istemişti. *Büyük* bir iyilik, demişti. Başka kimseye emanet edemeyeceği bir şeydi. Gavish, Black Rose'un kendisinden yapmasını istediği şeyin doğru olup olmadığını düşündüğünden bile emin değildi. Ama şu noktada bunun bir önemi yoktu. Onun için ne olsa yapacağını biliyordu.

Önlerinde beliren Breaks'in tırtıklı ve yüksek resif tepelerine bakarken aklından tüm bunlar geçiyordu.

“Kaptan, *Kraken Avcısı* bize yavaşlamamız için işaret veriyor,” dedi Fisty.

“Yavaşlamak mı?” Gavish kaşlarını çatı. Süratli gitmeleri daha ihtiyatlı görünüyordu, böylece momentumları Breaks etrafında dönen tehlikeli akıntılara kapılmalarını engelleyecekti.

“İşaret şu.” Fisty, *Kraken Avcısı*’nın ön direğinde sallanan küçük bayraklara işaret etti.

Gavish kısaca, “O halde emri verin,” dedi. Black Rose ona Bane’in emirlerini sorgulamadan yerine getirmesini söylemişti. Kendisinden istenen iyiliğin zamanı gelinceye kadar hep öyle yapacaktı.

—

Korsan Kraliçe Sadie bu sefer firdöndü topları ve şahmerdanı olan tam bir korsan gemisiyle geri gelmişti. Hatta Paradise Circle’den ayrılmadan önce mürettebatından birine palto ve şapkası için bir ticaret gemisi kaptanıya zar attırmıştı. Şimdi bir kez daha bir şalopanın güvertesinde, üzerine büyük gelen giysiler içinde uzun adımlarla yürüyor, New Laven’ın aşağı mahallelerinden gelen tehlikeli adamlardan oluşan bir mürettebata emirler yağıdırıyordu. Elbette yaşlı kemikleri eskiden olduğu kadar iyi hareket etmiyordu ve birkaç dakikada bir dinlenmesi gerekiyordu. Ama bu kez ödül, önemsiz birkaç soygundan çok daha muhteşemdi.

Düşünülürse sadece bir yıl önce Sadie, kapanış saatindeki bir taverna gibi soluk borusunu tıkayan akciğer hastalığı yüzünden ölüm döşegindeydi. Sonunun yaklaştığını biliyordu

ve bunu kabullenmişti. Sonuçta gerçek bir Circle adamı olarak olması gerekenden uzun yaşamıştı. Ama sonra o melek bozuntusu vals yapa yapa hayatlarına girmiş ve her şeyi bir kenara iteklemişti. Sadie'nin hayatını kurtarmış ve bir damla ter dökmeden Red'in kalbini kazanmıştı. Ama o zaman bile işi bitmemişti. Paradise Circle'da ayaklanma olarak başlayan şey imparatorluğun daha önce hiç görmediği türden tam kapasite bir isyana dönüşmekteydi. Ah, nasıl biterse bitsin muhteşem olacaktı.

Hiçbir şey Sadie'yi tek bir kişinin hareketlerinin hâlâ bir şeyleri değiştirebildiğinin kanıtını görmekten daha memnun edemezdi. Ne yaparsan yap dönüp dolaşıp geri geldiği Paradise Circle'da böyle şeyleri unutmak kolaydı. Yaşlı ve fakir, ayrıca yılların kederi altında ezilmiş olmanın insana bunu yapmak gibi bir eğilimi vardı. Ama işte buradaydı, son bir kez en tepede. Ve bunu dişe dokunur bir sonuca ulaştırmayacaksa bütün cehennemler üzerine olabilirdi.

“Kaptan, *Kraken Avcısı* dikkat işareti veriyor,” dedi Empty Cliffs'ten kurtardıkları gergin bir kız olan Ruby Raw. “Yavaşlama emri vereyim mi?”

“Daha değil.” Sadie gözlerini kısıp *Kraken Avcısı*'na baktı. Breaks'in kuzey ucundan geçerken bazı yelkenlerini toplamış ve yavaşlamıştı. Elbette dikkat burada önemliydi. Sadie bir ay önce buraya geldiklerinde Breaks'in doğu tarafında onca gemi enkazını gördüğünü hatırlıyordu. Ama başka bir durum söz konusu olmadığı sürece yavaşlamak çok mantıklı değildi. Belki emin bile olmadıkları başka bir şey. Brigga Lin'in uzaktaki bazı şeyleri görebildiğini biliyordu Sadie. Belki bir

şeyin kokusunu almıştı. Ama ne? Etrafta bir şey varmış gibi görünmüyordu.

“Kaptan,” dedi Ruby Raw. “Bu hızı ve çizgiyi korursak büyük olasılıkla Kraken Avcısı’nın izine çok ucu ucuna yanaşacağız.”

“Bunu görebiliyorum, bebek parçası,” dedi Sadie kayıtsızca ama yavaşlamak için emir vermedi. Bir şey onu rahatsız ediyordu...

Kendisini Breaks’in ötesindeki suda garip bir dalgalanmaya bakarken buldu. Süregelmekte olan akıntıya uymayan bir dalgalanmaydı bu. Sadie, Finn gibi gerçek bir denizci değildi ama bunun doğal olmadığını bilecek kadar donanımlıydı. Sanki suyun içinde akıntıyla mücadele eden bir nesne var gibiydi. Ama hiçbir şey göremiyordu.

Sonra aklına dank etti. Bu, donanma gemilerini yağmaladıkları zamanlarda Brigga Lin’in defalarca kullandığı türden sinsice bir biyo-büyücülük numarasıydı. Havayı büküp gemi sanki orada bile değilmiş gibi göstermek. *Kraken Avcısı* birkaç dakika içinde görünmez bir geminin atış menzili içine girecekti.

Sadie bunu düşününce, geçen koca bir yılı Tanrı’nın burunun dibinden çalmıştı. O bir yılda aşkı bulmuş, dünyayı görmüş, tüm bunlar olurken hayatını kazanmak için gençlere eninde sonunda kendi başlarına da gelecek birkaç bilgece söz söylemekten başka bir şey yapması gerekmemişti. Şimdi bu fazladan bir yıllık hayatın bedelini ödeme zamanının geldiğini tahmin ediyordu. Sadie’nin hayatta kalma sebeplerinin neredeyse hepsi o gemideydi. O geminin patlatılmasına izin verirse dünyanın bütün cehennemleri Sadie’nin üstüne olurdu.

Dümeni kavrayıp koçbaşını görünmez geminin merkezi olarak hesapladığı noktaya nişan alırken, “Bana elimizdeki her yelken parçasını verin!” diye bağırdı. “Sonra da önümüzdeki birkaç dakika boyunca hayatta kalmak isteyen herkes gemiyi terk etsin.”

“Ne olduğunu bilmediğini söylerken ne kast ediyorsun?” diye sordu Hope.

“Orada *bir şey* var,” dedi Brigga Lin. “Hissedebiliyorum. Ya da daha çok bir şeyin yokluğunu hissedebiliyorum. Sanki duyularımdan saklanmış gibi.”

“O halde biyo-büyücülerdir.” Hope dürbünüyle ufku tara-
dı. Çok uzakta, güneydoğuda Dawn’s Light’ın kıyılarını ayırt edebiliyordu. “Bu her neyse adada olmadığından emin misin?”

Brigga Lin başını iki yana salladı. “Saklanan şey her neyse, bize yakın. Çok yakın.”

“Lanet olası Sadie *ne yapıyor?*” diye mırıldandı Kayıp Finn. Gören gözü yavaşlaması için verilen işareti belli ki göz ardı eden ve gemi izini geçip *Kraken Avcısı*’yla Breaks arasındaki boşluğa doğru son sürat gelen *Devil’s Your Own*’a bakıyordu.

Hope dürbününü Sadie’nin gemisine çevirdi ve gemiden arkasından suya düşen şekilleri gördü. “İnsanlar gemiden atlıyor. Jilly! Onlara birkaç can simidi at!”

“Emredersiniz, Kaptan!” Jilly ana direktteki tünediği yerden atladı ve içinde can simitlerinin olduğu ambar kapağını savurarak açtı.

“Ne yapıyor o öyle!” Finn’in yüzü korkuyla çarpılmıştı.

Hope dürbünün yine *Devil’s Your Own*’a çevirdi. Sadie dümeni tutuyordu ve yüzünde coşkulu bir sırıtış vardı. “Gerçekten, ne yapıyor?”

Sonra onlarla Breaks arasındaki boşluk titreşti. Bir anda silahları *Kraken Avcısı*’na çevrili halde üç direkli bir donanma fırkateyni belirdi. Gemiden suya uzanan kalın zincirler, güçlü akıntılar yüzünden resiflere doğru çekilmesin diye gemiyi sıkıca demirliyordu.

“Tuzak!” dedi Hope. “Herkes darbeye hazır olsun!”

Ama ateş edemeden önce *Devil’s Your Own*, fırkateynin yan tarafına çarptı. Fırkateynin top atışı hedefi şaşırdı ve Sadie’nin şahmerdanı fırkateynin gövdesine sanki kâğıttan yapılmış gibi gömüldü. Bu darbe aynı zamanda demirleri de zincirlerinden kurtarmıştı. Fırkateyn ve *Devil’s Your Own* dans eder gibi birbirlerine kilitlenip çılgınlar gibi kendi etraflarında dönmeye başladı. Donanma askerleri neredeyse boş olan *Devil’s Your Own*’un güvertesine ateş ederlerken kırpışan ışıklarla görüntü tuhaf şekilde güzeldi.

Bir kurşun gelip Sadie’nin şakağına saplanıncaya kadar Hope olanları dürbününden izliyordu. Sadie’nin yüzündeki manik sırıtış söndü ve yere devrildi.

Tek gözünden yaşlar akan Kayıp Finn, “Sadie...” diye fısıldadı. Dürbünü olmadan onun öldüğünü görmesi mümkün değildi. Ama sanki yine de hissetmiş gibiydi.

İki gemi birkaç saniye daha danslarına devam etti, sonra köpüren tırtıklı resiflere çarpınca aniden durdu. Gövdeleri çatlayan ve su alan gemiler birbirinden ayrılmaya başladı.

Firkateynin mürettebatı, durmak bilmez akıntılar tarafından yutulmak üzere gemiden atlarken Hope izlemeye devam etti. Dakikalar içinde yüzden fazla adam boğulmuştu ama Hope, hepsi birleşse ölümlerinin Korsan Kraliçe Sadie'nin acısına denk olacağını düşünmüyordu.

“Bir gemiyi görüşten ve benim duyularımdan saklayabilecek tek bir kişi var,” dedi Brigga Lin. “Biyo-büyücülük Konseyi şeflerinden biri olan Progul Bon.”

Hope ona döndü. “Onun da gemide olma ihtimali var mıydı?”

Brigga Lin başını iki yana salladı. “Olanaksız. Bon kendini tehlikeye atacak biri değildir ve Dawn's Light'ta karaya inmeden önce gemiyi çok rahat gizlemiş olabilir.”

“Ama en azından adadadır, o halde?” diye zorladı Hope.

Brigga Lin başını salladı.

“O halde adadan asla ayrılamamasını sağlamak Sadie'ye karşı boynumuzun borcudur.”

26

Red, Lesser Basheta'ya kalan yol boyunca, gündüz vakti bile onu zincirlemelerine izin verdi. Ne yaptığını hatırlamıyordu ama hayatta kalan mürettebatın gözlerindeki korku ve olanları anlatırken Merivale'in yüzündeki sert ifade Red'e gereken tek şeydi. Onun karşısında Hume bile huzursuz oluyordu.

Korkmuş görünmeyen tek kişi Merivale'di. Red onunla ne yapacağını artık gerçekten bilmiyordu. Tanıştığı herkesten daha fesattı. Red, Merivale'in imparatorluğun bütün sırlarını aklında oradan oraya gezdirdiğinden, yine de üzerinde bir ağırlık hissetmediğinden kuşkulanıyordu. Artık Red'in en büyük sırrı ifşa olmuştu ama kendini her zamankinden daha ağır hissediyordu.

İki gün sonra Lesser Basheta'daki küçük köye ulaştılar. Ada çoğunlukla yer yer çıkıntı yapan kayalık tepelerle yoğun ormandan oluşuyor gibiydi. O kayalık tepelerde bile inceliği yüzünden çalılıklara benzeyen tuhafça bükülmüş bedenleriyle

yer yer ağaçlar vardı. Limana yaklaşırlarken Merivale, Red'i güverteye çıkardı. Hayatta kalan mürettebat onun derhal direğe zincirlenmesi konusunda ısrar etmişti ama en azından ayakta idi ve temiz hava soluyordu.

Tekne rıhtıma doğru kayarken köylüler hasar alan gövdeye temkinli bakışlar atıyordu. Ama güvertede dikilen Merivale'i görür görmez denizcilerin gemiyi bağlamalarına yardıma koştular.

Yaşlı bir balıkçı teknenin halatlarından birini kastanyola ya bağlarken Merivale, "Yardıma için teşekkür ederim, Bay Owens," diye seslendi. "Maalesef yolculuk sırasında büyük bir sorunla karşılaştık."

"Benim için onurdur, leydim," dedi adam, Merivale'in gözünün içine bakmadan. Köyün geri kalanı da ona benzer şekilde tepki verdi, sanki göz kontağı kuramayacak kadar saygı ve korku duyuyorlardı. "Bagajınızın köşke taşınmasını ister misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim, Bay Owens, buna minnet duyarım." Merivale, yanında sabırla bekleyen Hume'a döndü. "Hume, annemle babama direkt olarak eve gitmeyeceğimi bildirir misin? Lord Pastinas ve ben acilen önce Casasha'ya uğramalıyız."

"Pekâlâ, leydim." Sonra Hume ilk kez tereddüt etti, Red onun ifadesiz yüzündeki mücadeleyi gördü. "Fazladan... eşlikçi olmadan iyi olacak mısınız?"

Merivale ona düz bir bakış attı.

Hume başını eğdi. "Evet, elbette, leydim. Derin özürlerimi kabul edin. Siz geldiğinizde her şeyin hazır olmasını bizzat sağlayacağım."

“Teşekkür ederim, Hume,” dedi Merivale.

Hume hemen Bay Owens’ın yanına gitti ve ikisi beraber derhal tekneyi boşaltmaya başladı.

Merivale, başına bir eşarp sarmış yaşlıca bir kadına, “Bayan Mackis,” dedi. “Lütfen Casasha’ya geldiğimizi ve birazdan yanına uğrayacağımızı söyle. Sürprizlerden hoşlanmadığını hepimiz çok iyi biliyoruz.”

“Emredersiniz, leydim.” Bayan Mackis hızla uzaklaştı.

Merivale teknenin hayatta kalan mürettebatına döndü. Korkarım Lesser Basheta’da İmparatoriçe’nin yatını tam olarak tamir edebilecek yeterli araçlar yok. Ama tamirat için Greater Basheta’ya gitmeden önce masraflar benden olmak üzere burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz.”

Denizciler korku içinde Red’e, sonra birbirlerine baktı.

İçlerinden birisi, “Eğer sizin için de uygunsa tamirat için Greater Basheta’ya doğru hemen yola çıkmak istiyoruz, leydi hazretleri,” dedi.

“Çok iyi anlıyorum,” dedi Merivale. “Tamirat tamamlanıp ek mürettebat bulur bulmaz lütfen mümkün olduğunca çabuk Majesteleri İmparatoriçe’nin yanına dönün.”

“Sizin yanınıza gelmemize gerek yok mu?” diye sordu ikinci bir denizci.

“Gerek yok, teşekkür ederim.”

Denizciler rahatlamış görünüyordu. “Nasıl isterseniz, leydim.”

Merivale onlara zarafetle gülümsedi. “İyi şanslar dilerim.”

“Teşekkür ederim, leydim,” dedi birinci denizci.

Merivale dönüp Red’i zincirle bağlı olduğu direktan çözdü.

Hâlâ bileklerine takılı olan zinciri hafifçe çekiştirirken “Gel, lordum,” dedi ve zinciri bir tasma gibi inme plaklarından aşağı doğru çekti.

Köyün içinden geçerlerken Red suratsızca, “Bu askerler benim bulunduğum yerde olmaktansa bedava yiyecekten ve yumuşak yataklardan feragat etmeyi yeğler.” dedi.

“Onları suçlayamazsın,” dedi Merivale neşeyle. “Seni bu kadar iyi tanımasam ben de o kadar korkardım.”

“Bana kendimi daha iyi hissettirmiyorsun.”

Merivale durdu ve Red’e dönüp çeliksi gözlerle baktı. Red, son birkaç gündür bunun Merivale’in gerçek yüz ifadesi olduğunu anlıyordu. “Amacım sana kendini iyi hissettirmek değildi. Seni şımartma lüksüm yok. Durumunu hemen düzelttirmemiz lazım ve ben bunu yapmayı istediğinden emin olmak zorundayım.”

“Sence böyle mi kalmak istiyorum?”

“Elbette hayır. Ama Gölge Şeytan biyo-büyücülerin vicdansız öldürme makinesi olarak gemi azıya alıp imparatorlukta dolaşmaya devam edemez. Seni tamir edemezsek öldürmek zorunda kalacağız.”

“Bence sorun yok,” dedi Red ve bunda samimiydi. Böyle yaşamaya devam etmektense sefaletine bir son verilmesi daha iyiydi.

Merivale bir anlığına onu tarttı, sonra başını salladı. “Aynı şekilde düşünüyor olmamıza sevindim. Ve şans eseri, bunu tamir edebileceğimize dair güçlü bir iyimserliğe sahibim.”

Red o kadar umutlu değildi. Biyo-büyücüler muhtemelen aylardır onu bu şeye dönüştürmekteydiler. Belki saraya gitti-

ğinden beri. Uyurken gizlice odasına mı girmişlerdi? Yoksa eğitim seansları sırasında ona bir şeyler yapıp sonra unutturmuşlar mıydı? İki fikir de tüylerinin ürpermesine yol açtı.

Dostları onun hakkında ne düşünecekti şimdi? Hope ne düşünecekti? Muhtemelen dehşete kapılırdı ve bunda haklı olurdu. Onun nefret ettiği her şeydi Red. Biyo-büyücülerin onursuz bir aracı haline gelmişti.

Yolculuk sırasında Merivale tüm bunların Red'in Hope ve Brigga Lin serbest kalsınlar diye biyo-büyücülerle anlaşma yapmasının sonucu olduğunu söylemişti. Son bir iki gündür kendisi bile böyle düşünmeye başlamıştı. Ama Red bunun Hope'la ilgisi olmadığını biliyordu. Bu tamamen biyo-büyücülerin mercan baharatıyla yaptıkları lanet olası deneyle ilgiliydi. Bu Red'in doğduğu günden beri işaretli olduğu bir şeydi. İşlemin bu noktaya varması neredeyse kaçınılmazdı. Diğer mercan baharatı bebekleri gibi o da küçük yaşta ölse belki daha iyi olurdu. Lanet olsun, en azından ebeveynlerinin daha uzun, sefaletten uzak yaşam şansı olurdu.

Çamurlu köy yollarında ilerlemeye devam ettiler. Bütün binalar tek katlıydı ve zengin, koyu renk bir ağaçtan yapılmıştı. Burası basit bir yerdi. Red'in aklına *mütevazı* kelimesi geliyordu. Ama düzenli küçük bahçeler ve taş patikalarla her şey bakımlıydı.

“Yani tüm bunlar sizin mi?” diye sordu Red.

“Lesser Basheta'nın yöneticiliği yaklaşık üç yüzyıl önce aileme verildi,” dedi Merivale.

“Bütün ada mı?”

“Ben olsam arşileydi unvanını korurdum ama nüfusumuz

buna uygun olmayacak kadar az. Ki bu da iyi çünkü hoş karşılanan evlilik tekliflerini şimdi yaptığımdan daha fazla savuşturmak zorunda kalırdım. Her neyse, çoğunlukla sadece bu köy ve köşk. Geri kalanı birincil ihracatımız olan ormancılığa devredildi.”

“Tomruk mu?”

“Bir bakıma,” dedi Merivale. “Yetiştirdiğimizden fazlasını kesmemek adına kontrol altında tutmaya özen gösteriyoruz. Küçük bir ihracat ama odunumuzun olgunluğu ve kalitesi bütün krallıkça bilinir ve standart inşaat kerestesinden mobilya ve süs eşyaları gibi yüksek kaliteli ağaç işçiliğine uygundur.”

Mobilyadan bahsedilince Red, Leston’ın iş verdiği o zavalı zanaatkârı hatırladı. Çocuk sakardı ama yeterince nazikti. Üstelik ciddi bir yetenekti, Red’in sonsuza dek susturduğu bir yetenek. Bunu düşünmek Red’in içini bıçak gibi acıttı ve bunun olmasına izin verdi. Bu acıyı hissetmek istiyordu. Belki kendini cezalandırmak içindi. Belki de yaklaşan şey her neyse ona karşı kararlılığını güçlendirmek içindi.

Sonunda köyün eteklerinde, diğerlerinden biraz daha uzakta kurulmuş küçük bir eve geldiler. Evin kendisi sadeydi, saf keresteyle perdahlanmış ve süssüz perdeleri çekilmişti. Ama evi çevreleyen bahçe, düzenlilik ve karmaşıklık, çetrefillilik bakımından sarayın uçurum bahçeleriyle kolayca boy ölçüşebilirdi.

Merivale durdu ve Red’in zincirlerini çözmeye başladı. “Casasha’yla tanışmadan önce seni uyarmalıyım ki o biraz... şey, *acayip* tam olarak doğru kelime değil ama aklıma gelen en yakın kelime.”

“Kim o? Onu nereden tanıyorsun?” diye sordu Red.

“Başta ben küçükken oda hizmetçimdi. Ve belirtmeliyim ki bu işte pek de iyi değildi. Ama ben aldırmazdım çünkü garip ve gizemliydi, bana imparatorluğun değişmesine yardım edeceğimi söylerdi. Hem anne babası tarafından ihmal edilen hangi yetkili çocuk böyle şeyler duymak istemez? Tek fark, onun haklı olmasıydı. Ama belki bu kendi kendini gerçekleştiren bir kehanetti çünkü şimdi olduğum kişiye onun sayesinde dönüştüm.”

“Yani o bilge kadın gibi bir şey mi?” Red’in aklına Yaşlı Yammy gelmişti.

Merivale elindeki zincirleri taş patıkaya bırakırken belli belirsiz gülümsedi. “Kullanacağım kelimenin *bilge* olduğundan emin değilim. Ama dünyayı senin ve benim asla yapamayacağımız şekilde görüyor. Eklemeliyim ki bunun bir bedeli var. Davranışları ve kelimeleri sana şaşırtıcı gelebilir. Hatta belki... düşmanca. Ama bunun çoğunlukla senin ve benim sağır ve kör olduğumuz o kadar büyük miktarda bilgiyi yönetmekten kaynaklandığını öğrendim.”

“Benim yaşlı akıl hocam Sadie’den daha kötü olduğundan şüpheliyim,” dedi Red.

“Göreceğiz,” Merivale ön kapıya yaklaştı ve hafifçe tıklattı. Haşın bir kadın sesi, “Kim o?” diye sordu.

Merivale haylaz bir ses tonuyla, “Tahmin etmelisin,” dedi.

“Tahmin etmekten *nefret* ederim,” dedi ses hırçınlıkla.

“Biliyorum,” dedi Merivale.

Kısa bir duraksama oldu, sonra, “Bunu biliyorsan beni tanıyor olmalısın,” dedi ses daha az hırçınlıkla.

“Doğru,” diye kabul etti Merivale.

“Ve bunu sevmediğimi biliyorsan ama yine de yapmamı istiyorsan...” bir duraksama daha oldu. “Benimle *alay ediyor-sun* demektir.”

“Ediyorum,”

“Benimle alay eden tek bir kişi vardır,” dedi ses zaferle. “Meri-kitty! İçeri gel, Meri-kitty!”

“Meri-kitty mi?” diye sordu Red.

Merivale omuz silkti. Başka herhangi biri fark etmeyebilirdi ama Red’in keskin gözleri yanaklarına tırmanan hafif kızarıklığı görmüştü.

Evin içi mobilyasız, açık tek odaydı. Zemin yumuşak kamıştan yapılmış kilimle kaplıydı. Perdeler kapalı olduğu için içerisi loştu ve tek ışık odanın sol tarafındaki duvara taştan yapılmış, çatırdayan, üzerinde demir bir kancaya asılı çaydanlık duran şömineden geliyordu. Öbür köşede bir evye vardı ve arka tarafta battaniye ve yastık yığını duruyordu.

Odanın ortasında yaşlı bir kadın, bacaklarını altına toplamış, oturuyordu. Saçları sanki perçemleri bıçak kullanarak sabırsızca kesilmiş gibi alnının önünde keçeden beyaz bir perdeydi. Üzerinde büyük bir erkek ceketi vardı ama ters giymişti. Sanki uzaktan uzağa müzik dinliyormuş gibi kendinden geçmiş bir yüz ifadesi vardı. İçeriye girdiklerinde onlara kısa bir bakış attı, ama ne ayağa kalktı ne de başka şekilde karşıladı. Bunun yerine odanın boş bir köşesine dik dik bakmaya devam etti. Elleri yakalanmış kuşlar gibi kucağında çırpınıp duruyordu ve dudakları kendi kendine sessizce konuşur gibi kıpırdıyordu.

Bu ilgisiz karşılama Merivale'i şaşırtmamış gibiydi. Red'i kapıda bıraktı ve ona doğru yürüdü. Öne doğru eğildi ve kadının yanında serili duran boş kanavayı, boya fırçasını ve kavanozlar dolusu boyayı inceledi.

"Casasha, boyama yapmaya mı başladın?" diye sordu.

Casasha'nın yüzünde tiksiniş gibi bir ifade oluştu. "Resim yapmaktan *nefret* ederim. Her yere bulaşıyor. Çok dağınık." Tekrar çırpınmalarına izin vermeden bir an önce ellerini birbirine sürttü.

"O halde bunlar ne için?" diye sordu Merivale.

"Belli ki *ressam* için." Casasha gözlerini odanın köşesinden ayırmadan Red'i işaret etti.

Merivale merak içinde Red'e baktı.

Red içinde büyüyen huzursuzlukla omuz silkti. Bu ona Yammy'nin geleceği tahmin edişini hatırlatıyordu. Kaderinin bu şekilde sabitlenmesi fikrinden asla hoşlanmıyordu. "Ben gerçek bir ressam değilim."

"Gerçek bir suikastçı da değilsin ama bu tüm o insanları öldürmene engel olmadı," diye patladı Casasha. Bir an ilk kez Red'e, gözlerinin içine baktı. Red bunun kısa bir an sürdüğüne memnundu, zira kadının gözleri aç bir köstebek faresi beyninin içine doğru tünel kazıyormuş gibi hissettirmişti. Sonra bakmayı kesip gözlerini odanın köşesine geri çevirdi.

"Casasha," dedi Merivale. "Yardıma ihtiyacım var."

"Yanlış," dedi Casasha kayıtsızca. "*Onun* yardıma ihtiyacın var." Yine bakmadan Red'i işaret etti. "Ve *onun* da benim yardımına ihtiyacı var."

"Haklısın," dedi Merivale.

“Demek istediğini açık söyle, Meri-kitty.”

“Özür dilerim, Casasha,” dedi Merivale, Red’in daha önce hiç duymadığı basit bir tevazuyla.

“Çift anlamlı casusunu kendi casusluklarına sakla. Benim başımı ağrıtıyor.”

“Peki,”

“Tam burası,” Tek parmağıyla kendi şakağına işaret etti. “Açık sözlü konuşmadığın zaman tam burası acıyor.”

“Biraz zaman geçti ve ben unutmuşum,” dedi Merivale sabırla. “Şimdi hatırladım.”

“İyi,” Casasha bir an ona baktı ve Merivale irkildi. Ama sonra yeniden köşesine döndü. “Yalancı Ressam.”

Merivale Red’e baktı.

“Benden mi bahsediyor?” diye sordu Red.

“Elbette senden bahsediyorum,” dedi Casasha. “Sen bir ressamısın. Ressam olmadığını söyledin. Dolayısıyla sana Yalancı Ressam adını verdim. Şimdi şu boyalarını al buradan. Kokuyor.”

Red sırtından tırmanan gerilimi atamadan onlara doğru gitti. Bu kadında gerçekten sinir bozucu, ne olduğunu tam belirleyemediği bir şey vardı.

Yerdeki kanavayı, fırçayı ve boyaları aldı. “Bunlarla ne yapacağım?”

“Resim, *belli ki...*” Ses tonu kurutucuydu.

Red, Merivale’in gösterdiği sabır seviyesini yakalamaya çalışarak derin bir nefes aldı. Güya bu kadın ona yardım edecekti. “Tamam... boyamam gereken belli bir şey var mı?”

“Kendin,” Kadın odanın bir yanındaki küçük evyeyi işaret etti. “Nasıl görüldüğünü hatırlamıyorsan onu bir ayna olarak kullanabilirsin.”

Red, evyeye doğru gitti ve kendi yansıısı ateşin ışığında parlasın diye içinin hazırda suyla dolu olduğunu gördü. Red için nasıl böyle hazırlıklı olabilirdi? Aynı huzursuzluğu hissetti.

“Bunu neden yapıyorum?”

“Nasıl görüldüğünü anlayasın diye.”

Casasha bunu öyle bir tahkirle söylemişti ki Red öfkelerini bastırmak için yine derin nefes almak zorunda kaldı. “Ve bu... bana faydalı mı olacak?”

Casasha, Merivale’e bir bakış attı. “Her zaman böyle aptal mıdır?”

“Ona ücretten bahsetmeyi unuttun,” dedi Merivale.

“Ah!” Casasha dudaklarını sımsıkı kapatıp Red’e ufacık bir özür kırıntısıyla baktı. “Bana ücret ödemelisin, yoksa sana yardım edemem.”

Red’in huzursuzluğu arttı. “Peki, ücret nedir?”

“Güven!”

“*Güven* mi?” Çaresizce Merivale’e baktı.

Merivale, “Ona güvenmek zorundasın,” dedi. “Onu tanımıyor olsan bile. Bu güven tamamen kazanılmamış görünse de ona bunu vermelisin. Bunun sana, bana olduğu kadar sıra dışı geldiğini biliyorum ama daha önce sana gereken her şeyi yapacak kadar istekli olduğundan emin olmaktan bahsederken bunu kastediyordum. Kendini tamamen buna vermelisin, yoksa işe yaramaz.”

“Ben öylece... güven nasıl verilir, bilmiyorum.”

“Çenenı kapatıp sana söyleneni aptalca sorular sormadan yapmakla başlayabilirsin,” dedi Casasha.

Merivale, Red’e temkinle gülümsedi. “İşte böyle,”

Red cevaben belli belirsiz gülümsedi. “Sanırım öyle,”

“İyi,” dedi Casasha. “Meri-kitty, senin gitme vaktin geldi. Yalancı Ressam, senin de resim yapma vaktin geldi.”

Red acele etmeden resim yaptı. Ona göre bu acele edilmesı gereken bir şeydi ve bunun asıl amacı her neyse, detaylar önemliydi. Bir yıldan uzun süre önce Hope’un resmini yaptığından beri eline fırça almamıştı ama kendini o odak noktasına yavaşça kayarken buldu. Tüm endişelerini ve korkularını bir yana itip sadece resim yapmak hoşuna bile gitmişti.

İşı bittiğinde baskıya ve garip durumuna rağmen az bir miktar yaratıcı haz hissetmeyi sürdürdü. Hatta resmini Casasha’ya gösterirken gururu bile kabardı.

“Yanlış,” dedi kadın düz bir sesle.

“Yanlış da ne demek?” diye sordu Red. “Resim nasıl yanlış olabilir?”

“Yeterince korkunç değil,” dedi Casasha. “Bu sana dört saniyede sekiz kişiyi öldürebilecek biri gibi görünüyor mu? Hiç de bile. Düzelt onu.”

Red öfkesi yine kabarmaya başlayarak ona baktı. Ama kadın ona olan ilgisini çoktan yitirmiş, elleri çırpınarak ve sessizce mırıldanarak yeniden köşesine bakıyordu.

Red evyeye ve boyalarına geri döndü. Kırmızı gözleri şey-

tani bir görünüş alıncaya kadar resme daha sert hatlar ekledi. Ağzının kenarlarını da sertleştirdi. Bunu Gölge Şeytan olarak yapıp yapmadığından bile emin değildi ama bir sebepten doğru hissettiriyordu. Sonunda portresinin gerçekten korkutucu olduğunu hissedinceye kadar birkaç detay daha ekledi. Resme baktığında içinden hataya yer bırakmayan bir farkındalık geçti. Resmin tamamlandığına o zaman kanaat getirdi.

“Tamam, düzeltebilmiş miyim?” Resmini Casasha’ya gösterdi.

“Hayır, hâlâ yanlış.”

“Ne?” Artık sabrı kalmamıştı ama kadın bunun farkında değil gibi görünüyordu. “Daha da korkunçlaştırdım!”

Casasha, “Yeterince *eğlenceli* değil,” dedi. “Bu resim sana iyi hikâyeler anlatan ve insanları kandırıp çılgın maceralara sürükleyen biri gibi görünüyor mu?”

“Hayır, ama dedin ki...”

“Düzelt onu!”

“Baştan başlamamı mı istiyorsun?”

“*Kimse* baştan başlamaz. Sadece düzelt onu.”

Red yine resmine döndü. Gözler üzerine haylaz bir cihet vererek çalıştı. Ağzın kenarlarını her zaman mükemmelleştirmeye çalıştığı o sırtış şekline sokmak için yukarıya doğru kıvrırdı. Resim gittikçe karışıyordu ama Red kendini tutamıyordu. Bu değişikliklerin akıp eski değişikliklerle karışmamasının tek yolu kurummasını beklemektir ama Red birazdan güneşin batacağına ve böylece Gölge Şeytan’ın serbest kalacağına emindi. Bu yüzden boyaların birbirine bulaşmasına izin vererek çalışmaya devam etti.

Sırıtiş üzerinde çalışırken birkaç kez suda kendine göstermesi gerekti. Bu sırtışı kullanmayalı epey zaman geçtiğini fark etti. Yüzünde bu sırtışın kendini iyi hissettirdiğini kabul etmeliydi ve garip bir şekilde bunu yaptıkça kendini daha iyi hissediyordu. Eskiden karanlık zamanlar geçirmişti, değil mi? Ve her seferinde diğer tarafa geçmenin bir yolunu bulacağını bildiğinden bunu gülerek geçiştirmişti. Sonuçta bu da eğlencenin bir parçasıydı.

Resmi bitirdiğinde Casasha'ya doğru giderken adımlarında bir sevinç bile vardı.

“Pekâlâ, şimdi nasıl?”

“Hâlâ doğru değil,” dedi kadın.

“Şaka yapıyorsun?!”

“Bu sana bir ressam gibi görünüyor mu? Eline bir kavanoz boya ve fırça alıp insanları ağlatacak kadar benzersiz ve güzel bir şey yaratan birine? Şu an büyük ve önemli sanat galerilerinde resimleri asılı duran birine? Bu sana bir *ressam* gibi görünüyor mu?”

Bir şey demeden kadına baktı. Tüm ukalalığı ve sevinci uçup gitmişti.

Kadının gözleri bir anlığına Red'in içini oydu ve “Bunu düzeltmek *zorundasın*,” dedi. Sonra yine öbür tarafa döndü.

Red göğsü yılgınlıkla dolarak yavaşça boyalarına gitti. Suya baktı ve yansısının yumuşamasına, açılmasına izin verdi. Eskiden “sanatsı pislik” bakışını takındığında Nettles onunla alay ederdi. Sadie bu ifadeyi suratından tokat atarak silmeye çalışırdı. Filler bile Red bunu yaptığı zamanlarda yakınlarında olmaktan huzursuzluk duyardı. Ama işte, üzerine çok faz-

la geldiklerini düşünürken bir anda hepsini çok özledi. Hasret içinde öyle kabardı ki sanki fiziksel bir ihtiyacı. Onları bir gün tekrar göreceğini söyleyerek gerçekten özleme iznini kendine hiç vermemişti. Her zamanki gibi bundan da sıyrılmanın bir yolunu bulmuştu. Ama ya onları bir daha göremeyecek olsaydı? Kalbinde hiç dolduramayacağı delikler vardı. Asla yatıştıramadığı bir sancı.

Belki resim yaptığı zamanlar hariç. Bunu hep biliyordu. Resim yapmak acıyı, yalnızlığı ve akıl karışıklığını hafifletiyordu; en azından kısa bir süreliğine. Buna ihtiyacı olmadığına inanmak istemişti hep. Ama şu an ihtiyacı vardı. Bu yüzden bir çocuk gibi yere uzandı ve resim yaptı. Resim şimdi daha da karışıkta ama artık umursamıyordu. Bu düzenlilikle veya detaylarla ilgili değildi. Bu, gerçeğin ortaya çıkmasına izin vermekle ilgiliydi. Kısa bir süreliğine de olsa biraz huzur bulsun ve o kadar acı çekmesin diye o korkmuş küçük çocuğu kafesinden çıkarmakla ilgiliydi.

Red elleri titreyinceye kadar resim yaptı. Görüşü bulanıklaşınca kadar. Etrafındaki dünya dönmeye ve anlamını yitirinceye kadar. Artık gözlerini açık tutamayınca ve yorgunluk üzerine bir battaniye gibi örtülünceye kadar.

Rüyasında çocuk olduğu zamanları gördü; Silverback'teki rahat küçük dairelerinde annesiyle beraber kanepede uzanmış olduğunu. İkiisi beraber pencerelerin ucuz çerçevelerinden içeriye giren soğuk kış rüzgârlarından korunmak için battaniyenin

altında birbirlerine sarılmıştı. Oda karanlıktı ve annesiyle beraber pencereden yukarıya, binaların tepesinden koyu mavi bir dilim halinde görebildikleri gece göğüne bakıyorlardı.

Annesi, “Sana neden Rixidenteron adını verdiğimi biliyor musun?” diye sordu.

Red başını iki yana salladı.

“Üçüncü Rixidenteron, şimdiye kadar yaşayan en büyük ressamlardan biriydi. Onun sanatıyla ilgili en sevdiğim şey, en karanlık anlarda bile güzellik bulmasıydı. Bir keresinde ben küçükken onun *Fırtına Değişiklik Getirir* adlı şaheserini görmüştüm. Resif kayalıklarına çarpan gemiler, ölen ve ölmekte olan insanlarla öyle çılgındı ki... beni dehşete düşürmüştü. Ama ona bakmaktan kendimi alamadım çünkü aynı zamanda o zamana kadar gördüğüm en güzel şeydi.”

Bir an beraber sessiz durdular. Red, anın tadını çıkardı. Son zamanlarda annesi daha zor biri hale gelmişti. Sabrını yitiriyor, bağırıyor, vuruyordu. Babası bunun annesinin hatası olmadığını, sadece annesinin hastalığının ilerlediğini söylemişti. Şu anda babası dışarıdaydı, adsız sanat koleksiyoncusu gibi görünüp kimsenin istemediği bütün resimleri satın alabilmek adına para için gizli gizli başkalarıyla seks yapıyordu.

Bu sır, çocuğun üzerinde ağırlık yapıyordu. Annesiyle kendisini ayıran bu kamayı hissetmek canını acıtıyordu. Bununla savaşmak için annesine daha da sokuldu, annesinin nazikliğinin ve açıklığının tadını çıkardı, sadece geçici olsa bile.

Annesi gülümsedi ve Red'in karışık saçlarının arasından parmaklarını geçirdi.

“Karanlık zamanlarda doğdun,” dedi. “Ve önünde daha ka-

ranlık zamanlar olduğundan endişe ediyorum. Biliyorum ki...”
Annesi tereddüt etti ve Red onun sesindeki daralmayı fark etti, sanki bir duyguyu bastırmaya çalışır gibiydi. “Sana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Bu yüzden her zaman adaşın gibi olmalısın. Karanlıkta güzelliği bulmalısın. Biz ressamların hep yapmaya çalıştığı şey budur.”

“Ben ressam mıyım?” diye sordu Red.

“Elbette öylesin,” dedi annesi.

—

Red, Casasha’nın evinde uyandı, perdeler hâlâ kapalıydı ve titreşen tek ışık şömineden geliyordu. Casasha ateşin yanında oturmuş, dumanı tüten bir fincandan yudumlar alıyordu.

Red kendini garip şekilde hafif hissederek ayağa kalktı. Ne kadar uyumuştı? Yerden resmini aldı ve Casasha’ya götürdü.

“Ee? Düzeltmiş miyim?”

Casasha elindeki fincana baktı, ona veya resmine bakmıyordu. Sesi beklemediği kadar yumuşak ve yorgundu. “Neden dışarıya çıkıp kendin bakmıyorsun?”

Kadının ne demek istediğinden pek emin değildi ama şimdiye kadar buna az çok alışmıştı, bu yüzden itaat edip gitti ve ön kapıyı açtı. Dışarıdaki ağaçlara ve tepedeki gökyüzüne baktı. Öyle basık bir odada o kadar uzun süre kaldıktan sonra esinti iyi gelmişti. Aya ve yıldızlara bakmakta olduğunun kafasına dank etmesi biraz zaman aldı. Gece vaktiydi ve Red değişmemişti.

Yoksa değişmiş miydi?

Elindeki kendi portresine baktı. Her yerindeydi, kısmen Gölge Şeytan'a, kısmen Red'e ve kısmen de Rixidenteron'a benziyordu. Gerçekten bir kargaşaydı. Ama belki güzel bir kargaşaydı.

“Eğer ışığı kabul etmeyi reddedersen,” diye sordu Casasha şöminenin yanında oturduğu yerden, “karanlığı ehlileştirmeyi nasıl umarsın?”

Red ona doğru döndü. “Bu her zaman benim içimdeydi, değil mi? Yani, Gölge Şeytan.”

“Bir dereceye kadar. Ressam da öyle. Biyo-büyücüler birini güçlendirdiler, ben de diğerini güçlendirdim.”

Red ona baktı ve düşünceyle çenesini sıvazladı. “Biraz daha kanavan var mı?”

“Hayır ama biraz parşömenim ve kömürüm var.”

“Bu da işe yarar,” dedi Red.

“Ne için?”

“Senin çizimini yapabilmem için.” Sonra elinden geldiğince iğneli bir ses tonuyla, “*Belli ki,*” dedi.

Casasha ona baktı ve bakışlarında şaşkınlık vardı. Sonra bir anda güldü; bütün odayı dolduran zengin, baskılanmamış bir sestti bu.

—

Red, günün ilk ışıklarını seyrederken dumanlı gözlükleri gözünde, küçük verandada oturuyordu. Bu görüntüyü resmetmek için parmakları karıncalanıyordu. Ama şu anda her şeyi resmetmek için karıncalanıyorlardı. Bu biraz sinir bozucuydu,

ama aynı zamanda dün gece olan her şeyin bir hayalden ibaret olduğundan ne zaman kuşkulanmaya başlasa hoş bir hatırlatıcıydı.

Merivale, altın renkli güzel bir kısırakla eve doğru yaklaştığında, “Lord Pastinas,” diye seslendi. “Bu çok güzel sabahta nasıl hissediyorsun?”

“Mükemmel bir dağınıklık gibi,” dedi Red.

Merivale gülümsedi. “Casasha işleri çözümleyebildi mi?”

“Evet,” Başparmağını arkasında duran kapalı kapıya doğru salladı. “Ama az önce beni dışarıya attı. Çok yüksek sesle düşünüyor olmamın onu çok yorduğunu söyledi.”

“Bunu yapar,” dedi Merivale.

“Sana borçlandım, Meri-kitty,” dedi Red. “Çok.”

“Evet, bu konuyu açmana sevindim. Ve bundan sonra bana ‘Leydi Hempist’ veya ‘leydim’ olarak hitap etmen gerek.”

“Ah, öyle mi?”

“Benim için çalıştığına göre, seninle o kadar yüz göz olmak pek de iyi olmaz.”

“Ben mi?” diye sordu Red. “Senin için mi çalışıyorum? Ne zamandan beri?”

“Umarım bunca şeye sırf seni sevdiğim için katlandığımı düşünmüyorsundur. Majesteleri İmparatoriçe’nin baş casusu olarak bu tür şeylere bir göz yumma lüksüm yok.”

Red ona bezgin bezgin gülümsedi. “Elbette yoktur,”

“Sen de az önce bana *borçlu* olduğunu söylemedin mi?”

“Söyledim,”

“Neyse ki bana borcunu nasıl ödeyeceğini tam olarak biliyorum, elçiyi neredeyse öldürecek olmana rağmen büyük bir

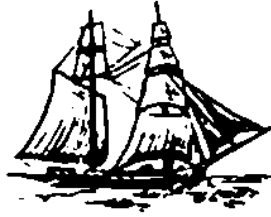
nezaket gösterip başını boynunun üstünde tutmana izin veren İmparatoriçe de öyle.”

“Tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordu Red kaygılı bir şekilde.

“İmparatoriçe Majesteleri’nin casusu olmanı, elbette. Bu andan itibaren İmparatoriçe Majesteleri tarafından, biyo-büyücülerle olan mevcut bağlantını, aynı zamanda üstün yeteneklerini ve inkâr edilemez sevimliliğini kullanarak imparatorluktaki çürümüşlüğü sonsuza dek yok etmeye yardım etmekle görevlendirildin.”

Red’in kaşları, gözlüklerinin üstünde hafifçe yükseldi. “Bu çok... hırslı görünüyor.”

Merivale gözlerinde bir kıvılcımla ona gülümsedi. “Merak etme. Eğlenceli olacak.”

Dire Bane'in filosu geceyi beklemek üzere Dawn's Light'tan epey açığa demirledi. Bleak Hope kendi kabininde tek başına oturmuş ve kendini Sadie'nin kaybının acısına bırakmıştı. O kadının gözü kara, riayetsiz bilgeliğiyle hiçbir şey boy ölçüşemezdi. Bu sadece Hope'un kaybı olmaktan öteydi. Dünyanın kaybıydı. Hope biraz avuntu istiyordu ve bunu isteyebileceği tek insanın Filler olduğunu fark ettiğinde kayıp duygusu daha da derinleşti.

Oysa Hope daha önce de acıyla savaşmıştı. Fiziksel ya da duygusal olsun, onu şimdi, amacına bu kadar yaklaşmışken durdurmasına izin veremezdi. Böylece güneş batmaya başlayınca kendisini yasa karşı çelikleştirdi ve karanlığı selamlamak üzere üst kata çıktı.

Bu adanın adı Dawn's Light'tı çünkü imparatorluğun her sabah güneşe ilk dokunan adasıydı. Bu aynı zamanda her ak-

şam güneşi ilk kaybeden ada olduğu anlamına geliyordu. Hope güneşi tamamen kaybetmeden önce dürbününü son geldiğinden beri yerleştirilmiş tahkimata çevirdi. Kumlu sahil boyunca top siperleri kazılmış ve kum torbalarıyla yükseltilmişti. Yakında demirli halde iki devasa fırkateyn vardı. Belli ki Hope için hazırlıklı olduklarını düşünüyorlardı. Hope, yanıldıklarını ümit ediyordu.

Plan, güneş doğarken Dawn's Light'a üç farklı yönden gelmekti. *Glorybound* rıhtımın olduğu kuzeybatıdan saldıracaktı. Üç geminin en büyüğü ve en ağır silahlısıydı ve orası da adanın en sağlamlaştırılmış tarafıydı. *Rolling Lightning* kuzeydoğudan saldıracaktı ve *Kraken Avcısı* da güneyden.

Kraken Avcısı güney sahiline ulaşmak için bütün adayı dolaşmak zorunda olduğundan diğer ikisi hâlâ hazırlık yaparken onlar yelken açtı.

Dawn's Light'ın doğu tarafında uzun bir yay çizdikleri sırada Dawn Sea'nin devasa ve öngörülemmez akıntılarına yakalanmamak için ellerinden geldiğince uzaktan dolaştılar. Gittikçe karanılaşan havada görülmelerine olanak yoktu ama Hope hiç risk almıyordu.

Hope kış güvertesinde her zamanki gibi Kayıp Finn'in yanında duruyordu, aralarında nasıl kapatacağını bilmediği bir mesafe olduğunu hissediyordu.

Sonunda, "Sadie için üzgünüm," dedi.

Finn hüzünle gülümsedi. "Onunla beraber geçirdiğimden daha çok zamanı, onu özleyerek geçirdim."

"Bu hiç adil görünmüyor," dedi Hope. "İkiniz için işler tam yoluna girmeye başlarken onun koparılıp alınması."

“Bu senin için hayat,” dedi Finn. “Asla adil olmakla ilgili endişe duyuyormuş gibi görünmez.”

“Vinchenlar hayatın nihai olarak adil olduğuna inanırlar. Zamanı gelince her şeyin eşitlendiğine.”

“*Onlar* bunu elbette söylerler,” dedi Finn. “Güçlüler için adalet zayıflar için olduğundan daha sık işler.”

“O halde durumu *eşitlemek* güçlülere kalır,” dedi Hope. “Sana söz veriyorum, Finn. Onun ölümünün öcü alınacak.”

Kayıp Finn sessiz kaldı. Hope, sözlerinin ona avuntu verip vermediğinden emin değildi.

—

Kraken Avcısı *pozisyon aldı!* Jilly’nin sesi Brigga Lin’in kafasında cıvıldadı.

“Jilly, lütfen bağırma.”

Bağırıyor muydum? Jilly’nin sesi daha nazik geliyordu. *Özür dilerim, üstat. Fark etmedim. Bu muhtemelen öğretmenin kafasının içinde de bağırıyordum demek.*

“Muhtemelen,” diye kabul etti Brigga Lin. “Kaptan Gray’e herkesin hazır olduğunu söyleyeyim. Odağını yitirme ki kaptan atış menziline girdiğimizi düşündüğünde sana haber verebileyim.”

Emredersin, üstat.

Brigga Lin, Gavish Gray’in karanlığın içinden uzaktaki Dawn’s Light’in kuzeydoğu sahiline bakmakta olduğu kış güvertesine gitti. Bu kaptanı nasıl anlayacağını bilmiyordu. Denizcilikten kesinlikle anlıyor gibi görünüyordu, kendi gemisini

ve bir arada pürüzsüzce ve mükemmelen çalışan deneyimli tayfasını getirmişti. Ama acı bir keyifle karışan garip bir tür kararlılık havası vardı. Brigga Lin bunun gelmekte olan savaşta pek ideal bir ittifak olmayacağından endişeliydi. Nettles onu göndermekte çok ısrar etmişti ama Brigga Lin, Nettles'tan da ne anlam çıkaracağından emin değildi.

“Kaptan Bane ilerlemeye hazır,” dedi Gray’e.

Gray ona huzursuz bir bakış attı. “O halde sana düşüncelerini o kız aracılığıyla mı gönderiyorlar?”

“Kabaca konuşursak, evet.”

“Yani o, şey gibi, senin biyo-büyücülük öğrencin, öyle mi?”

“Bu noktada ikimizden birini biyo-büyücü olarak adlandırmak doğru olur mu emin değilim,” dedi Brigga Lin.

Gray omuz silkti. “Öyle diyorsan,”

“Atış menziline girmemiz ne kadar sürer?”

“Oraya on dakikadan az sürede varabiliriz ama *Rolling Lightning*, *Glorybound*’a göre çok daha hızlı ve Bane’in önce Vaderton’ın vurmasını istediğini biliyorum, bu yüzden önce onun başlamasını beklemeliyiz. Bana onun ne zaman başladığını bildir, biz de ondan kısa bir süre sonra başlayacağız.”

“Gidip bir kontrol edeyim,” dedi Brigga Lin. “Neredeyse şafak vakti. Güneşin iyice yükselmesini beklersek elimizdeki azıcık şaşırtmacayı kaybetmiş oluruz.”

—

“Peki, nasıl işliyor?” diye sordu Vaderton.

Jilly bir varilin üstüne oturmuş Brigga Lin’in kendisine öğ-

rettiği gibi nefesini ve düşüncelerini esnek bırakmaya çalışırken Vaderton'ın ona merakla baktığının farkındaydı.

“Pek emin değilim,” diye itiraf etti. “Öğreneceğim daha çok şey var. Brigga Lin bunun *yıllar* alacağını söylüyor.”

“Çoğu biyo-büyücünün cüppelerine kavuşmadan önce on yıl çalıştıklarına inanıyorum.”

“O saçma cüppelerden birini istemiyorum. Hiç güzel değil-ler,” dedi Jilly. “Neyse, bence şu beyin mesajı denen şey biraz elektrikle ilgili.”

“Gerçekten mi? Şimşek gibi mi?” diye sordu Vaderton.

“Belli ki elektrik zaten hep kafanın içinde ve bu sayede düşün-üyoruz.” Kaşlarını çattı. “Ya da öyle bir şey.”

“Yani birbirinize karşılıklı minik şimşek topları mı gönderi-yorsunuz?” diye sordu Vaderton.

Jilly omuz silkti. “Sanırım. Ama birimiz merkez devre ol-malı, yoksa hepsi çöker.”

“Ve bu da sensin,” dedi Vaderton.

“Ya da belki sadece beni aksiyondan uzak tutmak istediler.”

Vaderton'ın gözleri büyüdü. “Aksiyon dışında mı? Kendimi-zi güçlendirilmiş top bombardımanının içine atmak üzereyiz.”

“Evet...” Jilly bıçağıyla oynuyordu. “Ama ben Kaptan Ba-ne'le karaya inip ön saflarda dövüşmek isterdim.”

“Öyle bir dövüşün senin boyunu biraz aşacağından kuşku-luyum.” Jilly'nin keçeleşmiş saçlarını karıştırdı. “Gerçekten.”

“Bu bir boy şakası mı?”

“Hayır, gençlik şakası. Eminim Kaptan Bane'in sana birini öldürmenin yollarıyla ilgili öğreteceği çok şey vardır ve belki o zamana kadar kılıç tutacak yaşa gelmiş olursun.”

“Bu bıçakla yapabildiklerimin yarısını bile görmedindi,” dedi Jilly.

“Görmedindi” bir kelime değildir, dedi Jilly’nin zihninde Brigga Lin’in sesi.

“Özür dilerim, üstat.”

Ve umarım büyüklerine yeterince saygı gösteriyorsundur.

“Evet, yaşlılara saygı gösteriyorum,” dedi Jilly.

“Hey!” dedi Vaderton.

Odağını tamamen yitirdin, değil mi? diye cınladı Brigga Lin. Ona ulaşmıyorsan Hope bizimle nasıl irtibatta kalacak?

“Üzgünüm,”

Şu an başına bir şey gelmiş olabilir ve biz asla bilemeyiz.

Jilly’nin damarlarında panik tırmandı. Düşüncelerini dışarıya doğru itekledi. “Öğretmenim! Her şey yolunda mı?”

Ahh, evet, şu ana kadar iyiydim, diye cevapladı Hope. Diğer herkes pozisyon aldı mı?

Rolling Lightning pozisyonunda, dedi Brigga Lin.

“Glorybound da öyle,” dedi Jilly.

İyi, dedi Hope. Jilly, Vaderton’ı şimdi başlat.

“Başüstüne, öğretmenim.”

Brigga Lin, Gavish’e karaya inmeye çalışmadan önce Glorybound’un ateş etmekle tamamen angaje olmasını beklemesini bir hatırlat.

Zaten biliyor, dedi Brigga Lin, ama hatırlatırım.

Tamam. Dire Bane’in sesi Jilly’yi her zaman huşu içinde bırakan o kararlılıkla çatladı. Sizinle adanın ortasında buluşuruz.

Sabırsızlıkla bekliyorum, dedi Brigga Lin.

Sonra ikisi de Jilly'nin kafasından çıktı. Jilly bir an boşluğun sancısını hissetti. Dünyada en çok saygı duyup hayran olduğu iki kadının aynı anda kafasının içinde olmasından hoşlanıyordu ve planlarının merkezi olmak, bu onu asıl savaştan uzak tutsa bile, hoşuna gidiyordu.

“Kaptan Vaderton, Kaptan Bane başlama zamanımızın geldiğini söylüyor.”

Vaderton başını salladı, sonra yüksek sesle, “Yelkenleri açın ve topları hazırlayın! Hadi Dawn's Light'a adamakıllı top atışı nasıl olur, gösterelim!” diye bağırdı.

Glorybound adaya doğru zarif bir yay çizecek şekilde ileri atıldı. Ufukta güneş ilk ışıklarını vermeye yeni başlıyordu, bu yüzden Jilly düzenli aralıkları olan alçak kum torbası duvarlarını görebiliyordu. O duvarın ardında, karadan denize atış topları olduğunu biliyordu, muhtemelen otuz altı librelik veya daha büyük. Kesinlikle bu geminin taşıyabileceği herhangi bir şeyden daha büyüktü.

“Birkaç dakika içinde atış menziline gireceğiz, efendim,” dedi Bisküvi Bill. Vaderton başını salladı. “Hazır olduğumuzda ateş edebilirsiniz.”

Brigga Lin, “Vaderton ateşe başladı,” dedi Gavish Gray'e.

“Tamam,” Gray dürbününü Vaderton'ın geldiği yana çevirdi. “Bir parça ateş ve duman görüyorum. Biz de başlayalım, o zaman.”

Rolling Lightning hızlı bir gemiydi ve Gray o hızı tam kapasite kullanabiliyor gibiydi. Gemi suyu bir bıçak gibi yarıyor,

bodoslama kıyıya doğru gidiyordu. Kuzeydoğu o kadar tahkim edilmemişti ama küçük gemilerini batırmaya yeterli daha fazla top vardı.

Brigga Lin, topçu duvarından turuncu bir puflama ve duman çıktığını gördü.

“Geliyor!” diye bağırdı Gray. “Rota değiştirmeye hazır olun!”

Dümeni hızla döndürdü ve *Rolling Lightning* bir yana eğildi, yeniden yerine oturuncaya kadar kısa bir süre yelkenler zangırdadı. Bir saniye sonra iskele pruvasından devasa bir su sıçrama sesi yükseldi.

“Bu çok yakındı,” dedi Brigga Lin.

“Bane’in o hantal iki direkliğinden çok daha çevikiz,” dedi Gray, hafif bir kırılmışlıkla. “Ayrıca bu menzildeyken birkaç isabet alabiliriz.”

“Ya biraz daha yaklaşırsak?”

“Şey, o halde.” Gray dudaklarını ısırıldı. “O zaman işler ilginçleşir.”

—

“Hem *Glorybound* hem de *Rolling Lightning* atışa başladı,” dedi Bleak Hope. “Harekete geçme zamanı.”

“Başüstüne, kaptan,” dedi Kayıp Finn.

“Ateşi bizim yaklaşmamıza yarayacak kadar üstlerine çektiklerini umalım.”

Kraken Avcısı yelkenlerini açtı ve ileri atıldı. Adanın güney sahili üç kıyının en az tahkim edilmiş olanıydı, belki de Bre-aks’e çok yakın olduğundan, dolayısıyla o yandan tüm filoyu

geçirmek zorlayıcı olacaktı. Öyleyken bile plan işe yaramazsa tahkimatlar *Kraken Avcısı*'nı durdurmaya yeter de artardı.

Kıyıda bir çizgi halinde duman belirdi.

Kontra babafingolardaki gözcü, "Geliyor!" diye seslendi.

"Siper alın!" diye bağırdı Hope.

Havayı cır cır öten bir dizi ıslık sesi doldurdu. Çoğu suya çarptı ama bir tanesi sereni yırttı, bir diğeri sancak tarafının en yüksek ucunu parçaladı. Hope, bıçak büyüklüğünde bir kıymığı mengenesiyle havadan indirdi. Denizcilerin çoğu zamanında siper almıştı ama bir adam kafatasında kalın bir odun parçasıyla yere yığıldı.

Hope, "Onu aşağıya indirin ve yaralarını sarın," dedi mürettebata. Sonra gözlerini kapadı. "Jilly, orada mısın?"

Buradayım, öğretmenim!

"Vaderton'a daha fazla ateş çekmesi gerektiğini, aksi halde kıyıya varamadan burada parçalara ayrılacağımızı söyle!"

—

"*Daha fazla* ateş çekmekle neyi kastediyor?" diye bağırdı Vaderton topların gürültüsünü ve gelen mermilerin ıslığını bastırmaya çalışarak.

"En büyük ve en ağır silahlı geminin sende olduğunu, bunun yolunu senin bulman gerektiğini söyledi." Jilly, mesajın *donanmada geçen yirmi yıl onu omurgasız bir alçağa dönüştürmediyse* şeklindeki geri kalanını tekrarlamamaya karar verdi. Bir bombardımanın ortasında insanların bazen kastetmedikleri şeyleri söylediklerini biliyordu.

“Bizden yaklaşmamızı ve dikkate değer bir tehdit oluşturmamızı istiyor,” dedi Vaderton. “Ancak o zaman adanın öbür iki yandaki kaynaklarını buraya çekmeye başlarlar.”

“Yakın mesafede ne kadar dayanırız?” diye sordu Jilly.

“Olması gerektiği kadar, sanırım.”

Gerekli emri verdi ve *Glorybound* kıyıya doğru, top namlularını görebilecek derecede yaklaşmaya kadar büyük bir yay çizdi. O mesafede *Glorybound*’un topları, duvarları yıkmaya başlayabilecek güce sahipti. Ama düşman topları daha tehlikeliydi.

Seyir esnasında gövdeye birkaç isabet aldılar ama bunlar su almaya başlayacak kadar alçakta değildi. Sonra bir atış ıslıkla tepelerinden geçti, pruva direği devrilmeye başlarken gök gürültüsü gibi bir ses çıktı.

“Halatları kesin!” diye bağırdı Vaderton.

Mürettebat baltaları ve kılıçları kapıp pruva direğiyle birlikte devrilme tehlikesi olan ana direği bağlayan halatları kesmeye başladılar.

Vaderton, dikkatini kırık direği serbest bırakmak için umutsuzca çabalayan adamlara çeviren Jilly’ye, “Sen odağını koru!” diye patladı. “Bane’in karaya ayak bastığı *anı* bilmeliyim ki buradan çıkıp gidelim.”

“Anlaşılan donanma personeli nihayet üstümüzdeki baskıyı azaltmaya başladı,” dedi Gavish Gray. “Şu an topların sadece yarısı ateş ediyor.”

“İyi,” dedi Brigga Lin yakınındaki bir halat yığınının isabet eden birkaç kurşundan sonra çıkan küçük bir yangını boğarak söndürürken. “Ben de sıkılmaya...”

Kafasında direk kendisini nişan alan bir top imajı açıldı.

“İskele alabanda!” diye bağırdı.

Gray içgüdüsel olarak hareket edip var gücüyle dümeni döndürdü. Gemi büküldü ve birkaç denizci ayakta kalabilmek için mücadele etti. Ama bir saniye sonra bir top güllesi az önce kış güvertesinin olduğu yerde suya çarptı.

Gray’in kaşları havaya kalktı. “Onun geldiğini bu kadar çabuk nasıl gördün? O yöne bile bakmıyordun.”

“Onu daha ateş edilmeden önce gördüm,” dedi Brigga Lin.

Gavish gemiyi dengelerken memnuniyetler sırttı ve burunlarını yine kıyıya döndürdü. “Gemimde olman beni aniden memnun etti!”

Brigga Lin ona soğuk bir bakış attı. “Önceden değil miydin?”

—

Hope, karadaki topların başında duran adamların çoğunun adanın kuzey ucuna doğru koşuşunu izledi. Vaderton başarmıştı. Şimdi topların sadece yarısı kullanılıyordu.

“Kıyıya yönelme vakti,” dedi Finn’e.

Finn yüzünü buruşturdu. “Bundan emin misin?”

“Fazla seçeneğimiz yok,” dedi Hope. Ve söz veriyorum, onu onarmak birinci önceliğimiz olacak.”

Finn dümene hafifçe vurdu ve kasvetle başını salladı. Sonra pruvayı doğruca kıyıya yöneltti. Kafalama saldırmanın avan-

tajı, hedefin mümkün olduğunca küçülmesiydi. *Kraken Avcısı* da dâhil birçok geminin aynı zamanda pruvası güçlendirilmiş olurdu.

Yaklaşırlarken top gülleleri iki yandan suya çarpıyordu. Ara sıra bir gülle pruvayı, gidişi yavaşlatacak kadar sıyrınıyordu ama arkalarından kuvvetli bir rüzgâr esiyordu ve gemi eski hızını hemen yakalıyordu.

Savaş zayıatını en az seviyede tutmak için mürettebat siper almıştı. Hope kılıcını çekmişti ve onu ve Finn'i tehdit eden şarapneli savuşturuyordu. Kıyıya yaklaşırken Finn dümeni, gören tek gözünde yaşlarla tutuyordu.

“Hazır olun!” diye bağırdı Finn.

Hope tırabzanı kavradı ama bu bile yeterli değildi. *Kraken Avcısı* kıyıya çarpınca darbe tırabzanı devirdi. Hope, ana güverteye ayaküstü inmeyi zar zor başardı.

Gemisi kıyıya derin bir yarık açmıştı. Ani ağırlık altında tahta omurganın inlediğini duyarken sancısını o da hissetti.

Pruvadan ıslak kumlara atlarken, “Bunu da diğerlerine ekleyin,” diye mırıldandı.

—

Rolling Lightning tahkim edilmiş kıyıya yaklaşırken Brigga Lin cıvadranın altına doğru eğilmişti. Top atışları ıslık çalarak yanlarından geçiyordu. Ara sıra bir tanesi gemiyi tehdit ediyordu ama Brigga Lin bunları sezinliyor ve Gavish Gray'e sesleniyordu.

Tıpkı Yammy'nin söz verdiği gibiydi. Günlerce durmadan

çalışmışlardı ve Brigga Lin ön bilginin ufacık dalgasını bile hissetmemişti. Çok öfkeye kapılmıştı. Ama Yammy onu zamanla, belki tam da kendini koruması gereken zamanda geleceğine temin etmişti. Henüz tam olarak kontrol altında değildi ama fiziksel tehdit altındayken insanın rüzgârı yüzünde hissetmesi gibi tehlikeyi hissediyordu. Yammy buna “Kaderin Nefesi” diyordu.

“Toplarla ilgili söylediğin şeyi yapmana yetecek kadar yaklaşmadık mı hâlâ?” diye seslendi Gray.

Brigga Lin gözlerini kısıp tahkimata baktı ama topların kendisini henüz göremiyordu. “Daha değil.”

“Bane gibi gemimi karaya oturtmayacağım. Bu benim bütün geçim kaynağım ve o olmazsa ölürüm.”

“O zaman senin o diğer planına dönmemiz gerekebilir. Mürettebatın yerinde mi?”

“Elbette öyleler, Leydi Cadı.”

“Leydi Cadı mı?” diye sordu Brigga Lin pruvadan aşağı atlayıp kış güvertesine geri dönerken.

“Ama sana biyo-büyücü denmemesini kendin söyledin.”

Brigga Lin başını salladı. “Sanırım Leydi Cadı daha tercih edilebilir ama New Laven’ın her şeye çoklu isim takma takıntısını asla anlamayacağım.”

“İstersen buna hayranlık olarak bak,” dedi Gavish.

“Anlıyorum. Neyse, senin şu pervasız planına başlayalım, o halde, Kaptan Gray.”

“Pervasız değil. *Cüretkâr*.” İkinci kaptana döndü. “Fisty, dümeni devral.”

“Efendim,” Fisty hemen geldi.

“Çarpışmaya elli yarda kala demir atın,” dedi Gavish. “Ama sonra çabuk olun.”

“Başüstüne, efendim.”

Gavish kolunu Brigga Lin’e uzattı. “Gidelim mi, Leydi Cadı? Arabanız bekliyor.”

Uzatılan kolu tutarken tebessümünü bastırmak zorunda kaldı. “Şu an boş flörtleşmeler için pek uygun görünmüyor.”

“Belli ki yakın zamanda korsanlık yapmıyormuşsun,” dedi Gavish.

Aceleyle, yan tarafında, iki ucundan makara sistemiyle iplere asılı halde cankurtaran filikası olan sancak tarafına gittiler. Küçük sandal hepsi de silahlarla, kılıçlarla ve bıçaklarla donatılmış olan denizcilerle doluydu. Brigga Lin yan taraftan eğildi ve hemen altlarından akıntı halinde geçen suya baktı.

“Bunun işe yarayacağından emin misin?” diye sordu Gray.

“Eminim ve bunu daha önce birkaç kez yaptık, değil mi, çocuklar?”

Hepsi sırtıp başlarını salladı.

Kıyıya yaklaştıklarında top ateşi dalgasının hemen ardından *Rolling Lightning*’in güvertesinde kırılan kereste sesi geldi.

Gavish yüzünü buruşturdu. “Bu çok çirkin olacak.” Sonra filikayı havada tutan halatların yanında oturan adamlara döndü. “İşaretimle,”

Adamlar bıçaklarını çıkardılar ve ipi kesecek pozisyon aldılar.

Dümendeki Fisty’nin “Demir atın!” diye bağırdığını duydular.

Kıç tarafından iki devasa demir bırakıldı.

“Şimdi!” dedi Gray.

İki adam tam çapa zincirleri gerilip kumlu deniz dibinde sürüklenmeye başladığı anda filikayı tutan halatları kestiler. *Rolling Lightning* ani bir hareketle geri çekildi ve filika suyun üzerinde zıplayarak ileriye doğru fırladı.

Toplar görüş alanına girince Brigga Lin ayağa kalktı. Bu, otururken yapamayacağı bir şeydi. Ama sandal hâlâ zıplıyordu ve Brigga Lin arkaya doğru düştü. Gavish’in elleri hemen uzanıp her bir iri avucu bir kalçasını kavrayarak onu tuttu.

Brigga Lin ona hırladı ve Gavish alaycı masum bakışlarla karşılık verdi. Ama o sırada Brigga Lin’in onun bağırsaklarını deşecek zamanı yoktu, bu yüzden önüne dönüp öfkesini toplara yönlendirdi. Barutun etrafındaki mikroorganizmaların hepsi birden infilak etti ve tüm tahkimat hattı aynı anda havaya uçtu.

Brigga Lin yavaşça Gray’e döndü. Tepeden ona dik dik bakarken barut depolarından gelen şiddetli patlamalar zinciri silüetini çerçeveliyordu.

Gray, “Kazara oldu, yemin ederim!” dedi.

“Sana canlı ihtiyacım olduğu için şanslısın,” dedi Brigga Lin. “Şimdilik!”

Yaptığı işi incelemek için arkasına dönerken Gray’in mürettebatından birine, “*Güzel bir kaza,*” dediğini duydu.

“Tamamlar!” diye bağırdı Jilly bombardımanın üstünden. “Geri çekilebiliriz!”

“Bizi geri döndür!” dedi Vaderton dümendeki Bisküvi

Bill'e. "Elimizde kalan bütün yelkenleri açın. Buradan hemen cehennem olup gidelim!" Gemi Dawn's Light'tan ve sonsuz top gürültülerinden yavaş yavaş dönmeye başladı. Yaralı olmayan mürettebatın hepsi delik deşik olmamış hatta bazıları olan bütün yelkenleri de açtı.

Jilly yardım edebilmeyi isterdi ama Brigga Lin ve Dire Bane, adanın merkezindeki randevularını onun koordine etmesine ihtiyaç duyabilirdi.

"Lanet olsun," diye hırladı Vaderton. Bu Jilly'yi hazırlıksız yakaladı çünkü onun böyle küfrettiğini daha önce hiç duymamıştı. Dürbününü yeniden kıyıya çevirmişti. "Bundan korkuyordum."

"Ne o?" diye sordu Jilly.

"Takip ediyorlar. İki firkateyn de görünene göre her birinde altmışar top var."

"Altmış mı? Onlardan kaçabilir miyiz?"

"Normalde önden başlayıp arkadan esen rüzgârla bunun mümkün olduğunu söyledim. Ama ayakta tek direk kalmışken hiç şansımız yok."

Jilly önlerindeki su hattını taradı. Kuzeyde, sancak pruvası tarafında açık deniz vardı. Batıda, iskele pruvası tarafının açıklarında Breaks yükseliyordu.

"Saklanabilir miyiz?" diye sordu. "Belki oraya?"

Vaderton düşünceyle kaşlarını çattı. "Saklanmak? Muhtemelen hayır. Ama o kadar büyük gemilerle peşimizden Breaks'e gelmek için intihara meyilli olmaları gerekir." Mürettebatın geri kalanına döndü ve sesini yükseltti. "Bütün mürettebat, elimizdeki her şeyi denize atın. Çapalar, toplar, top mermileri,

mümkün olan her şeyi!” Bir an yaklaşımakta olan firkateynlere baktı, sonra, “Barut *hariç!*” dedi.

“Efendim?” dedi Jilly. Firkateynler Breaks’e ulaşmadan önce onlara ateş etme şansı bulurlarsa neden en patlayıcı maddeyi gemide tutmak istediğini merak ediyordu.

“Sen sadece Bane ve Lin’le olan bağlantına odaklanmaya bak,” diye Jilly’ye patladı Vaderton. “Daha sonra buna ihtiyacımız olabilir.”

—

Bleak Hope koşarak kum seviyesine ulaştı. Topları kendisi için etkisiz kılacak Brigga Lin orada değildi, bu yüzden yeniden doldurulmadan önce top hattına kendisi ulaşmalıydı. Alçak bir taş duvarın ardındaki sıg siperlerde onları görebiliyordu.

Onlara doğru var gücüyle koşarken topları temizleyişlerini izledi. Pamuklu bez sıcak metal namlunun içine sürterken çıkan tıslamayı ve çatırtıyı duyabiliyordu. Namluyu doldurup hazırlarlarken yakınlarındaydı.

Bastırıp sıkıştırırlarken daha da yakınlarındaydı.

Topları itekleyip pozisyon alırlarken ve yerine sabitlerlerken yüzlerini görebiliyordu. Topçular nişan alırken ölümlerinin zaten üzerlerinde olduğunu görünce o yüzler bir anda korkuyla doldu.

Hope duvardan atladı. Ayakları siperin dibine değmeden topçulardan ikisi ölmüştü bile. Hope, elinde ileri geri sallanan Song of Sorrows korkunç şekilde uğuldarken bir yandan hâlâ tabancasına davranmaya çalışan askerleri öldüre öldüre hattın aşağısına doğru koştu.

Hepsi ölünce ve kolu onların ölümünün yasıyla sancırken Hope en üstteki duvara tırmandı ve kumsala çıkmış *Kraken Avcısı*'na el salladı. İçeriden sevinç bağırışları yükseldi ve silahlı ve savaşa hazır mürettebat dışarıya aktı.

Hope ayağa dikilip *Kraken Avcısı*'na son kez bakarken denizciler kumsaldan koşarak geldi ve duvarı tırmanıp Hope'un yanından geçti. Hope, Kayıp Finn'den geride kalıp hasar değerlendirmesi yapmasını istemişti. Hangisinin daha acı verici olduğunu bilmiyordu, geminin bu şekilde yana yatmış halini görmek mi, yoksa Kayıp Finn'in kalbinin son günlerde iki kez kırıldığını bilmek mi.

"Hazır mısın, Kaptan?" diye sordu Alash.

"Bizimle gelmek istediğine emin misin?" diye sordu Hope. "Finn'le beraber geride kalabilirdin."

"Beni normalde savaş elemanı olarak görmediğinin farkındayım," dedi Alash, sanki bu konuşmayı kendi kendine prova etmiş gibi kararlı bir sesle konuşarak. "Ama Sadie mürettebatandı ve kuzenimin hayatının en değerli insanlarından biriydi. Hiçbir şey yapmadan oturamam." Garip tüfeğini havaya kaldırdı. "Ayrıca elimde bu varken bence size faydam dokunabilir."

"Evet, şu senin... *tekrarlayan* tüfeğin," dedi Hope. "Gerçekten onun senin yüzüne geri tepmemesini umarım."

Alash gerçekten kırıgın kırıgın baktı. "Tasarımına biraz güven, Kaptan. Aylardır bunun üstünde çalışıyorum."

Hope başını ona doğru eğdi. "Özürlerimi kabul et, Bay Havolon. Hadi gidip deneme yapalım. Ve unutma, çadırlarda bulunduğumuz kanıt bu yaşayan cesetleri durdurmanın tek yolunun kafaya veya kalbe sıkılan kurşun olduğunu gösterdi."

Alash'ın rengi hafifçe attı.

Hope elini onun omzuna koydu. "Bunlar bizim gerçek değerimizi ortaya koyduğumuz anlar, Alash. Sonrasında ne olursa olsun, büyükbabanın malikânesinde korkudan büzüldüğün zamanlardan beri bizimle bunca yol geldin."

Alash gülümsedi. "Teşekkür ederim, Kaptan. Bunu senin söylemen benim için çok anlamlı."

Bleak Hope gemiye arkasını döndü ve arkasında gerçek adamlardan oluşan küçük ama kararlı bir grupla adanın içlerine doğru yürümeye başladı. Güneş artık tepedeydi ama güneyden ensesinin arkasındaki teri kurutan ve paltosunun eteklerini çekiştiren soğuk bir rüzgâr esiyordu.

Arazi epeyce düzdü, bu yüzden ilerideki çadırlardan oluşan çemberi görmeleri çok sürmedi.

"Tanrım, işte buradalar." Alash büyük çadırın girişini işaret etti. Yürüyen cesetlerden oluşan durağan bir akıntı ayaklarını sürüye sürüye çabuk, düzensizce gelmeye başlamıştı bile.

"Onları görüyorum," Hope, kocaman gözlerle, elli yardan daha uzakta olmayıp hızla yaklaşan, yaşayan ölülerden oluşan sürüye dehşet içinde bakan tayfasına döndü.

"Bugün birer katil veya savaşçı değiliz. Bugün, acı içindeki bu yaratıkları huzura kavuşturan merhamet melekleriyiz. Bugün, hâlâ hayatta olup kıyımı bekleyen kız çocuklarının kuruluşuyuz. Bugün, elimizden alınan dostlarımız ve yoldaşlarımızın öcüyüz." Song of Sorrows'u havaya kaldırdı. Sadece uğuldamıyor, o soğuk güney rüzgârında şarkı söylüyordu. Keskin ağzı öğle güneşinde bir an ışıldadı. "Bugün, fırtına biziz!"

Mürettebat coşkuyla bağırdı ve Bleak Hope zaferinin kal-

bini doldurduğunu hissetti. Üstlerine doğru gelmekte olan kâbusla yüzleşmek için dönerken vahşice gülümsedi.

“İşte geldiler!” Brigga Lin bir grup ölünün kendilerine doğru hızla gelişlerini izliyordu. Çoğunlukla kırsal kesimlerden toplanan kız çocuklarını içeriyordu. Çoğu yetişkin bile değildi. Ama kırılğan veya güçsüz de değillerdi. Bunlar muhtemelen yürüyebildikleri andan itibaren bedenlen çalışmış olan köylü kızlardı. Ve şimdi de korkusuz, hatta belki beyinsizdiler, gittikçe çürüyen beyinlerinde büyücülerinin verdiği tek bir emir dönüp duruyordu.

“Haftalardır bununla ilgili bir şeyler duyuyordum,” dedi Gavish Gray alçak sesle. “İlk önce Black Rose’dan, sonra senden ve Bane’dan. Ve size inanmadığımdan değil, ama...” Sesi gittikçe alçaldı, kırılmış gür saçlarının altındaki bozuk yüz ifadesi okunamaz hale geldi.

“Bunu kendi gözlerinle görmek apayrı bir şey,” diye tamamladı Brigga Lin.

Gavish başını salladı.

“Bane, yerleşkede daha büyük bir grupla karşılaşılıyor olacak,” dedi Brigga Lin. “Bu yüzden bir an önce buradan çıkmamız gerek.”

“O halde hemen başlasak iyi olur.” Gavish palasını çekti ve tayfasına döndü. “Bu hoş bir iş değil ama yapılması gerek. Onları alt etmenin en emin yolu kafalarını ayırmak. Bunu aklınızda tutun. Şimdi, gidip onlara bize özel cehennemi gösterelim.”

Hepsi ileri atılırken Brigga Lin her zaman yaptığı gibi uzaktan müdahale etmek üzere geride kaldı. Gerçi bu yaratıklarda neyin işe yarayacağından emin değildi. Yaklaşırlarken birkaç şey denemişti. Bir göğüs kafesini patlatıp açmış ama iç organları önlük gibi önünde sarkan kız onlara doğru sürünmeye devam etmişti. Bir tanesinin içini kaynayan zifte dönüştürmeyi denemiş ama kız gözlerinden, burnundan ve ağzından duman çıkmasına rağmen koşmaya devam etmişti. Birkaç değişik fikir daha denedi ama hiçbirisi işe yaramadı. Ne yapabilirdi? O, yaşayanlar konusunda ustaydı, ölüler değil. Bu endişesini Yamy'ye açtığında kadın katlanılmaz derecede üstün ses tonuyla ona, "Buna gereğinden fazla anlam yüklüyorsun," demişti. "Yaşam. Ölüm. Hepsi aynı döngünün parçaları."

Rolling Lightning'in mürettebatı, boş yüz ifadelerini çaresizce doğrularak ölümler dalgasıyla çarpıştı. Gavish tam görüleceği haldeydi. Merhametsiz bir yetenek timsaliydi. Saldıran küçük ölü kızlar şokunu çoktan atlatmış ve kalın bıçaklı palasıyla kızların küflenmiş kafalarını kese kese öbür tarafa geçmişti. Ama tayfanın kalanının çoğu o kadar iyi ilerlemiyordu. Ölümler silahlı değildi ama onun yerine insanlara korku salıyor, sonra sayı çokluğuyla onları yere serip her seferinde bir uzuv olmak üzere parçalara ayırıyorlardı. Havayı çığlıklar dolduruyordu ve bu sefer acı çekenler Brigga Lin'in düşmanları değil, müttefikleriydi. Aciz bir hiddetle olanları izlerken çığlık sesleri kadının içini burkuyordu.

Ama aklını kurcalayan bir şey vardı. Savaş alanının kenarına yuvarlanan bir kızın kafasına baktı. Kızın gözleri kocaman açılmış, ağzı gevşekçe sarkmış ve çürük derisi balmumu gibi

parlaklı. Brigga Lin, kızın şakaklarında yeşil küften çizgi halinde bir kabuk olduğunu gördü. İşte o zaman Yarmmy'nin ne demeye çalıştığını anladı. Yaşam, ölüm ve yine yaşam. Yaşam sürecine ciddi ciddi çalışan herkesin bildiği gibi saatler içinde minicik organizmalar çürüme sürecini başlatırlardı. Bu da başka organizmaları getirirdi, küf ve mantar gibi. Biyolojik olan her şey sonuçta diğer biyolojik şeyler için yiyecekten başka bir şey değildi. Ve doğada besin kaynağı neredeyse onu tüketecek canlılar da orada olurdu.

Uzandı ve sahadaki her ölü kızın içindeki minik küf sporlarını buldu. Hepsine seslendi, büyümelerini, üremelerini, üzerinde yaşadıkları bedenin sahibine hükmetmelerini teşvik etti.

Ölüler ilerlemeyi kestiler. Sağa sola sallanan sarsak bedenleri, bazıları tuhaf açılarda olmak üzere katılaştı. Savaş bir anda sona erdi. Gray'in hayatta kalan tayfası etraflarındaki hareketsiz duran cesetlere huzursuzca bakakaldı.

Sonra ölülerin ağızlarından mavi, sarı, kırmızı ve mor renklerde sütunlar halinde küf patlamaları gelmeye başladı. Brigga Lin çorak tarlanın ortasında mantardan gökkuşağı oluştururken bütün mürettebat şaşkınlık içinde izledi. Bunu çok daha önce biliyordu ama asla salt yaratma hareketi haline gelmemişti. Hayatı çağırmak, bir zili çalmak gibiydi. Ve muhteşem hissettirmişti.

Ama sonra içinden bir sersemleme hissi geçti. Burnundan kan fışkırdığını hissetti. Beyni bulaşık bezi gibi sıkılıyordu. Etrafındaki dünya karardı ve zemin hızla ona doğru yükseldi.

"Hey, ne oluyor, Leydi Cadı," dedi taşlı zemine çarpmadan saniyeler önce onu yakalayan Gavish Gray. "Şu güzelim

elbiseni mahvetmeyelim.” Onu kaldırıp bir koluyla dizlerinin altından, diğeriyle omuzları ve boynundan tutarak taşımaya başladı. “Daha Kaptan Bane’le buluşacağız ve sensiz gidip gazabını üzerime çekmek istemem.”

Brigga Lin, “Bir kez daha... kalçamı avuçlamasan... iyi olur,” diye geveledi zayıfça.

“Bu fikir aklımdan zaten birkaç kere geçti,” diye kabul etti Gavish. “Ama senin şu anki durumunda çok sportmence olmazdı. Biraz tehlikeyi gerçekten severim, bilirsin.”

—

Vaderton’ın adamları her şeyi denize attıktan sonra *Glorybound*, kendisine yetişmekte olan diğer iki fırkateynden önce Breaks’e varabilecek hıza ulaştı.

Breaks uzaktan sağlam resif hattı gibi görünüyordu ama yaklaşacak kadar pervasızsanız –ya da yeterince çaresiz– çevik bir geminin ve yetenekli dümencinin geçebileceği cepler ve boşluklarla aslında birbirine yakın, dengesiz gruplardan oluştuğunu görebilirdiniz. Vaderton, çok kısa bir süredir *Glorybound*’un kaptanı olsa da dürtüsel düzen gereksinimi yüzünden yelken açmadan önce her bir santimini incelemişti ve şimdi orayı avucunun içinden daha iyi biliyordu ki gerçeği söylemek gerekirse avucunun içine sadece ellerini yıkarken bakardı.

İki resif dizisi arasında uzun bir koridor buldu. İçeri girince fırkateynler kovalamaktan vazgeçti mi diye bakmak için arkasına döndü. Ama manevra kabiliyeti kazanmak için yelkenleri kısaltarak aynı hızda devam ettiklerini görünce azıcık umudu da yok oldu.

“Peşimizden içeriye mi giriyorlar?” diye sordu Jilly. “Bunun onlar için intihar olacağını söyledin sanıyordum!”

“Öyle,” dedi Vaderton. “O kaptanların gemilerini böyle bir şeye sürüklemelerinin tek bir nedeni var. Gemide onlara bunu yaptıran bir biyo-büyücü olmalı.”

“O halde ne yapacağız?” diye sordu Jilly.

“*Ben* diğer plana geçeceğim. *Sen* Kaptan Bane’le irtibat kurmak için konsantre olmaya devam edeceksin. Şu an ona kesinlikle ihtiyacımız olacak.” Sesini yükseltti. “Bütün barutun derhal kış kasarasına getirilmesini istiyorum!”

Sonra dikkatini Breaks’in dar, tehlikeli koridorlarından geçmeye yöneltti. Dümeni ileri geri çekiştirirken olası bir yer için ileriye tarıyordu.

“İşte şu!” Yanında endişe içinde bekleyen dümenci Bisküvi Bill’e döndü. “Senden bütün mürettebatı kış güvertesinde toplamamı istiyorum.”

“*Bütün* mürettebatı mı?”

“Aynen öyle dedim. Ve aralarından en iyi nişancıyı bul, dolu bir tüfekte hazır beklesin.” Jilly’ye işaret etti. “Onu da yanına al ama hiçbir şey *yaptırma*. Hayatta kalıp konsantresini sürdürmesi lazım, yoksa bu iş nasıl giderse gitsin hayatta kalamayız. Anlaşıldı mı?”

“E-evet, efendim.” Jilly’yi omuzlarından sıkıca tuttu ve kış güvertesine yöneltti. Sonra tayfanın geri kalanına bağırmaya, onları da oraya toplamaya başladı.

Vaderton gemiyi koridorda daha da ilerletti. Bütün yelkenler mayna edilmişti ama resifler arasındaki sert akıntılarla ilerliyordu. Gemiye hedefine doğru dengeli bir yolda tutmaya

çalışırken dümeni bir o yana, bir bu yana çevirmekten kolları ağrıyordu.

Nihayet onu gördü. Koridorun *Glorybound*'un geçemeyeceği kadar daraldığı bir geçit. Pruvayı iki resifin tam ortasında ki noktaya doğrulttu ve “*Sıkı tutunun!*” diye bağırdı.

Glorybound dar yarığa çarptı. Geminin ön tarafı bele kadar bir kitap gibi katlanıp mürettebatın birbirine sokulup sarılmış halde bulunduğu kuyruk tarafını çıkıntılı halde bırakırken hava eğilen, kırılan kerestelerin sesiyle doldu.

Vaderton, “Herkes resiflere tırmansın!” diye bağırdı. “Mümkün olduğunca çabuk uzak tarafa dolaşın!” Sonra Bill’e döndü. “Nişancım nerede?”

“Oh, ah...” Sanki şoktan kurtulmak ister gibi başını salladı. “Kismet Pete!” Kel adamı işaret etti.

Vaderton memnun memnun sırttı. “Güzel. Şimdi, Pete, sen benimlesin. Geri kalanlar, yaşamak istiyorsanız şimşek hızıyla resiflerin rüzgârlı tarafına gidin. Ve Bill, Jilly’ye göz kulak ol, zira şu an kendine bakamaz.”

“Emredersiniz efendim!” Bill mürettebatın geri kalanını ve Jilly’yi aceleyle sancak tarafına götürmeye, oradan en yüksek uçtan resiflere tırmandırmaya başladı. Kayalıklar kolayca el ve ayak koyabilecek kadar tırtıklıydı.

Vaderton onları izledi ve hepsi gidince tatmin olmuş bir halde Pete’e döndü. “Pekâlâ. Biz en son gideceğiz.”

“Sanırım aklındakini anlamaya başlıyorum,” dedi Pete resif koridoruna bakarak.

Firkateynler daracık yere zar zor sığarak tek sıra halinde geliyordu. Aslında Vaderton dürbünüyle daha yakından bakınca

şimdiden gövdeye hasar almış olduklarını fark etti. İmparatorluktaki en iyi kaptanlar bile bu devasa savaş gemilerine böyle dar alanlarda manevra yaptıramazlardı. Bu iş onlar için nasıl giderse gitsin buradan canlı çıkamayacaklarını şimdiye kadar anlamış olmalıydı. Ama onlar sadece emirlere uyuyordu. Eskiden Vaderton'ın yaptığı gibi. O kaptanlara karşı bir sempati sancısı hissetti. Ama sonra dönüp resiflerde birbirine sokulmuş bekleyen kendi mürettebatına baktı. Çoğu Empty Cliffs'ten onunla beraber gelen kadınlar ve erkeklerdi. Bazılarıyla arkadaşlık etmişti, hepsini o eğitmişti. Bu tayfayı daha öncekilerin hepsinden daha çok önemsiyordu. Bunlar *onun* insanlarıydı ve bugün ölmelerine izin verirse cehenneme giderdi.

Pete'e döndü. "Hadi, pozisyon alalım."

Beraber resife tırmandılar ama tayfanın geri kalanıyla beraber rüzgârlı tarafa geçmediler. "Ortalık biraz ısınacak."

Pete sırttı. "Yanıp kül olacak saçım yok ama gene de senin şu planının nasıl gittiğini ilk elden görmeye değer."

"O halde işaretimle," dedi Vaderton.

Firkateynlerin yaklaşmasını izledi. *Guardian*'ınkilere benzer şekilde on iki librelilik toplardan oluşan pruva silahları pozisyona getirilmişti. Büyük ihtimalle enkaz halindeki *Glor-ybound*'un arkasından koridorun sonunu göremiyorlardı ve gemiyi paramparça edip Breaks'in öbür tarafından çıkacaklarını umuyorlardı. Vaderton kış güvertesinde bıraktığı onca barutu suya gömmelerine izin veremezdi ama öndeki firkateynin mümkün olduğunca yanaşmasını beklemeliydi. Topçuların pruvadaki topları ateşe hazırlamalarını dürbünüyle izledi. Tam barutu tutuşturacakları anda, "Ateş!" dedi.

Pete'in tüfeği büyük bir gürültüyle patladı ve Vaderton'ın kulağını çınlattı. Bir an sonra *Glorybound*'daki barut zulası tek seferde patladı. Gidecek başka yeri olmadığından koridorun gerisine doğru boşaldı. Öndeki firkateyn bütünüyle alevler içinde kaldı. Direkleri alev aldı ve canlı canlı yanan denizciler çığlık atmaya başladı. Geminin gövdesi yangında titreşiyordu ve atış yapılmamış toplardan kesik kesik barut patlamaları yükseliyordu. Firkateyn sarsıldı, yana doğru yalpaladı ve hızla resife çarptı, sonra geri zıplayıp bir açıyla dar kanala geldi.

Bir denizci için canlı canlı yanmaktan daha kötü bir kader olamazdı. Bütün dünyada bundan korkulurdu. İkinci firkateynin kaptanı önlerinde yanmakta olan enkaza çarpmamak için bir an önce durabilmek adına çaresizce ve panik halinde kış taraftaki iki demirin de atılması emrini verdi. Ama onları yavaşlatacak şekilde kumlu zeminde sürüklenmek yerine çapalar su hattının altındaki daha küçük resiflere takılıp öyle sert çektiler ki geminin gövdesinde delikler açıldı.

İkinci gemiyi yüzer halde tutmak için çaresizce çabalarken ilk gemideki yangın nihayet barut odasına ulaştı. Vaderton'ın da iyi bildiği gibi bir sürü top içeren barut odaları çok büyük olurdu. Bu ikinci patlama ilkinin iki katıydı ve iki gemiyi de cehennem ateşinin içine yuttu.

Bu mesafeden bile Vaderton yangının ısını yüzünde hissetti.

Yüzü isten kararmış olan Kismet Pete ona döndü. "Evet, Kaptan. Onları gerçekten atlattığımıza inanıyorum," derken yüz ifadesi ciddiydi.

Hope, kılıcıyla ölümler akınını yarararak ilerlerken aynı buzlu karıncalanmanın koluna tırmandığını hissediyordu. Daha iyi mi, daha kötü mü hissettirdiğinden emin değildi ama genellikle acının ağırlığıyla savaşması gerekirken soğukluk onu tetikte tutuyordu. Hareketleri çevik ve acımasızdı. Ne yazık ki kolunun tamamı yavaş yavaş uyuşmaya başlamıştı.

Sonra bir grup biyo-büyücü tarafından yönetilen askerler belirdi. Hope'a göre bu bir çaresizlik hareketiydi. Ölümler ordusuna belli bir üstünlük sağlamış olmalıydı ki Progul Bon veya her kim görev başındaysa destek gücün gerektiğini düşünmüş olmalıydı. Ama Hope'un mürettebatının bazıları bir çadırdan uzun bir sıra halinde çıkan beyaz kapüşonlu figürleri görünce cesaretini yitirmişti. Hope bu korkunun çoğu insan için ne kadar kökleşmiş olduğunu neredeyse unutmuştu. Kendisi biyo-büyücülerin olduğu tarafa geçip kendi adamlarına bu düşmanın bile yenilebildiğini göstermeliydi.

Ama aralarındaki yaşayan ölümlerin sayısı çok fazlaydı, kendine yol açıp oraya gitmesi uzun zaman alacaktı. Ve tüm bu zaman boyunca *Hope'un* insanları biyo-büyücülerin dokunuşuyla ufalanıyor, alev alıyor veya eriyordu. Önüne geleni kıydı, biçti, hayatında daha önce hiç dövüşmediği gibi dövüşürken damarlarından yukarıya buz gibi bir karıncalanma tırmanıyordu. Ama bu sanki katranın içinde ilerlemek gibiydi.

Sonra bir anda ölümler durdu. Sarsıldılar, ağızları açıldı ve ağızlarından rengârenk mantar sapları fişkırdı. Hope etrafını bir anda saran tuhaf ormana dik dik baktı.

Gökkuşağı hortumları arasında savaş meydanının öbür tarafındaki Brigga Lin'i gördü. Rengi solgundu ve burnundan bir kan nehri akıyordu. Bütün yükünü Gavish Gray'in omzuna yaslamıştı. Yine de yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Büyücülerin işini etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmuştu.

Ama savaş alanında çığlıklar çınlamaya devam ediyordu. Biyo-büyücüler hâlâ adamlarını öldürüyordu.

Bleak Hope döndü ve donakalan ölülerin arasından onları birer buğday sapıymış gibi devire devire hızla ilerledi. Saniyeler sonra avına yetişti ve Song of Sorrows'u başının üstüne kaldırdı. Biyo-büyücüler parlayan kılıcı görüp geri çekildi. Belli ki onu tanıyor ve korkuyorlardı. Tıpkı bu davaya katıldıklarında Jilly'nin söylediği gibiydi. Artık *onların* korkma zamanı gelmek üzereydi. Hope biyo-büyücülerin kendisinden korkmasını *istiyordu*. Kendilerini biyo-büyücülükle koruma çabalarının nafile olduğunu muhtemelen bilseler de ellerini ona doğru uzattıklarında onları daha önce hiç tatmadığı bir tatminle yere seriyordu. Bu Filler içindi. Bu Nettles için. Bu Sadie için. Bu Red içindi. Bu ebeveynleri, köyü ve bu adada ölen bütün küçük kızlar içindi. Biyo-büyücüler imparatorluğun hastalığıydı ve *Hope* da onun tedavisi.

Koluna işleyen yaz sancıları geri geldi, ama Hope bu acıyı severek karşıladı. İçinde gittikçe büyüyen soğuk uyuşukluğu yakıp yok etmişti. Bu aynı üşüyen ellerini sıcak suya batırmak gibi bir duyguydu. Bu iyi bir acıydı. Her bir asker ve beyaz cüppeli yere serilip kendisi de onların kanına bulanıncaya kadar durmadı Hope.

Bulundukları alana bir hareketsizlik çöktü. Bir yanda mü-

rettebattan hayatta kalanlar vardı. Alash'ın da aralarında olduğunu görmek Hope'u rahatlatmıştı. Ama kendi insanlarından ölenlerin sayısı rahat yarısı kadardı.

Rengârenk mantar ormanı şimdi çok daha yüksekti, yer yer üç metreyi buluyordu. Sanki mantar haftalar sürecektir çürümeyi dakikalara düşürmüş gibi yerde yatan cesetler kararmaya başlamıştı. İnsan onların bir zamanlar masum birer kız çocuğu olduğunu neredeyse unutacaktı. Neredeyse.

Gökkuşağı ormanının ardındaki Brigga Lin'i gördü. Şu anda Gavish Gray'in yardımı olmadan ayakta duramıyor gibi görünüyordu. Yüzünün alt yarısı ve cüppesinin önü kanla lekelenmişti. Gray'in tayfasından da hayatta kalan çok azdı.

Hope en büyük çadıra döndü. Son sevkiyatla gelen kız çocukları oradaydılar. Büyücü de öyle. Hope bedeninin yorgunluktan sızladığının belli belirsiz farkındaydı. Ama kolundaki yanan, haris keder yayılıp göğsüne yerleşmişti. Bu keder ona yavaş ve azimli adımlarla girişe doğru ilerleyecek gücü veriyordu.

Çadırın bir kanadını açıp içeriye bakınca sanki köyündeki o ana geri dönmüştü. Çadırın loş, havasız iç kısmında etrafa saçılmış halde ölü bedenler vardı. Hiç yaşayan kız yoktu. Katliamın tam ortasında kapüşonlu kahverengi cüppesiyle, Hope'a sararmış dişleriyle sırttan büyücü duruyordu. Elinde kanla kaplı bir orak tutuyordu.

İşte yine olmuştu ve Hope durduramamıştı. Kendisi gerçekten tedavi miydi? Yoksa sadece yara bandı mı? O eski karanlık içini yeniden doldurdu ve kılıcın yanan kederiyle birleşti. Bunun gücüyle Hope'un bütün bedeni titriyor gibiydi ama bu

sefer ona hiç güç vermiyordu. Onun yerine hisleri birbiriyle savaşıyor ve kendileriyle beraber Hope'u da aşağı çekiyor gibiydi.

“Sen... hepsini öldürdün.” Sesi sert ve keskindi ve kendi kulaklarına bile yabancıydı.

“Onları başka birinin almasına izin verecek değildim,” dedi büyücü delici fısıltısıyla. “Kendi akrabama bile.”

“Biz akraba değiliz.”

“Elbette öyleyiz. Cildine ve saçına bak. İstersen her şeyi inkâr et ama ikimiz de Haevanton Triumvirate çocuklarıyız.”

Hope'un içindeki burkucu çelişki daha da arttı ve yeni kuş-kularla örüldü. “Öyle bir yerin adını hiç duymadım.”

“Bu beni şaşırtmıyor. Ama belki karşılaşmamız kaderdir. Benim buradaki yenilgim belki ilerideki daha büyük bir zafer için gerekli bir adımdır. Benim adım Vikma Bruea, Çakal Lordlar'ın sonuncusuyum.”

Hope, Song of Sorrows'u kaldırıp ucunu Çakal Lord'a doğrulttu. Bu hareketi daha önce defalarca yapmıştı ama kılıcının ucu şimdiki gibi asla titrememişti. Yorgunluktan mıydı? İçinde büyüyen çelişkili duygular mı? Derin bir nefes aldı ve kılıcının ucunu sabit tutmaya çalıştı.

“Vikma Bruea, masumları öldürmekten suçlusun. Ben onların intikamı olacağım.”

“Senin gerçekte kim olduğunu biliyorum,” dedi adam alaycı bir sesle. “Ama sen kim olduğunu *düşünüyorsun* ki bu sorumluluğu üstlenesin?”

“Ben...”

O, insanların lideri Dire Bane miydi? İntikam savaşçısı

Bleak Hope muydu? Her ikisi de mi? Hiçbiri mi? Sonuçta bu isimlerin ikisi de gerçekten kendisine ait değildi. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın asıl adını hatırlayamıyordu. Annesinin ölmeden önce ona seslenirken kullandığı adı. Bu şu an Hope için bir başarısızlık gibi görünüyordu. Neden hatırlayamıyordu?

“Bilmiyor musun?” diyen Vikma Bruea alay eder gibiydi.

Hope sonunda, “Kim olduğum önemli değil,” dedi. “Suçların karşılığında ölmen gerek.”

“Sence bir Çakal Lord ölümden korkar mı?” Şimdi artık neredeyse eğleniyordu. “Biyo-büyücüler bu işi onlar için yapayım diye beni Height of Lay’deki hapishaneden saldıklarında işe yararlılığımın haricinde yaşayacağımı sanmıyordum. Ve artık imparatorluğun yarıdan fazlasını oluşturan o aşağılık çetenin veya çürük, insan dışı parazitlerin yerine kendi kanımdan birinin elinden ölmeyi tercih ederim.” Kollarını yanlara doğru kaldırdı ve elindeki orağı yere bıraktı. “Yani seni memnun edecekse öldür beni. Ama bir gün anlayacaksın. Çakal Lortlar hainin soyunu yok etmek ve bu hastalıklı vahşiler imparatorluğunu ezmek için Haevanton Triumvirate gücüyle geri gelecek. Peki, Heaven’ın sarışın kızı, o zaman senin bağlılığın kime karşı olacak? Hâlâ bu kokuşmuş melezlerden yana mı olacaksın, yoksa yüce Haevanton Triumvirate savaşçısı olarak gerçek kökenlerini kabul mü edeceksin?”

Hope bir an daha fazla soru sormanın çekiciliğine kapıldı. Adam Güney Adaları hakkında başka ne biliyordu? Bahsettiği bu şeyler neydi? Ama ipin ucunu kaçırırsa bunun asla son bulmayacağını biliyordu. Bu yüzden yüz ifadesini sertleştirdi ve “Sözlerinin benim için bir anlamı yok,” dedi.

Adam bir anda gülümsedi. “Bir gün olacak. O zaman gerçekte kim olduğunu bileceksin ve neden...”

Hope kılıcını adamın göğsüne sapladı. Adamın soluk gözleri kısıldı ve dudakları bir sırtıma şeklinde lekeli dişlerinin arkasına çekildi. Kılıcı kavradı ve bir an sarsıldı. Cansız bedeni kayıp yere düştüğünde neredeyse hiç kan yoktu.

Yeni bir keder akını hazırda içinde kaynayan çalkantıyı öyle dayanılmaz bir hale getirdi ki Hope dizlerinin üstüne düştü. Ölü büyücüye, sonra ölen kızlara bakarken bedenindeki her kas tutulmuştu. Ne büyücünün ne de çocukların ölümü birbirini doğru ve yerinde kılmıyordu.

“Kaptan, onları buldunuz mu?”

Bunu soran çadırdan içeriye kararsızca bakan Alash’tı.

“Ah, Tanrım,” diye fısıldadı. “Çok gecikmişiz. Hepsi ölmüş.”

Hope hâlâ dizlerinin üstündeydi, elleriyle soğuk toprağa yaslanıyordu.

“Sen... iyi misin?” diye sordu Alash.

“Hayır,”

“Alash bir an duraksadı, sonra, “Dinle, bence buradan çıkmalısın,” dedi.

“Neden?”

“Son biyo-büyücüyü buldular. Brigga Lin’in Progul Bon dediği adamı. Ona ne yapılacağına senin karar vermeni bekliyorlar.”

Bu isim Hope’un uzuvlarına yeniden güç kazandırdı. Bir öç hareketi daha. Sadie’nin ölümünden sorumlu olan adamlarla yüzleşecekti.

Yavaşça ayağa kalktı ve Alash’a döndü. “Göster bana.”

Biyo-büyücünün ellerine ip bağlamışlar ve kollarını ellerinden geldiğince zıt yönlerde doğru gerdirmişlerdi. Kendinden başka hiç kimseye dokunamazdı. Kapüşonu çıkarılmıştı ve boynunun etrafına ip dolamışlardı. Adamın yüzü erimiş balmumu gibi görünüyordu ama alnındaki ve yanaklarındaki kesiklere bakılırsa adamlar ona taş atmıştı. Şimdi de korku ve nefretle karışık seslerle ona bağıyorlardı. Tek istisnalar bir kenarda dikilen Brigga Lin ve Gavish Gray'di. Brigga Lin artık tek başına dikilecek kadar güçlenmişti ama hâlâ Gavish Gray'e yakın duruyordu.

Sadie'nin gemisindeki mürettebattan olup denizden kurtardıklarını hatırladığı sıırım gibi genç bir kadın, "İşte geldi!" dedi. "Kaptan Bane, onunla ne yapmalıyız?"

Hope, Progul Bon'a dik dik baktı. Onu öldürmek zorundaydı. Bunu biliyordu. Kısa bir süre önce bu, Hope'un içinde vahşi bir tatmin duygusunu alevlendirirdi. Şimdiyse bunu yapmak için kendini hazırlamalıydı.

"Ondan alacak bir şeyimiz yok," dedi umutsuzca.

Song of Sorrows'u havaya kaldırdı.

"Dur, bu doğru değil!" diye bağırdı adam, kaynamakta olan yağ gibi sesiyle. "Eğer Rixidenteron senin için hâlâ değerliyse beni öldürme!"

Hope, kılıcı havada, duraksadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni serbest bırak ve onu nasıl tedavi edeceğini sana söyleyeyim."

"Tedavi etmek mi?"

"Onu daha uysal hale getirmek için zihnine bir şeyler yaptım. Şimdi görsen *tanıyamazsın* bile. Beni öldürürsen onu eski haline asla döndüremezsın."

Hope çenesini sıktı, midesi önceden biriken öfkenin kabarmasıyla iyice kasılmıştı. Brigga Lin, Red'e böyle bir şey yapılmış olabileceğine dair Hope'u uyarmıştı ama Hope buna inanmayı reddetmişti. Ama biyo-büyücülerin yalan söyleyemediklerini biliyordu. Eğer böyle söylüyorsa doğru olmak zorundaydı.

Yavaş bir nefes aldı. "Canını bağışlarsam..."

Tek el bir silah patlaması duyuldu. Alnındaki delikten kan sızarken Progul Bon şaşırmış görünüyordu. Zarafetten yoksun bir şekilde ileri doğru hareket edip yere düştü.

"Üzgünüm, Kaptan," dedi elinde namlusundan hâlâ duman tüten tabancasıyla Gavish Gray. "Black Rose'un son emri. Bana Red'in senin tek zayıf noktan olduğunu ve eğer biri onu sana karşı kullanacak olursa sen şans vermeden benim onu öldürmem gerektiğini söylemişti."

Hope bir an Gray'e, sonra da ölen biyo-büyücüye baktı. Sonra dönüp savaş alanına sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı. Çok fazla ölüm vardı. Kendi köyündeki kıyımdan bile daha fazla. Ve buna neden olan da kendisiydi. Peki, ne için? Kıymetli davası mı? Daha önce Stonepeak'teyken bir daha asla ölümler için savaşmamaya karar vermişti. Ama insan daha fazla ölüm getirerek hayattakiler için nasıl savaşabilirdi?

"Hadi, Kaptan," dedi Gray, neredeyse azarlar gibi ses tonuyla. "Yaşamasına izin veremezdin. Dire Bane ne olursa olsun bir biyo-büyücünün yaşamasına asla izin vermez."

"Ben... Dire Bane değilim," dedi Hope. "Belki o olsa bu biyo-büyücüylü seve seve öldürürdü ama aynı zamanda bu kadar masumun da sonunu getirmezdi." Gözlerini kapatıp bu in-

sanları savaşa getirirken hissettiği kendini beğenmiş ihtişam duygusunu düşündü. Davasından öyle emindi ki. *Kendinden*. Herkes coşkuyla Dire Bane'in adını bağırırken nasıl iyi hissettiğini hatırladı. Empty Cliffs'te bir sürü insan onunla ittifak yemini ederken hissettiği zafer duygusunu. Tekrar tekrar bunun kendisi için değil, imparatorluk için olduğunu söylemişti. Ama kalbinin derinliklerinde içten içe, bir noktada her şeyin kendisiyle ilgili hale *geldiğini* biliyordu.

Red'e ulaşamadığı şu noktadayken bile. Ve belki bu en iyisiydi. Ne de olsa hayatındaki en önemli iki kişinin kaybı için gerçekten yas tutmaktansa davasını haklı kılmak için Sadie ve Filler'in ölümünü kullanmıştı.

"Kendime insanların lideri demeye cüret ettim," dedi. "Ama ben kim oluyorum da böyle bir iddiada bulunuyorum? Şimdi benim yüzümden ölü yatan bir sürü iyi insana bakınca kendi kibirim ve salahiyetim midemi bulandırıyor."

Üzerindeki kaptan ceketini ve şapkasını çıkarıp yere attı. Buz gibi rüzgâr diğer insanların Hope'u gayet net işaretleyen yapışkan kanını kurutarak gömleğinden içeriye girdi.

Brigga Lin, "Hope..." dedi.

Hope duruşunu korumaya çalışırken yüzü kasılmıştı. Ben bir Vinchen değilim. Korsan değilim. Lider değilim. Ben... ben ne olduğumu bilmiyorum."

Etrafını saran insanlara bakarak yavaşça döndü.

"Sizi buraya getirdiğim için özür dilerim. Arkadaşlarınıza ve kendiminkilere ölüm getirdiğim için özür dilerim. Keşke size bundan fazlasını verebilseydim, ama ben..."

Boğazı tılandı. Zaten ne diyebilirdi ki? Onun kendi kalbinde veya diğerlerinininde bulunan kederi azaltabilecek herhangi bir şey var mıydı? Herhangi bir şey utancını yatıştırabilir miydi?

Elindeki Song of Sorrows'a baktı. Belki baştan beri bir şey anlatmaya çalışıyordu. Belki kolundan yükselen her sancı kılıcın, *Yanıliyorsun. Sen değerli biri değilsin*, deme yöntemiymi. Ama belki Hope bunu anlamak istemiyordu. Şimdiye kadar.

Kılıcı aldı, kancalı değil, diğer eline. O elindeyken tuhaf hissettiriyordu. Sarsak ve susturulmuş. İnsanların yanından uzaklaşıp ölü kızlardan oluşan gökkuşağı ormanının en yoğun yerine gitti. Sonra Song of Sorrows'u toprağa sapladı. Kılıç sanki orada olmayı istiyormuşçasına sapına kadar kolayca saplandı.

Hope yavaşça doğruldu. Zorlukla. Sonra yürümeye devam etti. Kılıçtan uzaklaştı. İnsanlardan uzaklaştı. Her şeyden uzaklaştı.

28

“Söylemeliyim ki, Rixidenteron, Lesser Basheta’dan döndüğünüzden beri moralin düzeldi,” dedi Leston ikisi beraber uçurum bahçelerinde bir bankta otururken. Aşağıda Stonepeak’in bej rengi binaları batmakta olan güneşte pembenin hoş bir tonuna boyanmıştı.

Red arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını önünde gerdirdi. “Omuzlarımdan öyle ağır bir yük kalkmışken nasıl iyi hissetmem?” dedi.

“Dürüst olmak gerekirse biyo-büyücülerin kontrolü altında olma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Özellikle şu Progul Bon.”

Red düşünceli düşünceli kaş çattı. “Biliyor musun, aslında döndüğümüzden beri onu görmedim. Gerçekten şanslıysak belki de başına kötü bir şey gelmiştir. Yine de pek fark etmez çünkü şu an gücü elinde tutan kişi *benim*,” dedi Red. “Hâlâ on-

ların kontrolü altında olduğumu sanıyorlar ve bu bana avantaj sağlıyor.”

“Leydi Hempist için çalışıyorsan elinde gerçekten ne kadar güç tuttuğundan emin değilim.”

Red omuz silkti. “Geçici bir anlaşma. Ve ona *gerçekten* borçluyum. Ayrıca benim adıma mutlu olacağını sanmıştım, Prens-cik. Bu bir iş. Toplumunuzun üretici bir bireyi haline geldim.”

“Ne kadar fedakârsın.”

“Şey, hizmetim karşılığında çok yüklü ödeme *aldığımı* kabul etmeliyim.”

“Öyle mi?” diye sordu Leston.

Red, arkadaşının omzunu sıvazladı. “Sadece istersen şehre bir dahaki gidişimizde *benim* arabamı kullanabiliriz, diyelim.”

Leston gülümsedi. “İmparatorluk vergi tahsildarları fazladan gelirim olduğu için çok memnun olacak.”

Red ona içten bir pişmanlıkla baktı. “Özür dilerim, Majesteleri. Annenle yaptığım anlaşmadan elde edeceğim ücretin tamamen vergiden muaf olduğunu belirtmeyi unuttum mu? Bilirsin, sonuçta imparatorluğun iyiliği için olduğundan.”

Leston güldü. “Sen tam bir serserisin, biliyorsun.”

Red mutlulukla iç geçirdi. “Biliyorum ama bunu senden duymak kulağıma melodi gibi geliyor. Bu yerin beni saygın birine dönüştürmesinden endişelenmeye başlıyorum. Neyse ki şimdi her zamankinden daha yozlaşmış durumdayım.” Samimiyetle Prens’e baktı. “Sanırım belki politika bana yakışıyordur.”

“Belki gereğinden biraz fazla,” dedi Leston. Sonra kaş çattı. “Peki, biyo-büyücülerin kuşkulanmadığından emin misin?”

“Şimdiye kadar kuşkulanmadılar.”

“Ama senin Nea’yı öldürmemiş olman... onlara tüyo vermez mi?”

“Geri döndüğümüzde çok yorgun olduğuma dair büyük bir şov yaptım, sanki her gece bilmeden çabalayıp sürekli başarısız oluyormuşum gibi. Ayrıca İmparatoriçe’nin ne kadar korumalı olduğunu vurguladığımdan da emin oldum. O zaman bile bunu yuttuklarından emin değildim. Ama öyle meşgullerdi ki bundan köstebek farelerini sorumlu tutsam bile sadece başlarını sallarlardı.”

“Meşgul mü? Yeni bir plan peşinde olduklarından endişelenmeli miyiz?”

“Tam tersi, aslında,” dedi Red. “Merivale’e göre gizlice Dawn’s Light’ta büyük, deneysel bir silah üzerinde çalışıyorlarmış ve biri oraya gidip silahı tamamen yok etmiş. Kulağa her şeyi kaybetmişler gibi geliyor. Deney süjeleri, araştırma verileri, yanı sıra tüm lanet askerler ve gemiler.”

“Tanrım,” dedi Leston. “Bunun endişemi hafiflettiğinden emin değilim. Eğer bu denli hasara neden olacak kadar güçlü bir isyan hareketi varsa endişelenmemiz gereken yepyeni bir problemler yığını var demektir.”

Red bilmeden katlettiği tüm o Tanrısal Doğacılar grubunu düşündü ve sancılı bir suçluluk hissetti. “Hadi, Majesteleri. Kabul etmelisin ki imparatorluk senin ellerinde olsa daha iyi olurdu.”

“Öyle düşünmek istiyorum,” dedi Leston. “Ama nesillerdir süregelen gelenekleri ve hükümet politikasını ezip geçemeyiz. Bu bizi biyo-büyücüler veya isyancılarla aynı seviyeye indirir.”

Red bunun kendisi ve Prens arasında hemfikir olmayacakları tek konu olduğunu anladı, bu yüzden sessiz kaldı. Keşke o sırada Hope orada olsaydı diye düşündü. Bu yaptığını ona olgunlaşmaya başladığının işareti olarak gösterirdi.

“İşte buradasınız, Majesteleri.”

Nea uçurum bahçelerinin karşısından onlara doğru yürüdü. Buraya pek sık gelmezdi. Bunu kendisi söylememişti ama Red yüksekliğin onu gerip germediğini merak ediyordu.

“Lordum,” Red’e başıyla selam verdi.

Aynı zamanda Sunset Point’teki o geceden beri Red’in yakınındayken huzursuz görünüyordu. Red onu suçlayamazdı. İsteyerek veya değil, onu öldürmeye çalışmıştı. Dostluklarının bu darbeyi tamamen atlatabileceğinden pek emin değildi.

“Beni mi arıyordun, Nea?” diye sordu Leston.

“Evet, Majesteleri.” Tebessümü her zamanki cilalı elçilik tebessümü değil, gerçek bir zafer pırıltısıydı. “İlk senin bilmeni istedim. Merivale az önce bana annenin etkisi sayesinde İmparator’un nihayet bugünden itibaren bir aylık izleyici kitlesi bahsettiğini bildirdi.”

“Bu harika bir haber, Nea!” Leston rahatlamış görünüyordu.

“Tebrikler, Sayın Elçi,” dedi Red.

“Nihayet,” dedi Nea, “halklarımız arasında yaşamsal önemi olan bir ittifak inşa etme sürecine başlayabiliriz.”

Ertesi gün Red, ateşli silahlar eğitimi için Chiffet Mek’le buluştu. Ama Mek’in dikkatini neredeyse hiç veremediği an-

laşılıyordu. Hatta Red uzun mesafe hedefini vurmakta önceki rekorunu kırdığında bunu fark etmedi bile. Otuz yarda uzunluğunda dikdörtgen bir odada çalışıyorlardı. Red odanın öbür ucundaki hedefin merkezini peş peşe üç kere vurduğunda sırtı duvara iyice yaslıydı.

Mek'e, "Bana daha uzun bir oda yapmanız gerek," dedi.

"Hm? Ah, evet, sanırım bir şeyler düşünmemiz gerekecek." Dikkati dağılmış şekilde kaşlarını çatı. "Sanırım bugünlük işimiz bitti."

"Tamam," Red tüfeği parçalarına ayırdı ve yanındaki masaya bıraktı.

Ama ayrılmadan önce Mek, "Bir dakika buraya gel," dedi.

Red gerginlikten uzuvları titreyerek oraya gitti. Mek'in ses tonundaki bir şey kulağa ters geliyordu. Şüphelenmiş miydi?

Mek parmak uçlarıyla yakanın üstünde açıkta kalan deriye dokunacak şekilde elini Red'in ensesine koydu.

"İmparatorluğun güvenliği için bu gece yarısındaki konsey toplantısına katılman gerek."

Red hem tanıdık hem yabancı olan bir gerilim dalgası hissetti. Aklına hatıralar doluştu. Buna benzer şeyler daha önce defalarca olmuştu. Sadece Chiffet Mek değil, Ammon Set ve Progul Bon'dan da. İşte böyle yapıyorlardı. Biyo-büyücülerin dokunuşu kendini Red'in ta derinlerine gömüyordu. Ya da eskiden öyleydi. Şimdi artık bir etki yaratmıyordu ve birkaç dakika sonra yok oluyordu.

Aklı karışmış gibi gözlerini kırptı, sonra Mek'e şaşkınlıkla baktı ve "Ne?" dedi.

Önceden de böyle tepki verdiğinden oldukça emindi ama

tam değil. Yanılıyorrsa ve Mek bunu şimdi anlarsa Red ölmüş demekti. Bu nedenle içindeki her sinir ona kaçması için çığlık çığlığa bağırırken yüzündeki şaşkın bakışı koruyarak bekledi.

“Boş ver,” dedi Chiffet Mek kısaca. “Gidebilirsin.”

—

Red, Merivale'den gelip uyurken onu son bir kez izlemesini istedi. Tekrar akılsız bir öldürme makinesine dönmekten korktuğu için değil ama... sadece öyle olursa diye tedbiren.

Merivale, Red'in dairesine en ince ve yakası en alçak ke-simli sabahlığıyla girdi.

“Bu *benim* iyiliğim için değil, değil mi?” diye sordu Red.

Merivale memnun memnun sırttı. “Bir haber alma görevin-den dönüyordum ve üstümü değişecek zamanımın olmadığını düşündüm. Ama bunun senin uykuya dalmanı zorlaştıracağını düşünüyorsan sanırım pelerin gibi bir şeye sarınabilirim.”

“Sanırım sorun olmaz,” dedi Red. “Bana şarkı söylediğin sürece.”

“Gene şu.” Red'in yatağının yanında bir sandalyeye oturdu. “Hâlâ bir çocuksun, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Bu da benim bir diğer büyüleyici kusurum,” diye kabul etti yatağına uzanırken. “Bir yerlerde bir liste tuttuğunu biliyorum.”

“Aslında tutuyorum,” dedi Merivale. “Liste yapmayı çok severim. şimdi, rahatla, çok *sevdiğini* bildiğim bir şey var ve başlıyorum.”

Bir hafta önce Sunset Point'te söylediği şarkıyı söyledi.

Red bunu neden bu kadar sevdiğinden emin değildi. Belki şarkının kendisiydi, belki de söylerken Merivale'in sesindeki keskin kederdi. Ya da belki sadece ikisinin paylaştığı andı. Red artık Merivale'in görevlerinden biri değildi ve sadece çalışanı olarak onu çok daha az gördüğü için kendini çok özlerken bulmuştu.

Uykuya daldığının farkında değildi ve gözlerini aniden açınca zihninin içinde Chiffet Mek'in ona yine gece yarısı konsey toplantısına gelmesini söyleyen sesini duydu.

Yatağından doğruldu ve Merivale derhal düdüğüne sarıldı.

"Yo, sorun yok..." dedi Red. "Hâlâ benim. Ama aynı zamanda... onu da içimde hissediyorum. Şu anda ne yaptığını. *Benim* şu anda ne yaptığımı, sanırım. Küçük ışık patlamaları halinde geliyor. Hatırlıyorum..."

Bir sandığa gitti ve gri gömlekle pantolon buldu. Zihnine başka anılar da akın ederken yavaşça giyindi. Bunu defalarca yapmıştı. Sadece gözleri görünsün diye başının etrafına dola-
dığı bir de fular vardı. Bunun amacı kimliğini gizlemekse berbat bir fikirdi çünkü en belirleyici özelliğini açıkta bırakıyordu. Sonra altıpatatlarını kalçalarına yerleştirdi ve atma bıçaklarını gömleğine dizdi.

Giyinmeyi bitirince, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu Merivale'e.

Merivale, "Makul derecede korkutucu," diye itiraf etti.

"O halde gitsem iyi olur."

"İyi şanslar."

"Şansa hiç ihtiyacım olmadı," dedi Red.

Merivale, "Çok fazla eğlenme," diye payladı Red'i.

“Başüstüne, patron.”

Merivale aslında onu iyi tanıyordu çünkü Red, fuların altında bir aptal gibi sırtıyordu. Göğüs kafesinin içindeki kalbi deli gibi çarpıyordu ve tüm vücudu heyecandan telaşla hareket ediyordu.

Biyo-büyücü konseyinin odalarının olduğu onuncu kata indi. Hope’u ve özgürlüğünü bir anda yitirdiği o korkunç geceden sonra bu odada bulunmamıştı. Bu anıyla heyecanının bir kısmı köreldi ama odağı keskinleşti. Bu muhtemelen iyi bir şeydi, zira Gölge Şeytan’ın asla havai olmaması gerektiğinden oldukça emindi.

Kapıları savurarak açtı ve tüm konseyin el ele tutuşmuş, uzak duvarda sıralanmış olduklarını gördü, tıpkı o ilk gecede gördüğü gibi. El ele tutuşurken birbirleriyle sözsüz iletişim kurabildiklerini ve güçlerinin büyük miktarda arttığını biliyordu. Progul Bon’un hâlâ orada olmadığını fark etti.

“İyi, işte geldin,” dedi Ammon Set. “Arkamızda dur ve insanlarımıza karşı gerçekleşebilecek herhangi bir fiziksel şiddete karşı hazırlıklı ol.”

“Emredersiniz üstatlar,” dedi Red ve bunu söylerken daha önce birçok kez söylediğini hatırladı.

Ama tam Ammon Set ve Chiffet Mek’in arkasında pozisyon alırken bir konsey toplantısında koruma görevlisi olarak daha önce dikildiğini hatırlayamadı. Bu yeni bir şeydi. Onları fazladan korumaya ihtiyaç duyuracak kadar neyin endişelendirdiğini merak etti.

Birkaç dakika içinde kapılar yeniden açılıp bu sefer kırk adamlık bir grup içeriye dalınca cevabını aldı. Tek vücut gibi

hareket ediyorlar ve Red'in daha önce sadece bir kişide gördüğü şekilde kendilerine güven sergiliyorlardı. Ve hepsi siyah deri zırh giyyordu.

Kırk Vinchen savaşçısı durdu ve hepsi aynı anda biyo-büyücülük konseyine doğru döndü. Sonra içlerinden biri bir adım öne çıktı. Kısa boylu, güçlü yapılı bir adamdı ve zırhının altın süslemeli vurguları vardı.

“Ben Adil Racklock, Vinchen kardeşliğinin başöğretmeni.”

“Ben Ammon Set, biyo-büyücülük konseyinin şefi. Sen ve kardeşliğin neden Galemoor'un inzivasından uzaklaşıp bizi görmek istediniz?”

“Kurnaz Hurlo inzivaya inanırdı ama onun zamanı bitti ve ben Vinchen'in gölgelerden çıkıp bir kez daha biyo-büyücülerle omuz omuza İmparator'a ve imparatorluğa hizmet etmesi gerektiğine inanıyorum.”

Biyo-büyücüler elleri aracılığıyla bunu tartışırken uzun bir sessizlik oldu. Racklock sakın bir yüzle bekledi.

Nihayet Ammon Set, “Tam bu zamanda bize gelmeniz büyük tesadüf,” dedi. “Belki bu kaderin işidir.”

“Nasıl yani?” diye sordu Racklock.

“İmparatorluğun durağanlığına en yakın tehdit *senin* insanların birinden geliyor.”

Racklock'un gözleri kısıldı. “Benim insanlarımdan biri mi? Emin misiniz?”

“Vinchen savaşçısı olarak giyinen bir kadın ve kesinlikle sizin tarzınızda eğitilmiş. Aynı zamanda elinde Song of Sorrows adında korkunç bir kılıç taşıyor.”

Racklock'un yüzü öfkeden morardı. “Kimden bahsettiğini

biliyorum. O benimkilerden biri değil. Hurlo'nun evcil köpeği ve mahvının asıl nedenidir.”

“Bize çok şeye mal oldu,” dedi Ammon Set. “Aylardır Dire Bane adı altında gemilerimizi yağmalıyor, donanmaya dehşet salıyor ve sıradan halkı huzursuz ediyor. Daha yakın zamanda geleceği en parlak deneyimizi mahvetti ve deneyin ba  mimarlarını doğradı.”

Racklock  a kınlıkla baktı. “O kadar iyi bir eğitim aldığının farkında değildim. Ve siz onu  ld remediniz mi?”

“ u an tartı amayacağım nedenlerden dolayı ona doğrudan saldırma yetkimiz yok.”

“Adamlarım ve ben bizden istemeseniz de o menfur şeyi eninde sonunda avlarız. O karde liğin musibetidir ve Song of Sorrows'u savurma yetkisine sahip değildir. Dokunması bile öyle bir kılıca hakaret sayılır.”

“Bilmeniz gereken... bir şey daha var,” dedi Ammon Set. “Ba  yolda ı di i bir biyo-büyücü.”

Racklock soğuk soğuk gülümsedi. “O halde bu utan ta yalnız değiliz.”

“Kadının adı Brigga Lin,” dedi Ammon Set. “Ve kendisinin güçlü bir rakip olduğunu göreceksiniz, özellikle henüz elinizde Song of Sorrows olmadığı için.”

“Kendi menfurumuzu öldürürüz, sonra kılıcı kullanıp sizinkini indiririz.”

“ kisini de öldürün, sizi İmparator'un güçlü sağ kolu olarak yeniden aramıza seve seve alalım,” dedi Ammon Set.

Racklock kılıcını çekti ve arkasındaki otuz dokuz Vinchen da aynısını yaptı.

“Şerefim üzerine yemin ederim ki,” dedi Adil Racklock, “o kâfir Bleak Hope ve Brigga Lin bir başka yılın daha sona erdiğini göremeyecekler.”

Red arkalarında duruyordu, kendisine dikkat etmeyenler için neredeyse görünmezdi. Ve bu iyi bir şeydi çünkü aksi halde göğsünün hızla inip kalktığını görebilirlerdi. Geçen bir yılda Hope’a karşı solmakta olan duyguları bir anda tüm gücüyle geri gelmişti. Biyo-büyücülere canlarını gerçekten acıtacak kadar sert vuruyordu. Son planlarının sekteye uğramasının nedeni *oydu*. Red’in göğsü gururla kabarmıştı.

Ama sonra önünde duran Vinchen’a baktı. Kırk adam, hepsi de Hope kadar güçlü, çevik ve acımasızdı. Daha önce Hope için hiç gerçekten endişelenmemişti, çünkü, yani, sonuçta o lanet olası bir Vinchen idi. Ama bu şimdi onun ne işine yarayacaktı?

Brigga Lin, *Rolling Lightning*'in kış güvertesinde Jilly, Finn ve Alash'la beraber duruyordu. *Kraken Avcısı*'nın başlangıçtaki mürettebatından geriye sadece onlar kalmıştı.

Brigga Lin geçmişte çok sık yaptığı üzere karşıya bakmaktansa bu sefer kendini ufukta gittikçe kaybolan ve yeni ayrıldıkları yeri izlerken buldu. Dawn's Light'ta çok fazla şey bırakmışlardı.

"Sence nereye gidiyor, üstat?" diye sordu Jilly alçak sesle.

"Güneye yönelen bir gemi gördüğünü söyledin, değil mi?" diye sordu Brigga Lin.

Jilly başını salladı. "Sadece tek direkli küçük bir tekne. Ben, Kaptan Vaderton ve mürettebatının kalanı sizin gelip bizi Breaks'ten almanızı bekliyorduk, onu gördüm."

Brigga Lin, Jilly'nin gramerini düzeltmeyi düşündü ama gereken inancı toplayamadı. Onun yerine Finn'e döndü.

"Olası varış noktası nedir?"

“Buranın güneyinde sadece Adalar var,” dedi Finn. “O kadar suyu öyle küçük bir tekneyle geçmek isteyen çoğu kişi için bunu yapamazlar derdim. Ama bizim Bleak Hope’un nasıl biri olduğunu biliyorsun. Bir şekilde yolunu bulacaktır.”

Brigga Lin bir şey demedi. Bu kadar çok hükümlülük krizinin onu geldiği yere geri göndermesi çok mantıklıydı.

“Biz ne olacağız?” diye sordu Alash. “Biz nereye gideceğiz?”

“Kaptan Gray nezaket gösterip bizi kendi mürettebatına katılmaya davet etti,” dedi Brigga Lin. “Çoğumuzun kaçakçılık veya gerçek korsanlığa uygunluğundan emin değilim ama bize kucak açacak başka bir yer düşünemiyorum. Progul Bon’un ölmeden önce konseye ne kadar bilgi aktarabildiğini söylemek zor. Koca imparatorlukta en çok aranan suçlular haline gelmiş olmamız mümkün. Yani belki böylesi en iyisidir. En azından şimdilik.”

Finn iç geçirdi. “Bu olması gerektiği kadar eğlenceli görünmüyor.”

Hepsi bir an sessiz kaldı.

“Sence geri gelecek mi?” diye sordu Jilly.

Brigga Lin ince, siyah kaşlarından birini kaldırdı. “Elbette gelecek. Ama bunun ne kadar süreceği veya döndüğünde nasıl biri olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.”

Bleak Hope küçük teknesinin dibi Galemoor’un siyah, taşlık sahiline oturduğunda onu oraya götüren şeyin yetenek kadar şans olduğunu bilecek kadar deneyimli bir denizciydi.

Ya da öyle şeylere inansaydı kader derdi ki şu anda buna inanmıyordu. Onu boğmaya veya Dawn Sea açıklarında bir daha geri dönemeyeceği kadar uzağa savurmaya tek bir kötü fırtına yeterdi. Vurma ihtimali, çıkmama ihtimaline eşit olan tek bir fırtına. O halde kader değildi, şanstı.

Bir haftadan uzun süredir bir şey yememişti. Günlerdir bir damla temiz su içmemişti. Bedeni soğuktan titriyordu ama cildi güneş yanığından kıpkırmızıydı ve soyuluyordu. Dudakları kurumuş ve çatlamıştı ve gözlerini tam olarak odaklayamıyordu. Tekneden çıkmaya çalıştı ve bedeninin alt tarafı hâlâ teknenin kenarına asılı halde siyah, çakıllı kuma yüzüstü düştü. Kumun serinliği alev alev yanan yanaklarına iyi gelmişti, bu yüzden o sarsak pozisyonda bir süre daha kaldı. Sonra tekmelelenerek bacaklarını tekneden kurtarmaya çalışırken elini uzatıp kumu avuçladı. Nihayet suratı kuma gömülü halde karnının üstünde yattı. Yeniden nefes almak için bir an durakladı. Sonra yavaşça sırtüstü yuvarlandı.

Parlak mavi ve çelik kadar sert gökyüzüne baktı. Parça parça bulut tutamları şaşırtıcı bir hızla savruluyordu.

Neden buradaydı? Dünyadaki onca yerin arasında neden Galemoor'a geri gelmişti? Tam hatırlayamıyordu ama doğru hissettiriyordu. Burada başlamıştı, burada son bulacaktı. Vinchenlar onu bu sahilde düşmüş halde bulacaklardı. Nihayet. O zamana kadar ölmemişse öldüreceklerdi. Hatta belki bunu merhametle bile yaparlardı, ne de olsa hükmüyle yüzleşmek üzere kendi isteğiyle gelmişti. Ne olursa olsun, pek fark etmezdi. Başöğretmen Hurlo'nun öldüğü yerde ölecekti. Ona affedilmez şekilde israf ettiği birçok yeteneği bahşeden adamın.

Sesi hırıltıdan birazcık daha hallice çıkacak şekilde bağıarak “Ben Bleak Hope’um,” dedi. “Adım yokken bana bir isim verdin ve ben onu reddettim. Bana bir amaç verdin ve onu yüzüstü bıraktım. Bana onur verdin ve ben onu lekeledim. Ve neden? Hoş bir çocuk için mi? Bencilce bir ihtişam için mi? *Eğlence* olsun diye mi?”

Şimdi bile o duyguları anımsıyordu. Ve onlardan hoşlanmıyormuş ya da bir daha hoşlanmayacakmış gibi yapamazdı.

“Ben ıslah olmazın tekiyim,” dedi. “Elimde ölmekten başka bir şey kalmadı.”

“Yanılıyorsun, çocuğum.”

Bleak Hope gözlerini kısıp şimdi eğilmiş kendisine bakmakta olan yüze baktı. Bu; uzun, siyah cüppesinin içindeki Wentu Kardeş’ti. Yıpranmış ve üzgün görünüyordu ama Hope’a gülümsedi.

Öğretmenin için yapman gereken bir şey daha var.”

“Hurlo...” dedi Hope. “O hayatta mı?”

Wentu başını iki yana salladı. “Hayır. Ama bu adaya geri dönecek olursan sana verilmek üzere bana bir şey emanet etti. Hadi, seni içeriye sokalım. Sonra sana vasiyetini vereyim.”

“Benim... vasiyetim mi?”

“Gel, Bleak Hope. Onu almak istiyorsan ayakta durmalısın.”

Kendini yavaş yavaş kalkmaya zorlarken dünya yalpalandı, gözünün önünde tuhaf noktalar uçtu. Sonra yaşlı Wentu Kardeş’in desteğiyle kumsaldan yukarıya, manastıra doğru yürüdü. Önünde o tanıdık siyah duvarlar belirdi. Küçükken bu duvarlar ona kötü şeylerin habercisi gibi görünürdü. Şimdi bir annenin kucağı kadar güvenli görünüyordu. Ama elbette Hope öyle olmadığını biliyordu.

“Diğer kardeşler,” dedi zayıfça. “Beni öldürecek.”

“Hayır, öldürmeyecekler,” dedi Wentu. “Bir süre önce buradan ayrıldılar.”

“Ayrıldılar mı?” Broom’un kendisine bira imalathanesinin kapatıldığını anlattığını hatırladı ama ona inanmamıştı. “Böyle bir şeyi nasıl yapabildiler?”

“Bizi burada, siyasetten ve yozlaşmaktan uzakta tutan kişi Hurlo’ydu. Racklock başöğretmen olunca tüm bunları terk etti.

Manastırın açık kapılarından girerken Hope etrafına baktı. Yakından inceleyince duvarların yanık iziyle dolu olduğunu ve küt nesnelerle hasar aldığını gördü. Duvarların içindeki binalar artık sadece alazlanmış kabuklardan ibaretti. Sadece tapınağın kendisi bir bütün olarak kalmıştı.

“Bir beyanattı,” dedi Wentu hüzünle. “Burayla işlerinin bittiğini ve bir daha asla dönmeyeceklerini söylediler.”

“Racklock onları nereye götürdü?” diye sordu Hope.

“Stonepeak’e. İmparatorluğun hizmetkârları olarak bi-yo-büyücülere katılmaya. Ama gel, bu konuda daha sonra bol bol konuşuruz. Önce seni iyileştirmeliyiz.”

Onu tapınağın içine götürdü, zira burası hâlâ bir çatısı olan tek yerdı. İçerisi dışarıya göre çok daha rahattı. Bir şekilde hâlâ Hope’un çocukluğundaki gibi kokuyordu; tahta, toz ve yasemin kokulu dua mumları. Büyük sunak hâlâ ortadaydı ve hesaplayamayacağı saatler boyunca üzerinde diz çöktüğü dua kilimi de oradaydı. Tek fark, köşedeki küçük sırt yatağı ve mutfaklardan getirilmiş küçük demir bir sobaydı. Sobanın bacasının metal borusu yerleştirilmek üzere pencerelerden biri kırılmıştı. Sobanın içinde turuncu bir ışık kırışıyordu ve üs-

tünde küçük bir kap, neşeyle kaynıyordu. Burnuna balık yahni-
sinin kokusu geldi ve beraberinde kardeşlerin o sobada yemek
pişirişlerini izlediğinin anılarını ve günlerdir hissetmediği açlı-
ğın ani dürtüsünü de getirdi.

Wentu, Hope'un yatağa doğru gitmesine yardım etti. "Sana
uyuman için kendi yatağını yaparız ama şimdilik benimkini
kullanabilirsin. Ben sana biraz yiyecek getirirken sen dinlen."

Çabucak sobaya gitti ve tahta bir kâseye kepçeyle yahni
koydu. Kâseyi Hope'a getirdi ve Hope kâseyi titrek eliyle aldı.
Wentu Kardeş'in önünde kendini biraz dizginlemeye çalıştı.
Ama ilk yudumdan sonra kâseyi başına dikti.

Wentu'ya utanarak bir bakış attı ama adam keyifle güldü.
"Çok uzun süredir kimse pişirdiğim yemeği böyle beğenme-
mişti. Sana bir kâse daha getireyim."

Birkaç kâse yahninin ardından Hope kendini insana daha
yakın hissediyordu. Bu insanın kim olduğunu bilmese de.

"İşte oldu," dedi Wentu, Hope'un yanında bir mindere otu-
rurken. "Daha iyi hissediyor musun?"

Hope başını salladı. "Teşekkür ederim,"

Wentu bir an ona gülümsedi, sonra hüznü geri geldi. Ta-
pınağın üst penceresine baktı. "Lanet olası yaşlı kemiklerim,
senin yıllar önce kaçarken kırdığın pencerenin camını değiştire-
medim. Racklock hiç rahatsız değildi."

"İyileşir iyileşmez tamir edeceğime söz veriyorum, Wentu
Kardeş."

Wentu başını salladı ama Hope'a dönmedi. "O geceden bir-
kaç gün önce Hurlo bana geldi. Söylentiler duymuştu. Diğer
kardeşler Hurlo'nun seni gizlice eğittiğini fark etmeye başla-

mışlardı. Son yirmi yıldır bir Vinchen eğitmeye tenezzül etmemişti ve işte yıllarını ve enerjisini bir *kıza* harcıyordu. Bence kurallara bağlılıktan çok kırılan gururları onları harekete geçirmişti.”

“*Sen* biliyor muydun?” diye sordu Hope.

“Birkaç yıl sonra anlamıştım. O ve ben birbirimizi uzun süredir tanıyorduk ve bir şeyin ona yeniden amaç verdiğini görebiliyordum. Bir şey ona...” Kederle gülümsedi. “Umut vermişti.”

“Ve yaptığı şeye karşı çıkmadın mı?”

“Başta anlamadım,” diye itiraf etti. “Bunun imkânsız olduğunu bile düşündüm. Ama o benim en eski dostumdu. Ona bu kadar keyif veren bir şeye nasıl karşı çıkabilirdim?”

“Keyif mi?” diye sordu Hope.

“Sen ona keyif veriyordun, çocuğum. Başka kimsenin veremediği şekilde. Ve sondan hemen önce bana geldiği zaman bir şey emanet etti. Bu adaya geri dönecek olursan bunu sana verecektim.”

“Onun bana vereceği hiçbir şeye layık değilim,” dedi Hope. “Song of Sorrows’u bana emanet etmişti ve ben onu terk ettim.”

“O kılıcı asla fazla önemsemedim,” diye itiraf etti Wentu. “Bana sorarsan kara kara düşünen, kinci bir şey.”

Hope ona dik dik baktı. Şimdiye kadar yapılmış en büyük Vinchen el sanatı hakkında böyle saygısızca ve aşağılayarak konuşan birine daha önce hiç rastlamamıştı.

Wentu ona küstahça sırttı. “Bu doğru. Yüzüne bakarak benimle aynı fikirde olduğunu söyleyebilirim. Neyse, elimdeki çok daha iyi bir şey. En azından *ben* öyle düşünüyorum.”

Hope yine itiraz etmeye yeltendi ama en azından ne olduğunu görme fikrine direnemedi. “Tamam. Şimdiye kadar dövülmüş en iyi kılıçtan bile daha iyi olan bu şey nedir?”

Wentu’nun gözleri neşeyle parladı. “Bir kitap!”

Hope’a kalın, damgasız bir kitap verdi. Hope kitabın ağırlığını eliyle tarttı. Sonra kucağına koyup açtı. İçinde Hurlo’nun belirgin, güzel el yazısıyla tutulmuş sayfalar dolusu günlük girdisi vardı. İlk sayfanın üstünde tek ve serbest bir yaprak kâğıt duruyordu.

Sevgili Bleak Hope’uma,

Eğer bunu okuyorsan hoş karşılanmama ihtimaline rağmen Galemoor’a döndün demektir. Belki sorularına başka yerde bulamadığın cevaplar arıyorsundur. Belki seni dünyanın henüz kabul etmeye hazır olmadığı bir şeye dönüştürdüğüm için bana kızgınsındır. Belki çaresiz, yalnız ve umutsuzsundur. İçinde bulunduğun şartlar ne olursa olsun, öncelikle hâlâ hayatta olduğun için çok memnun olduğumu söylememe izin ver. Sadece bu bile bana ölüm perdesinin ötesinden rahatlık verecektir. Dahası, hâlâ arayış içindesin. Bunu düşünmek keyif verici. Adaşına bağlı kaldığını ve vazgeçmediğini bilmek keyif verici.

Ama eğer yönerge arayışıyla geldiysen sana verecek bir yönergem yok. Ölü bir adamdan öğretmen olmaz. Bu kitapta seni eğittiğim uzun yıllar boyunca düşündüklerim ve hissettiklerimin kaydı var. Sana bunu öğretmenin sözlerini dinleyen bir öğrenci olarak değil, kafa dengi dostunun eserini okuyan biri olarak okuman için yalvarıyorum. Birbirimizin dengi olarak her birimiz dünyanın gerçeklerini kendi yöntemlerimizle arıyoruz.

Son yirmi yıldır imparatorluğun durumu ve Vinchen kardeşliğinin tuttuğu yol konusunda gittikçe daha çok endişe duydum. Daha iyi bir yol olmalı diye inanıyorum. Daha asil bir yol. Değişmez bir yargı veya amaçsızca ölüm içermeyen bir yol. Düşündüm ki belki seni eğiterek kendimi affettirebilirim ve böylelikle daha asil yolun ne olduğunu anlamaya başlayabilirim. Ama sekiz yılın sonunda bunu kavramaya anca başladığımı hissettim. Belki daha çok zamanımız olsaydı... Yine de zamanımız olmadığı konusunda neredeyse eminim.

Bu yüzden bu bitmemiş görevi sana bırakmalıyım. Nereden geldiğimi daha iyi anlamak için bu günlüğü oku. Üzerine kafa yorulmuş bu mütevazı fikirleri al ve Vinchen kardeşliği için yeni bir yol başlatmakta kullan. İkimizin de gurur duyacağı bir yol başlatmakta.

Bu yükü sana bıraktığım için üzgünüm, çocuğum. Ama korkarım ki bu yolu bizim için sen bulmazsan Racklock, kardeşliği şimdiye kadar hiç bilmediğimiz bir rezillik seviyesine sürükleyecek ve yol boyunca sayısız masum ölecek. Daha iyi bir geleceğin hayalini kuracak kadar büyümüş ve şimdiki zamana başkaldıracak kadar güçlenmiş olmalısın. Unutma ki her fırtına tek bir nefesle başlar.

Hope gözünde yaşlarla başını kaldırıp Wentu'ya baktı.

“Ben bu göreve layık değilim.”

Wentu ona yardımseverlikle gülümsedi. “Layık veya değil, bunu yapacak bir tek sen kaldın. Bu yüzden belki atılacak ilk adım kendini buna layık hale getirmektir.”

HİKÂYE, FIRTINALAR İMPARATORLUĞU'NUN
ÜÇÜNCÜ KİTABINDA SONA ERMEKTEDİR.

Dark Mage Hükümdarlığı Dönemine Tarafsız Bir Bakış

Biyo-büyücülük Konseyi Baş Stratejicisi Progul Bon tarafından yazılmıştır

Dark Mage hakkında yazan birçok sözüm ona tarihçi olmuştur. Bunların pek azı tüm hikâyeyi biliyordu ve hiçbirisi kendi zamanlarının önyargılarıyla lekelemeden anlatmadı. Dark Mage döneminde çok fazla hayatın kaybedildiği doğru olsa da bunun amaçsız kıyımlar olduğu varsayımı tamamen saçmalıktır. Çatışmanın her iki tarafında da yitirilen her hayat Dark Mage tarafından biliniyor ve derinden hissediliyordu. Bu onun yüceliğinin gerçek ölçüsüdür. Zira düşünmeden herkes öldürebilir ama bedelini bilerek öldüren ve bunu çoğunluğun iyiliği için mecburen yapan kişi pek azımızın kavrayabileceği bir irade gücü gösterir.

Sonradan Dark Mage'e dönüşen adam hakkında çok az şey bilinir. Onun kendi el yazmaları da dâhil birincil kaynaklarımızın hiçbirisi, Dark Mage olmadan önceki hayatından bahsettiğini veya onu düşündüğünü bile göstermez. Fiziksel

betimleme çok azdır ama kendisinin fiziksel olarak azametli bir adam olmadığı yönünde genel bir fikir birliği bulunur. Hatta birkaç hikâyede kendisinden “okumaya düşkün” ve “içine kapanık” olarak bahsedilir. Kesinlikle çok yetenekli bir biyo-büyüçüydü ve sınırsız zekâsı vardı. Ama o zamanlarda şimdiki gibi biyo-büyücülük birliği öğretisine dair kayıtlar yoktu, bu yüzden potansiyel isim listesi üzerine bile kafa yoramayız.

Gerçekten bildiğimiz şey, 350 yıl önce Morack Tor kıyılarına ulaştığıdır. Morack Tor adası elbette, Burness Vee ve küçük adaları birleştirip Fırtınalar İmparatorluğu’nu kurmada Cremalton’a yardım eden Cesur Selk’ten çok daha önce yaşamış olan eski zamanların büyük biyo-büyücülerinden birisinin adını almıştı. Tor’un bildiklerinin çoğunun –biyo-büyücülüğün bugün bile bilmediğimiz yanlarının– tapınağın altına kendisiyle birlikte gömüldüğü söylenir. Bu bilmediğimiz yanlar, Burness Vee, Cesur Selk’in ısrarıyla tapınağı imha ettiğinde sonsuza dek kayboldu. Birkaç tarihçi, Selk’in art niyetinin olduğunu önerse de ben bundan emin değilim. Bugünün tersine o çağın biyo-büyücüler ve Vinchen yoldaşları, ortak amaçları ve güçlü sadakat bağları vardı. Özellikle Burness Vee ve Cesur Selk, sadece ortak değil, yakın arkadaş olarak bilinirlerdi. Hayır, bence Burness Vee ve Cesur Selk’in biyo-büyücülüğün bu daha tehlikeli yönlerinden muazzam bir güç elde edilebileceğini görmeleri ve yeni kurulmuş imparatorluk için büyük bir tehdit potansiyeli oluşturduğuna karar vermiş olmaları daha büyük ihtimal.

Ama Morack Tor'un bütün bilgisi kaybolmadı. Birkaç yüz yıl sonra Dark Mage adaya geldiğinde Burness Vee'nin çıkardığı yangından bir şekilde kurtulmuş bir parşömen rulosu buldu. O gün okudukları sadece kendi hayatını değil, bütün imparatorluğun şeklini değiştirdi. O günden sonra o parşömeni hiç kimse görmedi çünkü Dark Mage okumayı bitirir bitirmez ruloyu imha etti. O adaya güç arayışıyla gelmişti ama bulunduğu şey belli ki o kadar dehşet vericiydi ki derhal terk etmek istedi. Biyo-büyücülüğün herhangi bir kolunda yetkin hale gelmenin yıllar sürdüğü gayet iyi bilinir. O ruloyu öyle hemen imha etmekle orada öğretileni öğrenme şansını yok etmiş oldu. Ama o özel rulonun kendini okuduğu anda Dark Mage'in aklına kazındığı söylenir. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın unutamadı.

Gerçekten uğraştı. Bir keresinde başyardımcısına, kaderini nihayet kabullenmeden önce kafasının içinde sürekli fısıldayan sözleri söküp atma çabasıyla yıllarca içtiğini, fahişelik yaptığını ve uyuşturucu kullandığını itiraf etti. Bu uğurda ailesinin hatırı sayılır servetinin tamamını harcadı ama bir işe yaramadı. Sonunda Vance Post'un Shade District bölgesinin o ünlü hazcılığı bile zihnini kurutan kelimeleri aklından silemedi. Nihayet parası tükendi, aklındaki fısıltılar ve o kelimelerin sahip olduğu karanlık büyü dışında elinde bir şey kalmadı.

Kişisel el yazmalarında Dark Mage, bir türlü uyanamadığı hummalı bir rüyaya benzeyen değiştirilmiş bir âleme girmekten bahseder. Haftalar sonra nihayet bilincini kazandı ve kendisinin bir hasta evinde –fakirlerin ölmekte olan sevdik-

lerini, kalan günlerini görece huzur içinde geçirmeleri için getirdikleri yer— terk edilmiş olduğunu gördü. Daha da kötüsü, etrafının yine farkına varmış olmasına rağmen o hummalı rüyanın kenarları hâlâ üzerindeydi, hayatının geri kalanı boyunca olduğu gibi. Yıllar sonra o günden itibaren hiçbir şeyin kendisi için gerçek hissettirmedeğini yazdı. Aksine kâğıttan insanlarla sarılı kâğıttan bir dünyada kapana kısılmış gibi hissettiriyordu. Birçok tarihçiye göre bu, deliliğinin kökeniydi. Ama ben bunun belki de daha çok, daha önce kullanılmayan ve neredeyse savunulamaz bir akıl sağlığının işareti olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Eşsiz yetenek veya lanet, bu bizim Dark Mage dediğimiz adamın —en güçlüler hariç her şeyi kendi istediği gibi bükebi- len adamın— doğuşuydu. Onun konuşmasını dinlemenin kendi düşüncelerinizi dinlemeye benzediği söylenirdi, öyle ki o fikir size mi yoksa ona mı ait, anlamak imkânsızdı. Bilişsel biyo-büyücülük konusunda ne yaptığımı bilerek, benim hipotezime göre onun emirleri bilinçli zihni tamamen bertaraf edip kendilerini zihinlerimizin derinliklerinde yaşayan karanlık ve ilkel yönüne gömüyorlardı.

Böyle bir güçle Vance Post'ta bir gemiye el koymak onun için çocuk oyuncağıydı, kendi davası için mürettebat kiralarken de öyle. Köylü veya asil, hepsi onun emri altına girdi. Bir adadan diğerine gezdi ve usta denizcileri hatta şaşırtıcı şekilde kadınları topladı. Bir yılda tek gemi bir filoya, küçük mürettebatı bir orduya dönüştü.

O yıl Biyo-büyücülük Konseyi ve Vinchen Kardeşliği, Dark Mage kendi sürüsünü toplarken artan bir endişeyle olan

biteni izledi. Dark Mage'in hedefinin tacın ta kendisi olduğu kesinleşince bir şey yapılması gerektiğine karar verdiler. Ama Burness Vee ve Cesur Selk'ten sonra geçen yüzlerce yıl boyunca Vinchen ve biyo-büyücüler arasındaki ilişki gerginleşmişti. İmparator Kelwaton köylülere karşı zalimliğiyle bilinirdi ve biyo-büyücüler her zaman olduğu gibi imparatorun emirlerine itaat ettiği sürece çoğu yaşlı Vinchen, Majesteleri'nin mütevazı tebaasını hiçe sayması karşısında çileden çıktı. Dark Mage'in çok fazla köylüyü işe almasıysa sadece gerginliği artırdı. Biyo-büyücüler büyüyen orduya karşı çabuk ve kararlı bir şekilde harekete geçmek gerektiğini savunuyorlardı ama Vinchenlar, Dark Mage'in emri altındakilerin hain değil birer kurban olduklarını ve sanki taca karşı gönüllü düşmanlarmış gibi öylece kıyılmamaları gerektiğini savunuyorlardı.

Biyo-büyücülerle Vinchen çekişirken Dark Mage fetih hazırlıklarını tamamladı. Stonepeak'e doğru ilerleyişe geçtiğinde imparatorluktaki adaların neredeyse yarısı onun emri altındaydı. Birliklerine aşıladığı –ya da belki dayattığı– sadakatin eşi benzeri yoktu. Adanın batı sahiline çıktılar ve içlere doğru, şehir duvarlarına varıncaya kadar yiyecek veya dinlenmek için duraksamadan yaya ilerlediler. Sonra, bir düzineden fazla kadın ve erkek, Dark Mage onları Yağmur Kapısı'nı koparacak canlı bombaya dönüştürünce hayatlarını seve seve feda ettiler.

Şehrin içine girince savunmasız şehir halkına tecavüz ve talan etme isteği herhangi bir orduyu yavaşlatabilirdi. Ama Dark Mage birliklerine şehir içinden doğruca geçip saraya

yürümelerini emretti ve öyle yaptılar. Elbette imparatorluk askerleri şiddetli bir direniş gösterdi. Geçitlerin içinde sıra sıra toplar gümbürdedi ve dakikalar içinde yüzlerce insan öldü. Ama Dark Mage kayıplarla ilgilenmiyordu ve imparatorluk askerleri kısa süre sonra ölümden korkmayan bir düşmanla karşı karşıya olduklarını anladılar. Bazı askerler kaçtı. Diğerleri Dark Mage'in iradesine katıldı ve toplarını kendi yoldaşlarına çevirdi. Tek bir öğle sonrasında binden fazla insan öldü.

Biyo-büyücülük Konseyi ve Vinchen kardeşliği ateşli bir tartışmaya kilitlenmişken bir biyo-büyücü ve bir Vinchen meseleyi kendi ellerine almaya karar verdi. Xunera ve Manay the True, henüz kaderlerinde yazılı olan liderler haline gelmemişti ama Dark Mage kendi ordusunu toplarken ideolojiyi tartışan saygın tarikatlarının saçmalığını gördüler. İkisi de birbirine düşkün olmasalar da Xunera Ray ve Manay the True, imparatorluğun iyiliği için düşmanlığı bir kenara bıraktılar. Dark Mage öldürülürse emri altındakilerin serbest kalacağı ve ordunun kendiliğinden dağılacakını düşündüler. Böylece Dark Mage ve savunurken kullanacağı biyo-büyücülükle baş edebilecek muazzam güçte bir silah üzerinde çalışmaya başladılar. Birçok Vinchen kılıç ustası gibi Manay da usta bir demirciydi. Xunera Ray ise metalürji dalında ustalaşmış bir biyo-büyücüydü. İkisi beraber Song of Sorrows olarak bilinen kılıcı dövdüler. Kılıcı tamamlamaları aylar sürdü. Anlatı da Dark Mage ve ordusu Şimşek Kapısı'na hıncını ettiğinde henüz kılıcın sapı doğru düzgün sarılmamıştı bile.

Manay the True'nun Dark Mage'i nasıl öldürdüğünü an

latan sayısız ozan vardır. Çoğunun hikâyelerinin gerçeklerden çok, süslemelerden oluştuğunu söylemeye gerek yok. İşin gerçeği, dövüş kısa ve çirkindi. Sapı henüz sarılmamış olan kılıçla her darbe Manay'ın avucunu kesiyordu. Bazıları Manay'ın, Dark Mage'in korumalarını kese kese geçerken ağladığını söyler ama acıdan mı, yoksa Mage'in emri altındakileri öldürmenin kederinden mi, muhtemelen asla bilemeyeceğiz. Dark Mage'e ulaştığında Manay'ın elleri kanlı birer harabeydi, kılıcın çelik sapı kemiğine kadar saplanmıştı.

Ozanların söylediği bir şey, görgü şahitlerinin anlattıklarına göre *gerçekten* doğru görünür. Song of Sorrows'un Dark Mage'in kalbine saplandığı an Mage'in yüzünde acı değil, rahatlama ifadesi belirdi.

Ama Dark Mage'in ölümü, hareketlerinin imparatorluğa verdiği hasarın sonu değildi. Ordusu gönüllü olarak dağılsa da İmparator Kelwaton hâlâ intikam istiyordu. Nunera Ray, Majestelerini, Dark Mage'in gücünün kurbanı olan bütün asilleri bağışlamaya ikna edebildi ama bu, imparatorun bütün gazabını köylülere çevirmesi demekti. Dark Mage, saray kapılarına saldırdığında bin kişi ölmüş olabilir ama takip eden haftalarda on bin kadar insan öldü.

Biyo-büyülecüler yemin ettirildikleri gibi imparatorun isteğine boyun eğdi. Ama Vinchen Tarikatı, masumların gereksiz ve adil olmayan kıymı olarak gördükleri şeye karşı ses yükseltti. İki tarikat arasında direkt bir yüzleşme kaçınılmaz görünüyor. Ama Manay the True, özellikle Dark Mage döneminin ardından gelen böyle bir çatışmanın imparatorluğu parçalamaya yarıncağını fark etti. Dolayısıyla Vinchen kar-

deşlerini alıp soğuk ve vahşi Güney Adaları'nın inzivasına çekildi. Xunera Ray, Vinchen Tarikatı'nın imparatorluğun iyiliği için yaptığı fedakârlığın karşılığında teşekkür olarak cömertlik edip Song of Sorrows'u Manay'ın almasına izin verdi. Ve Vinchen Tarikatı o zamandan beri orada, gün geçtikçe irtibattan uzak ve geçen nesillere ilgisiz kalarak yaşarken Biyo-büyücülük Konseyi gelip geçen her imparatora azimle sadık kalmayı sürdürdü.

Giriş bölümümde Dark Mage'in davranışları ne kadar kararsız ve hainlik dolu olsa da imparatorluğun büyük çoğunluğunun iyiliği için olduğunu bildirdim. Birçok tarihçi insanların iradesini kontrol etmenin Dark Mage'in en korkutucu gücü olduğuna inanır. Ama öyle değildi. Yüzyılı aşkın bir süre sonra büyük bir âlimane biyo-büyücü olan Yornel Kiv, Walta adasında Dark Mage'in el yazmalarını ortaya çıkardı. Daha kişisel olanların arasında bir dizi kehanete rastladı. Bu tahminlerden bir tanesi kendi ölümünün Manay the True'nun elinden olacağını bildiriyordu. O zamandan beri kehanetlerin birkaç tanesi daha gerçekleşti ve henüz hiçbirisi yanlış çıkmadı. Daha rahatsız edici olanıysa bir kehanette Fırtınalar İmparatorluğu'nun deniz ötesi bir ülkeden gelenlerle yapılacak savaşta kaybedileceğinin söylenmesiydi. O ülke sadece, teknolojik ilerlemeleri bizden çok önde olan Aukbontar olabilirdi. Bu nedenledir ki İmparator Martarkis bilgece davranıp sınırlarımızı onlara kapatmış ve Biyo-büyücülük Konseyi'ni kaçınılmaz savaşta üstünlüğümüzü sağlamak için silah geliştirmede mümkün olan her yolu kullanmaları için yetkilendirmiştir.

Ben düşmanımızı yenmek için bir şansımız olduğuna inanıyorum. Ama merak etmeden de duramıyorum; acaba Dark Mage, bütün kullarının kalplerini gerçekten birleştirebilseydi imparatorluğun kontrolünü ele geçirir miydi? Bunu yapsaydı ne kadar güçlenirdi? Aukbontar'ı yenebilecek kadar mı? Hatta belki bütün dünyayı yönetecek kadar güçlenirdi? Tabii ki bu sadece bir kurgudan ibaret. Olan oldu. Ama kendimizi Dark Mage gibi boyun eğmez bir iradeye sahip birinin hasreti içerisinde bulacağımız bir gün gelebilir.

TEŞEKKÜRLER

Ben bu kitabı yazarken dostum Eve kanserden vefat etti. 90'ların sonlarında ikimiz beraber koleje gidiyorduk ve o zamandan beri dosttuk. Hayatımın zor günlerinde hep yanımdaydı, bu yüzden kanser teşhisi konduğunda ben de onun yanında olmaya çalıştım. Onun kanserle savaşı uzun ve acılıydı ama sonuna kadar asla vazgeçmedi. Sondan sadece birkaç ay önce hâlâ oğullarımla beraber onu ve kocasını dağda ziyaret etmemizi planlıyorduk. Böyle bir şeyin yazmanızı ne kadar etkilediğini ayırtırmak zor ama hem onun kaybı için hissettiğim kederin hem de cesaretinden aldığım ilhamın bu kitapta büyük etkisi olduğuna şüphe yoktur.

Stephanie Perkins'e, Libba Bray'e, Diana Peterfreund'a, Jessica Spotswood'a ve Holly Black'e bana içgörü sağladıkları ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum zamanlarda cesaret verdikleri için teşekkür ederim. Editörüm Devi Pillai'ye o zor soruları sorduğu (gerçi beni *hâlâ* ağlatmadı) için teşekkür ederim. Ve elbette ajansım Jill Grinberg'e ve tüm JGLM ekibine sınırsız ve değişmez destekleri için teşekkür ederim.

Çoğu denizcilik kültürü ve taktikleriyle ilgili olmak üzere bu kitap için epeyce araştırma yaptım. Özellikle Patrick O'Brian'ın yazdığı *Üstat ve Komutan* (Master and Commander) ve Benerson Little'ın yazdığı *Korsanın İdmanı: Korsan Taktikleri ve Teknikleri* (Sea Rover's Practise: Pirate Tactics and Techniques) kitaplarının çok büyük yardımı oldu.

Jon Skovron, *Güç & İntikam*'ın ve aynı zamanda birkaç genç yetişkin romanının yazarıdır ve *ChiZine* ve *Jim Baen's Universe* gibi kısa hikayeleri yayımlanmıştır. Washington D.C.nin dışında iki oğlu ve iki kedisiyle yaşamaktadır. Fırtınalar İmparatorluğu, onun ilk yetişkin fantezi dizisidir.

JON SKOVRON

ÖZGÜRLÜK & DEVİRİM

FIRTINALAR İMPARATORLUĞU -2

Vahşi denizlerin ötesine uzanan parçalanmış bir imparatorlukta, iki asi varlık ortak bir amaç keşfeder.

Red, biyo-büyücülerin elinde yavaş yavaş acımasız bir suikastçıya dönüşürken ve saray işlerine giderek daha fazla karıştığına, soylular arasındaki yaşamın bile ölümcül olabileceğini öğrenecektir.

Hope ise korsan Dire Bane olarak İmparatorluk gemilerinin peşine düşerken, Biyo-büyücülerin korkunç deneyler yürüttüğünü keşfeder.

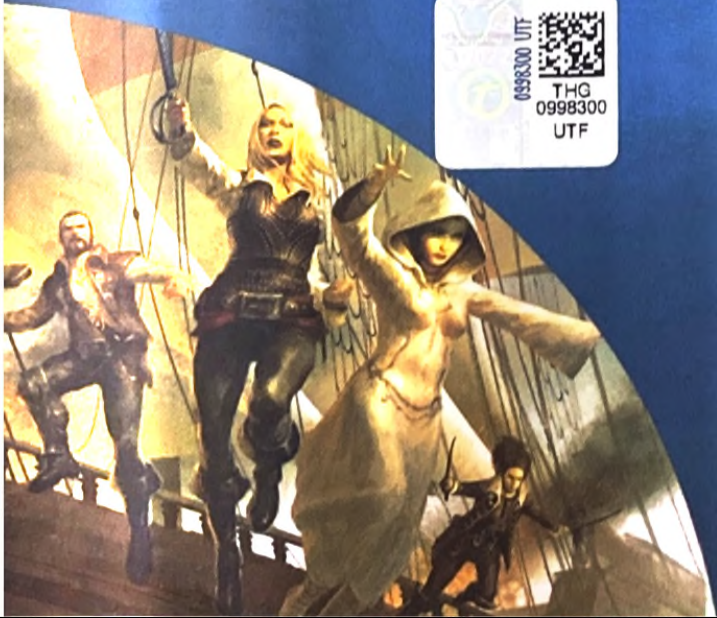
İmparatorluk üzerinde korku pençelerini gittikçe sivrilten düşmana karşı yeni rollerini, sorumluluklarını yerine getirmek için mücadele eden Hope ve Red, bedeli ne olursa olsun kuruluş umudunun peşinden gitmekte kararlıdırlar.

**Roman sürprizlerle, itiraflarla noktalanan,
heyecan verici bir hızla devam ediyor.**

RT Book Review

Yoğun bir yolculuğa hazır olun.

Publishers Weekly

@martiyayinlari

ISBN 978 625 366 042 0

9 786253 660420